SIMON TOYNE

SANCTUS

Strada Ficțiunii

SANCTUS

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

Colecție coordonată de ALEXANDRA RUSU

SIMON TOYNE

Simon Toyne s-a născut în 1969 la Cleethorpes, în Marea Britanie. A studiat literatură engleză şi teatru la Goldsmiths College din Londra, iar timp de douăzeci de ani a lucrat în televiziune, ca scenarist, regizor şi producător. A produs documentarul „100 Greatest Films", difuzat pe Channel 4, şi i-a intervievat, printre alţii, pe Omar Sharif, Michael Caine, Peter Fonda şi Steven Spielberg. Programele de televiziune la care a lucrat au primit numeroase premii – de la BAFTA, la „Best Makeover Show", acordat de Good Homes. ***Sanctus*** (2011) este primul lui roman, parte a unei trilogii. O parte din roman a fost scrisă în Franţa în timpul unei vacanţe de şapte luni alături de familie, iar cealaltă în timp ce lucra ca producător de televiziune.

Vocea autorului

„Într-o vreme am vrut să fiu actor, până mi-am luat licenţa în literatură engleză şi teatru la Goldsmiths College din Londra şi mi-am dat seama că nu era, de fapt, chiar ceea ce-mi doream. Actorii spun poveştile altora. Eu voiam să spun propriile mele poveşti."

Simon Toyne

Traducere din limba engleză și note de
Andreea Boldura

EDITURA ALLFA

SANCTUS
Simon Toyne
Copyright © Simon Toyne, 2011
Maps © John Gilkes, 2011

SANCTUS
Simon Toyne
Copyright © 2011 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOYNE, SIMON
Sanctus / Toyne, Simon; trad.: Andreea Boldura - București: ALLFA, 2011
ISBN 978-973-724-293-8

I. Boldura, Andreea (trad.)

821.111-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.
Copyright © 2011 by **ALLFA.**

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Florența Simion

Tehnoredactare: Niculina Ionescu

Corectură: Rodica Frățilă

Design copertă: Alexandru Novac

Lui K.,
pentru aventură

BULGARIA
Burgas
Edirne
Istanbul
Marea Marmara
Izmit
Adapazarı
Çanakkale
Bandırma
Bursa
Sakarya
Balıkesir
Eskişehir
Konya
Kastamonu
Merzifon
Kızıl
Çorum
ANKARA
Kırıkkale
T U R
Lacul Tuz
Manisa
Uşak
Afyon
Kayseri
Izmir
Nevşehir
Akşehir
Samos
Aydın
Nazilli
Denizli
Isparta
Konya
Burdur
Eregli
Karaman
TAUR
Antalya
MUNTII
Mersin
Adan
Rhodos
Karpathos
MAREA MEDITERANĂ
CIPRU
NICOSIA
Adiyaman
Besni
BEIRUT
Sankaya
Eufrat
Ruina
Haifa
ISRAEL
Osmaniye
Gaziantep
Nizip
Birecik
Tel Aviv
IERUSALIM
Hassa
Karkamiş
Gaza

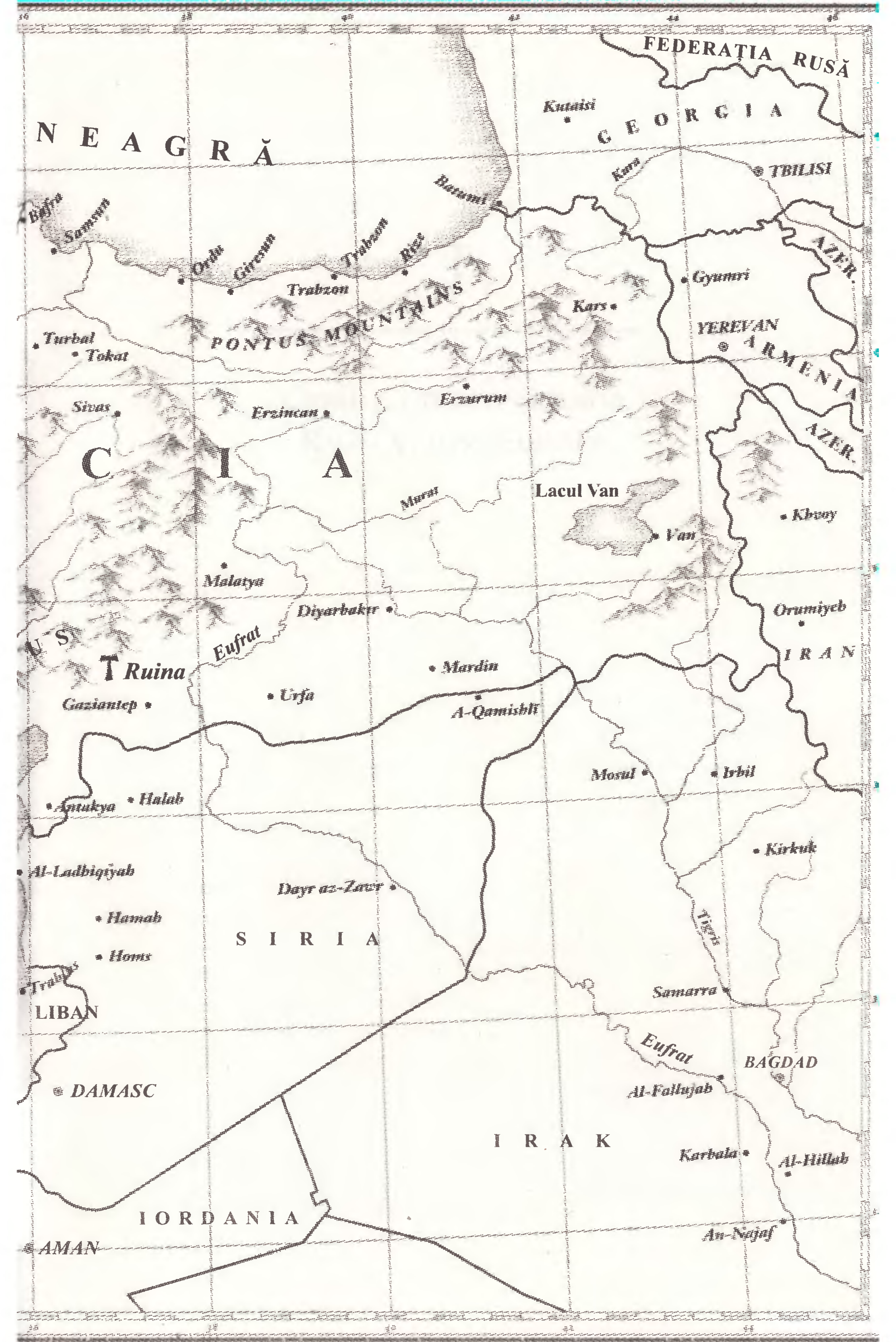
FEDERAȚIA RUSĂ
GEORGIA
Kutaisi
TBILISI
Kura
Batumi
Bafra
Samsun
Ordu
Giresun
Trabzon
Rize
Trabzon
PONTUS MOUNTAINS
Kars
Gyumri
AZER.
YEREVAN
ARMENIA
Turbat
Tokat
Sivas
Erzincan
Erzurum
AZER.
Murat
Lacul Van
Khoy
Van
Malatya
Diyarbakir
Orumiyeh
Eufrat
Ruina
Mardin
IRAN
Urfa
Gaziantep
A-Qamishli
Mosul
Irbil
Antakya
Halab
Kirkuk
Al-Ladhiqiyah
Dayr az-Zawr
Hamah
Tigris
Homs
Tripoli
Samarra
LIBAN
Eufrat
BAGDAD
DAMASC
Al-Fallujah
Karbala
Al-Hillah
An-Najaf
AMAN

I

„Omul e un zeu în ruină."
RALPH WALDO EMERSON

1

O lumină fulgerătoare îi explodă în țeastă când se izbi de pardoseala de piatră.

Apoi se cufundă într-un întuneric deplin.

Ca prin vis, auzi ușa grea de stejar trântindu-se în spatele lui și un drug gros alunecând prin zăvoarele de fier.

O vreme, zăcu unde-l aruncaseră; singurele zgomote pe care le auzea erau zvâcnirea sângelui în vene și vântul ce șuiera tânguitor în apropiere.

Lovitura primită la cap îi provoca amețeli și greață, dar nu era în primejdie să leșine; frigul pătrunzător avea să-l țină treaz. Era un frig de neclintit, străvechi și neiertător, aidoma stâncii în care fusese săpată temnița. Îl împresura și-l învăluia ca un giulgiu, înghețându-i lacrimile de pe obraji și din barbă, răcindu-i sângele care se prelingea din tăieturile pe care singur și le făcuse pe trunchi, în timpul ceremoniei. Prin minte i se învălmășeau scenele groaznice la care tocmai fusese martor și teribilul secret pe care-l aflase.

Era punctul culminant al căutărilor de o viață. Sfârșitul unei călătorii despre care sperase că avea să-l ducă la o cunoaștere sacră și străveche, la o înțelegere care să-l apropie de Dumnezeu. Acum, în cele din urmă, dobândise cunoașterea mult așteptată, dar nu găsise niciun strop de divinitate în ceea ce văzuse, ci doar o tristețe sfâșietoare, de neînchipuit.

Unde era Dumnezeu în toate astea?

Lacrimile îi țâșniră iar din ochi, usturătoare; frigul se înstăpânea pe trupul lui, cuprinzându-l până la oase. Deodată, auzi ceva în partea cealaltă a ușii masive. Un sunet îndepărtat, care, nu se știe cum, reușise să-și croiască drum prin labirintul de tuneluri săpate de mâna omului, ce brăzdau muntele sfânt.

Vor veni după mine curând.

Ceremonia va lua sfârșit. Atunci se vor ocupa de mine...

Cunoștea istoria ordinului în care intrase. Îi cunoștea regulile crude – și acum îi cunoștea și secretul. Aveau să-l ucidă, cu siguranță. Probabil încet, în fața foștilor săi frați, în semn de aducere aminte că legămintele pe care le făcuseră cu toții erau de neclintit: un avertisment despre ce pățesc cei care le încalcă.

Nu!

Nu aici. Nu așa.

Își sprijini fruntea de pardoseala rece, după care se ridică, sprijinindu-se în mâini și în picioare. Încet, săgetat de dureri, își puse la loc pe umeri sutana croită dintr-un material grosolan, de culoare verde; lâna aspră îi zgâria rănile deschise de pe brațe și de pe piept. Își trase gluga pe cap și se prăbuși la loc. Apoi își aduse genunchii sub bărbie și rămase ghemuit, cu ei strânși la piept, până când căldura începu să-i revină în oase.

Și iar se auziră mai multe sunete, ca un ecou, de undeva din adâncurile muntelui.

Deschise ochii. O lumină îndepărtată pâlpâia slab printr-o fereastră îngustă, cât să-i îngăduie să deslușească contururile celulei în care se afla. Ca alte sute de încăperi asemenea ei, care nu mai erau folosite sau întreținute în Citadelă, era lipsită de ornamente, cioplită grosolan, funcțională. Într-un colț zări o grămadă de moloz.

Se uită din nou la fereastră; era doar cu puțin mai mult decât o crăpătură în stâncă, un crenel cioplit cu nenumărate generații în urmă, pentru a le oferi arcașilor un punct de tragere asupra oștilor dușmane ce se apropiau pe câmpiile de la poalele muntelui. Se ridică din nou, clătinându-se pe picioare, și se-ndreptă spre ea.

Zorii erau încă departe. Nu se vedea luna, doar stelele îndepărtate. Apoi o lumină orbitoare îi izbi ochii. Zeci de mii de felinare, panouri publicitare și firme luminoase se întindeau până la poalele munților ce străjuiau orașul din toate părțile. Era strălucirea nemiloasă și obositoare a orașului modern Ruina, pe vremuri capitala Imperiului Hitit, acum doar o destinație turistică din sudul Turciei, la marginea Europei.

Privi în jos, la orașul care se extinsese haotic, la lumea căreia îi întorsese spatele cu opt ani în urmă, când pornise în căutarea

adevărului, o căutare care îl adusese în această închisoare străveche din vârf de munte și în fața unei descoperiri care-i sfâșiase sufletul.

Alt zgomot înfundat. Mai aproape, de data asta.

Trebuia să se grăbească.

Scoase funia cu care era încins din găicile de piele ale sutanei. Cu o îndemânare ce trăda multă practică, făcu un laț la fiecare capăt, după care se duse la fereastră și se aplecă în afară, pipăind stânca înghețată, în căutarea unui colț ascuțit sau ieșit în relief care să-i susțină greutatea. În punctul cel mai de sus al deschizăturii găsi o ieșitură bombată, de care prinse unul dintre capetele funiei. Pe urmă se lăsă înapoi pe spate, strângând lațul, testându-i rezistența.

Ținea.

Dându-și după urechi părul lung, de un blond închis, privi pentru ultima oară covorul de lumini ce pâlpâia la picioarele lui. Apoi, cu sufletul greu, chinuit de străvechea taină pe care-o purta acum în el, trase adânc aer în piept, se strecură prin deschizătura îngustă și se aruncă în noapte.

2

Nouă etaje mai jos, într-o încăpere pe atât de somptuoasă și de bogat ornată, pe cât era de sărăcăcioasă și de goală cea de dinainte, un alt bărbat își curăța cu grijă rănile însângerate pe care, și el, și le făcuse singur.

Îngenunchease în fața unui șemineu imens, ca pentru rugăciune. Timpul își lăsase amprenta argintie asupra bărbii și a părului său lung, rărit în creștet, care îi dădeau un aer monahal, ce se potrivea cu sutana verde, strânsă la mijloc.

Trupul său, deși ușor gârbovit de primele semne ale bătrâneții, era încă robust și viguros. Mușchii i se mișcau mlădioși pe sub piele pe când înmuia metodic bucata de muselină în vasul de cupru aflat lângă el, storcând ușor apa rece înainte de a-și tampona carnea sângerândă. Ținea pansamentul pe rană câteva secunde, apoi repeta mișcările.

Când sângele din tăieturile de la gât, de pe brațe și trunchi începu să se oprească, se șterse cu un prosop curat, moale și se ridică, trăgându-și cu grijă sutana peste cap și găsind o stranie alinare în rănile care îl usturau sub stofa aspră. După ceremonie era cuprins de fiecare dată de o liniște profundă, avea un sentiment de satisfacție că perpetua cea mai măreață dintre tradițiile străvechiului său ordin. Încerca să se bucure de această stare cât de mult putea, înainte ca îndatoririle administrative să-l readucă la realitățile lumești ale funcției sale.

O bătaie timidă în ușă îi tulbură visarea.

Așadar, în seara asta, starea de beatitudine avea să fie scurtă.

— Intră!

Întinse mâna după funia ce-i servea de cingătoare, aflată pe spătarul unui scaun din apropiere.

Ușa se deschise, prinzând o clipă lumina focului care trosnea pe panoul sculptat și aurit. Un călugăr se strecură tăcut în

încăpere, închizând cu grijă ușa în urma lui. Și el purta sutana verde și părul și barba lungi, semnele distinctive ale ordinului lor străvechi.

— Frate abate...

Vorbea cu voce joasă, aproape conspirativă.

— Mă iertați că dau buzna la o oră așa de târzie, dar m-am gândit că trebuie să fiți înștiințat de îndată.

Lăsă ochii în jos și cercetă podeaua, parcă neștiind cum să continue.

— Atunci spune-mi de îndată, mârâi abatele, legându-și cingătoarea și îndesându-și în ea crucifixul – o cruce din lemn în forma literei „T".

— L-am pierdut pe fratele Samuel...

Abatele îngheță.

— Cum adică l-ați „pierdut"? A murit?

— Nu, frate abate. Vreau să spun că... nu e-n celula lui.

Mâna abatelui strânse cu putere crucifixul, până când lemnul acestuia îi intră în carne. Apoi rațiunea preluă controlul, alungând frica resimțită în primul moment; se relaxă din nou.

— Probabil c-a sărit, spuse. Cercetați terenul din jurul mănăstirii și recuperați-i cadavrul înainte de-a fi descoperit!

Se întoarse și își aranjă sutana, așteptându-se ca interlocutorul să părăsească în grabă încăperea.

— Să-mi fie cu iertare, frate abate, continuă călugărul, privind și mai concentrat podeaua, dar am întreprins deja o cercetare amănunțită. I-am dat de știre fratelui Athanasius chiar în clipa în care am descoperit dispariția lui Samuel. A luat legătura cu cei de afară, care au căutat peste tot, la poale. N-au găsit nici urmă de cadavru.

Calmul de care se bucurase abatele cu doar câteva minute în urmă se evaporase acum cu totul.

În cursul acelei seri, fratele Samuel fusese primit în rândul călugărilor Sancti, cercul interior al ordinului; o frăție atât de secretă, încât doar cei care trăiau în încăperile retrase din adâncul muntelui știau de existența ei neîntreruptă. Inițierea se petrecuse în maniera tradițională, iar la sfârșitul ei călugărului ce-și isprăvise noviciatul i se dezvăluise vechiul Sacrament, taina sfântă

pentru a cărei protecție și perpetuare fusese întemeiat ordinul. Fratele Samuel dovedise în timpul ceremoniei că nu se ridica la înălțimea acestei cunoașteri. Nu era prima oară când un călugăr se arăta, la momentul revelației, mai prejos de aceasta. Secretul pe care erau nevoiți să-l păstreze era de temut, primejdios și, oricât de bine ar fi fost pregătit neinițiatul, când sosea vremea, pentru unii era pur și simplu prea mult. Din păcate, un călugăr care se afla în posesia cunoașterii, dar nu putea să-i ducă povara, era aproape la fel de periculos ca taina în sine. În astfel de cazuri era mai bine, poate chiar mai uman, ca suferința să-i fie curmată cât mai repede cu putință.

Fratele Samuel fusese un asemenea caz.

Iar acum dispăruse.

Câtă vreme el se afla în libertate, Sacramentul era în pericol.

— Găsiți-l! Cercetați încă o dată terenul, răvășiți totul, dacă e nevoie, dar găsiți-l!

— Da, frate abate.

— Dacă nu s-o fi nimerit prin preajmă vreo ceată de îngeri, care să se fi înduplecat de sărmanul lui suflet, atunci cu siguranță a căzut, ba chiar în apropiere. Iar dacă nu a căzut, atunci e undeva în Citadelă. Așa că blocați toate ieșirile și scotociți prin toate cotloanele, pe toate meterezele în ruină și în fiecare celulă astupată cu cărămizi, până dați fie de fratele Samuel, fie de cadavrul lui! Ai înțeles?

Izbi cu piciorul în vasul de cupru, care ateriză în foc. Un nor de aburi țâșni cu putere, iar în încăpere răsună un zăngănit metalic, neplăcut. Călugărul continua să fixeze podeaua cu privirea, așteptând cu disperare să i se spună că poate pleca, dar gândurile abatelui erau deja în altă parte.

Pe măsură ce șuieratul se potolea și focul se domolea, și abatele părea că se mai însenin ează.

— S-a aruncat în gol, ce altceva putea să facă, spuse în cele din urmă, așa că trupul lui se află, fără doar și poate, undeva la poale. Poate s-a agățat într-un copac. Poate că un vânt puternic l-a dus departe de munte și acum zace într-un loc unde nu ne-am gândit până acum să-l căutăm. Trebuie neapărat să-l găsim

înainte de ivirea zorilor, înainte să sosească primul autocar cu turiști.

— Cum doriți.

Călugărul se înclină și dădu să iasă, când o bătaie în ușă îl făcu din nou să tresară. Un alt frate, purtând sutana de culoare maronie a confreriei Administrata, pătrunse netemător în încăpere, fără a mai aștepta ca abatele să-l poftească. Chelia lui, cauzată de alopecia de care suferea de la vârsta de șapte ani, îl făcea ușor de recunoscut printre călugării pletoși și bărboși ai fortăreței din adâncul muntelui. În ciuda staturii firave, a trăsăturilor ascuțite, a ochilor înfundați în orbite, care-i dădeau un aer de om hăituit, și a apartenenței la confreria aflată pe treptele de jos ale ierarhiei din Citadelă, Athanasius impunea un respect tacit; lăsa impresia că știe mai multe decât ar fi vrut. Aruncă o privire spre celălalt musafir din încăpere, zări culoarea sutanei acestuia și își feri repede ochii. Conform regulilor stricte din Citadelă, sutanele verzi – călugării Sancti – erau separați de restul călugărilor. Cum era șambelanul abatelui, lui Athanasius i se întâmpla adesea să-i întâlnească, dar orice formă de comunicare le era interzisă.

— Mă iertați că vă-ntrerup, frate abate, începu Athanasius, frecându-și încet cu palma scăfârlia netedă, cum făcea de fiecare dată când era stresat. Am vrut doar să vă anunț că fratele Samuel a fost găsit.

Abatele zâmbi și își deschise larg brațele, de parcă s-ar fi pregătit să îmbrățișeze vestea, plin de bucurie.

— Iată! exclamă el. Totul e din nou în regulă. Taina e în siguranță și ordinul nostru nu mai e amenințat. Spune-mi, unde au găsit cadavrul?

Mâna își continuă deplasarea lentă de-a lungul creștetului palid.

— Nu s-a găsit niciun cadavru. Athanasius făcu o pauză. Fratele Samuel nu a sărit de pe munte. A ieșit din celulă. E la circa o sută douăzeci de metri înălțime, pe versantul estic.

Brațele abatelui căzură pe lângă corp, iar chipul i se întunecă din nou.

Văzu cu ochii minții peretele de granit ce țâșnea pe verticală din câmpia aflată în vale, alcătuind una dintre laturile fortăreței sfinte.

— N-are importanță, respinse el orice supoziție cu o fluturare din mână. E imposibil să cobori pe peretele estic și, în plus, mai sunt câteva ore bune până la ivirea zorilor. Până atunci o să obosească și o să cadă. Și, chiar dacă, printr-un miracol, o să reușească s-ajungă în vale, acolo o să-l prindă frații noștri de afară. O să fie epuizat și n-o să opună prea multă rezistență.

— Bineînțeles, frate abate, îl aprobă Athanasius. Atâta doar că... Omul își netezea în continuare creștetul rămas de mult fără păr.

— Atâta doar că ce ? îl repezi abatele.

— Atâta doar că fratele Samuel nu coboară de pe munte, sfârși călugărul, iar palma i se desprinse în cele din urmă de creștet. Fratele Samuel urcă pe munte.

3

Vântul negru sufla prin noapte, alunecând pe deasupra piscurilor înalte și a ghețarului, în drumul său către estul orașului, îmbibându-se de frigu-i preistoric și luând cu el în zbor pietricele și fragmente de rocă eliberate de dezghețul ce-și urmă neabătut calea.

Prindea viteză pe măsură ce cobora și se rotea deasupra câmpiei joase în care se ridica Ruina, șuierând peste ogoare și livezi străvechi, cățărate pe pantele din vale, apoi își continuă drumul spre orașul iluminat de neoane și lămpi cu vapori de sodiu, unde odinioară fluturaseră stindardul roșu și auriu al lui Alexandru cel Mare și *vexillum*-ul[1] Legiunii a Patra Romane, precum și drapelele tuturor oștirilor neputincioase ce se adunaseră de-a lungul vremii la poalele muntelui înalt și întunecat. Toți comandanții se opriseră și se uitaseră în sus cu jind, râvnind la taina pe care acesta o apăra.

Vântul o luă de-a lungul impunătorului bulevard estic, trecând pe lângă moscheea ridicată de Soliman Magnificul și pe lângă balconul de piatră al hotelului Napoleon, de unde marele general își auzise soldații prădând orașul, în vreme ce el privea nemișcat la Citadela tăcută, fără să scape din ochi meterezele sculptate ale monumentalului pumnal din piatră ce avea să străpungă flancul imperiului său neterminat și să-i bântuie visele pe patul de moarte din exil.

Apoi vântul își continuă drumul, șuierând tânguitor în vreme ce se năpustea asupra zidurilor înalte din orașul vechi și se strecura pe străduțele înguste, menite să stăvilească atacurile soldaților în armură, pe când aluneca pe lângă case străvechi, umplute

---

[1] Steag militar folosit de către legiunile romane în epoca clasică a Imperiului Roman.

acum până la refuz cu simbolurile turistice ale modernității, și zgâlțâia reclamele turistice care se legănau acolo unde odinioară atârnaseră leșurile în putrefacție ale dușmanilor măcelăriți.

În cele din urmă, sări peste zidul de apărare, foșnind prin iarba străbătută pe vremuri de un șanț cu apă, și se izbi de muntele unde nici măcar el nu putea pătrunde, până când, rotindu-se către cer, dădu peste o siluetă singuratică, în veșmântul verde închis al unui ordin nemaivăzut din veacul al treisprezecelea, care se cățăra încet, dar fără cale de întoarcere, pe versantul de stâncă înghețată.

4

Samuel nu se mai cățărase de foarte multă vreme pe un munte atât de nemilos ca Citadela. Miile de ani în care o bătuseră vântul, grindina, zăpada și ploaia șlefuiseră suprafața stâncii, dându-i un aspect aproape sticlos și lipsindu-l practic de orice punct de sprijin în ascensiunea-i anevoioasă către culme.

Și mai era și frigul.

Vântul glacial care netezea muntele de milenii, îi înghețase totodată și sufletul. Pielea i se lipea de stâncă, înghețând instantaneu și oferindu-i astfel un punct de sprijin pentru câteva secunde, până când era nevoit să se desprindă din nou, cu mâinile și picioarele însângerate. Vântul bătea turbat în jurul lui, trăgându-l de sutană cu degete invizibile, încercând să-l arunce în brațele hăului întunecat.

Cingătoarea pe care și-o petrecuse în jurul brațului drept îl rodea la încheietură de câte ori o arunca, pe cât de sus și de larg putea, către colțurile minuscule ieșite din stâncă, la care i-ar fi fost imposibil să ajungă în alt fel. Trăgea tare de fiecare dată, strângând lațul în jurul prizei pe care o înhățase, oricât de nesigură ar fi fost, poruncindu-i în gând să nu alunece sau să se sfărâme, pe măsură ce el înainta, centimetru cu centimetru, spre vârful monolitului de necucerit.

Celula din care evadase se afla în apropierea încăperii în care era ținut Sacramentul, la ultimul nivel al Citadelei. Cu cât reușea să urce mai sus, cu atât era mai mică primejdia să fie prins de urmăritorii săi, care, mai mult ca sigur, stăteau la pândă la ferestruicile celulelor.

Stânca, până atunci solidă și netedă, deveni dintr-odată zgrunțuroasă și sfărâmicioasă. Traversase un strat geologic mai vechi și ajunsese acum la unul mai moale, șubrezit și spintecat de frigul ce oțelise granitul de mai jos. Fisurile ce brăzdau suprafața

stâncii erau adânci, ceea ce făcea cățăratul mai ușor, dar și mult mai periculos. Punctele de sprijin, de care se prindea cu mâinile sau cu picioarele, se sfărâmau fără să-l pună-n gardă; bucăți de stâncă se rostogoleau în bezna înghețată. Mânat de frică și disperare, își înfigea adânc mâinile și picioarele în crăpăturile zimțate care îi susțineau greutatea, dar îi sfâșiau carnea.

Pe măsură ce urca vântul se întețea și peretele de stâncă se arcuia tot mai mult. Forța gravitațională, care până atunci îl ajutase să se țină bine, îl smucea acum încercând să-l îndepărteze de munte. De două ori, când o bucată de stâncă i se sfărâmă între degete, singurul lucru care-l împiedică să se prăbușească în gol de la trei sute de metri înălțime a fost sfoara legată la încheietură și convingerea de neclintit că aventura vieții lui nu se încheiase încă.

În cele din urmă, după o cățărare care păruse că durează de-o viață, întinse mâna în căutarea următorului punct de sprijin și nu simți decât aer. Pipăi apoi cu palma un platou peste care vântul bătea liber în noapte.

Se prinse cu mâinile de margine și se ridică. Își luă avânt, împingând cu picioarele amorțite și zdrelite în stânca ce se sfărâma sub greutatea lui, și își săltă trupul pe o platformă de piatră rece ca moartea, pipăi marginile spațiului cu brațele întinse și se târî până în mijloc, ținându-și capul plecat ca să se apere de vântul turbat, care încerca să-l ia pe sus. Platforma nu era mai mare decât celula din care tocmai scăpase, dar, în vreme ce acolo fusese un prizonier neajutorat, aici, sus, se simțea ca de fiecare dată când cucerea un vârf de necucerit – în culmea fericirii, cuprins de extaz și nespus de liber.

5

Soarele de primăvară se ivi devreme pe cer, plin de strălucire, aruncând umbre lungi de-a lungul văii. În această perioadă a anului, soarele răsare deasupra crestelor munților Taurus și luminează direct marele bulevard ce duce până în inima orașului, unde drumul care înconjoară Citadela întâlnește alte trei artere străvechi, fiecare marcând câte un punct anume de pe busolă.

Odată cu zorii, izbucni și cântarea prelungă a muezinului de la moscheea din răsăritul orașului, care-i chema la rugăciune pe cei de altă credință, așa cum se întâmpla de la cucerirea cetății creștine de către armatele arabe, în secolul al VII-lea d.H. Tot atunci sosea și primul autocar cu turiști. Cu ochii împăienjeniți de somn și după un mic dejun luat în grabă, aceștia se adunaseră lângă grilajul de la poarta cetății.

Sporovăiau și căscau, așteptând să-și înceapă ziua de culturalizare, dar larma se potoli brusc, odată cu chemarea muezinului. Un sunet diferit, straniu cobora de-a lungul străduțelor antice, de dincolo de porțile grele de lemn. Era o litanie care vorbea temerilor lor celor mai ascunse, făcându-i să deschidă larg ochii și să își strângă paltoanele și puloverele în jurul trupurilor plăpânde, devenite dintr-odată neajutorate în fața frigului dimineții ce le pătrundea până la oase, un sunet aidoma zumzăitului unui viespar zgândărit undeva în străfundurile pământului, sau geamătului unei mărețe corăbii ce se despica și se scufunda în tăcerea unei mări fără fund. Câțiva schimbară priviri neliniștite, tremurând fără voie când sunetul le dădu târcoale, până când în cele din urmă, luă forma unui murmur vibrant a sute de glasuri joase, bărbătești, intonând cuvinte sacre într-o limbă pe care puțini dintre cei adunați la poalele Citadelei o recunoșteau și pe care niciunul n-o înțelegea.

Mascate în zidărie, pentru a nu strica vechea fațadă, niște cabluri din oțel se porniră să ridice poarta imensă. Sunetul mai familiar al motoarelor electrice înăbuși incantațiile călugărilor. Cântecul se auzea tot mai îndepărtat, pe măsură ce poarta se ridica până sus, iar armata de turiști invadară străduțele abrupte, care duceau la cea mai veche fortăreață de pe fața pământului.

Își croiră drum prin încolăceala de ulicioare pietruite, înaintând încet, dar fără să zăbovească în fața băilor publice și a băilor termale, unde miraculoasele proprietăți tămăduitoare ale apelor Ruinei fuseseră folosite cu mult înainte ca romanii să preia ideea; dincolo de sălile de arme și de fierării – devenite acum restaurante și magazine de suveniruri, unde se vindeau reproduceri ale Sfântului Graal, sticluțe cu apă de izvor și cruci –, până în piața principală, străjuită într-o parte de imensa biserică, singura clădire sacră din întreg complexul în care aveau acces.

În general, cei mai adormiți dintre vizitatori se opreau aici, priveau fațada bisericii și li se plângeau ghizilor că Citadela nu arată nici pe departe ca în pliantele turistice. Îndrumați către o impozantă intrare din piatră, aflată în colțul cel mai îndepărtat al pieței, făceau o ultimă cotitură și încremeneau. Cenușiu, monumental, imens, un turn de stâncă se înălța maiestuos în fața ochilor lor, cu metereze și creneluri sculptate grosolan ici-colo în piatră și pe alocuri cu câte un vitraliu – singura aluzie la menirea sacră a muntelui – încrustat pe fațadă aidoma unui giuvaier.

6

Același soare care strălucea deasupra capetelor acestei armate de turiști ce înainta lent îl încălzea acum și pe Samuel, care zăcea întins, nemișcat, la peste trei sute de metri deasupra lor.

Mâinile și picioarele începeau să i se dezmorțească, pe măsură ce căldura îi revenea în trup, aducând în același timp o durere profundă, insuportabilă. Se întinse și se ridică în capul oaselor, rămânând așa o clipă, cu ochii închiși și cu palmele zdrelite lipite de stânca străveche, a cărei răcoare milenară îi alina durerea. În cele din urmă, deschise ochii și privi Ruina, care se întindea cu mult mai departe de locul în care se afla el.

Începu să se roage, cum făcea de fiecare dată când ajungea teafăr pe un vârf de munte.

Tatăl nostru, Carele ești în Ceruri...

Dar, pe când buzele începeau să alcătuiască cuvintele, o imagine îi apăru în fața ochilor. Se poticni. După infernul la care fusese martor în noaptea aceea, după obscenitatea comisă în numele Lui, își dădu seama că nu mai știa către cine sau către ce își înălța ruga. Simțea stânca rece sub degete, stânca în care, undeva sub el, fusese cioplită încăperea în care era ținut Sacramentul. O văzu cu ochii minții, văzu ce ascundea și îl încercară aceeași perplexitate, groază și rușine.

Ochii îi erau inundați de lacrimi; căută ceva în amintire, care să ia locul imaginii ce-l bântuia. Aerul cald, ce răzbătea până la el, aduse, pe lângă mirosul ierbii arse de soare, și o amintire; o imagine începea să prindă contur, cea a unei fete, o imagine abia definită și lipsită de trăsături la început, dar devenind tot mai clară pe măsură ce îi umplea mintea. Un chip în același timp străin și familiar, un chip plin de dragoste, care se ridica din negura trecutului.

Mâna i se îndreptă instinctiv către un anumit loc de pe trup care purta cea mai veche cicatrice, vindecată de mult, spre deosebire de cele recente, încă sângerânde. Pe când o pipăia, mai simți ceva, un obiect ascuns în fundul unui buzunar. Îl scoase, observând că este un măr mic, ceros, un rest de la prânzul frugal pe care nu fusese în stare să-l înghită în sala de mese. Fusese prea agitat la gândul că, în doar câteva ore, avea să fie primit în cea mai veche și sacră frăție de pe fața pământului. Iar acum se afla pe acoperișul lumii devenit iadul său personal.

Devoră mărul, simțind cum dulceața îi inundă trupul suferind, încălzindu-l pe dinăuntru, pe măsură ce mușchii epuizați prindeau putere. Mâncă până și cotorul, scuipând doar sâmburii în palma însângerată. O așchie de piatră îi intrase adânc în carne. Își duse palma la gură și o smulse cu dinții, săgetat de o durere ascuțită.

Scuipă așchia în palmă; o replică în miniatură, scăldată în sânge, a crestei semețe în vârful căreia se afla acum. O șterse cu degetul și privi la piatra de dedesubt. Avea aceeași culoare cenușie și textura ca tăblițele eretice pe care i le arătaseră în tainițele bibliotecii, în timpul noviciatului. Tăblițele de piatră erau umplute până la refuz cu simboluri cioplite de o mână ce se preschimbase de multă vreme în țărână. Cuvintele pe care le citise, o adevărată profeție, păreau să avertizeze asupra sfârșitului lumii, dacă Sacramentul devenea cunoscut dincolo de zidurile Citadelei.

Privi orașul întins la picioarele lui, admiră razele soarelui de dimineață care se jucau în ochii lui verzi și pe pomeții ascuțiți și înalți. Se gândi la toți oamenii de acolo, de jos, care-și trăiau viața încercând să facă bine atât cu gândul, cât și cu fapta, să evolueze, să ajungă mai aproape de Dumnezeu. După tragediile prin care trecuse în propria-i viață, venise aici, la izvorul credinței, pentru a se dedica aceloraşi scopuri. Și acum stătea, îngenuncheat, atât de sus pe cât se putea ajunge, în vârful celui mai sfânt dintre munți... simțindu-se mai departe de El ca oricând.

Prin fața ochilor îndurerați i se perindau vedenii a ceea ce pierduse, a ceea ce învățase. Și, pe măsură ce vorbele profetice, cioplite în piatra secretă a tăblițelor eretice, îi răsunau în minte,

vedea ceva nou în ele. Iar ceea ce i se păruse la început un avertisment i se arătă acum, cu claritate, drept o revelație.

Dusese deja taina Sacramentului atât de departe de zidurile Citadelei; cine putea să-l împiedice s-o ducă și mai departe? Avea, poate, să devină unealta care să facă lumină în acest munte întunecat și să pună capăt ororilor la care asistase. Iar dacă se-nșela și această criză a credinței nu era decât slăbiciunea unui individ prea nevolnic ca să înțeleagă scopul divin a ceea ce văzuse, atunci cu siguranță Dumnezeu avea să intervină. Taina avea să rămână neștiută, ca și până atunci, și nimeni n-avea să plângă moartea unui călugăr rătăcit.

Ridică ochii spre cer. Soarele se înălța tot mai sus – aducătorul luminii, aducătorul vieții. Îl încălzea, în timp ce contempla așchia din palmă și își simțea mintea la fel de ascuțită ca marginile ei neregulate.

Și atunci înțelese ce avea de făcut.

7

La peste opt mii de kilometri depărtare, spre apus, o femeie zveltă, blondă, cu trăsături fine, nordice, stătea în Central Park, cu o mână pe balustrada Podului Arcuit și ținând în cealaltă un plic din carton manila, adresat lui Liv Adamsen. Plicul era cam mototolit, dar încă nu fusese deschis. Liv privea contururile cenușii, lichide ale New York-ului reflectat în apă și își aminti de ultima dată când se aflase acolo, cu el, după ce se jucaseră de-a turiștii, în soarele strălucitor. Acum, astrul era ascuns de nori.

Vântul încrețea suprafața lucioasă a apei, iar cele câteva bărci cu vâsle legate la chei se izbeau unele de altele. Își dădu o șuviță de păr după ureche și privi plicul cu ochii ei verzi, uscați de vânt și de cât și-i încordase ca să nu plângă. Își făcuse apariția în căsuța poștală în urmă cu aproape o săptămână, cuibărindu-se ca o viperă printre obișnuitele formulare de carduri de credit și oferte de livrare de pizza. La început crezuse că e o factură oarecare, până observase adresa expeditorului, imprimată în colțul de jos. Primea tot timpul astfel de scrisori la *The Inquirer*, fotocopii după documente pe care le solicita pentru cine știe ce articol la care se întâmpla să lucreze. Plicul provenea de la US Bureau of Vital Records[1], ghișeul unic unde găseai informații publice despre Sfânta Treime a vieții majorității oamenilor: nașterea, căsătoria și moartea.

Îl îndesase în geantă, șocată de această descoperire și fără să poată reacționa în vreun fel, iar plicul rămăsese îngropat acolo, înghesuit printre chitanțele, agendele și mărunțișurile din care îi era alcătuită viața, așteptând momentul prielnic pentru

[1] Echivalentul Oficiului Stării Civile în Statele Unite.

a fi deschis, deși un asemenea moment nu avea cum să vină vreodată. În fine, după o săptămână în care dăduse cu ochii de el de fiecare dată când își căutase cheile sau răspunsese la telefon, un gând i se insinuă în minte, așa că își luă pauza de prânz mai devreme și se urcă în trenul care lega Jersey de inima imensei metropole în care era atât de ușor să te faci nevăzut, unde nu o cunoștea nimeni și amintirile se potriveau cu împrejurările și unde, dacă o lua razna, nimeni n-avea să clipească măcar.

Se îndreptă spre malul apei și scoase un pachet mototolit de *Lucky Strikes* din geantă. Își aprinse o țigară, făcându-și palma căuș pentru a proteja flacăra de vântul puternic, și rămase o clipă nemișcată pe marginea lacului încrețit de vânt, trăgând fumul în piept și ascultând bărcile ce se izbeau unele de altele și șuieratul îndepărtat al orașului. Își trecu apoi degetul pe sub clapeta plicului și îl deschise.

Înăuntru se aflau o scrisoare și un document împăturit. Așezarea în pagină și limbajul îi erau familiare, dar cuvintele erau îngrozitor de diferite. Își trecu rapid privirea peste ele, zărind mai degrabă grupuri de cuvinte decât propoziții întregi:

...dispărut de opt ani...
...nicio dovadă nouă...
...declarat oficial decedat...

Desfăcu documentul, citi numele la care acesta făcea referire și simți cum ceva se rupe înlăuntrul ei. Emoțiile reprimate din ultimii ani își croiau cu violență drum spre suprafață. Izbucni într-un plâns necontrolat, vărsând lacrimi provocate nu doar de durerea bruscă, în mod straniu binevenită, ci și de singurătatea absolută pe care o resimțea acum în umbra ei.

Își aminti ultima zi pe care o petrecuse cu el. Făcuseră turul orașului, ca doi mocofani, închiriaseră chiar și una dintre bărcile care acum se legănau, goale și reci, în apropiere. Încercă să-și amintească întreaga zi, dar în minte nu îi veneau decât crâmpeie: mișcările trupului său înalt, viguros, aplecându-se în față sau lăsându-se mult pe spate, destins, în timp ce împingea sau scotea vâslele din apă; mânecile cămășii suflecate până la

coate, dând la iveală fire de păr blond-deschis pe brațele ușor bronzate; culoarea ochilor lui și felul în care i se încrețea pielea din jurul lor când zâmbea. Chipul îi rămânea, însă, vag. Cândva, imaginea lui fusese tot timpul prin preajmă, ivindu-se la simpla pronunțare a numelui său; acum, de cele mai multe ori, apărea un impostor, care îi semăna omului pe care îl cunoscuse odinioară, dar nu era niciodată același.

Încercă din răsputeri să-l revadă cu ochii minții, agățându-se de substanța alunecoasă a amintirii lui, până când o imagine veridică își făcu loc în cele din urmă: el, în copilărie, luptându-se cu niște vâsle prea mari pentru statura lui, pe lacul de lângă casa bunicii Hansen, în nordul statului New York. Bunica îi împinsese în larg, strigându-le în urmă:

— Strămoșii voștri au fost vikingi. Doar după ce-o să cuceriți apele o să vă las să vă-ntoarceți...

Au stat pe lac toată după-amiaza, făcând cu rândul la vâsle și la cârmă, până când barca din lemn părea să fi devenit o extensie a trupurilor lor. Bunica le pregătise un picnic al victoriei în iarba scăldată în soare și îi numise Ask și Embla, după primii oameni pe care zeii nordici îi ciopliseră în trunchiuri de copaci găsite pe un țărm îndepărtat. Le spusese apoi alte povești din străvechiul lor ținut natal, legende despre uriași ai ghețurilor ce se aruncau turbați în luptă, despre walkirii ce se năpusteau asupra dușmanilor și despre ceremonii funerare ale vikingilor, cu corăbii lungi cuprinse de flăcări. Mai târziu, în întunericul mansardei în care așteptau să le vină somnul, el îi șoptise că, atunci când avea să moară într-o bătălie eroică, voia să plece în același fel, amestecându-și spiritul cu fumul unei corăbii în flăcări și plutind până sus de tot, în Valhalla.

Mai privi o dată certificatul, în care erau trecute negru pe alb numele și verdictul oficial al decesului său: căzuse răpus nu de sabie sau de suliță sau ca urmare a vreunui act altruist de o incredibilă valoare, ci pur și simplu de o perioadă de absență, măsurată cu rigoare de funcționar și considerată suficientă. Împături hârtia rigidă cu o îndemânare dobândită în practică, pe care o regăsea tot din copilărie, se așeză pe vine pe malul lacului și lansă bărcuța improvizată la apă. Își făcu mâna căuș în jurul

pânzei ascuțite și aprinse bricheta. Hârtia uscată se înnegri și luă foc încet, iar Liv o împinse cu delicatețe către mijlocul lacului pustiu. Flăcările se zbătură o clipă în aer, căutând să se agațe de ceva, după care bolborosiră în briza răcoroasă. Privi bărcuța ce plutea în derivă, până când aceasta se răsturnă, în cele din urmă, în apa de culoarea metalului, răzbită de valurile ce se agitau și clipoceau bătute de vânt.

Mai fumă o țigară, așteptând-o să se scufunde, dar bărcuța rămase nemișcată în mijlocul apei pe care se profila imaginea orașului, aidoma unui suflet captiv în purgatoriu.

Halal ceremonie vikingă de rămas-bun...

Se întoarse pe călcâie și o luă din loc, în direcția trenului care avea s-o ducă înapoi la Jersey.

8

— Vă rog să ascultați puțin, doamnelor și domnilor, îi implora ghidul pe turiștii cu priviri reci, care admirau Citadela. Ascultați amestecul de limbi din jurul dumneavoastră: italiană, franceză, germană, spaniolă, olandeză, graiuri diferite, care toate spun povestea acestui monument, cea mai veche structură din lume locuită fără încetare. Și același talmeș-balmeș de graiuri, doamnelor și domnilor, ne duce cu gândul la faimoasa poveste biblică a turnului Babel, din Facerea, a turnului care a fost înălțat nu întru slava Domnului, ci întru mărirea omului, așa că Dumnezeu s-a înfuriat și „le-a amestecat limbile", împrăștiindu-le printre popoarele lumii și lăsând turnul neterminat. Mulți savanți cred că această poveste se referă la Citadela de aici, de la Ruina.

Își îndreptă brațul în sus, cu un gest teatral, și arătă, fără a fi nevoie, înspre masiva structură ce le umplea tuturor câmpul vizual.

— Dacă vă uitați la Citadelă, doamnelor și domnilor, veți observa că nu sunt semne exterioare ale destinației sale religioase: nu există cruci, reprezentări ale unor îngeri, niciun fel de iconografie. Dar, în ciuda absenței oricăror însemne religioase, Citadela din Ruina, spre deosebire de turnul Babel, este, fără îndoială, o casă a Domnului. Aici, între aceste ziduri misterioase, a fost scrisă prima Biblie din lume, care a devenit piatra de temelie a credinței creștine. Citadela a fost primul centru al Bisericii creștine. Mutarea la Roma, în Vatican, care a avut loc în anul 126 d.H., s-a făcut pentru că Biserica creștea cu repeziciune și avea nevoie de un centru care să fie în atenția lumii. Câți dintre dumneavoastră ați fost la Vatican?

După câteva ezitări, se ridicară câteva mâini.

— Nu prea mulți. Și fără-ndoială că v-ați petrecut timpul acolo minunându-vă de Capela Sixtină, admirând bazilica Sfântul Petru sau mormintele papale, sau chiar asistând la o audiență a papei. Din păcate, aici, deși se spune că Citadela adăpostește minuni care nu sunt cu nimic mai prejos decât cele de la Vatican, nu veți putea vedea niciuna dintre ele. E un loc atât de sfânt, atât de tainic, încât singurii oameni care au voie să pătrundă sunt călugării și preoții care locuiesc aici. Regula e atât de strictă, încât mărețele metereze pe care le vedeți săpate în stânca muntelui nu au fost ridicate de zidari sau de constructori, ci de ocupanții muntelui sfânt. Această practică nu numai că explică aspectul dărăpănat al locului, dar a dat și numele orașului. În realitate, însă, structura e departe de a fi o ruină. E cea mai veche fortăreață din lume și singura în care nimeni n-a pătruns niciodată, chiar dacă cei mai teribili și hotărâți cotropitori și-au încercat de-a lungul veacurilor șansele de izbândă. Vă întrebați de ce încercau să o cucerească? Datorită legendarei relicve pe care se spune că ar ascunde-o muntele, taina sfântă din Ruina: Sacramentul.

Lăsă o clipă cuvântul să plutească în aerul rece.

— Cel mai vechi mister din lume, și cel mai mare. Glasul îi devenise o șoaptă conspirativă. Unii cred că e adevărata cruce a lui Hristos. Alții, că e Sfântul Graal, potirul din care a băut Iisus și care poate tămădui orice rană și dă viața veșnică. Mulți cred că însuși trupul Mântuitorului se află intact, miraculos conservat, undeva în străfundurile muntelui tăcut. Și mai sunt unii care cred că e doar o legendă, o poveste lipsită de substanță. Adevărul e, doamnelor și domnilor, că nimeni nu știe ce adăpostește de fapt. Și cum secretele, misterul sunt însăși piatra de temelie pe care s-a construit legenda Citadelei, mă-ndoiesc foarte tare că va ști vreodată cineva.

Străfulgeră cu privirea fețele inexpresive din fața sa.

— Și acum, dacă aveți întrebări, nu vă sfiiți!

Schimbarea bruscă din tonul lui trăda dorința sinceră ca nimeni să nu aibă nimic de întrebat.

Și rareori era dezamăgit, ceea ce însemna că mai aveau douăzeci de minute în care să se învârtă prin zonă, să cumpere suveniruri și să facă fotografii proaste, înainte de a se reîntâlni la

autocar. Ghidul tocmai trăgea aer în piept și se pregătea să îi informeze în legătură cu programul, când o mână arătă spre cer.

— Ce e aia? întrebă un bărbat de vreo cincizeci de ani, roșu la față, cu un pronunțat accent din nordul Angliei. Chestia aia care seamănă cu o cruce?

— Păi, cum am mai spus, Citadela nu are nicio cruce pe...

Tăcu. Își miji ochii, din cauza soarelui orbitor. Se uită din nou.

Deasupra lui, vizibilă cu ochiul liber pe celebrul vârf golaș al străvechii fortărețe, se afla o cruce minusculă.

— Să știți că nu sunt... sigur ce e... Făcu din nou o pauză.

Oricum nu-l asculta nimeni. Toți își mijeau ochii pentru a vedea mai bine obiectul acela cocoțat în vârful muntelui.

Ghidul îi imită. Obiectul, sau ce-o fi fost, se legăna ușor în bătaia vântului. Semăna cu litera T. Poate era o pasăre sau pur și simplu o iluzie creată de lumina dimineții.

— E un bărbat! strigă cineva dintr-un grup aflat în apropiere.

Ghidul se uită la individul între două vârste, olandez după accent, care privea cu atenție în monitorul LCD al camerei sale video.

— Priviți!

Bărbatul se dădu înapoi, să poată vedea și ceilalți descoperirea lui.

Ghidul se uită și el la ecran, peste capetele turiștilor ce se îmbulzeau în aparat. Zoom-ul camerei video fusese setat la maximum și în centrul ecranului apăruse imaginea tremurândă și neclară a unui bărbat îmbrăcat în ceea ce părea a fi o sutană de culoare verde. Părul lung, de un blond-cenușiu, îi biciuia chipul bărbos, bătut de vânturile de la înălțime, dar el stătea nemișcat pe marginea platoului, cu brațele întinse în lături, cu capul în piept, aidoma unei cruci umane, cunoscute de o lume întreagă – sau unei figuri singuratice, unei întruchipări a lui Hristos.

9

Pe colinele ce se înalță la vest de orașul Ruina, într-o livadă care dăinuia de la sfârșitul Evului Mediu, Kathryn Mann conducea șase voluntari ce înaintau în tăcere printre lanurile multicolore. Toți erau îmbrăcați la fel, în salopete croite dintr-o pânză grosolană de culoare albă, și purtau pe cap pălării cu boruri largi, acoperite cu voaluri negre ce le ajungeau până la umeri, mascându-le chipurile. În lumina dimineții, păreau un grup uitat de druizi îndreptându-se către locul unui sacrificiu.

Kathryn ajunse la un butoi pus în picioare și acoperit cu o prelată; începu să dea la o parte pietrele care fixau prelata, iar ceilalți se așezară tăcuți formând un semicerc, în spatele ei. Veselia exuberantă care umpluse microbuzul pe când acesta înainta pe străduțele pustii, cufundate încă în bezna nopții, se stinsese de mult. Kathryn înlătură și ultimele pietre. Cineva îi întinse afumătoarea. De obicei, cu cât era ziua mai caldă, cu atât albinele erau mai active și trebuia să le calmeze. Dar, în ciuda zăpușelii care începea să plutească în aer, Kathryn simțea că și acest stup era la fel ca celelalte. Dinăuntru nu se auzea niciun bâzâit și cărămida roșie ce servea drept loc de oprire pentru micile insecte era goală.

Pompă rapid fum de câteva ori înspre partea de jos a stupului, după care ridică prelata și scoase la iveală opt șipci de lemn, așezate la distanțe egale pe marginea butoiului deschis. Era un stup simplu, fără șipci superioare și fără rame, care putea fi făcut, după cum se și vedea, din tot felul de resturi. Excursia în livadă fusese proiectată ca o demonstrație a regulilor de bază ale stupăritului, pe care voluntarii urmau să le pună în practică în diverse părți ale lumii, unde aveau să-și petreacă următorul an. Dar, pe măsură ce soarele se înălța pe cer și stup după stup era verificat, erau cu toții convinși că dăduseră peste ceva cu mult

mai tulburător decât s-ar fi așteptat de la o simplă plimbare în natură.

Când fumul se împrăștie, Kathryn ridică cu grijă una dintre șipcile laterale și se întoarse către însoțitorii ei. De bucata de lemn atârna un fagure mare, cu formă neregulată, aproape golit de miere; până nu demult, stupul fusese activ și bogat. Acum, în afara câtorva albine lucrătoare proaspăt eclozate, care se târau bezmetice pe suprafața-i ceroasă, stupul era pustiu.

— Un virus? se auzi o voce de bărbat de sub una dintre măști.

— Nu. Kathryn dădu din cap. Priviți...

Se strânseră roată în jurul ei.

— Dacă un stup e infectat cu VPC sau VPA, virusul paraliziei cronice sau acute, albinele sunt cuprinse de friguri și nu mai pot zbura, așa că mor în interiorul sau în preajma lui. Dar uitați-vă pe jos!

Șase pălării se aplecară și cercetară iarba moale care creștea deasă la umbra mărului.

— Nimic. Și uitați-vă și-n stup!

Pălăriile se ridicară, lovindu-și borurile largi unele de altele.

— Dac-ar fi fost un virus, atunci fundul stupului ar fi fost plin de albine moarte. Și ele sunt ca noi; când nu se simt bine, se duc acasă și se ghemuiesc într-un colț până le trece. Dar în stupul ăsta nu e nici urmă de insectă. Albinele parcă s-au evaporat, pur și simplu. Și mai e ceva.

Ridică șipca mai sus și arătă spre partea de jos a fagurelui, acolo unde celulele hexagonale erau acoperite cu căpăcele minuscule de ceară.

— Larve care n-au ieșit din ou, spuse Kathryn. În mod normal, albinele nu abandonează un stup dacă mai există puiet care n-a eclozat.

— Deci ce s-a-ntâmplat?

Kathryn puse fagurele la loc în stupul silențios.

— Nu știu, clătină ea din cap, dar se-ntâmplă peste tot.

O luă spre fabricuța de cidru, placată cu panouri de lemn, care se întrezărea la marginea livezii.

— Același lucru se petrece în America de Nord, în Europa, chiar și în Taiwan. Până acum, nimeni n-a reușit să descopere cauza. Singurul lucru asupra căruia toată lumea a căzut de acord e că situația se înrăutățește.

Când ajunseră la microbuz, își scoase mănușile de protecție și le aruncă într-o cutie din plastic, urmată de ceilalți.

— În America l-au numit sindromul depopulării coloniilor de albine. Unii cred că e sfârșitul lumii. Einstein spunea că, dacă albinele ar dispărea de pe fața pământului, ne-ar mai rămâne patru ani de trăit. Dacă dispar albinele, culturile nu mai sunt polenizate. Dispar recoltele. Dispare hrana. Iar asta înseamnă dispariția omului.

Desfăcu fermoarul voalului care îi proteja fața și își scoase pălăria, dând la iveală un chip oval cu pielea albă și netedă și ochii de un negru profund. Avea un aer fără vârstă, natural, vag aristocratic și mai toți bărbații tineri care veneau ca voluntari erau fermecați de ea, deși era mai în vârstă decât mamele multora dintre ei. Cu mâna liberă își desfăcu părul des, de culoarea ciocolatei negre, și dădu din cap, scuturându-l.

— Și ce se face-n privința asta?

Cel care întrebase, un băiat înalt, cu părul de culoarea nisipului, originar din Vestul Mijlociu american, se eliberă din salopeta de apicultor. Arăta așa cum arătau cei mai mulți voluntari când veneau să lucreze pentru Kathryn la fundația umanitară: serios, lipsit de cinism, plesnind de sănătate și de speranță, strălucind de încredere în bunătatea lumii. Kathryn se întrebă cum va arăta după un an petrecut în Sudan, după ce va vedea copiii murind încet de foame, sau în Sierra Leone, după ce va încerca să-i convingă pe sătenii flămânzi să nu are ogoarele pe care le lucraseră strămoșii lor, fiindcă forțele de gherilă le împânziseră cu mine antipersonal.

— Se fac multe cercetări, spuse, care încearcă să stabilească legătura dintre depopularea coloniilor și culturile modificate genetic, noile tipuri de pesticide nicotinoide, încălzirea globală, paraziții și infecțiile cunoscute. Există chiar o teorie conform căreia semnalele telefoanelor mobile ar putea interfera cu sistemele de navigație ale albinelor, ducând la dezorientarea lor.

Se dezbrăcă de salopetă cu o scuturare din umeri și o lăsă să cadă pe jos.

— Dar, dumneavoastră, ce credeți că e?

Kathryn se uită la tânărul serios și văzu o urmă de încruntare ivindu-se pe chipul care până atunci de-abia dacă știuse ce înseamnă să-ți faci griji.

— Nu știu, îi răspunse. Poate că e o combinație între toți acești factori. Albinele sunt, de fapt, niște creaturi simple. Și societatea lor e simplă. Dar nu e nevoie de prea mult ca să le tulburi. Fac față stresului, dar, dacă viața lor devine atât de complexă, încât nu își mai recunosc societatea, poate că o abandonează. Poate că preferă să-și ia zborul spre moarte, decât să continue să trăiască într-o lume pe care n-o mai înțeleg.

Își privi interlocutorii. Își dăduseră toți salopetele jos și acum stăteau în fața ei, cu chipurile tinere umbrite de îngrijorare.

— Hei, le zâmbi Kathryn, încercând să destindă atmosfera, nu vă luați după mine! Stau prea mult pe Wikipedia. În plus, ați văzut că nu e cazul la toți stupii; peste jumătate dintre ei dau pe dinafară de atâta activitate. Haideți! continuă, bătând din palme și simțindu-se imediat ca o educatoare care le dă tonul la cântec unor copilași de cinci ani. Mai avem multe de făcut. Împachetați-vă salopetele și puneți mâna pe unelte! Trebuie să-nlocuim stupii care au murit.

Dădu la o parte capacul altei cutii de plastic, aflate în iarbă.

— Aveți aici tot ce vă trebuie. Unelte, instrucțiuni despre cum să faceți un stup simplu cu șipci superioare, resturi de cutii vechi și scânduri vechi. Nu uitați că pe teren veți asambla stupii din ce veți găsi la fața locului. Dar nu vă așteptați să găsiți prea multe obiecte neîntrebuințate acolo unde veți merge. Cei care nu au mare lucru nu prea aruncă nimic. N-aveți voie să folosiți nimic din stupii morți. Dacă vreun spor sau parazit chiar a dus la dispariția coloniei, nu veți face altceva decât să răspândiți dezastrul în stupul cel nou.

Kathryn deschise ușa din dreptul scaunului șoferului. Trebuia să-i lase să se descurce singuri. Cei mai mulți proveneau din familii bune, din clasa de mijloc, ceea ce însemna că erau bine intenționați, dar complet lipsiți de simț practic și aveau să

discute ore în șir despre cum e mai bine să facă un lucru, în loc să treacă efectiv la treabă. Singurul mod de a-i vindeca era să-i lase de capul lor ajutându-i astfel să învețe din propriile greșeli.

— Peste o jumătate de oră, o să verific cum vă descurcați. Dacă o să aveți nevoie de mine, mă găsiți în biroul meu.

Trânti portiera înainte ca vreunul dintre ei să aibă timp să mai întrebe ceva.

Începură deja să răzbată până la ea zgomotul înfundat al uneltelor triate și prima dintre multele discuții teoretice. Porni radioul. Dacă auzea ce vorbeau, mai devreme sau mai târziu instinctul matern avea s-o împingă să le sară în ajutor, ceea ce n-ar fi folosit nimănui. Pe teren nu avea să fie lângă ei.

Un post de radio local acoperi zgomotul făcut de voluntari cu știri despre trafic și cu principalele titluri ale orei. Kathryn întinse mâna către scaunul din dreapta, de pe care luă un dosar gros din carton. Pe copertă era trecut un singur cuvânt – Ortus – și un logo reprezentând o floare cu patru petale, având în centru globul pământesc. Dosarul conținea un raport de evaluare care prezenta în detaliu un program complex de irigare și replantare a unei fâșii de deșert apărută după defrișările ilegale din Delta Amazonului. Trebuia să hotărască în cursul zilei dacă fundația își putea permite susținerea programului. Cu fiecare an care trecea, în ciuda faptului că strângerea de fonduri atinsese un maxim istoric, ieșeau la iveală tot mai multe colțuri de lume care aveau nevoie să fie vindecate.

— Iar în final, spuse prezentatorul de la radio, pe un ton ușor amuzat, rezervat pentru știrile senzaționale de la sfârșitul celor serioase, dacă veți merge astăzi în centrul orașului Ruina, veți avea cu siguranță parte de o surpriză de proporții, fiindcă un individ îmbrăcat în călugăr a reușit să se cațere pe vârful Citadelei.

Kathryn aruncă o privire rapidă spre radioul minuscul încorporat în bordul mașinii.

— Pentru moment nu știm dacă nu e vorba de o campanie publicitară, continuă prezentatorul, dar individul a apărut azi-dimineață, la puțin timp după răsăritul soarelui, și acum își ține brațele în lături, alcătuind un fel de... cruce umană.

Kathryn simți un nod în stomac. Băgă cheia în contact și porni microbuzul. În dreptul uneia dintre voluntare, lăsă fereastra în jos, strigându-i:

— Trebuie să mă duc la birou! Mă-ntorc cam într-o oră.

Fata dădu din cap, iar pe chipul ei se citea o ușoară anxietate, o teamă că e lăsată singură, dar Kathryn n-o zări. Ochii ei erau deja ațintiți înainte, concentrându-se asupra spărturii din gardul viu pe unde trecea drumul de țară care dădea în șoseaua principală, ce avea s-o ducă înapoi la Ruina.

10

La jumătatea distanței dintre mulțimea ce se adunase la poale și vârful Citadelei, abatele, obosit după noaptea pe care o petrecuse în așteptarea veștilor, stătea lângă jarul incandescent și se uita la bărbatul care tocmai sosise.

— Am crezut că versantul estic e insurmontabil, spuse Athanasius, netezindu-și creștetul cu mâna, pe când își încheia raportul.

— Atunci înseamnă că măcar am aflat ceva în noaptea asta, nu?

Abatele privi înspre fereastra mare, prin care soarele începea să pătrundă, luminând bucățile de sticlă albastre și verzi ale străvechiului vitraliu. Lumina nu-i îmbunătățea nici pe departe starea de spirit.

— Așadar, conchise el în cele din urmă, avem un călugăr care s-a lepădat de credință și stă în vârful Citadelei, alcătuind un simbol foarte provocator, care a fost probabil zărit deja de sute de turiști și de Dumnezeu mai știe cine, și pe care nu-l putem nici opri, nici prinde.

— Corect, dădu Athanasius din cap. Dar nu poate vorbi cu nimeni cât timp rămâne acolo și la un moment dat va trebui să coboare, căci unde s-ar putea duce?

— N-are decât să se ducă naibii! aruncă abatele printre dinți. Și, cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru noi toți.

— Situația, așa cum o văd eu, arată astfel, continuă neabătut Athanasius, știind dintr-o lungă experiență că modul cel mai înțelept de a face față toanelor abatelui era să le ignori. N-are hrană. N-are apă. Nu poate coborî de pe munte decât printr-un singur loc și, chiar dacă va aștepta căderea întunericului, camerele cu senzori termici îl vor detecta imediat ce va ajunge sub meterezele superioare. Avem senzori la nivelul solului și forțe de securitate

la exterior, pregătite să pună mâna pe el. Mai mult, e prins în interiorul singurei structuri de pe fața pământului din care n-a scăpat nimeni niciodată.

Abatele îi aruncă o privire tulbure.

— Nu-i adevărat, i-o tăie, amuțindu-l pe călugăr. Au mai scăpat oameni. Nu în ultima vreme, dar unii au reușit să scape. Cu o istorie așa de lungă ca a noastră, e... inevitabil. Au fost prinși de fiecare dată, bineînțeles, și reduși la tăcere – în numele Domnului –, împreună cu toți cei care au avut ghinionul să intre în contact cu ei cât timp s-au aflat în afara zidurilor.

Văzu cum Athanasius se albește la față.

— Sacramentul trebuie apărat.

Abatele socotise mereu regretabil faptul că șambelanul său era prea slab de înger ca să i se încredințeze sarcinile mai complexe ale ordinului. Din acest motiv, Athanasius purta încă sutana maronie a confreriei inferioare și nu veșmântul verde-închis al unui Sanctus hirotonit conform tradiției. Cu toate acestea, era atât de zelos și de devotat îndatoririlor sale, încât abatele uita uneori că el nu aflase niciodată secretul muntelui sau că mare parte din istoria Citadelei îi era necunoscută.

— Sacramentul a fost amenințat ultima oară în timpul Primului Război Mondial, explică abatele, privind atent jarul rece și cenușiu, de parcă trecutul ar fi fost scris în el. Un călugăr novice a sărit de la o fereastră înaltă și a traversat înot șanțul de apărare. Din cauza asta a fost golit de apă. Din fericire, hirotonirea nu fusese dusă până la capăt, așa că nu ne-a aflat taina. A ajuns până în Franța ocupată, până am reușit să... îl prindem din urmă. Dumnezeu a fost de partea noastră. Când l-am găsit, într-un final, câmpul de luptă săvârșise treaba în locul nostru.

Se uită din nou la Athanasius.

— Dar erau alte vremuri, când Biserica avea mulți aliați și tăcerea putea fi cumpărată cu ușurință, iar secretele erau păstrate, pur și simplu; înainte ca internetul să-i permită oricui să trimită informația la un miliard de persoane într-o secundă. În ziua de azi, ar fi imposibil să ținem secret un astfel de incident, de aceea trebuie să ne asigurăm că nici nu se va întâmpla.

Privi din nou fereastra, acum luminată din plin de soarele dimineții. Motivul reprezentând un păun – un simbol arhaic al lui Hristos și al vieții veșnice –, strălucea în nuanțe puternice de albastru și verde.

— Fratele Samuel ne cunoaște secretul, încheie abatele. Nu trebuie să părăsească muntele.

11

Liv apăsă pe butonul soneriei și așteptă.

Casa se afla într-o zonă rezidențială nouă și cochetă din Newark, la câteva blocuri distanță de Baker Park și de Universitatea de Stat, unde soțul, Myron, lucra ca tehnician de laborator. Un gărduleț de lemn demarca parcelele între ele și străjuia aleile alcătuite din dale de beton înșirate pe un singur rând, care duceau la fiecare ușă. Câțiva metri de iarbă le separau de stradă. Cartierul era ca un vis american în miniatură. Dacă ar fi scris un alt articol, ar fi folosit exact această imagine, scoțând ceva de impact din ea; dar nu pentru asta se afla în fața acestei uși.

Auzi mișcare înăuntru, pași greoi pe o pardoseală alunecoasă, și încercă să-și compună o expresie care să nu trădeze singurătatea absolută care o devora de la ceremonia ei de doliu din Central Park, din pauza de prânz. Ușa se deschise și în cadrul ei apăru o tânără drăguță și însărcinată într-un stadiu atât de avansat, încât umplea practic holul îngust.

— Tu trebuie să fii Bonnie.

Vocea parcă era a altei persoane.

— Sunt Liv Adamsen, de la *The Inquirer*.

Bonnie se lumină la față.

— Ziarista care scrie despre bebeluși!

Deschise ușa larg și o pofti în holul bej imaculat.

Liv nu scrisese în viața ei despre bebeluși, dar nu zise nimic. Își păstră zâmbetul care îi ardea obrajii, până în bucătărioara perfect aranjată a lui Bonnie, unde un bărbat proaspăt bărbierit făcea cafea.

— Myron, iubitule, ea e ziarista care o să scrie despre naștere...

Liv dădu mâna cu el; mușchii feței începeau să o doară de la efortul pe care-l făcea ca să zâmbească. Nu-și dorea decât să meargă acasă, să se bage sub pătură și să plângă. În schimb,

aruncă o privire prin încăpere, observând nuanțele catifelate și obiectele grupate cu grijă – lumânările parfumate care combinau mirosul de trandafiri cu aroma cafelei, coșulețele de nuiele care nu conțineau decât aer –, toate vândute în seturi asortate de câte trei la casele de marcat de la IKEA.

— Ce casă drăguță...

Știa că asta se așteptau să spună. Se gândi la apartamentul ei sufocat de plante și de mirosul de pământ reavăn; o seră dotată cu un pat, cum îl catalogase un fost iubit. De ce nu putea să ducă și ea o viață de om obișnuit și să fie fericită și mulțumită? Se uită la curtea impecabilă, un pătrat verde de iarbă împrejmuit de arbuști de *Cypress leylandii* care aveau să depășească casa în înălțime în doar două veri, dacă nu erau tăiați des și fără milă. Doi dintre cei trei copaci erau deja ușor îngălbeniți. Poate că natura o să se ocupe de asta în locul lor. Cunoștințele ei despre plante, și în special despre proprietățile lor curative, făcuseră de altfel ca Liv să primească această însărcinare.

— Adamsen, tu te pricepi la plante și la prostii de-astea, începuse destul de prozaic conversația când Rawls Baker, patron și editor al *The New Jersey Inquirer*, o încolțise în lift la începutul săptămânii. Până să se dezmeticească, fusese luată de la secția de investigații a ziarului pentru care lucra și unde se obișnuise să aibă de-a face cu fața întunecată a jurnalismului, și însărcinată să scrie două mii de cuvinte sub titlul „Nașterea pe cale naturală – așa cum a intenționat mama-natură?", pentru suplimentul de sănătate care apărea duminica. Mai scrisese uneori câte un articol despre grădinărit pentru alte publicații, dar niciodată ceva cu temă medicală.

— N-are prea mult de-a face cu medicina, din ce-mi dau eu seama, spusese Rawls, ieșind din lift. Trebuie doar să-mi găsești o femeie relativ întreagă la cap, dar care vrea totuși să nască într-o piscină sau într-o poiană în mijlocul pădurii, fără calmante, în afară de cele pe bază de plante, și să-mi spui povestea cu latura ei umană, împănată cu câteva date științifice. Și să fie un cetățean respectabil. Nu vreau să citesc despre vreo nenorocită de hipioată.

Liv o găsise pe Bonnie cu ajutorul contactelor ei obișnuite. Era polițistă de circulație, exact opusul unei hipioate. Cam

greu să propovăduiești pacea și iubirea când ai de-a face cu coșmarul zilnic numit autostrada New Jersey. Și, totuși, acum stătea, strălucitoare, pe canapeaua ei în formă de L, strângând mâna soțului ei cu simț practic, cercetător într-un laborator, ca o autentică Mamă Pământ.

Da – era primul ei copil. Copii, de fapt; era însărcinată cu gemeni.

Nu – nu le cunoșteau sexul; voiau să fie o surpriză.

Da – Myron avea unele rezerve, dat fiind că activa în domeniul științific, și *da* – se gândise la metoda obstetrică obișnuită, dar, cum femeile născuseră de generații fără medicamente moderne, era convinsă că era mai bine pentru bebeluși să lase lucrurile să se desfășoare natural.

Ea e cea care naște, adăugă Myron cu tonul lui blând, de băiețel, mângâind-o pe cap și zâmbindu-i cu dragoste. *N-are nevoie să-i spun eu cum e mai bine.*

Ceva din intimitatea emoționantă și altruismul acelui moment străpunse armura veseliei lui Liv, care simți, cuprinsă de uluire, cum lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Se auzi cerându-și scuze când Bonnie și Myron se repeziră amândoi ca s-o consoleze și reuși să se adune suficient cât să termine interviul, simțindu-se vinovată că adusese norul întunecat al nefericirii ei deasupra sanctuarului luminos al vieții lor simple.

Se duse direct acasă și se prăbuși îmbrăcată pe patul nefăcut, ascultând cum picura apa din sistemul de irigație care uda florile ce îi umpleau apartamentul și o asigurau astfel, în cel mai larg sens al cuvântului, că își împărțea viața cu alte ființe. Trecu în revistă întâmplările de peste zi și se înfășură strâns în pătură, tremurând de frig, de parcă gheața solidă a singurătății ei n-avea să se topească vreodată și căldura unei vieți precum cea a lui Bonnie și Myron n-avea să-i fie nicicând hărăzită.

12

Kathryn Mann trase de volan, parcând microbuzul într-o curte mică din spatele unei clădiri înalte, ridicând în jurul ei un nor de praf. Această zonă din partea de est a orașului era numită și acum Cartierul Grădinilor, deși parcelele înverzite care îi dăduseră numele dispăruseră de mult. Chiar văzută din spate, casa amintea de grandoarea sa apusă; piatra fără cusur, de culoarea mierii, din care fuseseră ridicate biserica publică și mare parte din orașul vechi, se mai zărea pe ici-colo, sub straturile de depuneri înnegrite de la atâta poluare.

Kathryn coborî din mașină și trecu pe lângă un suport gol de biciclete, amplasat pe locul unde odinioară se găsea o fântână din care scoteau apă proaspătă. Căută cu o mână tremurândă cheia potrivită pe inelul cu chei zornăitoare. Inima îi bătea cu putere, căci de câteva ori fusese pe punctul de a se ciocni de alte mașini, pe când conducea, cu capul zumzăind de gânduri, în traficul tot mai intens al dimineții. Găsi cheia, o băgă în broască și deschise ușa din spate.

Interiorul casei era întunecat și răcoros, în contrast cu strălucirea soarelui de primăvară timpurie. Ușa se închise în spatele ei pe când introducea codul pentru a opri sistemul de alarmă. Grăbi pașii de-a lungul coridorului slab luminat, până la recepția însorită, aflată în partea din față.

Mai multe ceasuri agățate pe peretele din spatele biroului recepționistei indicau ora de la Rio de Janeiro, New York, Londra, New Delhi, Jakarta – toate orașele în care fundația avea birouri. La Ruina, era opt fără un sfert, o oră la care majoritatea oamenilor nu își începuseră încă ziua de lucru. Tăcerea care domnea pe scara elegantă din lemn îi confirmă că era singură. O luă la fugă în sus, sărind două trepte deodată.

Casa cu cinci niveluri era îngustă, ca majoritatea clădirilor medievale, iar scările scârțâiau pe măsură ce Kathryn trecea prin fața ușilor vitrate ale birourilor care ocupau primele patru caturi. În capul scărilor, la ultimul etaj, o ușă întărită cu panouri din oțel atârna greoaie în balamale. O împinse și intră în ceea ce era casa ei. Încăperea de dincolo de prag dădea senzația de întoarcere în timp. Pereții erau acoperiți cu lambriuri din lemn și zugrăviți într-o nuanță delicată de gri, iar sufrageria era împânzită cu piese de mobilier clasic alese cu mult bun gust. Singurul lucru care amintea de secolul prezent era un mic televizor cu ecran plat, așezat într-un colț, pe o măsuță chinezească joasă.

Kathryn luă telecomanda de pe sofa și apăsă pe buton, în direcția televizorului, apropiindu-se în același timp de o bibliotecă încorporată în peretele din celălalt capăt al încăperii, ale cărei rafturi se întindeau de la podea până la tavan și erau burdușite cu toată crema literaturii de secol XIX. Ea apăsă pe cotorul unui exemplar din *Jane Eyre* învelit în piele de vițel și, cu un *clic* delicat, partea de jos a bibliotecii se deschise, dând la iveală un dulap adânc. Înăuntru se aflau un seif, un fax, o imprimantă – toate accesoriile vieții moderne. Pe raftul de jos, pe un teanc de reviste de design interior, se afla binoclul pe care i-l dăruise tatăl ei când împlinise treisprezece ani și merseseră pentru prima oară în Africa. Îl luă și alunecă înapoi, pe podeaua lustruită, către un luminator din tavanul înclinat. Câțiva porumbei se zburătăciră când Kathryn deschise fereastra și scoase capul afară. Prin fața ochilor i se amestecau, alcătuind o imagine încețoșată, acoperișurile roșii și cerul albastru când ridică binoclul, focalizându-l pe monolitul negru aflat la circa opt sute de metri spre vest. Televizorul se trezise la viață în spatele ei, transmițând în încăperea pustie sfârșitul unui reportaj despre încălzirea globală. Kathryn se sprijini de pervaz, ca să nu-i tremure mâna, și mișcă atentă binoclul de-a lungul unei linii imaginare ce urca pe Citadelă, până în vârf.

Și atunci îl văzu.

Cu brațele întinse în lături. Cu capul în piept.

Era o imagine pe care o cunoștea de o viață, atâta doar că sculptată în piatră și stând nemișcată în vârful unui alt munte,

aflat în cealaltă parte a lumii. Învățase ce semnificație are, încă din copilărie. Generații întregi se străduiseră, rând pe rând, să declanșeze lanțul de evenimente ce avea să schimbe soarta omenirii, iar acum iată-l aici, în fața ochilor ei, opera unui om care acționase de unul singur. Încercă să-și controleze tremurul mâinilor, în timp ce glasul prezentatorului răsuna anunțând principalele știri.

— În următoarele treizeci de minute vom discuta despre summitul mondial privind încălzirea globală, vom afla ultimele informații legate de piețele financiare de pe glob și vă vom arăta cum, azi-dimineață, a fost cucerită, în cele din urmă, antica fortăreață din orașul Ruina – după publicitate...

Kathryn aruncă o ultimă privire spre extraordinara imagine, apoi se întoarse în încăpere, pentru a afla cum avea să fie percepută de restul lumii.

13

În timp ce se difuza o reclamă la un automobil de lux, Kathryn se așeză pe sofa și aruncă o privire către ora afișată pe ecranul televizorului. Opt și douăzeci și opt de minute; patru și douăzeci și opt de minute, dimineața, la Rio. Apăsă pe un buton de apelare rapidă.

— *Ola?* răspunse o voce joasă, dar alertă de femeie. Kathryn observă ușurată că nu era vocea cuiva care tocmai fusese trezit din somn.

— Mariella, sunt Kathryn. Scuză-mă că sun așa de târziu... sau de devreme. M-am gândit că poate nu doarme.

Știa că tatăl ei se culca și se scula la ore din ce în ce mai ciudate.

— *Sim, Senhora*, răspunse Mariella. S-a trezit de ceva vreme. Am făcut focul în birou. A fost răcoare azi-noapte. L-am lăsat citind.

— Pot să vorbesc cu el, te rog?

— *Certamente*, o asigură femeia.

În receptor se auziră foșnetul unei fuste și pașii ușori deplasându-se. Kathryn și-o imagina pe menajera tatălui ei cum înainta pe holul întunecat, cu parchet pe jos, spre lumina blândă de la șemineul din biroul aflat în celălalt capăt al căsuței modeste. Pașii se opriră și Kathryn auzi o conversație scurtă, înăbușită, în portugheză, înainte ca receptorul să fie trecut dintr-o mână în alta.

— Kathryn... Vocea caldă a tatălui ei traversă continentele, liniștind-o instantaneu. Își dădu seama după tonul lui că zâmbea.

— Tăticule... Zâmbi la rândul ei, în ciuda veștii pe care avea să i-o dea.

— Cum e vremea la Ruina în dimineața asta?

— Însorită.

— Aici e frig, spuse el. Am făcut focul.

— Știu, tată, mi-a spus Mariella. Ascultă, aici se petrece ceva. Aprinde televizorul și dă pe CNN.

Îl auzi rugând-o pe Mariella să aprindă televizorul mic, aflat în colțul biroului, în timp ce ea își îndreptă privirea către propriul ei aparat. Pe ecran apăru sigla strălucitoare a postului, după care prezentatorul reveni în prim-plan. Dădu din nou mai tare. La celălalt capăt al firului se auzeau frânturi dintr-un joc televizat, o telenovelă și câteva reclame – toate în portugheză –, după care tonul serios al canalului internațional de știri.

În spatele prezentatorului TV apărea imaginea unei siluete îmbrăcate în verde, care stătea nemișcată în vârful muntelui.

Auzi respirația brusc sacadată a tatălui ei.

— Dumnezeule, murmură el. Un călugăr Sanctus.

— Deocamdată, continuă prezentatorul, nu am primit nicio declarație din interiorul Citadelei care să confirme ori să infirme faptul că acest bărbat are vreo legătură cu ei, dar chiar acum se află împreună cu noi, pentru a clarifica puțin acest mister, ruinologistul și autoarea a numeroase cărți pe acest subiect, dr. Miriam Anata.

Prezentatorul se răsuci în scaun, întorcându-se către o femeie cu o alură intimidantă, în vârstă de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-un sacou cu dungi bleumarin și un tricou alb, și cu părul grizonant tuns scurt, asimetric.

— Dr. Anata, ce părere aveți despre evenimentele de azi-dimineață?

— Cred că asistăm la ceva extraordinar. Femeia își împinsese capul înainte, privind cu ochi albaștri și reci, pe deasupra ochelarilor în formă de semilună. Bărbatul acesta nu seamănă deloc cu acei călugări pe care-i zărim uneori reparând meterezele sau căptușind ferestrele. Sutana lui e verde, nu maro, un amănunt foarte important; un singur ordin purta această culoare, dar a dispărut acum nouă sute de ani.

— Cine sunt membrii acestui ordin?

— Deoarece locuiau în Citadelă, se știu foarte puține lucruri despre ei, dar, cum nu au fost zăriți decât în partea superioară a muntelui, bănuim că era vorba despre un ordin de rang foarte înalt, care se poate să fi fost însărcinat cu protecția Sacramentului.

Prezentatorul își duse mâna la cască.

— Cred că putem prezenta imagini în direct de la Citadelă.

Pe ecran apăru o nouă imagine, mai clară, înfățișându-l pe călugăr, cu sutana fluturând ușor în bătaia brizei dimineții, cu brațele întinse în continuare, neclintit.

— Da, spuse prezentatorul. Iată-l pe vârful Citadelei, alcătuind semnul crucii cu trupul său.

— Nu e o cruce, șopti Oscar în receptor, când camera se îndepărtă pentru a arăta muntele în înălțimea sa înspăimântătoare. Semnul pe care-l alcătuiește e *Tau*.

În lumina blândă a focului ce ardea în șemineul din biroul său, undeva pe colinele vestice ale orașului Rio de Janeiro, Oscar de la Cruz rămăsese cu ochii ațintiți asupra imaginii de pe ecran. Părul lui alb imaculat contrasta frapant cu pielea închisă la culoare, arsă de verile fără număr. În ciuda vârstei, ochii negri îi erau încă strălucitori și vii, iar trupul voinic radia încă energie, voință și putere, ca un general de campanie nevoit să stea la birou pe timp de pace.

— Ce părere ai? îi șopti vocea fiicei lui în ureche.

El reflecta la întrebarea ei. Așteptase aproape toată viața să se întâmple un lucru ca ăsta, își petrecuse o mare parte din existență încercând să provoace un astfel de eveniment, iar acum nu știa ce să facă.

Se ridică rigid din scaun și traversă încăperea în direcția ușii de sticlă care dădea spre o terasă placată cu gresie, ce reflecta slab lumina lunii.

— S-ar putea să nu însemne nimic, spuse în cele din urmă.

O auzi pe fiica lui oftând adânc.

— Chiar crezi asta? întrebă ea fără ocolișuri, făcându-l să zâmbească. El o învățase să pună totul la îndoială.

— Nu, recunoscu. Nu prea.

— Deci?

El tăcu; temându-se să formuleze în cuvinte gândurile din minte și sentimentele din inimă. Se uită la micul golf, înspre vârful muntelui Corcovado, unde *O Cristo Redentor*, statuia

lui Hristos Mântuitorul, cu brațele în lături, privea în jos cu bunăvoință la locuitorii orașului Rio, încă adânciți în somn. Contribuise la înălțarea lui, sperând că va aduce o nouă eră. Devenise într-adevăr atât de faimos pe cât sperase el, dar nimic mai mult. Se gândi acum la călugărul care stătea în vârful Citadelei, la gestul unui singur om, care făcuse înconjurul planetei în mai puțin de o secundă datorită presei internaționale, într-o poziție aproape identică cu cea pentru care el avusese nevoie de aproape nouă ani ca s-o ridice din oțel, beton și gresie. Ridică mâna și trase de gulerul înalt al puloverului pe gât pe care îl purta tot timpul.

— Cred că poate se adevereşte profeția, șopti. Cred că trebuie să ne pregătim.

14

Soarele strălucea acum cu putere deasupra orașului Ruina. Samuel privea umbrele scurtându-se de-a lungul bulevardului estic, până la munții roșii ce străjuiau metropola, în depărtare. Abia dacă simțea durerea care-i ardea umerii, în ciuda efortului prelungit de a ține întinse, atâta timp, brațele deja extenuate.

Observase de ceva vreme agitația de la picioarele lui, oamenii care se adunau în număr tot mai mare, sosirea echipelor de televiziune. Adus de curenții de aer cald, murmurul lor ajungea din când în când până la el, făcându-i să pară nefiresc de aproape. Dar el nu se gândea decât la două lucruri. Primul era Sacramentul, al doilea, chipul fetei din trecutul său. Pe măsură ce mintea i se elibera de orice altă preocupare, ambele gânduri păreau să se contopească într-o unică imagine plină de forță, una care-i oferea consolare și liniște.

Aruncă o privire peste marginea platoului, dincolo de colțurile de stâncă de care trecuse cu atâta cazną în urmă cu ceea ce i se părea a fi fost zile întregi, până jos de tot, până la șanțul de apărare secat, aflat la peste trei sute de metri sub el.

Își băgă labele picioarelor în tăieturile pe care le făcuse chiar deasupra tivului sutanei, apoi își trecu degetele mari de la mâini prin două găuri similare de la capătul mânecilor. Depărtă picioarele și simți cum materialul din care era croit veșmântul se întinde de-a lungul trupului, simți presiunea în mâini și în picioare. Se mai uită o ultimă oară în jos. Simți curenții de aer cald, ce se înălțau pe măsură ce soarele încălzea pământul. Auzi amestecul de glasuri, adus de briza ce se întețea. Se concentră asupra locului pe care îl alesese, chiar lângă zidul în apropierea căruia se afla un grup de turiști, lângă un petic de iarbă.

Se legănă.

Se aplecă în față.

Și se aruncă.

Îi luă trei secunde să parcurgă în cădere aceeași distanță pe care, cu o noapte în urmă, o urcase în câteva ore lungi și chinuitoare. Durerea îi șfichiuia brațele și picioarele epuizate, captive în lâna groasă din care era croită sutana a cărei direcție încerca din răsputeri să o controleze în bătaia nemiloasă a vântului. Își ținea ochii ațintiți asupra peticului de iarbă către care se străduia să se îndrepte.

Auzi niște țipete străpungând aerul care îi șuiera în urechi și își împinse cu toată puterea brațele în jos, sporindu-și rezistența, încercând să își îndrepte trupul și să își corecteze traiectoria. Văzu oameni împrăștiindu-se în fugă de pe bucata de pământ spre care se îndrepta. Aceasta se apropia cu repeziciune de el. Mai aproape. Și mai aproape.

Deodată, gaura pe care o făcuse în material cedă, iar el simți cum brațul drept îi e smuls cu brutalitate. Acum, nu mai opunea rezistență, fapt ce-l făcu să se răsucească și îi spori viteza cu care se prăbușea cu capul în jos. Prinse mâneca care se zbătea în vânt și trase cu putere de ea. Curentul de aer o eliberă din nou. Era prea slăbit. Era prea târziu. Cobora cu o viteză amețitoare. Pământul era prea aproape. Se întoarse pe spate.

Și se prăbuși cu o bufnitură surdă, îngrozitoare, la un metru și jumătate dincolo de zidul șanțului de apărare, foarte aproape de peticul de iarbă spre care țintise, cu brațele încă întinse în lături, cu ochii fixați în sus, spre cerul albastru și senin. Țipetele, care începuseră încă din clipa în care se avântase de pe culme, aruncându-se în gol, cuprinseră acum mulțimea. Cei aflați în apropierea lui fie își întorseseră privirea, fie se uitau îngroziți, dar fascinați, cum sângele întunecat i se ivea de sub trup, scurgându-se în firicele subțiri prin crăpăturile proaspete din dalele de piatră albite de soare, înnegrind într-o nuanță sinistră țesătura sutanei lui sfâșiate.

15

Lui Kathryn Mann i se tăie răsuflarea văzând scena în direct, la televizor. Cu doar o clipă în urmă, călugărul stătea neclintit în vârful Citadelei; iar acum, dispăruse. Imaginea devenise neclară când operatorul încercă să-i urmărească traiectoria cu camera de filmat, apoi se dădu legătura în studio, unde prezentatorul își potrivea agitat casca în ureche, încercând să spargă tăcerea mormântală ce se așternuse când cei din jur înțeleseseră la ce grozăvie asistaseră. Kathryn era deja în cealaltă parte a încăperii, ducându-și binoclul la ochi. Imaginea crestei pustii mărită la maximum și sirenele ce se auzeau în depărtare erau o confirmare mai mult decât suficientă.

Se întoarse în cameră, înhăță telefonul de pe canapea și apăsă cu nervozitate butonul de reapelare, învăluită însă de într-un soi de amorțeală. Îi răspunse robotul; vocea joasă, liniștitoare a tatălui ei îi cerea să lase un mesaj. Îl sună pe telefonul mobil, întrebându-se unde plecase atât de repede. Mariella era probabil cu el, altfel ar fi răspuns la telefonul fix. După un scurt apel, intră direct căsuța vocală.

— Călugărul a căzut, anunță ea scurt.

După ce închise telefonul, își dădu seama că avea lacrimi în ochi. Stătuse atâta vreme la pândă și așteptase semnul, ca atâtea alte generații de santinele înaintea ei. Iar acum se părea că, din nou, nu fusese decât o alarmă falsă. Aruncă o ultimă privire înspre creasta pustie, după care băgă binoclul la loc în dulapul ascuns în bibliotecă și introduse un cod format din cincisprezece cifre în tastatura aflată în partea din față a seifului. După câteva secunde se auzi un declic sec.

În spatele ușii de titan, securizată împotriva exploziilor, se afla o cutie, lungă cât un laptop și aproape de trei ori mai groasă,

turnată în poliuretan cenușiu. O scoase și o puse pe măsuța din fața canapelei.

Rășina de policarbonat, incredibil de rezistentă, avea textura și aspectul pietrei. Desfăcu balamalele ascunse care țineau capacul închis. Înăuntru se aflau două fragmente de tăbliță, așezate unul peste altul, fiecare având gravate pe suprafață însemne șterse parțial de trecerea vremii. Privi obiectele atât de familiare, desprinse cu grijă din stâncă de o mână pierdută în negura vremii. Singurele rămășițe ale unei tăbliță antice, simbolurile cioplite datau dinaintea Vechiului Testament și ofereau doar indicii despre ce ar fi putut conține restul pietrelor. Limba în care erau scrise era cunoscută sub numele de malan, de la anticul trib mala – strămoșii lui Kathryn Mann. Se uită la forma bine-cunoscută a liniilor.

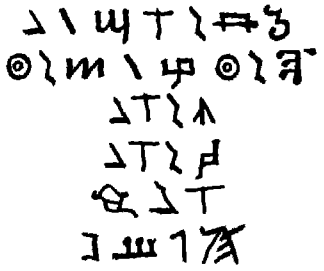

Textul avea forma sacră a lui Tau, preluat de către greci ca litera „T", dar mai vechi decât limbajul, simbol al soarelui și al celui mai vechi zeu. Pentru sumerieni era Tammuz; romanii îl numeau Mithra, iar la greci era Attis. Avea o însemnătate atât de sacră, încât era pus pe buzele regilor egipteni care își începeau călătoria spre lumea de dincolo. Simboliza viața, învierea și sacrificiul sângelui. Era forma pe care călugărul o alcătuise cu trupul lui, stând neclintit în vârful Citadelei, ca să-l privească o lume întreagă.

Citi din nou cuvintele, traducându-le în gând, găsind legăturile dintre mesajul pe care îl transmiteau și evenimentele din ultimele ore.

Singura cruce adevărată se va ivi pe pământ
O vor zări cu toții într-o clipă – cu toții se vor minuna
Crucea se va prăbuși
Crucea se va înălța
Ca să descătușeze Sacramentul
Și să vestească o nouă epocă

Sub ultimul rând se zărea partea de sus a altor simboluri decapitate, dar marginea neregulată a tăbliței sparte trăgea o linie strâmbă de-a lungul lor, împiedicând descifrarea mesajului pe care îl conținеau.

Primele două rânduri erau ușor de asociat cu realitatea.

Adevăratul semn al crucii era litera Tau, iar aceasta apăruse pe pământ în clipa când călugărul își întinsese brațele în lateral.

O văzuseră toți într-o clipită, grație canalelor internaționale de știri. Toți se minunaseră, fiindcă era un eveniment ieșit din comun, ceva ce nu se mai întâmplase până atunci, și nimeni nu știa ce semnificație avea.

Aici se poticni. Știa că textul era incomplet, dar nu își dădea seama cum să continue cu interpretarea rândurilor următoare.

Crucea se prăbușise într-adevăr, așa cum spunea profeția; dar crucea era de fapt un om.

Privi pe fereastră. Citadela avea o înălțime de peste 330 de metri de la bază la vârf, iar el se prăbușise de pe abruptul versant estic.

Cum ar putea cineva să se înalțe după așa o cădere?

16

Athanasius strânse la piept teancul de documente și bătu în ușa sculptată și poleită de la încăperile abatelui. Nu primi niciun răspuns. Se strecură înăuntru și descoperi, spre marea lui ușurare, că era pustiu. Asta însemna că, deocamdată cel puțin, nu era nevoit să discute cu abatele despre felul în care se rezolvase problema cu fratele Samuel. Se simțea plin de tristețe. Fratele Samuel fusese unul dintre prietenii lui apropiați, până când alesese calea călugărilor Sancti și dispăruse pentru totdeauna în încăperile izolate din vârful muntelui. Iar acum era mort.

Ajunse la birou și așeză dosarele care aveau să-i umple abatelui toată ziua, împărțindu-le în două teancuri. Primul conținea informările zilnice privind viața internă a Citadelei, inventarul proviziilor și lucrările programate pentru reparațiile de care fortăreața avea constant nevoie. Al doilea teanc, mult mai voluminos, conținea rapoarte privind vastele interese ale Bisericii, care depășeau zidurile Citadelei – cele mai recente descoperiri de pe șantierele arheologice din întreaga lume; rezumate ale lucrărilor teologice de actualitate; prezentări ale cărților înaintate spre publicare; uneori chiar propuneri de emisiuni sau documentare de televiziune. Cele mai multe informații proveneau de la diferite organisme oficiale fie finanțate, fie deținute în totalitate de către Biserică, dar unele erau culese cu migală, bob cu bob, de vasta rețea de informatori neoficiali, care acționau în tăcere în toate instituțiile de conducere din lume și erau parte integrantă a tradiției și istoriei Citadelei în aceeași măsură ca rugăciunile și slujbele din care era alcătuită fiecare zi cucernică.

Athanasius aruncă o privire peste hârtia aflată în vârful maldărului de documente. Era o notă informativă înaintată de către un agent pe nume Kafziel – unul dintre cei mai prolifici spioni ai Bisericii. În cursul unor săpături din Siria, printre ruinele unui

templu fuseseră descoperite fragmente dintr-un manuscris antic. Autorul notei recomanda A și I, Achiziție și Investigație, pentru descoperirea și neutralizarea oricărei potențiale amenințări. Athanasius clătină din cap. Încă un obiect antic neprețuit avea să sfârșească, fără îndoială, zăvorât în întunericul vastei lor biblioteci. Părerea lui cu privire la această politică a Citadelei nu era un secret. Susținuse, împreună cu fratele Samuel și cu fratele Thomas, cel care inventase și pusese în aplicare numeroase sisteme de modernizare a bibliotecii, că stocarea informațiilor, menită să îngrădească accesul la ele, și cenzurarea oricăror idei alternative, erau semnul unei Biserici slabe într-o lume modernă și deschisă. Cei trei discutaseră adeseori despre o vreme în care imensul tezaur de cunoaștere al Citadelei ar putea fi împărtășit cu restul lumii, întru binele omenirii și propășirea credinței în Domnul. Apoi Samuel alesese să urmeze tainica și străvechea cale a călugărilor Sancti, iar Athanasius simțea că speranțele lor muriseră odată cu el. Toate proiectele la care Samuel participase în timpul petrecut în Citadelă aveau acum să fie stigmatizate.

Simțea cum lacrimile îl înțeapă în colțul ochilor când se gândea la veștile pe care aveau să le aducă aceste documente în zilele următoare: rapoarte nesfârșite, în care se va relata în cele mai mici amănunte ce se spunea despre călugărul care se prăbușise și cum îl percepuse lumea. Se întoarse și se îndreptă către ușă, ștergându-și ochii cu dosul palmei pe când se strecura afară din camera abatelui, înapoi în labirintul din interiorul muntelui. Trebuia să găsească un loc unde să poată da frâu liber emoțiilor.

Cu capul plecat, înainta hotărât prin tunelurile răcoroase, climatizate. Coridoarele largi, puternic luminate, se îngustau în dreptul unei scări întunecoase ce ducea la un culoar îngust situat sub peștera care găzduia marea catedrală; de o parte și de alta se aflau ușile unor mici capele private. La capătul celălalt al culoarului, într-o firidă cioplită în stâncă, o lumânare ardea lângă o astfel de ușă, semn că încăperea aflată dincolo de ea era deja ocupată. Athanasius păși înăuntru. Flăcările celor câteva candele care luminau interiorul se zbătură în curentul stârnit de ușa ce se închidea și, lumina lor pâlpâi de-a lungul tavanului jos,

negru de funingine, și al crucii în formă de T, așezată pe o poliță din piatră tăiată în peretele din fundul încăperii. Un bărbat într-o sutană neagră, simplă, stătea gârbovit, rugându-se în fața ei.

Preotul se întoarse, dar Athanasius nu avea nevoie să-i vadă chipul ca să știe cine e. Se prăbuși pe podea alături de el și îl prinse într-o îmbrățișare neașteptată și disperată, în timp ce hohotele de plâns îi erau înăbușite de țesătura grosolană a veșmântului tovarășului său. Stătură așa câteva minute bune, fără a rosti vreun cuvânt, strâns legați în durerea lor. În cele din urmă, Athanasius se desprinse și privi chipul rotund, palid, și ochii negri inteligenți ai părintelui Thomas. Obrajii umeziți de lacrimi îi străluceau în lumina lumânărilor.

— Simt că totul e pierdut.

— Noi suntem încă aici, frate Athanasius. La fel și ceea ce am discutat toți trei în această încăpere; asta nu s-a pierdut.

Athanasius reuși să schițeze un zâmbet, îmbărbătat de cuvintele prietenului său.

— Și, cel puțin, ni-l putem aminti pe Samuel așa cum era cu adevărat, adăugă părintele Thomas. Chiar dacă alții nu vor face la fel.

17

Abatele stătea în *Capelli Deus Specialis* – Capela Sfintei Taine a Domnului – sus, în creștetul muntelui. Era o încăpere mică, cu tavan jos, aidoma unei cripte; atât de întunecată, că i se întrezăreau anevoie contururile. Fusese tăiată de mână, în piatra solidă, de cei ce întemeiaseră Citadela, și rămăsese neschimbată de la început, purtând încă pe pereți urmele grosolane ale uneltelor primitive. Abatele simțea încă în aer mirosul metalic al sângelui vărsat în timpul ceremoniei din noaptea trecută, ridicându-se din șănțulețele săpate în pardoseală și care luceau umede în lumina firavă a lumânărilor. Urmări cu privirea firișoarele de sânge care alunecau până la altar, unde conturul Sacramentului se zărea pâlpâind în beznă.

Observă la picioarele altarului o mlădiță proaspăt răsărită răsucindu-se din podeaua de piatră, un lujer subțirel de iederă sângerie, strania plantă de culoare roșie ce creștea în jurul Sacramentului, țâșnind din pământ mai repede decât putea el s-o smulgă. Ceva din fecunditatea deșănțată a plantei îl dezgusta. Tocmai se îndrepta către ea, când auzi huruitul greu al imensei uși din piatră deschizându-se în spatele lui. Aerul încărcat din capelă tremură în timp ce pășeau înăuntru doi bărbați. Lumânările pâlpâiră în bazinul de seu topit și lumina dănțui o clipă deasupra instrumentelor tăioase înșirate de-a lungul pereților. Ușa hurui din nou, închizându-se la loc, iar flăcările lumânărilor se potoliră în sfârșit, cu un sfârâit ușor al seului ce bolborosea la întâlnirea cu fitilul fierbinte.

Ambii bărbați aveau bărbile lungi și purtau sutanele verzi ale ordinului lor sacramental, dar atitudinea lor era totuși diferită. Cel mai scund dintre ei se ținea puțin mai în spate, cu ochii ațintiți asupra celuilalt, strângând în mână crucifixul în formă de T, îndesat în funia încinsă la brâu; cel de-al doilea călugăr își

ținea capul ușor înclinat în față, ochii în podea și umerii căzuți, de parcă până și greutatea veșmântului monahal ar fi fost prea mare pentru el.

— Ei bine, fraților?

— Cadavrul a căzut pe un teritoriu aflat în afara jurisdicției noastre, spuse călugărul mai scund. A fost imposibil să îl recuperăm.

Abatele închise ochii și scoase un oftat prelung. Sperase ca veștile să îi îmbunătățească starea de spirit, nu să îl indispună și mai mult. Își deschise ochii și îl privi pe călugărul care încă nu scosese niciun cuvânt.

— Deci, continuă el, pe un ton blând, dar amenințător, unde e acum?

— La morga orașului, răspunse călugărul, fără să-și ridice ochii mai sus de pieptul abatelui. Credem că-i fac autopsia.

— *Credeți* că-i fac autopsia, scuipă abatele printre dinți. Nu *crezi* nimic; ori *știi*, ori îți ții gura. Nu veni în camera asta să-mi împărtășești impresiile și bănuielile tale. Când vii aici, îmi prezinți adevărul și nimic mai mult.

Călugărul căzu în genunchi.

— Iertați-mă, frate abate! îl imploră. V-am dezamăgit.

Abatele îl privi dezgustat. Fratele Gruber era cel care îl aruncase pe fratele Samuel în celula din care acesta evadase. Din vina lui Gruber, Sacramentul fusese compromis.

— Ne-ai dezamăgit pe toți, spuse abatele.

Se întoarse și mai privi o dată taina aflată în grija ordinului lor. Aproape că simțea ochii lumii întregi ațintiți asupra Citadelei, trecând prin zidurile groase de piatră ca niște raze X, căutând cu o curiozitate nesățioasă să descopere ce se găsea dincolo de ele. Era obosit după lunga veghe din noaptea trecută și irascibil din pricina asta, iar tăieturile îl ardeau sub sutană. În ultima vreme remarcase că, deși rănile provocate în timpul ceremoniilor se vindecau la fel de repede ca întotdeauna, durerea persista tot mai mult de fiecare dată. Vârsta se strecura perfidă și îl ajungea din urmă – încet, poate, dar câștiga teren.

Nu voia să se înfurie pe călugărul ce se ghemuise umil la picioarele lui. Voia doar ca situația să se rezolve și lumea,

frivolă și capricioasă cum îi era firea, să-și îndrepte atenția în altă parte. Citadela trebuia să reziste asediului, cum făcuse de fiecare dată.

— Ridică-te, i se adresă fratelui cu blândețe.

Gruber îl ascultă, cu ochii încă plecați, așa că nu-l văzu pe abate făcându-i un semn discret din cap călugărului ce stătea în spatele său și nici cum acesta își scotea crucifixul și desfăcea partea de sus, scoțând la iveală lama lucioasă a pumnalului ceremonial pe care îl ținea ascuns acolo.

— Uită-te la mine, îi ceru abatele.

Când Gruber își înălță capul ca să-l privească în ochi, confratele său îi reteză cu o mișcare rapidă beregata expusă.

— Cunoașterea e totul, spuse abatele, dându-se un pas înapoi pentru a se feri de jetul de sânge ce țâșnea din grumazul victimei.

Văzu privirea surprinsă din ochii lui Gruber preschimbându-se în confuzie, pe când își ducea mâna tremurândă la grumaz și pipăia tăietura precisă de-a lungul gâtului. Îl văzu prăbușindu-se din nou în genunchi, pe când viața i se prelingea din trup și se scurgea în șănțulețele din pardoseală.

— Află ce s-a întâmplat cu cadavrul, spuse abatele. Ia legătura cu cineva de la primărie, sau de la poliție, cu cineva care are acces la informațiile de care avem nevoie și e dispus să ni le ofere. Trebuie să știm la ce concluzii se va ajunge privind moartea fratelui Samuel. Trebuie să știm încotro ar putea duce evenimentele de azi-dimineață. Și, cel mai important, trebuie să recuperăm cadavrul fratelui Samuel.

Călugărul privi în jos la confratele său ce se zbătea încet pe pardoseala capelei, jetul care-i țâșnea ritmic din gât slăbind cu fiecare bătaie a inimii sale muribunde.

— Bineînțeles, frate abate, zise. Athanasius a început deja să se ocupe de întrebările presei cu ajutorul omului de legătură pe care îl are afară. Și cred... adică știu că a fost contactat cineva de la poliție.

Abatele își simți fălcile încleștându-i-se când își aminti din nou că ochii lumii întregi erau ațintiți asupra lui.

— Ține-mă la curent, spuse. Și trimite-l pe Athanasius la mine.

Călugărul încuviință.

— Bineînțeles, frate abate. Îi voi transmite că doriți să-l vedeți în încăperea domniei voastre.

— Nu. Abatele păși înspre altar și smulse iedera sângerie din rădăcină. Nu acolo.

Aruncă o privire Sacramentului. Șambelanul lui nu era călugăr Sanctus, deci nu cunoștea identitatea ordinului, dar, pentru a mușamaliza eficient problema de față, era nevoie să i se explice mai multe despre situația cu care se confruntau.

— Spune-i să vină în bibliotecă. Se îndreptă către ieșire, lăsând să cadă lujerul de iederă pe cadavrul fratelui Gruber când păși peste el. Mă va găsi în cripta interzisă.

Apucă o bucată de lemn proptită de ușă și o împinse în sus. Huruitul pietrelor frecate una de cealaltă răsună în întreaga capelă și aerul dulce și răcoros din anticameră țâșni prin deschizătură. Abatele aruncă o ultimă privire către trupul întins pe jos, spre chipul palid al lui Gruber zăcând într-o baltă de sânge în care se reflecta lumina sprințară a lumânărilor.

— Și descotorosește-te de ăsta, adăugă.

După care se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea.

18

Laboratorul de medicină legală al orașului era adăpostit în subsolul unei clădiri solide din piatră care servise, în diferite perioade ale istoriei, drept magazie de praf de pușcă, depozit de gheață, cameră de depozitare a peștelui, apoi a cărnii și, pentru scurtă vreme în cursul veacului al XVI-lea, drept temniță. Robustețea zidurilor care o protejau și răcoarea culoarelor subterane s-au dovedit perfecte pentru noul departament de patologie pe care primăria decisese să îl înființeze la sfârșitul anilor 1950. Aici, în aceste pivnițe arcuite, renovate și modernizate, pe una dintre cele trei mese vechi de autopsie din faianță, mai precis pe cea din mijloc, zăcea acum întins trupul zdrobit al fratelui Samuel, scăldat într-o lumină puternică și cercetat cu atenție de doi bărbați.

Primul dintre ei era dr. Bartholomew Reis, medicul anatomopatolog de gardă; purta halatul alb, semn distinctiv al profesiei sale, descheiat peste hainele negre specifice „tribului" social din care făcea parte. Venise din Anglia în urmă cu patru ani, în cadrul unui program internațional de schimb de experiență. Faptul că avea un tată turc și dublă cetățenie înlesnise formalitățile. Urma să stea șase luni, dar de atunci nu se mai îndurase să plece. Părul său lung era și el negru, mai degrabă datorită compușilor chimici din vopsele decât unei înzestrări de la natură, și îi încadra chipul palid, alungit, aidoma unor draperii trase pe jumătate. În ciuda aspectului macabru, polițiștii tuturor secțiilor din Ruina, îl considerau pe Reis cel mai bine-dispus medic legist pe care îl întâlniseră în viața lor. Cum spunea adesea, avea treizeci și doi de ani, era plătit bine și, în vreme ce majoritatea adepților stilului gotic doar visau să-și câștige traiul printre morți, el chiar asta făcea.

Al doilea bărbat părea mult mai puțin în largul său. Se ținea cu un pas în spatele lui Reis, mestecând un baton de fructe și alune pe care-l găsise în buzunar. Era mai înalt decât medicul, dar părea cumva adus de spate, iar costumul cenușiu de vară îi atârna pe umerii lăsați sub greutatea celor aproape douăzeci de ani petrecuți în slujba poliției. Părul negru și des, înspicat cu șuvițe argintii, îi lăsa liber chipul ce reușea să pară în același timp amuzat și trist, iar ochelarii rotunzi, cu rame de baga, așezați la jumătatea nasului său lung, acvilin, desăvârșeau imaginea unui bărbat ce aducea mai degrabă cu un profesor de istorie obosit decât cu un detectiv al secției de criminalistică.

Inspectorul Davud Arkadian era o figură aparte în cadrul poliției din Ruin. Aptitudinile sale, pe care nimeni nu le punea la îndoială, ar fi trebuit să-l fi ridicat, în acest stadiu al carierei, la rangul de inspector-șef sau chiar mai mult. În loc de asta, își petrecuse mare parte din viața de polițist văzând cum un șir neîntrerupt de indivizi mai puțin destoinici erau promovați peste capul lui, în vreme ce el rămânea nebăgat în seamă, alături de restul detectivilor anonimi care-și așteptau pensionarea. Arkadian le era cu mult superior, dar făcuse, la începutul carierei, o alegere care-i influența și acum viața profesională.

Întâlnise o femeie, se îndrăgostise de ea și o luase de nevastă.

Detectivii cu căsnicii fericite erau o raritate, dar Arkadian își cunoscuse soția pe când lucra ca subinspector la secția Moravuri. Era o prostituată pe cale să depună mărturie împotriva celor care o aduseseră cu forța din ceea ce pe atunci se numea Blocul Estic și o țineau prizonieră. Când o văzuse prima oară, se gândise că era cea mai curajoasă, cea mai frumoasă și mai speriată ființă pe care o întâlnise în viața lui. Îi revenise misiunea de a avea grijă de ea până când urma să aibă loc procesul. Glumea adeseori că ar fi trebuit să ceară plată pentru orele suplimentare, fiindcă, după douăzeci de ani, încă mai avea grijă de ea. În tot acest timp, o ajutase să se lase de drogurile pe care călăii ei o obligaseră să le ia, îi plătise școala ca să obțină o diplomă de profesoară și îi redase viața pe care ar fi trebuit s-o ducă de la bun început. În sufletul lui, știa că era cel mai bun lucru pe care-l

făcuse vreodată, dar calculase totodată în minte prețul gestului său. Ofițerii de poliție de rang înalt nu se puteau însura cu foste prostituate, oricât de pocăite ar fi fost ele. Așa că rămăsese un inspector de nivel mediu, într-un post mai puțin expus ochiului critic al opiniei publice, alegându-și din când în când un caz pe măsura competenței sale, dar primind cel mai adesea anchetele spinoase, de care niciun ofițer de rang superior nu voia să se atingă.

Privea acum trupul zdrobit al călugărului și lentilele ochelarilor îi măreau ochii căprui în vreme ce examina detaliile cadavrului. Echipa de legiști colectase deja probele, în căutarea unor potențiale indicii, dar fără să dezbrace victima. Veșmântul croit dintr-o țesătură grosolană, de culoare verde, se înnegrise de la sângele coagulat. Brațele, care stătuseră întinse în lături atâta vreme, alcătuind semnul crucii, erau acum aranjate pe lângă corp, iar frânghia înfășurată pe încheietură zăcea încolăcită într-o grămăjoară ordonată lângă mâna strivită. Arkadian privi întreaga scenă și se încruntă. Nu că nu i-ar fi plăcut autopsiile – participase cu siguranță la multe în viața lui ; pur și simplu nu prea înțelegea de ce i se ceruse în mod special să asiste la aceasta.

Reis își prinse părul negru lins sub o bonetă de chirurg, introduse parola în computerul aflat pe o măsuță mobilă din apropierea lui și deschise un dosar nou pentru cazul de față.

— Ce crezi despre lat ?

Arkadian ridică din umeri.

— Poate că avea de gând să se spânzure, dar i s-a părut prea banal.

Aruncă ambalajul mototolit al batonului cu fructe în capătul celălalt al încăperii ; acesta ricoșă de marginea coșului de gunoi, căzu pe podea și se rostogoli sub un birou. Avea cu siguranță să fie una din acele zile. Privirea îi alunecă înspre un televizor montat pe peretele opus, unde un canal de știri prezenta imagini cu călugărul pe vârful muntelui.

— Asta e o premieră. Arkadian ridică hârtia de jos. Întâi văd știrea la televizor. Acum disec cadavrul...

Reis zâmbi și îndreptă monitorul plat al computerului înspre el. Desprinse o pereche de căști fără fir din spatele monitorului, le puse pe cap și răsuci un microfon minuscul în fața gurii, după care apăsă pe un buton roșu de pe ecran. Acesta începu să clipească; un fișier MP3 începuse să înregistreze direct în dosarul cazului de investigat.

19

Oscar de la Cruz ședea aproape de ieșirea capelei private, purtând puloverul lui obișnuit alb, pe gât, pe sub sacoul de in, maro-închis. Capul îi era ușor aplecat; se ruga în tăcere pentru călugărul despre care nu știa că murise. Deschise ochii și își plimbă privirea prin încăpere la a cărei construcție contribuise cu peste șaptezeci de ani în urmă.

Capela nu avea niciun fel de ornamente, nici măcar ferestre; lumina blândă emanată de o rețea de lămpi ascunse creștea în intensitate cu cât priveai mai sus – un artificiu arhitectural ingenios, menit să te facă să ridici privirea. Furase ideea de la celebrele biserici gotice din Europa. La urma urmei, europenii le răpiseră cu mult mai multe lui și poporului său.

Oscar vedea încă vreo douăzeci de persoane veghind în tăcere; alte păsări de noapte asemenea lui, membri ai congregației secrete, care aflaseră vestea și veniseră aici, să se roage și să reflecteze la ce putea ea să însemne pentru ei și pentru semenii lor. Îi recunoscu pe majoritatea, pe unii îi știa chiar destul de bine; asta și fiindcă biserica nu le era deschisă tuturor. Puțini știau până și de existența ei.

Mariella stătea lângă el, absorbită în propria-i contemplație, rostind o rugăciune într-o limbă mai veche decât latina. Când termină, întâlni privirea lui Oscar.

— Pentru ce te rugai? întrebă el.

Ea zâmbi în tăcere și privi către partea din față a capelei, unde o cruce mare în forma literei Tau era agățată deasupra altarului. În toți anii în care veniseră împreună aici, ea nu-i mărturisise niciodată.

Oscar își aminti când o întâlnise prima oară pe fetița timidă de opt ani, care se înroșise când el o abordase. Capela era nouă pe vremea aceea, iar statuia în interiorul căreia fusese săpată

purta pe umerii ei speranțele tribului lor. Acum, de cealaltă parte a globului, un bărbat le susținea pe brațele sale întinse în lături.

— Când ai construit locul ăsta, șopti Mariella, trezindu-l din visare și aducându-l înapoi în încăperea tăcută, chiar ai crezut că va schimba lucrurile?

Oscar se gândi la întrebare. Statuia înfățișându-l pe Hristos Mântuitorul fusese ridicată la sugestia lui și cu ajutorul banilor la a căror strângere contribuise enorm. Poporului brazilian îi fusese prezentată drept un simbol măreț la care era îndreptățită o națiune catolică, dar ei încercaseră de fapt să grăbească realizarea profeției unei religii cu mult mai vechi.

Singura cruce adevărată se va ivi pe pământ
O vor zări cu toții într-o clipă – cu toții se vor minuna

Când au dezvelit-o în cele din urmă, sub ochii presei internaționale, după lucrări ce duraseră nouă ani, imaginile au făcut înconjurul jurnalelor de știri și al ziarelor din întreaga lume. Nu s-a petrecut chiar într-o clipă, dar au văzut-o cu toții și elogiile debordante au fost dovada că toți s-au minunat.

Nu s-a întâmplat însă nimic.

În anii care au urmat, faima statuii a crescut. Dar tot nu s-a întâmplat nimic; cel puțin nu ceea ce sperase Oscar. Reușise să creeze un punct de atracție pentru turismul brazilian și nimic mai mult. Singura lui consolare era că reușise totodată să construiască o capelă secretă în fundația uriașei statui, cioplită în stâncă și reflectând fidel Citadela, biserica din adâncul muntelui.

— Nu, clătină din cap, răspunzând la întrebarea Mariellei. Am sperat că va schimba lucrurile, dar nu pot spune că am crezut că va fi așa.

— Și călugărul? Crezi că el o va face?

Se uită la ea.

— Da, spuse. Da, cred.

Mariella se aplecă în față și îl sărută pe obraz.

— Pentru asta mă rugam, zise. Și acum o să mă rog să ai dreptate.

În partea din față a capelei se stârni o oarecare agitație.

Un grup mic de enoriași se îngrămădise lângă altar; conversația purtată în șoaptă, dar pe un ton aprins, reverbera în întreaga capelă, aidoma unei adieri de vânt ce prindea putere. Un bărbat se desprinse de grup și se îndreptă spre ei de-a lungul naosului lateral. Oscar îl recunoscu pe Jean-Claude Landowski, nepotul sculptorului francez care ridicase structura în care se rugau acum cu toții. Acesta se oprea în dreptul fiecărui enoriaș și îi șoptea câteva cuvinte, plin de solemnitate.

Oscar urmări limbajul trupului celor care primeau veștile din gura lui Jean-Claude și simți mâna Mariellei apucând-o pe a lui. Nu avea nevoie să audă cuvintele ca să știe despre ce era vorba.

20

— Ok, începu Reis pe tonul cel mai profesionist de care era capabil. Cazul numărul unu-opt-șase-nou-patru liniuță E. Ora zece și șaptesprezece minute. De față suntem eu, dr. Bartholomew Reis de la Laboratorul de medicină legală și inspectorul Davud Arkadian, de la poliția orașului Ruin. Subiectul este un bărbat necunoscut de rasă albă, în vârstă de aproximativ douăzeci și cinci de ani. Înălțimea...

Scoase ruleta din oțel încorporată în masa de autopsie și o întinse rapid.

— Un metru optzeci și șapte de centimetri. Prima evaluare vizuală corespunde declarațiilor martorilor, reproduse în dosar, fiind vorba de un cadavru care a suferit o traumă majoră în urma unei căderi de la mare înălțime.

Reis se încruntă brusc. Apăsă pătratul roșu care pâlpâia pe ecran, pentru a opri înregistrarea.

— Hei, Arkadian, strigă în direcția cafetierei. De ce ți-au pasat ție cazul? Tipul ăsta s-a aruncat de pe munte și a murit. Nu prea sunt multe de investigat, din câte îmi dau eu seama.

Arkadian expiră încet și azvârli cu un gest teatral ambalajul făcut ghemotoc înspre coșul de gunoi, nimerindu-l din prima.

— Interesantă întrebare.

Turnă cafea în două cești.

— Din păcate, n-a fost una dintre acele sinucideri în care victima s-a furișat pe ascuns și și-a luat viața departe de ochii lumii.

Luă cutia de lapte și turnă mare parte în una dintre căni.

— Iar amicul nostru nu s-a aruncat de pe un munte; s-a aruncat de pe muntele cu „M“ mare. Și știi cât de mult detestă autoritățile când ceva, cum să-i spunem, „nerecomandat familiilor cu copii“, se întâmplă acolo. Ei cred că asta îi va descuraja pe

turiști să mai vină în frumosul nostru oraș, ceea ce ar avea un efect dezastruos asupra vânzărilor de tricouri cu Sfântul Graal și de abțibilduri cu „Adevărata cruce a lui Hristos", și detestă ideea. Așa că trebuie să pară că fac tot ce le stă în putință pentru a reacționa cu promptitudine față de un asemenea incident tragic.

Îi întinse lui Reis o cafea foarte albă într-o cană foarte neagră.

Reis dădu încet din cap.

— Și trimit un inspector la fața locului.

Sorbi zgomotos o înghițitură din *latte*-ul făcut în casă.

— Exact. Așa pot să organizeze o conferință de presă și să anunțe că, după ce au reacționat cu rapiditate și au mobilizat întreaga experiență de care dispun forțele polițienești, au descoperit că un individ îmbrăcat în călugăr s-a aruncat de pe vârful Citadelei și a murit. Asta, evident, dacă nu descoperi tu altceva...

Reis luă o altă înghițitură zdravănă din cafeaua călduță și îi dădu cana înapoi lui Arkadian.

— Ei bine, spuse, apăsând butonul roșu pentru a reporni fișierul audio. Să vedem.

21

Kathryn Mann ședea în biroul ei de la etajul al doilea al clădirii, înconjurată de teancuri de documente redactate într-o mulțime de limbi. Ca de obicei, ușa era deschisă înspre hol și prin ea se auzeau pași răsunând pe podelele din lemn, telefoane sunând și frânturi de conversații pe măsură ce lumea sosea rând pe rând la birou și își începea ziua de muncă.

Trimisese pe cineva în livadă după voluntari. Voia să rămână singură o vreme cu gândurile și cu sentimentele ei; în plus, în momentele acelea n-ar mai fi făcut față unei alte discuții serioase despre albine moarte. Gândul îi fugi la stupii goi în lumina morții călugărului și se înfioră. În vechime, oamenii puneau mare preț pe semnele prevestitoare ce puteau fi citite în comportamentele neobișnuite ale animalelor. Se întrebă cum ar fi interpretat ei evenimentele supranaturale care se petreceau astăzi în lume: calote glaciare ce se topesc, climat tropical în zone altădată temperate, valuri mareice neobișnuit de înalte și uragane de o putere devastatoare, nemaiîntâlnită, recifuri de corali otrăvite de apele acide ale mărilor, albine dispărând. Cu siguranță, ar fi spus că vine sfârșitul lumii.

Pe biroul din fața ei se afla raportul de evaluare pe care îl luase cu ea din microbuz. Nu prea o înveselea. Citise doar jumătate din el și știa deja că finanțarea lui avea să coste prea mult. Poate că era încă o părticică din lume pe care vor fi nevoiți s-o lase să se usuce și să moară. Privea țintă diagramele și graficele adnotate cu grijă, care prezentau costurile inițiale de construcție și numărul de copaci estimați, dar în minte i se perindau simboluri cioplite pe fragmente de tăblițe și forma alcătuită de călugăr cu trupul său înainte de a se prăbuși.

— Ai văzut știrile?

Kathryn tresări și ridică ochii spre chipul luminos, inocent al unei fete zvelte care o privea veselă din ușă. Încercă să-și amintească numele ei, dar oamenii se perindau cu o viteză atât de mare prin clădirea fundației, încât nu era niciodată sigură că avea s-o nimerească. Rachel, parcă – sau Rebecca? Făcea un stagiu de trei luni, trimisă de o universitate britanică.

— Da, răspunse Kathryn. Da, le-am văzut.

— E un trafic infernal în partea aia a orașului. De aceea am întârziat.

— Nu-ți face probleme.

Kathryn respinse cu o fluturare din mână șuvoiul de cuvinte ce ar fi urmat și se întoarse la dosar. Știrile din dimineața aceea, care ei îi stăteau pe suflet erau pentru majoritatea oamenilor, evident, un fapt divers, sâcâitor, dar nimic mai mult – un subiect pe tema căruia să bârfească, să se mire și de care apoi să uite.

— Hei, vrei o cafea? întrebă fata.

Kathryn îi privi din nou chipul proaspăt, lipsit de griji, și brusc își aminti cum o cheamă.

— Ar fi grozav, Becky, spuse.

Fata se lumină la față.

— *Cool.*

Se răsuci pe călcâie, șfichiuind aerul cu părul castaniu prins într-o coadă de cal, și o luă la fugă spre bucătărie.

Mare parte din activitatea organizației era realizată de voluntari asemenea lui Becky; oameni de toate vârstele, dăruindu-și de bunăvoie timpul, nu mânați de vreun angajament religios sau vreo mândrie națională, ci fiindcă iubeau planeta pe care trăiau și își doreau să aibă grijă de ea. Asta făcea fundația: aducea apă în zonele secate; planta culturi și copaci în ținuturi devastate de război sau distruse de industrializarea masivă; chiar dacă nu așa debutase Ortus și nu se ocupase întotdeauna cu astfel de lucruri.

Telefonul de pe birou începu să sune.

— Ortus. Cu ce vă pot ajuta? întrebă pe cel mai vesel ton de care era în stare.

— Kathryn, se auzi vocea caldă a lui Oscar și imediat se simți puțin mai bine.

— Bună, tată, spuse. Unde ai fost?

— M-am rugat.

— Ai auzit? Nu prea știa cum să formuleze întrebarea. Ai auzit că el... călugărul...

— Da, zise tatăl ei. Am auzit.

Kathryn înghiți în sec, încercând să-și țină în frâu emoțiile.

— Nu dispera, o încurajă Oscar. Nu trebuie să ne pierdem speranța.

— Dar cum am putea să nu ne-o pierdem? Privi înspre ușă și își coborî glasul. Profeția nu mai poate fi îndeplinită. Cum ar putea crucea să se înalțe din nou?

Doar păcănelile conexiunii telefonice transatlantice umplură lunga tăcere care se așternuse, înainte ca tatăl ei să vorbească din nou.

— S-au mai întors oameni din morți, o liniști el. Uită-te în Biblie.

— Biblia e plină de minciuni. Tu m-ai învățat asta.

— Nu, nu asta te-am învățat. Ți-am arătat anumite inexactități, introduse cu bună știință. Dar mare parte din ceea ce scrie în Biblia oficială este adevărat.

La celălalt capăt al firului se făcu din nou liniște, întreruptă doar de fâșâitul tot mai intens al interferențelor pe linia telefonică internațională.

Voia să-l creadă, își dorea asta cu tărie; dar, în sufletul ei, simțea că a continua să speri orbește că totul va fi în regulă nu era ceva cu mult diferit de a închide ochii și a ține pumnii strânși.

— Și crucea se va înălța din nou, tu chiar așa crezi?

— Ar putea, spuse el. E greu de crezut, recunosc. Dar, dacă mi-ai fi spus ieri că un călugăr Sanctus va apărea de nicăieri, se va cățăra pe vârful Citadelei și va alcătui semnul Tau, mi s-ar fi părut asta la fel de greu de crezut. Și iată că totuși s-a întâmplat.

Nu-l putea contrazice. Rareori putea găsi fisuri în logica lui. De aceea își dorise ca el să fi fost în preajmă, să discute despre asta, încă din clipa când aflase vestea. Poate așa nu ar fi căzut în starea asta de melancolie.

— Deci ce crezi că trebuie să facem? întrebă.

— Să nu scăpăm cadavrul din ochi. Cadavrul e cheia. E crucea. Și, dacă se va înălța din nou, trebuie să-l apărăm de cei care i-ar face rău.

— Călugării Sancti.

— Cred că vor încerca să recupereze cadavrul cât mai repede cu putință și apoi îl vor distruge, pentru a curma înșiruirea de evenimente de care vorbește profeția. Din moment ce era călugăr Sanctus, nu are familie, deci nu va apărea nimeni care să-i revendice trupul.

Tăcură amândoi, văzând cu ochii minții ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar ajunge aici. Kathryn și-l imagină pe călugăr întins într-o încăpere întunecată, fără ferestre, undeva în adâncul Citadelei, în timp ce trupul lui începea cumva, în mod miraculos, să se refacă. În acest moment din umbră se năpusteau siluete cu chipurile acoperite cu glugi, bărbați înveșmântați în verde, ținând în mâini pumnale scoase din teacă și alte instrumente de tortură.

De cealaltă parte a lumii, tatăl ei își închipuia lucruri asemănătoare. Nu erau însă plăsmuiri ale imaginației. Văzuse cu ochii lui de ce erau în stare călugării Sancti.

22

Athanasius resimțea o repulsie profundă față de bibliotecă.

Ceva din bezna captivă, anonimă ce domnea acolo și din încăperile labirintice îi părea teribil de claustrofobic și de sinistru. Acolo îl convocase însă abatele, așa că înspre acel loc se ducea acum.

Biblioteca ocupa o rețea de grote, situate cam la o treime din înălțimea muntelui, alese de primii arhitecți ai Citadelei, fiindcă erau destul de întunecoase și de bine aerisite împiedicând lumina și umezeala să șteargă ori să descompună vechile suluri și manuscrise. De-a lungul vremii, grotele se umpluseră cu tot mai multe texte neprețuite, astfel încât, la un moment dat, s-a hotărât că păstrarea acestor comori nu mai putea fi lăsată doar pe seama întunericului și a brizei uscate și s-a trecut la un program de modernizare. Biblioteca ocupa în prezent patruzeci și două de încăperi de diverse mărimi și conținea, fără îndoială, cea mai valoroasă și deosebită colecție de cărți de pe fața pământului. Printre savanții teologi din întreaga lume circula de multă vreme aceeași glumă, amară într-o oarecare măsură, că biblioteca din Ruina adăpostește cea mai mare colecție de texte antice pe care nu le-a văzut nimeni niciodată.

Athanasius se apropie de intrarea solitară cu același sentiment binecunoscut de neliniște care nu-i dădea pace. O lumină rece și albastră îi alunecă de-a lungul palmei când scannerul îi verifică identitatea, după care ușa glisantă se deschise, lăsându-l să pătrundă într-o cameră de filtrare a aerului. Păși înăuntru, în timp ce ușa se închidea în spatele său, iar foșăitul ei îi accentuă claustrofobia, care știa că n-avea să-l părăsească până la ieșire. O lumină pâlpâi deasupra unui al doilea scanner, indicând că aparatul de filtrare își făcea treaba, pentru ca niciun strop de aer contaminat să nu-l însoțească în lumea închisă ermetic de

dincolo de ultima ușă. Așteptă. Simți cum aerul uscat îi absorbea umezeala de la ceafă. Apoi lumina se opri din pâlpâit. O a doua ușă glisantă se deschise și Athanasius păși în bibliotecă.

În clipa în care pătrunse în întuneric, un cerc de lumină crescu în jurul lui, învăluindu-l. Se întindea pe aproximativ un metru în fiecare direcție și îi urmărea cu precizie fiecare mișcare, înconjurându-l pe călugăr pe când înainta de-a lungul culoarului de la intrare către galeria boltită ce ducea la corpul central al bibliotecii. Aidoma climatului controlat cu grijă – o temperatură constantă de douăzeci de grade Celsius și o umiditate relativă de treizeci și cinci la sută –, sistemul de iluminat era o minune a ingineriei moderne. Și el fusese modernizat de-a lungul timpului; lumânările șiroind de ceară fuseseră înlocuite cu lămpi de ulei, care la rândul lor cedaseră locul electricității. Sistemul actual nu era doar cel mai avansat din lume, ci unic în felul său. Ca mare parte dintre îmbunătățirile tehnologice recente, fusese inventat și pus în practică de o singură persoană: bunul prieten a lui Athanasius, părintele Thomas.

Din clipa în care intrase în Citadelă, cu peste un deceniu în urmă, părintele Thomas fusese tratat altfel decât restul novicilor. Ca în cazul majorității călugărilor, trecutul său era necunoscut, dar, indiferent ce făcuse în viața petrecută în afara zidurilor, devenise repede evident că era expert în conservarea documentelor vechi și un geniu al electronicii. Încă din primul an primise o autorizație specială din partea prelatului însuși, să regândească în totalitate biblioteca și s-o modernizeze. A fost o sarcină care i-a luat aproape șapte ani; primul an l-a petrecut testând diferite frecvențe ale luminii și studiindu-le efectul pe cerneluri și pe suprafețe variate. Sistemul de iluminat pe care l-a conceput și aplicat apoi era genial de simplu, inspirat din primii învățați care înaintau printre cărți cu o singură lumânare ce bătea doar în imediata lor apropiere, lăsând restul colecției în beznă.

Cu ajutorul unui sistem de senzori sensibili la mișcare, la căldură și la presiune, părintele Thomas crease un mediu în care oricine pătrundea în bibliotecă era detectat și însoțit de propria coloană îngustă de lumină, care nu ilumina decât în imediata sa

apropiere. Nimbul luminos îi urmărea pe vizitatori prin toată biblioteca, îndepărtând fără încetare întunericul pe măsură ce aceștia îl străbăteau, fără să cuprindă zonele în care nu lucrau. Sistemul era atât de sensibil, încât fiecare călugăr putea fi identificat după diferențele insesizabile dintre temperatura corpului și minusculele fluctuații ale aerului, provocate de talia și greutatea fiecăruia. Astfel, computerul nu numai că monitoriza mișcările tuturor vizitatorilor, dar știa și cine erau și pe unde se deplasau, acționând astfel ca o măsură de securitate în plus și supraveghind cu strictețe ce făceau călugării în bibliotecă.

Athanasius părăsi holul de la intrare, urmând șiragul subțire de lămpi de veghe montate în pardoseală, care marcau drumul în întuneric. Din când în când, dădea peste alți cercetători, țopăind aidoma unor licurici, captivi în propriul halou de lumină, tot mai stins pe măsură ce se afunda în bibliotecă.

O altă mare găselniță a părintelui Thomas fusese împărțirea bibliotecii pe zone, în funcție de vârstă, cerneală și tipuri de hârtie, și să adapteze iluminatul din fiecare zonă la proprietățile specifice. Așa că, pe măsură ce Athanasius se aventura înspre locuri în care textele erau tot mai vechi și mai fragile, și nimbul său de lumină se estompa, căpătând o nuanță portocalie. Avea senzația că se deplasa înapoi în timp, simțind pe pielea lui condițiile în care fuseseră create străvechile documente, cu veacuri în urmă.

Cea mai mică și mai întunecată încăpere era și cea mai îndepărtată de intrare. Aici erau păstrate cele mai vechi, mai delicate și mai prețioase texte, fâșii de pergament subțiate de vreme și cuvinte străvechi, zgâriate ușor pe pietre sfărâmicioase. Lumina din cripta interzisă, în rarele momente în care se întâmpla să pâlpâie, era de un roșu-închis, întunecat, ca jarul dintr-un foc care se stinge.

Doar trei persoane aveau dreptul să intre oricând în această încăpere: prelatul, abatele și părintele Malachi, bibliotecarul-șef. Alții puteau primi o autorizație specială din partea unuia dintre aceștia pentru a pătrunde în criptă, dar asta se întâmpla rareori. Dacă intra cineva fără autorizația necesară, fie din greșeală, fie cu bună știință, luminile rămâneau stinse și o alarmă silențioasă

îl avertiza pe paznicul care staționa în permanență la intrare, gata să se năpustească prin culoarele întunecate și să îl prindă pe intrus.

Pedeapsa pentru cei care pătrundeau în cripta interzisă era aspră prin tradiție, întotdeauna aplicată în văzul tuturor, și servea drept cel mai eficient mijloc prin care doritorii erau descurajați până și să se gândească la așa ceva. În trecut, cei care încălcau ordinul erau aduși în fața întregului conciliu de preoți și călugări, special reuniți, și li se scoteau ochii, pentru a-i curăța de ceea ce ar fi putut să vadă; li se smulgeau limbile cu clești înroșiți în foc, ca să nu repete nimic din ce ar fi putut afla în mod nechibzuit; și li se turna plumb lichid în urechi, ca să topească orice fel de cuvinte interzise ce le-ar fi putut fi șoptite.

Trupul schingiuit al păcătosului era apoi expulzat din Citadelă, spre a servi drept pildă celor ce s-ar fi încumetat să iscodească în căutarea cunoașterii interzise. În acest ritual terifiant își avea originea expresia „Nu te uita la rele, nu pleca urechea la rele, nu pomeni de cele rele". Inițial, zicala se încheia cu îndemnul „Nu-i supune pe alții la rele", concluzie ce pare oarecum greu de împăcat cu împrejurările sinistre în care a luat naștere.

Ca toți ocupanții Citadelei, și Athanasius auzise povești despre ceea ce pățiseră cei ce se aventuraseră în cripta interzisă, dar, din câte știa el, nimeni nu mai fusese supus de sute de ani la astfel de pedepse. În parte fiindcă lumea se schimbase și o asemenea cruzime barbară nu mai era tolerată, dar mai ales fiindcă nimeni nu îndrăznea să intre acolo fără autorizația necesară. El însuși nu fusese decât o singură dată în criptă, când îl numiseră șambelan, și sperase atunci că nu va mai fi nevoit s-o viziteze din nou.

Pe când își târa ascultător picioarele prin beznă, cu ochii ațintiți asupra urzelii de luminițe încastrate în pardoseală, începu să se întrebe de ce fusese chemat și dacă se făcuse vreo nouă descoperire. Poate că Samuel reușise să pătrundă în bibliotecă în timpul cât se aflase în Citadelă, după ce evadase și înainte de a-și începe cățărarea fatală. Sau poate își croise drum până în încăperea interzisă și furase sau vandalizase vreun text sacru de neînlocuit...

Drept în față, șirul de lumini din pardoseală o cotea brusc la dreapta și dispărea în spatele unui perete din stâncă, invizibil în beznă. Acesta marca locul unde începea ultimul coridor, cel care ducea până la cea mai îndepărtată criptă. Oricare ar fi fost motivul pentru care abatele îl chemase acolo, avea să afle în curând.

23

— Victima prezintă urme de tăieturi recente și traumatisme la mâini și la picioare, spuse Reis, continuând examinarea preliminară a cadavrului.

— Tăieturile sunt multiple. Adânci. Până la os în unele cazuri. Totodată neregulate și cu marginile sfâșiate. În unele dintre răni sunt înfipte fragmente de ceva ce pare a fi rocă. Le scot și le sigilez, pentru a fi analizate.

Acoperi microfonul cu mâna și se întoarse spre Arkadian.

— S-a cățărat până acolo înainte de a se arunca, nu?

Arkadian încuviință.

— Nu există niciun ascensor străvechi pe munte, din câte știm noi.

Reis se întoarse înapoi către masa de autopsie și privi mâinile și picioarele strivite ale călugărului, văzând cu ochii minții înălțimea monumentală a Citadelei.

— A naibii de grea cățărare, făcu el încet, înainte de a ridica mâna de pe microfon și a continua.

— Tăieturile de la nivelul mâinilor și de pe picioarele victimei, deși recente, prezintă semne de coagulare, sugerând că rănile au fost făcute cu câteva ore bune *ante mortem*. S-au format chiar și cicatrice pe unele dintre tăieturile mai mici, prinzând în unele cazuri fragmente de rocă sub țesut. Aș spune, bazându-mă doar pe gradul de refacere, că a stat câteva zile acolo sus, înainte de a sări.

Lăsă mâna pe masa rece din faianță și examină brațul dezvelit.

— Frânghia prinsă de încheietura dreaptă a victimei a ros și ea mult din piele, înlăturând epiderma. Frânghia e grosolană, împletită din cânepă, solidă și aspră.

— E cingătoarea lui, spuse Arkadian.

Reis îl privi, încruntându-se.

— Uită-te la sutană, în jurul taliei.

Reis își îndreptă privirea către mijlocul veșmântului închis la culoare, pătat, și zări o gaică groasă din piele cusută grosolan de țesătură într-o parte și o gaură în partea cealaltă, acolo unde ar fi trebuit să i se afle perechea. Observase alte găuri în sutană, două deasupra tivului și două aproape de încheieturi, dar aceasta îi scăpase.

— Frânghia ar putea fi cingătoarea victimei, declară Reis în microfon. Sunt niște găici din piele la mijlocul sutanei, deși una pare să lipsească. Din nou, sigilez totul și trimit la analize.

Arkadian se întinse prin spatele lui Reis și apăsă pe butonul roșu care pâlpâia pentru a opri înregistrarea.

— Cu alte cuvinte, spuse, amicul nostru s-a cățărat pe munte folosindu-și cingătoarea pe post de frânghie improvizată, și-a tăiat mâinile și picioarele în stânci făcând asta, a zăbovit pe culme îndeajuns cât să înceapă să i se vindece rănile, după care, de îndată ce la poale s-a adunat o mulțime suficient de mare, s-a aruncat ca să-mi strice mie dimineața.

Cazul e închis. Iar acum, oricât de mult mi-ar plăcea să mai stau, am alte cazuri mai puțin spectaculoase, dar totuși mai importante, de investigat. Așa că, dacă nu te superi, am să împrumut telefonul ăla de lângă cafetieră ca să încerc să fac ceva muncă adevărată de polițist.

Se întoarse și dispăru dincolo de lumina albă, puternică, de deasupra mesei de autopsie.

— Strigă-mă dacă găsești ceva indicii.

— O, fii sigur că te strig.

Reis se întinse după o foarfecă mare.

— Ești sigur că nu vrei să te uiți ? Mă pregătesc să-i tai sutana. Nu vezi în fiecare zi un călugăr în pielea goală.

— Ești bolnav la cap, Reis.

Arkadian puse mâna pe telefon și se întrebă de care dintre cele șase cazuri active trebuia să se ocupe mai întâi.

Reis privi cadavrul și zâmbi.

— Bolnav la cap! mormăi el în barbă. Ia încearcă să faci asta în fiecare zi și să rămâi cu mintea întreagă.

Deschise foarfeca, o fixă pe gulerul sutanei și începu să taie.

24

Athanasius urmări șirul subțire de luminițe din podea, care coteau la dreapta și o luau pe coridorul lung și întunecat la capătul căruia îl aștepta cripta interzisă. Dacă cineva ajunsese deja acolo, nu-l putea zări. Lumina sângerie din încăpere nu era gândită ca să bată prea departe. Călugărul detesta întunericul, dar detesta și mai mult faptul că nu auzea nimic. Thomas îi explicase odată lui Samuel – era ceva legat de un semnal constant cu frecvență joasă, pe care urechea umană nu-l percepea și care ecrana toate undele sonore, nelăsându-le să treacă dincolo de cercul de lumină din jurul fiecărui vizitator. Asta însemna că puteai să te afli la trei metri de cineva și să n-ai habar ce spune. Thomas se asigurase astfel că peste toate cele patruzeci și două de încăperi, chiar și atunci când erau pline de învățați ciondănindu-se cu patimă pe tema unor chestiuni teologice, domnea în permanență liniștea, ca în orice altă bibliotecă. Dar asta mai însemna și că, deși traversa grăbit și hotărât coridoarele cufundate într-o beznă biblică, pe Athanasius nu-l calma nici măcar zgomotul propriilor pași.

Se afla la jumătatea ultimului coridor când îl zări. Pentru scurtă vreme, la marginea nimbului luminos. Ca un spectru alb, pâlpâind în întuneric.

Făcu un salt înapoi, cercetând întunericul cu privirea, încercând să mai zărească o dată ceea ce credea că văzuse. Se izbi însă cu spatele de ceva tare și se răsuci pe călcâie. Dădu cu ochii de un raft cu cărți, înalt și neclintit, aidoma pietrei din care fusese cioplit. Își întoarse din nou capul, străduindu-se să străpungă cu privirea întunericul amenințător.

Atunci îl zări din nou.

La început, fu doar un contur vag, delicat ca o pânză, plutind în întuneric. Apoi, pe măsură ce creatura înainta înspre el, căpăta forma unui bărbat sfrijit, ce-și târa picioarele. Avea un trup

subțire și osos, care abia își purta sutana ce atârna pe el ca un înveliș descărnat, și părul lung și rar, legănându-i-se ca niște fire de ață în fața ochilor lipsiți de vedere. În ciuda aspectului înspăimântător al călugărului ce înainta agale, Athanasius își simți întreg corpul relaxându-i-se.

— Frate Ponti, gâfâi el. M-ai speriat.

Era îngrijitorul, un călugăr bătrân ales în mod special să facă curățenie în bibliotecă și s-o întrețină, fiindcă era orb. Omul își suci brusc capul în direcția vocii, privind fix la Athanasius cu ochii lui lăptoși.

— Îmi pare rău. Vocea lui, uscată de aerul arid, străpunse tăcerea, zgâriind-o. Încerc să merg pe lângă pereți ca să nu mă izbesc de alții, dar secția asta e puțin cam strâmtă, frate... ?

— Athanasius.

— A, da, încuviință Ponti. Athanasius. Îmi amintesc de tine. Ai mai fost acolo, nu?

Făcu un semn cu mâna spre criptă.

— O dată, răspunse Athanasius.

— Așa e.

Fratele Ponti dădu ușor din cap, de parcă era de acord cu el însuși.

— Ei bine, spuse, întorcându-se țeapăn către ieșire, nu vreau să te rețin. În criptă vei găsi deja pe cineva. Și, dacă aș fi în locul tău, nu m-aș lăsa așteptat.

Și cu aceste vorbe, se topi în beznă.

25

Lui Reis îi luă câteva minute să taie sutana îmbibată cu sânge a călugărului. Făcu o tăietură de la guler până la tiv, apoi câte una de-a lungul fiecărui braț, având grijă să nu atingă ori să miște cadavrul. Întorcându-l ușor pe o parte, îi dădu jos veșmântul și îl așeză într-o tavă din oțel, pregătită pentru o analiză separată.

Tipul era într-o formă destul de bună.

Sau cel puțin fusese, înainte de a se prăbuși de la o înălțime de trei sute de metri pe stânca dură.

Își folosi cotul pentru a apăsa butonul roșu de pe ecranul calculatorului și reporni înregistrarea.

— Prima impresie asupra cadavrului corespunde cu ceea ce te-ai aștepta să vezi în urma unei căzături de la mare înălțime: traume masive ale trunchiului, bucățele de coaste fracturate ieșind prin mai multe locuri de ambele părți ale toracelui, caracteristice fracturilor de compresie cauzate de decelerarea bruscă a unui trup ce cade și se lovește de pământ.

Cadavrul este acoperit cu sânge gros, închis la culoare, coagulat, de la numeroasele răni apărute prin înțepare. Ambele clavicule sunt fracturate în mai multe locuri, iar cea din dreapta iese în afară prin pielea de la baza gâtului. Pare, de asemenea, să aibă...

Privi mai atent.

— ...un soi de incizie mai veche, uniformă, care se întinde pe orizontală de-a lungul gâtului, de la un umăr la altul.

Luă furtunul retractabil agățat deasupra mesei de autopsie și apăsă pe mâner, îndreptând jetul de apă spre gâtul și pieptul victimei. Pelicula lipicioasă, întunecată, începu să se prelingă de pe trup.

— Dumnezeule, murmură Reis.

Mută jetul deasupra celorlalte părți ale cadavrului: întâi pieptul, apoi brațele, apoi picioarele. Și opri iar înregistrarea.

— Hei, Arkadian, strigă peste umăr, încă șocat de surpriza pe care i-o provocase trupul livid de pe masă. Ai zis că vrei un indiciu. Ce părere ai de asta?

26

Athanasius se opri în ușă, știind că nu avea dreptul să pătrundă în încăperea interzisă și temându-se, și nu puțin, de ce i s-ar fi putut întâmpla dacă nesocotea consemnul.

Privi înăuntru.

Abatele stătea în picioare, părând foarte impozant în spațiul îngust. Lumina roșie radia dinspre el, de parcă ar fi fost un demon strălucind în întuneric. Era cu spatele la ușă, așa că nu-l vedea pe Athanasius. Ochii îi erau ațintiți asupra unei rețele de cincisprezece orificii săpate în peretele din celălalt capăt al încăperii, fiecare conținând câte o cutie fabricată din același material ca și cutiile negre ale avioanelor. Athanasius își aminti că părintele Malachi îi spusese că erau suficient de solide încât să protejeze prețiosul conținut și dacă muntele s-ar fi prăbușit peste ele; acum această informație avea darul să-l liniștească prea puțin.

Privi linia invizibilă de pe podea și îi trecu prin minte să pășească fără frică în încăpere, dar fraza „Nu te uita la rele, nu pleca urechea la rele" i se insinuă nepoftită în minte și rămase acolo până când abatele, fie simțindu-i prezența, fie întrebându-se de ce nu era deja acolo, se întoarse și privi drept înspre el. Athanasius observă ușurat că pe chipul conducătorului său, deși de o tulburătoare nuanță stacojie, nu se zărea căutătura încruntată a unui individ pe picior de război, ci îngândurarea cuiva care avea o problemă de rezolvat.

— Intră!

Abatele scoase una dintre cutii din firida ei și o duse la pupitrul aflat în mijlocul încăperii. Simțind că Athanasius ezita în continuare, spuse:

— Am vorbit cu Malachi venind încoace. Poți intra în criptă – pentru cel puțin o oră.

Athanasius se supuse și o a doua lumină roșie îl însoți pe când traversa încăperea, confirmând că, deocamdată cel puțin, prezența lui era legitimă.

Pupitrul se afla în mijlocul criptei, cu fața la intrare, dar cu masa de citit așezată oblic față de aceasta. Oricine stătea la pupitru ar fi fost pus în gardă, dacă se apropia cineva, de lumina ce s-ar fi deplasat, dându-l de gol pe intrus, iar cartea pe care o avea sub ochi nu ar fi putut fi zărită din exterior.

— Te-am chemat aici, începu abatele, fiindcă vreau să-ți arăt ceva.

Desfăcu încuietoarea cutiei și o deschise cu delicatețe.

— Ai idee ce poate fi asta?

Athanasius se aplecă în față, aura lui alăturându-se aurei abatelui și iluminând un bloc de tăblițe din piatră, cu un simbol cioplit în relief pe prima dintre ele – simbolul Tau.

I se tăie răsuflarea. Își dădu imediat seama ce era, atât din descrierile pe care le citise, cât și din împrejurările în care dădea acum cu ochii de ea.

— O Biblie eretică, zise.

— Nu, îl corectă abatele. Nu o Biblie eretică. Biblia eretică. E ultimul exemplar care s-a păstrat.

Athanasius privi tăblița ce servea de copertă.

— Credeam că au fost distruse toate.

— Asta vrem să creadă lumea. Ce mod mai bun de a-i împiedica să caute ceva, decât să-i convingi că acel ceva nu există?

Athanasius medită la viclenia acestei tactici. Nu se gândise la cartea legendară de ani de zile, considerând-o exact asta: o legendă. Și acum se afla în fața ochilor lui, îndeajuns de aproape ca s-o poată atinge.

— Volumul ăsta, zise abatele printre dinți, conține treisprezece tăblițe cu minciuni sfruntate, malefice și perfide; minciuni care îndrăznesc să contrazică și să pervertească cuvântul Domnului, așa cum a fost el auzit și consemnat în Biblia noastră, singura adevărată.

Athanasius privi tăblița cu aspect inofensiv.

— Atunci de ce ați cruțat exemplarul ăsta? întrebă. Dacă e atât de periculos, de ce ați păstrat chiar și un singur volum?

— Fiindcă, răspunse abatele, împungând cutia cu degetul, poți distruge cărțile, dar conținutul lor izbutește până la urmă să supraviețuiască; și, înainte de a-l deruta și nimici pe dușmani, este bine să afli întâi ce e în mintea lui. Să-ți arăt ceva.

Băgă un deget sub marginea primei tăbliițe și o ridică. În interior se aflau alte bucăți din piatră, legate laolaltă cu trei chingi din piele. Pe măsură ce abatele le răsfoia, Athanasius simțea o dorință copleșitoare de a desluși cuvintele scrijelite pe suprafața lor. Din păcate, viteza cu care abatele întorcea paginile, combinată cu lumina roșiatică difuză, făcea cititul aproape imposibil. Vedea numai că fiecare pagină conținea două coloane de text mărunt, dar îi luă câteva clipe să își dea seama că erau scrise în malan, limba primilor eretici. După ce recunoscu limba, reuși să prindă din zbor două fragmente, pe când paginile îi treceau cu repeziciune prin fața ochilor. Două fragmente, două fraze – ambele sporindu-i starea de șoc în care se afla.

— Aici, anunță abatele când ajunse la ultima pagină. Aceasta este partea care corespunde versiunii pe care o dau ei Facerii. Le cunoști limba ticăloasă, cred.

Athanasius ezită, încă șocat de cuvintele interzise pe care tocmai le citise.

— Da, reuși să spună fără ca vocea să-l trădeze. Am... studiat-o.

— Atunci citește, zise Abatele.

Spre deosebire de cele precedente, ultima tăbliță nu conținea decât opt rânduri de text. Acestea erau aranjate ca o caligramă ce alcătuia semnul Tau – același simbol pe care îl privise și Kathryn Mann cu două ore mai devreme. Acesta, însă, era complet.

Singura cruce adevărată se va ivi pe pământ.
O vor zări cu toții într-o clipă – cu toții se vor minuna
Crucea se va prăbuși
Crucea se va înălța
Ca să descătușeze Sacramentul
Și să vestească o nouă epocă
Prin moartea-i milostivă.

Athanasius îl privi pe abate, cu mintea gonindu-i cu o viteză nebună.

— De asta te-am adus aici, spuse abatele. Am vrut să vezi cu ochii tăi cum ar putea fi interpretată moartea lui Samuel de către dușmanii noștri.

Athanasius mai citi o dată profeția. Primele trei rânduri sunau ca o descriere a evenimentelor extraordinare din acea dimineață; ultimele patru însă îl făcură să pălească. Sugerau ceva incredibil, ceva de necrezut, ceva grandios.

— De asta am păstrat cartea, spuse abatele solemn. Cunoașterea înseamnă putere; și, cunoscând ceea ce cred dușmanii noștri, dispunem de un avantaj. Vreau să nu scapi din ochi cadavrul fratelui Samuel. Fiindcă, dacă e vreun sâmbure de adevăr în rândurile astea perfide, și el e crucea pomenită aici, atunci ar putea să se înalțe din nou – și dușmanii noștri s-ar folosi de el ca de o armă împotriva noastră.

27

Reis și Arkadian priviră cadavrul. Pielea îi era brăzdată de o rețea complexă și sofisticată de cicatrici de un alb livid; unele vechi, altele mai recente – toate făcute intenționat. În decorul macabru al camerei de autopsie, călugărul părea un soi de monstru gotic, cusut din bucăți disparate, smulse din trupurile mai multor bărbați.

Reis porni din nou înregistrarea.

— Subiectul prezintă un număr important de cicatrice uniforme pe mare parte din corp, rezultate în urma unor tăieturi făcute în mod repetat cu un instrument ascuțit, profesionist, cum ar fi un bisturiu sau o lamă de ras, posibil în timpul unui ritual.

Începu inventarul sinistru.

— Pornind de la cap... O cicatrice veche, vindecată, care înconjoară gâtul în zona în care acesta se unește cu trunchiul. Cicatrice similare în jurul ambelor brațe, la nivelul umărului, și în jurul ambelor picioare, în zona inghinală. Cea din partea superioară a brațului stâng a fost redeschisă recent, dar prezintă semne de vindecare. Această incizie este totodată foarte fină, cu margini regulate, de o precizie chirurgicală chiar, făcută cu o lamă foarte ascuțită.

De asemenea, pe brațul stâng, la îmbinarea dintre bicepsul superior și triceps, se găsește o cicatrice cheloidă în formă de „T", mai groasă decât celelalte, cauzată de arderi repetate.

Se uită la Arkadian.

— Se pare că băiatul ăsta a fost însemnat cu fierul roșu, ca o vită.

Arkadian privi litera „T" din partea de sus a brațului călugărului și orice gând legat de celelalte cazuri la care lucra îi zbură din minte. Luă camera foto a lui Reis. Pe ecranul LCD apăru o versiune în miniatură a călugărului întins pe masa de autopsie.

Cu o simplă apăsare de buton, imaginea fu transmisă în dosarul anchetei din computer, prin intermediul unei conexiuni fără fir.

— Mai există o cicatrice de-a lungul părții superioare a cutiei toracice și una care se intersectează cu ea și coboară în josul sternului până la buric.

Reis făcu o pauză.

— Ca formă și mărime, seamănă cu tăietura în formă de „Y" pe care o facem noi pentru a scoate organele interne în timpul autopsiei.

Din areola sfârcului stâng radiază patru linii drepte perpendiculare unele pe celelalte, alcătuind forma unei cruci. Nici acestea nu sunt recente și fiecare are aproximativ...

Reis scoase din nou rigla.

— ...douăzeci de centimetri lungime.

Se uită mai atent.

— Mai există o cruce pe partea dreaptă a trunchiului, la baza cutiei toracice, diferită de celelalte, la circa cincisprezece centimetri în lateral. Și o cicatrice verticală mai scurtă, de vreo cinci centimetri, ca o cruce creștină așezată într-o rână, ușor afundată; striații vizibile pe pielea din jurul ei; probabil că a fost făcută cu multă vreme în urmă și nu a mai fost deschisă din nou în scopuri ritualice. Poate că nu e atât de importantă ca celelalte.

Arkadian mai făcu o poză, după care examină cicatricea de aproape. Arăta exact ca o cruce căzută. Se dădu câțiva pași înapoi, căutând un sens în modelul pe care îl alcătuiau inciziile.

— Ai mai văzut așa ceva până acum?

Reis scutură din cap.

— Bănuiesc că e un fel de ritual de inițiere. Dar majoritatea cicatricilor nu sunt recente, așa că nu știu câtă relevanță au pentru faptul că s-a aruncat de pe munte.

— Nu s-a aruncat pur și simplu, îl corectă Arkadian.

— Ce vrei să spui?

— În cazul celor mai multor sinucideri, moartea este obiectivul principal. Dar nu și pentru tipul ăsta; moartea lui a fost oarecum... secundară. Cred că motivul principal se află în altă parte.

Sprâncenele lui Reis dispărură sub claia de păr.

— Dacă te arunci din vârful Citadelei, moartea trebuie să fie destul de sus pe lista ta de priorități.

— Dar de ce să te cațeri până în vârf? O cădere de la aproape orice înălțime ar fi fost suficientă.

— Poate că s-a temut să nu sfârșească schilod. Multe tentative ezitante de sinucidere, în care victima nu e îndeajuns de hotărâtă, sfârșesc mai degrabă la spital decât aici.

— Chiar și așa, nu era nevoie să se chinuie să ajungă până în vârf. Nici nu trebuia să aștepte. Dar a făcut-o. A stat acolo, Dumnezeu știe cât timp, în frigul pătrunzător, sângerând din răni multiple, așteptând dimineața. De ce a făcut asta?

— Poate că s-a odihnit. O cățărare ca asta ar epuiza pe oricine; cu siguranță a pierdut sânge în timpul ascensiunii. Așa că poate a ajuns în vârf, s-a prăbușit, extenuat, și soarele l-a readus în cele din urmă la viață. După care s-a aruncat.

Arkadian se încruntă.

— Dar nu așa s-au petrecut lucrurile. Nu s-a trezit pur și simplu și s-a rostogolit de pe munte. A stat acolo, cu brațele întinse în lături, cel puțin două ore.

Imită poziția călugărului.

— De ce să fi făcut asta, dacă nu dorea nimic altceva decât să-și pună capăt zilelor? Sunt destul de sigur că felul public în care a ales să moară are o mare importanță. Singurul motiv pentru care noi ne aflăm aici, purtând conversația asta, e că a așteptat până s-au adunat destui privitori. Dacă ar fi făcut șmecheria asta în toiul nopții, mă îndoiesc până și că știrea ar fi ajuns în presă. A știut exact ce făcea.

— OK, se dădu Reis bătut. Poate că tipul ăsta n-a avut parte de suficientă atenție când era mic. Ce importanță mai are? De mort, tot e mort.

Arkadian se gândi la întrebare.

Ce importanță avea?

Știa că șeful lui dorea ca acest caz să se rezolve rapid și fără probleme. Mișcarea strategică bună ar fi fost să-și înăbușe curiozitatea înnăscută și să nu mai pună întrebări incomode. Și,

tot la fel de bine, ar fi putut să-și predea insigna de polițist și să vândă apartamente de vacanță ori să se facă ghid turistic.

— Ascultă, zise. Nu eu am cerut să fiu repartizat la acest caz. Treaba ta e să stabilești cum a murit acest individ. Treaba mea e să descopăr de ce și, ca să fac asta, e important să încerc să înțeleg ce-a fost în capul lui. Cei care își iau viața aruncându-se în gol sunt de obicei victime – oameni care nu mai pot face față, care aleg calea mai ușoară, cedând în fața morții. Dar tipul ăsta a avut curaj. N-a fost o victimă în sensul clasic al cuvântului și cu siguranță n-a ales calea mai ușoară. Ceea ce mă face să cred că acțiunile lui au însemnat ceva pentru el. Și poate și pentru altcineva.

28

Athanasius se grăbea de-a lungul coridorului, încercând să țină ritmul cu abatele, iar halourile lor deveneau tot mai luminoase cu fiecare pas pe care-l făceau.

— Spune-mi, zise abatele fără a încetini, cine te-a contactat din partea echipei de investigatori?

— Cazul i-a fost încredințat unui oarecare inspector Arkadian, răspunse Athanasius gâfâind. A solicitat deja o întrevedere cu cineva care ar putea deține informații despre cel decedat. Le-am spus fraților noștri de afară să declare că moartea a fost o tragedie și că vom face tot ce ne stă în putință ca să-i ajutăm.

— Ai spus că îl cunoaștem?

— Am declarat că în Citadelă trăiesc și muncesc mulți oameni și că ne vom strădui să descoperim dacă lipsește vreunul dintre ei. Nu eram sigur dacă dorim sau nu să ni-l revendicăm în acest stadiu sau dacă preferați să păstrăm distanța.

Abatele încuviință.

— Ai făcut bine. Informează biroul pentru relații publice să mențină cooperarea la același nivel politicos, pentru moment. Poate că problema cadavrului fratelui Samuel se va rezolva de la sine, fără amestecul nostru. După ce autoritățile vor termina autopsia și nicio rudă nu se va prezenta ca să-i revendice trupul, putem să intervenim, oferindu-ne să ne ocupăm de el, într-un gest de compasiune. Asta va arăta lumii ce biserică iubitoare și milostivă suntem, o biserică doritoare să primească un sărman suflet tulburat care a ales să-și curme viața într-un mod atât de singuratic și de tragic. În același timp, îl vom recupera pe fratele Samuel, fără a fi nevoiți să recunoaștem că are vreo legătură cu noi.

Abatele se opri și se întoarse, fixându-l pe Athanasius cu ochii săi pătrunzători, cenușii.

— Cu toate acestea, având în vedere ceea ce tocmai ai citit, trebuie să fim vigilenți. Nu trebuie să lăsăm nimic la voia întâmplării. Dacă se descoperă ceva neobișnuit, orice, trebuie să fim pregătiți să recuperăm cadavrul fratelui Samuel imediat și prin orice mijloace.

Se uită la Athanasius pe sub sprâncenele stufoase.

— Astfel, dacă se petrece vreun miracol și el se înalță din morți, cel puțin va fi în grija noastră. Orice s-ar întâmpla, nu-i putem lăsa pe dușmanii noștri să pună mâna pe cadavru.

— Cum doriți, răspunse Athanasius. Dar, dacă exemplarul pe care mi l-ați arătat e singurul care a mai rămas din carte, cine altcineva ar mai ști despre...

Șovăi, neștiind cum să descrie cuvintele străvechi scrijelite pe tăblița din piatră. Nu voia să folosească cuvântul „profeție", fiindcă asta ar fi însemnat implicit că acele cuvinte reprezentau voința Domnului, ceea ce ar fi fost o erezie în sine.

— Cine altcineva ar mai cunoaște detaliile... prezicerii...?

Abatele dădu din cap a încuviințare, simțind prudența șambelanului său. Asta îi confirma că Athanasius era persoana potrivită pentru a se ocupa de partea oficială a problemei; era înzestrat cu diplomația și discreția necesare. De partea neoficială avea să se ocupe el însuși.

— Nu putem să ne încredem doar în faptul că, deoarece am distrus toate cărțile și i-am ucis pe toți cei care le dețineau, au dispărut de pe fața pământului și cuvintele și ideile pe care acestea le conțineau, explică el. Minciunile sunt ca buruienile. Poți să le smulgi din pământ, să le otrăvești rădăcinile, să le arzi până nu mai rămâne decât cenușa din ele – găsesc întotdeauna o cale de a se întoarce. Așa că trebuie să presupunem că această „prezicere", cum cu înțelepciune o numești tu, e cunoscută sub o formă sau alta și de dușmanii noștri, și că ei sunt pregătiți să acționeze în funcție de ea. Dar nu-ți face griji, frate, zise el, punând o palmă grea ca laba unui urs pe umărul lui Athanasius. Am înfruntat primejdii cu mult mai mari de-a lungul istoriei noastre îndelungate și zbuciumate. Și de data asta trebuie pur și simplu să facem ce am făcut întotdeauna. Să fim cu un pas

înaintea celorlalți, să ne pregătim de asediu și să așteptăm ca tot ceea ce ne amenință din afară să se retragă.

— Și dacă nu se întâmplă asta ? întrebă Athanasius.

Mâna se crispă pe umărul lui.

— Atunci îi atacăm cu toate mijloacele de care dispunem.

29

Reis atinse trupul călugărului într-un punct aflat în partea de sus a sternului, apăsă ferm cu un bisturiu cu mâner lung și trase ușor lama în jos, prin carne, până la osul pubian, urmând cu grijă linia trasată de cicatricea deja existentă. Încheie incizia în formă de „Y“ făcând încă două tăieturi adânci, din capătul celei pe care tocmai o terminase până la marginea exterioară a claviculelor zdrobite. În cele din urmă, tăie pielea și mușchii de pe pieptul victimei și le îndepărtă, dând la iveală coastele strivite de dedesubt. Ajuns în acest punct, avea în mod normal nevoie de o foarfecă de chirurgie sau de un ferăstrău manual ca să străpungă cavitatea osoasă ce proteja inima, plămânii și alte organe interne, dar impactul violent de la aterizare făcuse mare parte din treabă în locul lui. Cu doar câteva tăieturi de ligamente, reuși să ajungă la cavitatea toracică.

— Apasă pe buton, te rog, spuse doctorul arătând cu capul înspre monitor. Am mâinile ocupate.

Arkadian se uită la coastele însângerate pe care Reis le secționase și le ținea acum cu ambele mâini și porni din nou înregistrarea.

— OK, zise Reis, recăpătându-și tonul voios, prima impresie asupra organelor interne este că sunt surprinzător de bine conservate, având în vedere violența impactului. Coastele și-au făcut datoria, chiar dacă asta aproape că le-a distrus.

Așeză cutia toracică într-o tavă de inox, după care făcu niște tăieturi îndelung exersate în interiorul corpului pentru a desprinde laringele, esofagul și ligamentele care fac legătura între principalele organe și șira spinării, înainte de a ridica întregul

bloc într-o singură bucată și de a-l transfera într-un recipient încăpător din metal.

— Ficatul prezintă unele semne de hemoragie, spuse, dar niciunul dintre organele interne nu pare livid, ceea ce înseamnă că victima n-a sângerat prea mult. Subiectul a decedat probabil din cauza organelor care au cedat în urma traumelor majore, ceea ce voi confirma după ce fac analizele toxicologice și cele ale țesutului.

Duse recipientul la o masă de examinare aflată lângă perete și începu să facă măsurătorile de rutină ale ficatului, inimii și plămânilor și să colecteze mostre de țesut din fiecare.

Arkadian privi televizorul din colțul încăperii și îl izbi încă o dată priveliștea stranie a bărbatului care acum zăcea făcut bucățele în fața lui, ținându-se mândru și cât se poate de viu pe vârful Citadelei. Erau imaginile pe care le transmiteau acum toate canalele de știri. Îl arătau pe călugăr târându-și picioarele până la marginea platoului. Privind în jos. Înclinându-se în față, apoi dispărând brusc din obiectiv. Camera cobora vertiginos, cu zoomul setat la maximum, încercând să urmărească prăbușirea. Obiectivul se apropia iarăși, pierzând din claritate atunci când dădu din nou peste călugăr și se strădui să-l mențină în cadru. Parcă te-ai fi uitat la filmul lui Zapruder cu asasinarea lui Kennedy sau la secvențele cu avioanele lovind turnurile gemene. Imaginile aveau ceva spectaculos și îngrozitor în același timp. Nu-și putea desprinde ochii de pe ecran. În ultima clipă, camera îl pierdu din nou și se îndepărtă suficient cât să arate baza muntelui și mulțimea de pe dig dându-se înapoi, șocată, din locul în care trupul se izbise de pământ.

Arkadian își lăsă ochii în jos. Revedea secvența în minte, din nou și din nou, punând cap la cap frânturile pe care le zărise din prăbușirea călugărului...

— A făcut-o intenționat, șopti.

Reis ridică privirea de pe cântarul digital care arăta greutatea ficatului călugărului mort.

— Evident că a făcut-o intenționat.

— Nu, mă refer la felul în care a căzut. Cei care se sinucid aruncându-se o fac de obicei într-un mod foarte simplu. Fie se aruncă pe spate, fie își dau drumul în față și se prăbușesc cu capul în jos.

— Capul e cea mai grea parte a corpului, spuse Reis. Forța gravitațională îl trage de fiecare dată în jos – dacă e căderea suficient de lungă.

— Iar o cădere din vârful Citadelei ar trebui să fie de-ajuns. Muntele are peste trei sute de metri înălțime. Dar victima noastră s-a prăbușit în poziție orizontală – a planat până jos.

— Așadar?

— Așadar a fost o cădere controlată.

Arkadian se îndreptă înspre tava din inox în care se găsea sutana. Luă un clește și dădu la o parte materialul întărit, până găsi una dintre mâneci.

— Uite! Vezi găurile pe care le-ai găsit la încheieturi? Erau pentru mâinile lui. Ca să-și poată strânge sutana în jurul trupului – ca un fel de aripi.

Lăsă mâneca să cadă și căută prin mormanul sinistru până găsi celelalte tăieturi, făcute la câțiva centimetri deasupra tivului.

— Și astea erau pentru picioare.

Lăsă din nou materialul și se întoarse înspre Reis.

— De asta n-a căzut cu capul în jos. N-a sărit de pe munte. A zburat de pe el.

Reis privi trupul zdrobit care zăcea întins sub luminile mesei de autopsie.

— Atunci i-aș sugera să mai lucreze la aterizare.

Arkadian îl ignoră, urmărind o nouă idee care-i venise în minte.

— Poate a crezut că va fi în stare să reducă din viteza cu care se prăbușea, suficient cât să supraviețuiască. Sau poate...

Îl văzu din nou pe călugăr, cu brațele întinse în lături, cu corpul aplecat în față, ținându-și capul drept, concentrându-se asupra unui punct, de parcă...

— Țintea.

— Poftim?

— Cred că țintea înspre un punct anume.

— De ce Dumnezeu ar fi făcut asta?

Bună întrebare. De ce să te îndrepți într-o direcție, când urmează să mori, indiferent unde ai ateriza? Dar nu moartea era scopul său principal, nu era la fel de importantă ca... martorii.

— Țintea într-un loc anume fiindcă voia să aterizeze în jurisdicția noastră!

Reis își arcui sprâncenele.

— Citadela e un stat în stat, explică Arkadian. Orice se petrece dincolo de zidul șanțului de apărare îi privește; orice se petrece dincoace e treaba noastră. A vrut să se asigure că va ateriza de partea noastră. A vrut să se întâmple așa. A vrut o anchetă oficială. A vrut să-i vedem tăieturile de pe trup.

— Dar de ce?

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar, orice-ar fi fost, el a considerat că merită să moară pentru asta. Ultima lui dorință, la propriu, a fost să evadeze de acolo.

— Și ce-o să faci când vreun barosan din rândul Bisericii o să vină să-și ceară călugărul înapoi? O să le ții un discurs despre jurisdicție?

Arkadian ridică din umeri.

— Deocamdată n-au recunoscut nici măcar că ar fi unul de-al lor.

Se uită la cadavrul deschis al călugărului, cu trunchiul golit acum de organe; cicatricele făcute cu o precizie chirurgicală în jurul gâtului, picioarelor și brațelor erau încă vizibile. Poate că erau un soi de mesaj, iar cel care ar veni să revendice cadavrul ar ști ce reprezintă.

Reis scoase o cutie din carton de sub masa de examinare, porni din nou înregistrarea și începu să stoarcă în recipient conținutul stomacului călugărului.

— OK, spuse. Intestinul gros nu conține mare lucru, deci ultima masă a amicului nostru n-a fost chiar un festin. Se pare că ultimul lucru pe care l-a mâncat a fost un măr și poate niște pâine, mai înainte; voi identifica resturile și le voi trimite la

analize. Conținutul stomacului pare în mare parte nedigerat, sugerând că sistemul său digestiv s-a blocat parțial sau total, ceea ce indică un nivel ridicat de stres *ante mortem*. Stai puțin, zise deodată, simțind ceva solid mișcându-se înăuntrul membranelor alunecoase dintre degetele sale. Mai e ceva aici.

Arkadian se apropia de masă când un obiect mic și închis la culoare căzu în supa de pulpă de măr și sucuri gastrice. Semăna cu o fâșie răsucită de carne de vită fiartă prea mult.

— Ce naiba e asta?

Reis o luă și se duse la chiuvetă; lovi cu cotul brațul lung al robinetului și o ținu sub jetul de apă.

— Pare să fie o fâșie mică de piele, spuse, așezând-o pe o tăviță acoperită cu un prosop din hârtie.

— Era răsucită, poate ca să fie mai ușor de înghițit.

Luă o pensetă și începu să o desfășoare.

— Îi lipsea o gaică de la sutană, nu? șopti detectivul.

Reis dădu din cap.

— Cred că tocmai am găsit-o.

Legistul o așeză în dreptul unei rigle gravate pe tăviță. Arkadian mai trimise o poză la dosar. Legistul întoarse fâșia de piele ca s-o poată fotografia și pe cealaltă parte și încăperea păru să se golească brusc de aer.

Niciunul nu se mișcă.

Niciunul nu zise nimic.

Arkadian ridică aparatul foto.

Zgomotul pe care-l făcu când apăsă pe buton îl trezi pe Reis din transă.

Își drese glasul.

— După ce am desfăcut și am curățat obiectul din piele, am descoperit ceva scrijelit pe el.

Se uită la Arkadian, înainte de a continua.

— Douăsprezece cifre, aparent întâmplătoare.

Arkadian le privi, în timp ce mintea îi gonea cu disperare. Cifrul de la un seif? Un cod? Poate indicau un capitol și un verset din Biblie și aveau să scoată în evidență un cuvânt sau o frază ce

ar putea să facă puțină lumină, poate chiar să dezvăluie identitatea Sacramentului. Verifică încă o dată cifrele.

— Nu sunt întâmplătoare, spuse, citindu-le de la stânga la dreapta. Nu sunt deloc întâmplătoare.

Îl privi pe Reis.

— E un număr de telefon.

II

„Iar femeii i-a zis: Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naște copii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni."

Facerea, 3:16

30

Urletele sălbatice răsunau în încăperea luminoasă cu o disperare animalică, ce părea nelalocul ei în decorul modern, elegant al spitalului din New Jersey.

Liv stătea într-un colț, privind-o pe Bonnie, al cărei chip era schimonosit de durere. Telefonul o trezise puțin după ora două noaptea; se dăduse jos din pat, sărise în mașină și o luase spre sud pe autostrada I-95, pe lângă camioanele goale ce se întorceau din New York. Apelul era de la Myron: lui Bonnie i se rupsese apa.

Un alt urlet adânc și sfâșietor străbătu încăperea și Liv o privi pe Bonnie, ghemuită în mijlocul camerei, în pielea goală, zbierând atât de tare, că fața îi devenise stacojie și venele de pe gât îi ieșiseră în afară ca niște cabluri de înaltă tensiune. Myron rezista eroic, ținând-o de un braț, în timp ce moașa o ținea de celălalt. Urletul se potoli puțin, făcând loc sunetului absurd al valurilor izbindu-se de țărm, care se revărsa suav dintr-un casetofon portabil așezat într-un colț.

În mintea tânjind după nicotină a lui Liv, sunetele de la malul mării, care ar fi trebuit să aibă un efect liniștitor, se transformau în fâșâitul chinuitor al învelișului de celofan sfâșiat de pe un pachet neînceput de Lucky Strikes. Își dorea cu disperare o țigară, mai mult decât își dorise orice altceva în viață. Spitalele aveau întotdeauna efectul ăsta asupra ei. Simpla idee că un anumit lucru era interzis îl făcea pur și simplu irezistibil. La fel păștea în biserici.

Urletul lui Bonnie se auzi din nou, de data asta ceva între un geamăt și un mârâit. Myron o mângâie pe spate și făcu „ș-ș-ș-ș", de parcă încerca să liniștească un copil care se trezise dintr-un coșmar îngrozitor. Bonnie se întoarse înspre el și gâfâi cu o voce joasă, răgușită de la atâta urlat, un singur cuvânt: Arnica.

Liv își luă recunoscătoare agenda ca să noteze cererea și ora la care fusese făcută. Arnica era cunoscută și sub numele de

iarba-soarelui și era folosită încă de la începutul timpurilor ca remediu natural. Și ea îl folosea adeseori ca să-și oblojească vânătăile; se credea de asemenea că ușurează suferințele unei nașteri prelungite și dureroase. Își dorea din toată inima să fie așa pe când îl privea pe Myron scoțând cu mâini tremurânde un flacon ce conținea minusculele pastile albe. Urletul reîncepu, mai ascuțit odată cu noua contracție.

Pentru numele lui Dumnezeu, acceptă injecția epidurală, se rugă Liv, în gând.

Credea în proprietățile tămăduitoare ale plantelor, pe care le recomanda tuturor, dar asta nu făcea din ea o masochistă. Urletul lui Bonnie atinse noi culmi și mâna ei se întinse ca s-o apuce pe cea a lui Myron, răsturnând întreg conținutul flaconului albastru pe linoleumul lucios.

Mobilul lui Liv începu să sune în buzunar.

Căută butonul de debranșare prin bumbacul gros al pantalonilor cargo și apăsă tare, sperând să apuce să-l închidă înainte să sune din nou. Nimeni nu dădea însă nici cel mai mic semn că și-ar aminti măcar că era și ea de față. Pescui telefonul din buzunar și privi ecranul cenușiu zgâriat, se asigură că era închis, după care își îndreptă din nou atenția, la tanc, către evenimentele în plină desfășurare din salon.

Bonnie își dădu ochii peste cap și trupul ei greoi, de gravidă într-un stadiu avansat, alunecă pe podea, în ciuda strădaniilor lui Myron și ale moașei de a o ține drept. Din instinct, Liv se repezi la cordonul de urgență care atârna în apropierea ei și trase de el cât putu de tare.

În câteva secunde, încăperea se umplu de infirmieri care se agitau ca niște molii în jurul lui Bonnie, strivind sub tălpi pastilele homeopatice. O targă apăru ca prin minune și pacienta fu dusă din salon, departe de Liv și de muzica liniștitoare a țărmului, de-a lungul coridorului, către o altă încăpere dotată cu cele mai moderne tratamente și echipamente clinice.

31

Secția Criminalistică a poliției din Ruina avea birourile în același loc cu secția Furturi, la etajul al patrulea al unui bloc nou din sticlă, ridicat în spatele fațadei sculptate în piatră a vechiului sediu al poliției. Biroul era deschis și zgomotos. Bărbați în cămașă vorbeau tare la telefon sau unul cu celălalt, cocoțați pe marginea meselor de lucru sau tolăniți în scaune.

Arkadian era așezat la biroul lui și își acoperea urechea cu mâna, încercând să asculte mesajul de pe telefonul pe care tocmai îl apelase. O voce de femeie. O americancă. Sigură pe ea. Directă. În jur de treizeci de ani. Închise, preferând să nu lase niciun mesaj. Nu obțineai niciodată informații lăsând mesaje. Era mai bine să tot încerci, până când cel pe care-l sunai devenea curios în cele din urmă și-ți răspundea la telefon.

Puse receptorul în furcă și lovi tasta Space de pe tastatură pentru a face să dispară screensaver-ul. Pe ecran apărură fotografiile de pe masa de examinare. Privi cicatricele făcute cu precizie, care se încolăceau pe trupul călugărului mort, linii și cruci bizare alcătuind împreună un uriaș semn de întrebare.

De la autopsie, misterul identității călugărului se adâncise. Cei din Citadelă tot nu-l revendicaseră ca fiind unul de-al lor și toate metodele obișnuite de identificare a victimelor se dovediseră deocamdată fără succes. Amprentele nu produseseră niciun rezultat. Nici analiza amprentei dentare. Probele de ADN se aflau încă în laborator, dar, dacă victima nu fusese arestată pentru molestare sexuală, pentru crimă sau activități teroriste, era puțin probabil că avea să apară în vreo bază de date. Iar șeful lui Arkadian dădea semne că aștepta de la el, sub o formă sau alta, un raport privind evoluția cazului; voia să tragă linie și să

pună capăt acestei chestiuni. Același lucru îl dorea și Arkadian, dar nu avea de gând să mușamalizeze cazul. Cineva cunoștea identitatea călugărului. Treaba lui era să afle cine.

Privi ceasul de pe peretele din celălalt capăt al încăperii. Era puțin trecut de ora unu. Soția lui probabil că tocmai ajungea acasă de la școala unde lucra trei zile pe săptămână. Formă numărul de acasă și, cât timp așteptă să răspundă, apăsă în colțul din stânga jos al ecranului computerului pentru a deschide o fereastră de internet.

Soția lui ridică receptorul la al treilea ton de apel. Părea fără suflare.

— Eu sunt, spuse Arkadian, tastând *Religie* și *Cicatrice* în fereastra de căutare și apăsând Enter.

— Heeeei, zise ea, tărăgănând cuvântul la mijloc într-un fel care încă îl vrăjea, la doisprezece ani după ce îl auzise prima oară. Vii acasă?

Arkadian se încruntă când pe ecran apărură rezultatele, toate cele patru sute treizeci și una de mii.

— Nu încă, zise, parcurgând prima pagină.

— Atunci de ce suni, ca să-i dai speranțe unei biete fete?

— Voiam doar să-ți aud glasul. Cum a fost la muncă?

— Obositor. Încearcă tu să predai engleza unei clase întregi de copii de nouă ani. Cred că am citit *Omida mâncăcioasă* de cel puțin două sute de ori. Deși, spre final, unul dintre ei jur că ar fi putut s-o citească mai bine decât mine.

Își dădea seama după vocea ei că zâmbea. Era cea mai mare fericire pentru ea să-și petreacă diminețile într-o încăpere plină de copii. Această constatare îl întristă într-o oarecare măsură.

— Pare a fi un Știe-Tot, zise el. Ar trebui să-l pui pe el să citească povestea în fața clasei data viitoare, să vezi cum face față presiunii.

— De fapt, e o fată. Fetele sunt mai deștepte decât băieții.

Arkadian zâmbi.

— Da, dar sfârșiți prin a vă mărita cu noi. Așa că nu sunteți chiar atât de istețe.

— Dar după aia divorțăm și vă luăm toți banii.

— Eu n-am niciun ban.

— Păi... atunci presupun că n-ai de ce să-ți faci griji.

Dădu clic pe un link și privi niște imagini cu băștinași prezentând răni sângerânde crestate pe pielea de abanos. Niciuna nu semăna cu cicatricile de pe trupul călugărului.

— Și la ce caz lucrezi ? îl întrebă ea. Ceva înfiorător ?

— Călugărul.

— Ai aflat cine e sau nu poți să spui ?

— Nu pot să spun fiindcă nu știu.

Reveni la pagina cu rezultatele căutării și deschise un link despre stigmate, inexplicabilul fenomen al rănilor similare cu acelea suferite de Iisus Hristos în timpul crucificării ce apăreau la oameni obișnuiți.

— Deci o să vii târziu ?

— E prea devreme ca să știu. Vor să rezolvăm cazul imediat.

— Ceea ce înseamnă „da".

— Ceea ce înseamnă „probabil".

— Bine... ai grijă.

— Stau la birou căutând pe Google.

— Atunci vino acasă !

— Întotdeauna vin acasă.

— Te iubesc.

— Și eu, murmură el.

Privi în jur, la forfota din biroul zgomotos, trepidând de orgolii exacerbate. Majoritatea celor care lucrau aici erau fie divorțați, fie pe cale de a divorța, dar știa că lui n-avea să i se întâmple asta niciodată. Era însurat cu soția lui, nu cu slujba; și, chiar dacă alegerea lui însemna să nu primească niciodată cazurile tari, răsunătoare, pe care se clădeau carierele și reputațiile, nu-i păsa. Nu și-ar fi schimbat viața cu niciunul din colegii lui. În plus, sinuciderea la care lucra avea ceva care-l făcea să simtă că s-ar putea să fi nimerit lozul cel mare. Deschise la întâmplare unul dintre site-urile despre stigmate și începu să citească.

Site-ul era destul de științific și conținea texte dense, seci, întrerupte din loc în loc de câte o fotografie suculentă a unei mâini sau a unui picior sângerând, niciuna neaducând însă cu cicatricele de pe trupul călugărului.

Își dădu jos ochelarii și își frecă nasul în locul unde aceștia îi lăsau urme dacă îi purta prea mult, ceea ce se întâmpla în fiecare zi de muncă. Știa că ar fi trebuit să se ocupe de celelalte cazuri cât timp aștepta o veste de la Citadelă sau până când americanca avea să răspundă la telefon, dar ancheta aceasta îi intrase deja sub piele: aparentul martiriu public, cicatricele ritualice, faptul că victima nu părea să existe în mod oficial.

Închise fereastra de căutare și își petrecu următoarele douăzeci de minute introducând în computer puținele informații pe care le strânsese, reflecțiile și observațiile inițiale privind ancheta. Când termină, își reciti notele, după care răsfoi din nou fotografiile de la autopsie, până o găsi pe cea pe care o căuta.

Privi din nou fâșia subțire de piele așezată în tăviță; lumina crudă a blițului aparatului de fotografiat scotea în evidență cele douăsprezece cifre scrijelite grosolan pe suprafața ei. Le copie în telefonul mobil, după care închise fișierul, își luă haina de pe spătarul scaunului și se îndreptă spre ușă. Simțea nevoia să ia o gură de aer și ceva de mâncare. Întotdeauna gândea mai bine când era în mișcare.

Cu două etaje mai jos, într-un birou ticsit de cutii pline cu dosare de anchete vechi, o mână palidă, pătată cu pistrui, introduse un cod de securitate furat în computerul unui angajat de la administrație care lucra în schimburi și nu avea să vină la serviciu decât peste vreo două ore.

După o scurtă pauză, monitorul se trezi la viață pâlpâind, scăldând biroul întunecat în lumina sa rece. O săgeată alunecă de-a lungul ecranului, găsi iconul serverului și o deschise. Un deget mișcă ușor rotița mouse-ului, deplasându-l printre fișiere până când mânuitorul său găsi ceea ce căuta. Se aplecă

sub birou și introduse un stick de memorie în partea din față a unității. Un icon nou apăru pe desktop. Trase înspre el, cu ajutorul mouse-ului, fișierul anchetei asupra morții călugărului și privi cum era copiat conținutul acestuia – raportul autopsiei, comentariul audio, notițele lui Arkadian.

Totul.

32

Liv Adamsen se sprijini de trunchiul aspru al chiparosului singuratic ce se înălța pe peluza din apropierea spitalului. Își dădu capul pe spate, trimițând ușurată rotocoale lungi de fum către ramurile de deasupra ei. Printre ele întrezărea o cruce mare, luminoasă, pe vârful clădirii, asemenea unei luni răsucite pe cerul ce începea să se lumineze. Unul dintre tuburile cu neon, defect, clipea cu intermitențe, făcând să strălucească ceva pe coaja aflată la circa un metru deasupra capului ei. Întinse mâna și atinse locul cu precauție. Și-o trase înapoi, lipicioasă și mirosind a pădure. Sevă; multă – prea multă ca să fie sănătoasă.

Se ridică pe vârfuri ca să examineze sursa scurgerilor. Crestă scoarța și o crăpă în câteva locuri. Părea să fie o necroză cauzată de ciuperca numită *Coryneum cardinale*, o boală des întâlnită la specia aceasta de copaci, provocată fără îndoială de iarna lungă, rece și uscată. Observase aceleași simptome și la chiparoșii din grădina lui Bonnie și a lui Myron. Verile tot mai calde secau pământul și slăbeau rădăcinile. Perioadele de frig pătrunzător ajutau ciupercile și alte tipuri de microorganisme să pună stăpânire chiar și pe cei mai viguroși copaci, cauzându-le moartea. Părțile afectate puteau fi tăiate, dacă erau depistate la timp, dar, după toate aparențele, pentru copacul acesta era prea târziu.

Liv își puse cu blândețe mâna pe trunchi și trase adânc din țigară. Mirosul sevei de pe degetele ei se amestecă cu fumul. Cu ochii minții, văzu chiparosul arzând chiar acolo unde se afla, cu ramurile contorsionându-i-se și înnegrindu-se, în timp ce flăcări lacome lingeau seva roșie care clocotea și șuiera. Privi parcarea tăcută, verificând dacă era în continuare singură, înspăimântată de plăsmuirea imaginației ei. O puse pe seama stării de fragilitate emoțională, la care se adăuga epuizarea după ce asistase la

travaliul „natural" încheiat cu bărbați în halate albe luând-o pe Bonnie pe sus și ducând-o într-o încăpere unde o aștepta o ventuză obstetricală. Cel puțin amândoi bebelușii, un băiețel și o fetiță, erau sănătoși și se simțeau bine. Nu era neapărat povestea pe care Liv își închipuise că avea s-o scrie, dar se mulțumea și cu asta. Avea, cu siguranță, dramatism din plin. Își aminti momentul în care trăsese de cordonul de urgență.

Apoi își aminti de apelul respins.

Avea telefonul ăsta de ani de zile. Era atât de vechi, că de-abia putea să trimită un mesaj, darmite să facă poze cu el sau să navigheze pe internet. Mulți nici măcar nu știau de existența lui. Încă și mai puțini îi cunoșteau numărul, care nu apărea în cartea de telefon. Trecu în revistă lista foarte scurtă a acestora cât timp aștepta ca mobilul să-și revină la viață.

Liv adoptase ceea ce ea numea sistemul „acasă și la serviciu", la scurt timp după ce începuse să lucreze în cadrul secției de investigații criminalistice a ziarului. Pentru primul articol pe care îl scrisese fusese nevoie să găsească și să intervieveze un avocat foarte alunecos, care reprezenta un investitor imobiliar local și mai alunecos, urmărit în justiție de statul New Jersey pentru dare de mită în mai multe instanțe în vederea obținerii unor autorizații de construcție. Lăsase un număr de telefon la care avocatul putea s-o contacteze. Din nefericire, cel care o sunase fusese nu avocatul, ci clientul său. Era cățărată într-un cireș, cam pe la jumătatea copacului, cu un ferăstrău în mână, curățându-l, când primise apelul. Violența injuriilor pe care i le aruncase în față aproape că o făcuse să cadă din copac, dar ajunsese totuși până în bucătărie, înșfăcase un pix și o bucată de hârtie și notase tot ce-i spunea individul, până la ultimul cuvânt. Întregul incident, împreună cu fragmentele de conversație redate între ghilimele, constituise piatra de temelie a articolului incriminator pe care îl scrisese ulterior.

Din acea întâmplare trăsese două învățăminte prețioase. Prima, că nu trebuia să-i fie frică să se introducă pe ea însăși în articol, dacă acesta era cel mai bun mod de a spune povestea; a doua, să fie mai selectivă cu cei cărora le dădea numărul de telefon. Și-a cumpărat un alt mobil, pe care a început să-l

folosească exclusiv în scopuri profesionale. Telefonul vechi, cu număr nou, era de atunci încolo rezervat exclusiv pentru prieteni și familie. Vibra acum în mâna ei, încheindu-și secvența de pornire. Privi ecranul. Pierduse un singur apel. Nu avea niciun mesaj.

Apăsă butonul meniului principal și îl parcurse până la lista apelurilor pierdute. Cel care o sunase folosise un număr ascuns. Liv se încruntă. Din câte își amintea, toți cei care aveau numărul ăsta figurau și în agenda ei, așa că ar fi trebuit să fie recunoscuți în mod automat. Trase un ultim fum din țigară, îngropă mucul printre acele umede de pin și o luă spre clădirea spitalului, ca să-și ia rămas-bun de la vedeta reportajului ei despre viața unor oameni obișnuiți.

33

Biserica de pe o latură a pieței mari din orașul vechi avea întotdeauna cei mai mulți vizitatori după-amiaza. Părea să atragă în mod irezistibil mulțimile care își petrecuseră dimineața hoinărind pe ulicioarele pietruite, holbându-se la Citadelă. Vizitatorii frânți de oboseală pătrundeau în incinta ei răcoroasă, monolitică, și se vedeau primind răspunsul la rugăciunile lor nerostite: șiruri întregi de bănci din stejar negeluit care ofereau, pe gratis, un loc primitor unde să se așeze și să mediteze la sensul vieții, la univers și la cât de neinspirată fusese alegerea încălțămintei. Biserica funcționa ca orice alt lăcaș de cult, cu slujbe o dată pe zi și de două ori duminica, și oferea posibilitatea comuniunii celor care o doreau și a spovedaniei celor care aveau nevoie.

În această îmbulzeală pătrunse acum un bărbat, încetinind o clipă ca să-și scoată șapca de baseball, într-un gest de respect pe care și-l amintea pe jumătate, și ca să-și obișnuiască ochii cu întunericul dinăuntru, în contrast cu străzile ce străluceau scăldate în soare. Detesta bisericile – îi dădeau fiori –, dar afacerile erau afaceri.

Își făcu loc cu greu printre grupurile de turiști care priveau în sus către coloanele ce se înălțau până-n tavan, către vitraliile și către sculpturile în piatră, arcuite, ale lanternoului – toți ochii ridicați spre ceruri, așa cum plănuiseră arhitecții. Nimeni nu-i aruncă nici măcar o privire.

Ajunse în celălalt capăt al bisericii și se enervă imediat. Un rând de oameni ședeau pe o bancă lângă un șir de cabine cu draperiile trase. Îi trecu prin minte să nu stea la coadă și să se bage în față, dar nu voia să riște să atragă atenția asupra lui, așa că se așeză lângă ultimul păcătos din rând, până când un străin, cu o figură smerită, îl bătu pe umeri și îi făcu semn către o cabină liberă.

— E în regulă, se bâlbâi el, evitând să-l privească în ochi și arătând înspre colț. Vreau să intru în cea din capăt.

Turistul părea nedumerit.

— Ia-o înainte! Am tabieturile mele când mă spovedesc.

Bărbatul se chirci pe bancă. De obicei, contractele pe care le avea îl duceau într-un colț întunecat de bar sau într-o parcare. Avea un sentiment ciudat să facă asta într-o biserică. Privi încă doi păcătoși ieșind din cabine, până când cea pe care o dorea el se eliberă în sfârșit. Sări de pe scaun și intră în confesional aproape înainte ca persoana dinaintea lui să apuce să iasă. Trase draperia în spatele lui și se așeză.

Locul era înghesuit și întunecat și mirosea a tămâie, a transpirație și a frică. În dreapta, puțin deasupra capului său, se aflau niște zăbrele montate în panoul din lemn.

— Ai ceva de mărturisit? îl îmboldi o voce înăbușită.

— S-ar putea, răspunse. Tu ești fratele Peacock?

— Nu, zise vocea. Așteaptă, te rog!

Cel care se afla dincolo de zăbrele se ridică și părăsi confesionalul.

Bărbatul aștepta, trăgând cu urechea la șoaptele turiștilor și la zgomotul făcut de blițurile camerelor de luat vederi. I se părea că aduce cu sunetul enervant al piciorușelor de lăcuste luând-o la goană. Auzi mișcare de partea cealaltă a zăbrelelor.

— Fratele Peacock m-a trimis, anunță o voce joasă.

Bărbatul se aplecă înainte.

— Iartă-mă, te rog, căci am păcătuit.

— Și ce ai de mărturisit?

— Am luat ceva de la locul meu de muncă, ceva care nu-mi aparține, ceva care cred că are legătură cu unul dintre frații voștri.

— Ai obiectul asupra ta?

O mână palidă, pătată cu pistrui, scoase un plic mic și alb dintr-un buzunar interior.

— Da, zise.

— Bine. Înțelegi că scopul spovedaniei e să-i ajute pe păcătoșii care intră în casa Domnului apăsați de povara păcatelor lor să iasă de aici eliberați de ele?

Bărbatul zâmbi.

— Înțeleg, spuse.

— Păcatul tău nu e grav. Dacă-ți pleci capul în fața Domnului, cred că vei găsi iertarea pe care o cauți.

Sub grilaj se deschise o ușiță. Strecură plicul prin ea, simțindu-l tras ușor când îi era luat din mână. Urmă o scurtă pauză. Auzi cum plicul era deschis și cercetat.

— Asta e tot ce ai luat?

— E tot ce era de luat în urmă cu o oră.

— Bine. După cum am spus, păcatul tău nu e grav. Te binecuvântez în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Te poți considera absolvit de păcate, cu condiția să rămâi un prieten al Bisericii. Mai apleacă-ți o dată capul în fața Domnului și El Își va răsplăti credinciosul slujitor.

Bărbatul văzu un alt plic ieșind prin ușiță. Întinse mâna după el și îl ridică. Ușița se închise la loc și necunoscutul care se aflase de partea cealaltă plecă la fel de repede pe cum venise. În interiorul plicului se afla un teanc de cecuri de călătorie nesemnate, în valoare de o sută de dolari fiecare. Întotdeauna îl plăteau așa, iar el zâmbi gândindu-se cât de puțin riscantă era metoda. Dacă ar fi fost urmărit, ceea ce știa că nu se întâmplase, ar fi putut pretinde, în mod plauzibil, că cecurile fuseseră rătăcite de vreun turist. În plus, nu duceau la sursă, fiind probabil cumpărate cu un act de identitate fals în oricare dintre casele de schimb care se înșiruiau de-a lungul vechilor străduțe.

Băgă plicul în buzunar, se strecură afară din cabină și trecu pe lângă oamenii ce așteptau răbdători la coadă, fără a privi pe nimeni în ochi, până lăsă biserica mult în urma lui.

34

La cinci minute după ce trimisul fratelui Peacock îl absolvise de păcate pe bărbatul cu mâinile pistruiate, plicul fu așezat într-un coș, alături de doisprezece pui morți și opt livre de șuncă, la picioarele zidului ofrandelor de pe versantul nordic, umbros al muntelui, și ridicat apoi cu un scripete pe o frânghie ce se legănă în aer până dispăru din vedere.

Athanasius își ștergea sudoarea lucioasă de pe creștet în vreme ce-i privea pe călugării de la bucătărie ridicând coșul. Recuperă plicul înainte ca acesta să ajungă, alături de ingredientele lângă care călătorise, în cazanul din aramă. Venise pe jos aproape un kilometru, străbătând coridoare și coborând scări pentru a ajunge la peștera unde erau aduse ofrandele. Acum, cu plicul în mâinile lui, se răsuci obosit pe călcâie și se întoarse pe unde venise, urcând către apartamentul splendid decorat al abatelui.

Athanasius gâfâia atunci când ușa poleită se închise în urma lui. Abatele îi smulse plicul și îl sfâșie, nerăbdător să intre în posesia cunoașterii pe care o conținea. Păși grăbit către un birou tip secretaire așezat lângă peretele din apropierea vitraliului și îi deschise placa rabatabilă, dând la iveală un laptop de ultimă generație.

Cu câteva clicuri de mouse, Abatele deschise fișierul anchetei pe care inspectorul Arkadian îl închisese cu mai puțin de o oră în urmă. Chipul fratelui Samuel se întoarse ca să-l bântuie, palid și terifiant sub lumina crudă din camera de autopsie.

— Mă tem că trupul a rămas remarcabil de întreg în urma căderii, spuse, trecând rapid peste primele imagini.

Athanasius clipi când zări coastele ieșind din trupul zdruncinat al fostului său prieten. Abatele deschise un document în word, acoperind din fericire imaginile îngrozitoare, și începu să citească. Când ajunse la comentariile finale, scrâșni din dinți.

Indiferent cine a fost acest bărbat, el a ales să se arunce. A așteptat până când s-au adunat martori, după care s-a asigurat că aterizează în jurisdicția orașului. Veghea de dinainte de moarte a fost un fel de semnal? Dacă da, cui îi era destinat – și ce mesaj încerca să transmită?

Abatele urmă raționamentul inspectorului, care îl adusese periculos de aproape de un teritoriu interzis.

— Vreau ca sursa care ne-a dat acest fișier să ne țină la curent în mod regulat.

Închise notițele și deschise un alt dosar, intitulat Probe auxiliare.

— Orice nouă descoperire ar apărea, orice pas înainte, vreau să fiu informat imediat.

Dădu clic pe o imagine și pe ecran defilară unul după altul prim-planuri ale altor probe legate de caz: frânghia încolăcită, sutana îmbibată cu sânge, fragmentele de stâncă extrase din carnea sfâșiată de pe mâinile și picioarele călugărului, o fâșie de piele întinsă pe o tăviță...

— Și trimite-i vorbă prelatului, spuse cu gravitate abatele. Spune-i că am nevoie de o întrevedere între patru ochi de îndată ce Sfinția Sa va fi binecuvântat cu suficientă putere ca să mi-o acorde.

Athanasius nu vedea ce-l tulburase astfel pe abate, dar era clar din tonul său că trebuia să se retragă.

— Cum doriți, zise, plecându-și capul și ieșind cu spatele, în tăcere, din încăpere.

Abatele continuă să privească fotografia până auzi ușa închizându-se în urma lui. Se asigură că e singur, după care își băgă mâna sub sutană și scoase o cureluță din piele care-i atârna de gât. Pe ea se legănau două chei – una mare și una mică. Se aplecă până la sertarul de jos al biroului, băgând cheia mai mică în încuietoare. Înăuntru se afla un telefon mobil. Îl porni, privind încă o dată imaginea înghețată de pe ecran. Tastă cifrele în telefon, verifică dacă erau corecte și apăsă pe butonul de apelare.

35

Liv se întorcea acasă, conducând încet pe autostrada I-95, alături de alți zece mii de șoferi, când telefonul mobil începu să vibreze.

Se uită la ecran. Număr ascuns. Îl lăsă la loc pe scaun și își întoarse privirea către traficul care înainta cu încetineală. Telefonul mai sună de câteva ori, după care se opri. Liv se simțea de parcă nu mai dormise de o săptămână, așa că singura ei dorință era să ajungă acasă și să se bage în pat.

Mobilul reîncepu să sune aproape imediat – prea repede ca să fie apelul serviciului de mesagerie. Cel care sunase apăsase probabil pe butonul de reapelare de îndată ce auzise mesajul vocal. Liv privi fluviul de lămpi roșii de frână ce se întindea șerpuitor până departe în fața ei. Era limpede că nu avea unde să se grăbească, așa că trase mașina pe dreapta, opri motorul și aprinse farurile de avarie.

Luă telefonul și apăsă butonul verde.

— Alo?

— Alo.

Vocea de la capătul firului era bărbătească, necunoscută și avea un ușor accent bolovănos.

— Cu cine vorbesc?

Simțurile lui Liv intrară în stare de alertă.

— Pe cine căutați?

Urmă o scurtă pauză.

— Nu sunt sigur, spuse el. Numele meu e Arkadian. Sunt inspector de poliție și încerc să identific un bărbat care a fost găsit având acest număr de telefon asupra lui.

Liv îi trecu răspunsul prin filtrul gândirii ei de jurnalist, cântărindu-i fiecare cuvânt.

— La ce secție lucrați?

— Omoruri.

— Atunci bănuiesc că aveți fie un infractor care nu vrea să vorbească, fie o victimă care nu poate.

— Așa e.

— Deci care e varianta corectă?

Bărbatul făcu o pauză.

— Avem un cadavru neidentificat. Aparent, o sinucidere.

Lui Liv îi stătu inima în loc. Trecu în revistă lista bărbaților care aveau numărul ăsta.

Michael, fostul ei prieten, deși n-ar fi zis că e tipul sinucigaș. Fostul ei profesor din facultate, dar el se afla în vacanță cu o nouă prietenă, mai tânără decât el cu aproape douăzeci de ani – clar nu era sinucigaș.

— Câți ani are... avea bărbatul?

— În jur de treizeci de ani, poate puțin peste...

Cu siguranță nu era profesorul.

— Cadavrul prezintă niște semne particulare.

— Ce fel de semne?

— Păi...

Vocea ezită, de parcă încerca să se hotărască dacă să divulge mai mult sau nu.

Liv știa din experiență cât de reticenți sunt polițiștii să dea informații.

— Ați spus că a fost o sinucidere, nu?

— Corect.

— Atunci, nu e ca în cazul unei crime, când trebuie să țineți secrete anumite informații pentru a evita mărturisirile mincinoase, nu?

O altă pauză.

— Nu.

— În cazul ăsta, ce-ar fi să-mi spuneți despre ce semne particulare e vorba și pe urmă vă spun eu dacă știu cine e?

— Păreți să știți foarte bine cum funcționează lucrurile astea, domnișoară...?

Fu rândul lui Liv să ezite. Până acum, reușise să nu divulge nimic, în vreme ce interlocutorul ei își dezvăluise numele,

profesia și motivul pentru care o sunase. Păcănitul liniei telefonice internaționale puncta tăcerea.

— De unde sunați, domnule inspector?

— Din orașul Ruina, din sudul Turciei.

Așa se explica zgomotul de fond și accentul.

— Dumneavoastră sunteți în Statele Unite, nu-i așa? New Jersey. Cel puțin acolo e înregistrat numărul de telefon.

— E limpede că nu v-au numit inspector pe degeaba.

— New Jersey e poreclit Statul Grădină, nu?

— Așa e.

Păcănitul reveni pe fir. Încercarea lui Arkadian de a o face să se relaxeze discutând despre nimicuri era clar că nu funcționa.

— OK, zise el, încercând o nouă abordare. Vă propun un târg. Dumneavoastră îmi spuneți cine sunteți, după care eu vă spun ce semne particulare am găsit pe cadavru.

Liv își mușcă buza de jos, cântărindu-și opțiunile. Nu prea voia să-și dea numele, dar era curioasă și își dorea teribil de mult să știe cine se plimbase cu numărul ei de telefon privat în buzunar și zăcea acum întins pe o lespede la morgă. Auzi un bip în ureche. Se uită la ecranul cenușiu al mobilului. Un triunghi cu un semn de exclamare clipea deasupra cuvintelor BATERIE DESCĂRCATĂ. De obicei avea la dispoziție un minut de la momentul la care apărea mesajul și până îi murea telefonul, uneori mai puțin.

— Numele meu e Liv Adamsen, zise pe nerăsuflate. Povestiți-mi despre cadavru.

Îl auzi tastând, enervant de încet, pe când îi introducea numele în computer.

— Cicatrice... spuse vocea în cele din urmă.

Era pe punctul de a-l mai întreba ceva, când simți cum îi alunecă pământul de sub picioare.

În jur de treizeci de ani, poate puțin peste...

Își duse fără să vrea mâna stângă înspre partea laterală a corpului.

— Cadavrul... victima are o cicatrice în dreapta, lungă de vreo cincisprezece centimetri... ca o cruce proptită într-o rană?

— Da, răspunse vocea, cu blândețea unui mesaj de condoleanțe repetat de nenumărate ori. Da, are.

Liv privi drept înainte. Din fața ei dispăruseră autostrada I-95 și traficul dimineții târându-se înspre Newark. În locul lor, vedea cu ochii minții chipul unui băiat frumos, în ciuda aspectului neîngrijit, cu părul blond închis care-i crescuse lung, stând pe Podul Arcuit în Central Park.

— Sam, spuse încet. Numele lui e Sam. Samuel Newton. E fratele meu.

O altă imagine îi acapară mintea: Sam luminat din spate de un soare slab, primăvăratic, care arunca umbre lungi de-a lungul pistei aeroportului internațional din Newark. Se oprise în capul scărilor avionului ce avea să-l ducă spre lanțurile muntoase din Europa. Își ridicase pe umăr geanta în care înghesuise toate bunurile pe care le poseda pe lumea asta și se întorsese făcându-i cu mâna. Atunci îl văzuse pentru ultima oară.

— Cum a murit? șopti.

— A căzut de la înălțime.

Încuviință în sinea ei, în vreme ce imaginea băiatului cu plete aurii dispărea, făcând loc șuvoiului de lumini roșii pâlpâitoare de pe autostrada interstatală. Asta crezuse întotdeauna că se întâmplase. Apoi își aminti că inspectorul mai spusese ceva.

— Ați spus că s-a sinucis?

— Da.

Alte amintiri ieșiră la suprafață. Amintiri dureroase, care-i readuseră o povară pe suflet și lacrimi proaspete în ochi.

— De cât timp credeți că a murit?

Urmă o pauză scurtă, înainte ca Arkadian să răspundă.

— S-a întâmplat azi-dimineață... la ora locală.

Azi-dimineață? A fost în viață toți anii ăștia...

— Dacă doriți, pot suna la poliția locală din orașul dumneavoastră, spuse Arkadian, să trimit niște poze și să rog pe cineva să vă aducă la secție, ca să identificați în mod oficial cadavrul.

— Nu! spuse Liv tăios.

— Mă tem că avem nevoie să-l identifice cineva.

— Vreau să spun că nu e necesar să trimiteți pozele. Pot ajunge acolo în... probabil douăsprezece ore...

— Sincer, nu e nevoie să veniți până aici ca să identificați cadavrul.

— Sunt în mașină acum. Pot merge direct la aeroport.

— Chiar nu e necesar.

— Ba da, zise ea. E necesar. Fratele meu a dispărut cu opt ani în urmă. Și acum îmi spuneți că, până în urmă cu câteva ore, era în viață. E necesar să vin... trebuie să știu ce naiba a făcut toți acești...

În momentul acela bateria telefonului muri.

36

Bărbatul cu mâinile pistruiate ședea în cafenea, prefăcându-se că citește pagina cu știri sportive din ziar. Localul era aglomerat, abia reușise să prindă o masă chiar în colțul umbrei răcoroase proiectate de copertina ce se întindea deasupra trotuarului. Privi cum soarele înainta tiptil de-a lungul feței albe de masă din bumbac și se dădu înapoi cu scaunul.

De unde stătea, vedea Citadela înălțându-se în depărtare, de parcă l-ar fi urmărit. Imaginea îl tulbură. Paranoia lui nu era întru totul lipsită de temei. Aproape de îndată ce terminase de transferat cecurile de călătorie într-un cont deschis la banca First Bank din Ruina, de care nu știa nimeni în afară de el, primise două mesaje noi. Primul era de la o persoană cu care mai făcuse afaceri în mod ocazional și care îi cerea aceleași informații ca cele pe care tocmai le vânduse. Al doilea provenea de la omul lui de legătură din interiorul Citadelei, care se oferea să-i plătească bani frumoși pentru loialitate neîntreruptă și pentru actualizări regulate. Avea, după toate aparențele, o dimineață profitabilă. Și totuși, se simțea vag jenat să accepte bani pentru „loialitate neîntreruptă", când iată-l acum aici, sub ochii Citadelei, pe cale de a furniza altcuiva aceleași informații.

Ridică ochii din ziar și îi făcu semn chelnerului să-i aducă nota. Era ciudat că tocmai de acest caz se interesau atât de multe persoane. Nu era o crimă sau un scandal sexual, povești din care câștiga de obicei cei mai mulți bani. Chelnerul trecu pe lângă el, lăsând pe masă o farfurioară în care se găsea nota, sub o bomboană de mentă așezată în mijloc. Nu băuse decât o cafea, dar își scoase portmoneul, alese un anumit card de credit și îl schimbă cu bomboana, pe care o băgă în gură. Puse ziarul pe masă și îl netezi cu mâna, simțind umflătura ușoară din interiorul lui. Se lăsă pe spate în scaun și privi în depărtare, ca un turist obișnuit

care se bucura de vremea bună, în timp ce chelnerul luă ziarul și farfurioara fără să se oprească din mers.

Soarele continua să înainteze pe cer și bărbatul își trase scaunul și mai în spate. Probabil că era vorba de sex. Aruncase o privire în dosar când îl copiase prima dată și clar erau acolo niște chestii perverse, judecând după toate cicatricele. Bănuia că era vorba de o poveste bizară, pe care prea-cuvioșii încercau s-o mușamalizeze.

Știa și că partea cealaltă căreia îi vindea informațiile nu se topea de dragul Citadelei sau al oamenilor dinăuntrul ei. Detaliile pe care i le furnizase până atunci o dovedeau cu prisosință. Îi dăduse, în urmă cu câțiva ani, dosarul anchetei legate de scandalul cu preotul pedofil, iar cu altă ocazie le furnizase numele și numerele de telefon ale unor martori-cheie într-o investigație în cadrul căreia câteva fundații de binefacere afiliate Bisericii fuseseră cercetate pentru fraudă. Se gândi că era vorba de același lucru. Încercau probabil să afle cât mai multe, ca să întețească flăcările scandalului pe cale să izbucnească și să-i facă de rușine pe cucernicii ăia nenorociți din vârful dealului. Asta era o veste bună pentru el. Un scandal sexual suculent, cu tentă religioasă, avea să facă deliciul ziarelor tabloide – și ele plăteau cel mai bine dintre toți.

Privi din nou înspre munte și rânji. Dacă voiau să-i dea o primă pentru loialitate, n-aveau decât, fraierii. Poate că mentalitatea asta era valabilă acolo sus, unde oamenii credeau în locul cu verdeață unde ne ducem cu toții după moarte, dar în lumea reală singurul lucru care conta era prezentul, acum și aici. Și n-avea de gând să le dea prea curând informații proaspete. Era mare bătaie de cap să le ducă fișiere voluminoase. Nu-l deranja să trimită rezumate prin SMS la noul număr pe care i-l dăduseră; cel puțin ăsta era un pas înainte. Dar urcase deja o dată în cursul zilei de astăzi pe dealul sfânt, cu un stick de memorie în mână; informațiile proaspete puteau să aștepte până mâine. Oricum îl plăteau.

Chelnerul trecu din nou pe lângă el, punând farfurioara la loc pe masă, cu cardul de credit sub chitanță. Bărbatul îl luă și-l puse la loc în portmoneu. Nu era nevoie să semneze nimic, nici să-și

introducă PIN-ul, cafeaua fusese deja plătită și contul tocmai îi fusese alimentat cu peste o mie de dolari. Își încheie nasturii de la jachetă și, cu o ultimă privire agitată înspre cerul senin, își puse șapca pe cap și se strecură afară din cafenea, pierzându-se în mulțime.

Kathryn Mann ședea la patru mese în spatele lui, ascunsă la umbra copertinei. Îl urmări pe informator îndepărtându-se încet, târâindu-și picioarele prin mulțimea de trecători de pe Bulevardul Estic, cu șapca de baseball și pelerina de ploaie ridicole sub soarele strălucitor. Chelnerul apăru lângă ea și îi puse nota de plată pe masă, împreună cu ziarul. Ea îl băgă în geantă, simțind plicul umflat din interior. Plăti apoi cu bani gheață, asigurându-se că lasă un bacșiș extravagant, și o luă din loc în direcția opusă.

37

Liv stătea în cubul imens din oțel și sticlă al aeroportului Liberty din Newark – terminalul C –, sorbind dintr-o stacană de cafea neagră. Se uita la tabela plecărilor. Îmbarcările pentru zborul ei tot nu începuseră încă.

Imediat ce îi murise telefonul, se grăbise spre casă pe cât de repede îi permisese traficul de la ora de vârf și își făcuse o rezervare la primul avion către Europa. Primul zbor al călătoriei, pe care îl lua de la New Jersey, urma să decoleze la zece și douăzeci de minute, dându-i suficient timp să-și îndese câteva lucruri într-un sac de voiaj, să-și înhațe mobilul de serviciu și încărcătorul și să sară într-un taxi.

Pe drum schimbase cartela SIM și descoperise că Arkadian îi lăsase un mesaj lung, încercând încă o dată să o convingă să nu vină. Îi dăduse numărul de la birou și celularul, rugând-o să-l sune.

Salvase mesajul și privise pe geam tot timpul drumului până la aeroport. O să-l sune. O să-l sune privind pe geam din taxiul turcesc care avea s-o ducă la biroul lui.

Nivelul adrenalinei îi scăzu doar după ce încheie formalitățile de îmbarcare, când începu să simtă epuizarea. Știa că avea să doarmă din clipa în care va urca la bord, sau cel puțin să se odihnească atât cât îi permitea confortul clasei economice „premium", dar mai întâi trebuia să rămână trează timpul cât mai avea până la urcarea în avion, motiv pentru care își cumpărase o cantitate industrială de cafea.

Telefonul vibră în buzunar. Îl scoase din haină și verifică identitatea apelantului. Număr ascuns. Ar fi trebuit să-l închidă. Acum inspectorul avea să-i pună mai multe întrebări ori să

încerce s-o convingă să rămână acasă. Oftă a lehamite, tânjind dintr-o dată după o țigară, și apăsă pe butonul verde pentru a opri soneria infernală.

— Bună, spuse.

— Bună, răspunse o voce joasă.

Nu era inspectorul.

— Cu cine vorbesc, vă rog?

Urmă o scurtă pauză, care, chiar și în starea ei de nesomn și iritată de la cafea, o puse imediat în gardă. Din experiența ei, singurii oameni care ezitau când îi întrebai cum îi cheamă erau cei care nu voiau să-ți spună.

— Sunt un coleg al inspectorului Arkadian, tună vocea. Vorbea engleza cu același accent ca Arkadian, dar părea mai în vârstă, mai autoritar.

— Sunteți șeful lui? întrebă ea.

— Sunt un coleg. V-a contactat?

Liv se încruntă. De ce îl verifica un polițist pe altul prin intermediul unui martor? Nu așa funcționau lucrurile. Vorbeau între ei, nu cu străinii.

— De ce nu-l întrebați pe el? replică.

— Lipsește de la birou de câteva ore, răspunse vocea. Așa că m-am gândit să încerc cu dumneavoastră. Bănuiesc că ați vorbit cu el.

— Am vorbit.

— Despre ce?

Simțurile ei erau în continuare în alertă. Tipul ăsta nou nu vorbea ca un polițist, cel puțin nu ca unul dintre cei pe care-i cunoștea ea. Poate că în țara aceea îi educau altfel.

Un anunț răsună în întreg terminalul, menționând numărul zborului ei. Se uită la tabela plecărilor. Îmbarcarea în avionul ei începuse la poarta 78, adică pe cât de departe se putea ajunge fără să treci granița statului New Jersey.

— Ascultați, zise, ridicându-se cu dificultate în picioare și luându-și sacul de voiaj, n-am dormit aproape deloc, am băut vreo doi litri de cafea și tocmai am primit o veste foarte proastă,

așa că nu prea am chef de vorbă. Dacă vreți să vă informați în legătură cu conversația mea anterioară, întrebați-l pe Arkadian. Sunt sigură că memoria lui e la fel de bună ca a mea, probabil chiar mai bună în acest moment.

Închise și apăsă pe butonul „Debranșare" înainte ca telefonul să apuce să sune din nou.

38

De îndată ce Liv îi închise telefonul în nas, abatele îi ceru lui Athanasius să-i aducă dosarul cu datele personale ale fratelui Samuel din bibliotecă. Pe lângă asta, voia și dosarele tuturor călugărilor din ordinul Carmina, fiindcă începea să pună la cale un plan.

Veste proastă, îi spusese fata. *O veste foarte proastă...* Iar Arkadian se deranjase să o sune...

Era imposibil. Nimeni nu era primit în Citadelă dacă avea rude în viață. Lipsa legăturilor de familie însemna că n-aveau să fie distrași de la munca lor din interiorul muntelui sfânt și nici n-aveau să tânjească după legăturile cu lumea de afară. Securitatea Citadelei și păstrarea tainelor sale depindeau în totalitate de respectarea cu sfințenie a acestei reguli, iar verificările candidaților se făceau cu exigență și rigoare și păcătuiau mai degrabă printr-un exces de prudență. Dacă actele familiei vreunui aspirant pieriseră într-un incendiu, acesta era respins. Dacă nu avea decât un verișor îndepărtat, pe care nu-l întâlnise niciodată și-l credea mort, dar nu putea da de el, era respins.

Dosarele sosiră în câteva minute. Athanasius le puse pe biroul abatelui, fără să scoată o vorbă, după care dispăru din încăpere.

Ca în cazul tuturor locuitorilor Citadelei, dosarul fratelui Samuel era minuțios și detaliat și conținea copii, chiar și unele originale, ale tuturor documentelor importante ce îi creionau povestea vieții: carnetele școlare, istoricul angajărilor, obținut prin verificarea numărului de securitate socială, chiar și cazierul juridic – totul.

Abatele răsfoi documentele, căutând orice referință la membrii familiei. Găsi certificate de deces; mama lui murise când el avea doar câteva zile, iar tatăl lui pierise într-un accident de

mașină când Samuel avea optsprezece ani. Bunicii din ambele părți decedaseră demult. Tatăl lui fusese singur la părinți, iar unicul frate al mamei murise de leucemie la vârsta de unsprezece ani. Nu avea unchi, mătuși, verișori, frați sau surori. Totul era așa cum trebuia să fie.

O bătaie ușoară îi distrase atenția. Ridică privirea și văzu ușa deschizându-se doar atât cât să-i îngăduie lui Athanasius să se strecoare din nou în încăpere.

— Mă scuzați că vă deranjez, frate abate, zise, dar prelatul a trimis vorbă că se simte îndeajuns de bine ca să vă primească. Trebuie să fiți în apartamentul lui cu un sfert de oră înainte de vecernie.

Abatele se uită la ceas. Mai erau două ore până la vecernie. Răgazul era necesar, probabil, pentru a le lăsa vampirilor care-l țineau pe prelat în viață suficient timp ca să-i pompeze sânge proaspăt în vene. Sperase să aibă vești mai încurajatoare până la momentul întrevederii. Privi teancul voluminos de dosare roșii cu datele personale ale călugărilor Carmina. Poate că va avea.

— Prea bine, spuse, închizând dosarul fratelui Samuel și punându-l deoparte. Dar am nevoie ca înainte să faci ceva pentru mine. Vreau să iei legătura cu informatorul care ne-a furnizat dosarul de la poliție. Cred că inspectorul care se ocupă de caz a vorbit între timp cu o femeie. Vreau să știu cine e, vreau să știu ce i-a spus și, cel mai important – vreau să știu unde e.

— Desigur, spuse Athanasius, voi afla tot ce pot și vă voi informa înainte de întrevedere.

Abatele încuviință și îl privi înclinându-se și părăsind încăperea mergând cu spatele, înainte de a-și îndrepta din nou atenția către muntele de dosare din fața lui.

Erau șaizeci și două în total, conținând fiecare biografia detaliată a unui călugăr din ordinul Carmina, ordinul sutanelor roșii, confreria gărzilor care apărau căile de acces în secțiunile interzise ale muntelui; bărbați care se dovediseră apți pentru aceste însărcinări marțiale atât în viețile lor anterioare, cât și prin devotamentul dovedit ulterior pentru Citadelă. Ca membri ai ordinului Carmina, erau totodată potențiali viitori călugări Sancti, deși nu știau nimic despre adevărata natură a Sacramentului;

astfel puteau fi trimiși, dacă era nevoie, înapoi în lume, fără a-i pune în pericol securitatea.

Luă primul dosar din vârful teancului și îl deschise, dând la o parte colecția obișnuită de fișe medicale și carnete școlare, în căutarea altor documente – istoricul serviciului militar, arestări, rapoarte din închisoare – din care să reiasă că bărbatul respectiv era cel pe care-l căuta.

39

Kathryn Mann era singură în apartamentul ei, studiind pe laptop conținutul dosarului furat. Pentru că îl primise la peste o oră după cei din Citadelă, dosarul ei era puțin mai actualizat și conținea transcrierea brută a conversației dintre Arkadian și Liv. Avea și un link la pagina ei biografică de pe site-ul ziarului american la care lucra. Citi rapid notițele din dosar, după care luă telefonul și apăsă pe butonul de reapelare.

— Am făcut rost de el, spuse de îndată ce tatăl ei ridică receptorul.

— Și?

— Fără îndoială un Sanctus, zise, cu ochii la fotografiile teribile făcute în timpul autopsiei, în care familiarul filigran de cicatrice ceremoniale de pe trupul călugărului era cât se poate de vizibil.

— Interesant, spuse Oscar. Și Citadela tot nu a dat o declarație oficială prin care să-l revendice. Îi sperie ceva.

— Poate, dar mai e ceva în dosar, ceva... incredibil.

Contemplă fotografia tinerei jurnaliste drăguțe care o privea din pagina de internet.

— Are o soră.

Îl auzi pe tatăl ei ținându-și răsuflarea.

— E imposibil, zise el. Dacă a avut o soră, nu se poate să fi fost un Sanctus. Nu se poate nici măcar să provină din interiorul Citadelei.

— Dar are cicatricele, îl contrazise ea. A fost fără îndoială hirotonit. I-au însemnat simbolul Tau cu fierul roșu. Așa că sigur a ieșit din interiorul Citadelei și sigur a văzut Sacramentul.

— Atunci găsește-i sora, zise Oscar. Găsește-o și apăr-o cu toate mijloacele de care dispunem. Cu absolut toate mijloacele.

Se lăsă tăcerea. Ambii știau la ce se referea.

— Înțeleg, spuse Kathryn în cele din urmă.

— Știu că e periculos, zise Oscar, dar fata asta habar nu are ce-o așteaptă. Trebuie s-o protejăm. E datoria noastră.

— Știu.

— Și încă ceva...

— Da?

— Pregătește camera de oaspeți și du acolo niște whisky de calitate, o sfătui tatăl ei, cu o voce în care se reîntorcea căldura. Cred că e timpul să mă întorc acasă.

40

Abatele înainta grăbit de-a lungul coridoarelor întunecate, săpate în piatră în adâncul muntelui, îndreptându-se către încăperile prelatului, tulburat la gândul că veștile pe care i le ducea nu erau deloc liniștitoare. Faptul că, pentru prima oară după aproape nouăzeci de ani, cineva mai că reușise să evadeze din Citadelă era îndeajuns de rău. Că respectivul pierise în încercarea de a fugi era singurul lucru bun din toată povestea. Dar acum se părea că avea o rudă în viață și asta făcea ca situația să reprezinte, foarte posibil, cea mai gravă breșă în securitatea Citadelei din ultimii două sute de ani sau poate chiar mai mult. Iar vinovat pentru toate acestea era, în ultimă instanță, el însuși.

Nu aveau de ales decât să intervină rapid pentru a prelua controlul asupra situației, iar în acest scop avea nevoie să i se dea mână liberă să acționeze cât de categoric găsea de cuviință – nu doar înăuntrul Citadelei, ci și în afara ei – și pentru asta era necesară binecuvântarea prelatului.

Îi făcu un semn din cap gărzii postate în permanență în fața apartamentului Sfinției Sale. Odinioară, cei care străjuiau Citadela mânuiau cu pricepere arbaleta, paloșul și pumnalul, dar vremurile se schimbaseră. Acum, în mânecile largi ale sutanelor roșu-cafenii se ascundea un toc prins de încheietură conținând un pistol Beretta 92 cu dublă acțiune, cu încărcătorul plin cu cartușe Parabellum de calibru de 9 x 19 mm. Bărbatul împinse ușa și îl lăsă să treacă. Nu se număra printre cei pe care abatele îi alesese din teancul de dosare.

Ușa se trânti în spatele lui, răsunând sec în holul cavernos. Abatele se îndreptă către scările elegante ce duceau la încăperea particulară a prelatului. Auzi șuieratul unui aparat de respirație artificială undeva în întunericul din fața lui, pompând ritmic oxigen în plămânii bătrâni și vlăguiți ai stăpânului încăperii.

Camera era și mai întunecată decât holul iar abatele fu nevoit să își încetinească pașii când pătrunse în interior, nesigur pe ce se afla în fața lui. Un foc anemic trosnea în cămin, consumând tot aerul din încăpere și dând în schimb o lumină palidă și o căldură uscată, sufocantă. Singura sursă de lumină, în afara focului, era bancul de aparate electronice care funcționau fără oprire, oxigenând sângele prelatului, eliminând toxinele din el, menținându-l în viață.

Abatele se apropie șovăitor de imensul pat cu stâlpi ce domina spațiul, întrezărind treptat silueta descărnată, lividă și imaterială, întinsă în mijlocul lui. În semiîntunericul din încăpere, prelatul arăta de parcă ar fi fost prins în mijlocul unei rețele de tuburi și sârme, aidoma unui păianjen ce-și țese pânza într-o peșteră. Numai ochii păreau să mai aibă viață. Erau negri, vioi și îl urmăreau pe musafirul care se apropia de pat.

Abatele se întinse peste metri întregi de cearșafuri pentru a-i lua mâna prelatului, mână ce aducea mai degrabă cu o gheară. În ciuda căldurii înăbușitoare din încăpere, era la fel de înghețată ca muntele. Își plecă fruntea și sărută inelul care-i atârna pe degetul mijlociu, purtând sigiliul funcției sale de rang superior.

— Lăsați-ne singuri, zise cu dificultate prelatul, cu o voce uscată.

Doi călugări Apothecaria în sutane albe se ridicară de pe scaune ca niște stafii. Abatele nici măcar nu-i observase în întuneric. Fiecare dintre ei verifică și potrivi ceva la unul dintre numeroasele aparate, dând mai tare volumul alarmei ca s-o poată auzi de pe scări, apoi se strecurară în tăcere afară din încăpere. Abatele se întoarse către stăpânul său, care îl scruta cu ochi sfredelitori.

— Spune-mi... totul... șopti bolnavul.

Abatele îi făcu rezumatul evenimentelor din acea dimineață, fără să omită nimic, în timp ce prelatul continua să-l sfredelească cu ochii săi pătrunzători. Situația suna mai rea spusă cu voce tare decât repetată în minte pe drumul într-acolo. Știa din experiență că prelatul nu era un om îngăduitor. Fusese el însuși abate ultima dată când un călugăr novice îi trădase, în timpul Primului Război Mondial, și felul necruțător în care înăbușise potențialul

scandal de la acea vreme îi înlesnise drumul spre funcția de prelat. Abatele spera în taină că o operațiune de mușamalizare încheiată cu succes avea să facă același lucru și pentru el.

Își încheie raportul, iar ochii bătrânului îl slăbiră, fixându-se asupra unui punct aflat undeva în întunericul de deasupra capului său. Părul și barba lungi îi erau răsfirate și mai albe chiar decât cearșafurile care îl înveleau aidoma unui giulgiu. Singurele mișcări care se vedeau la el erau ridicările ritmice ale pieptului și freamătul arterelor ce-i pulsau ușor sub pielea subțire ca hârtia.

— O soră? zise prelatul în cele din urmă.

— Informația nu s-a confirmat încă, Sfinția Voastră, dar este totuși motiv de îngrijorare serioasă și imediată.

— Îngrijorare serioasă și imediată... pentru ea, poate...

Discursul prelatului era fărâmițat în grupuri de cuvinte, fiecare propoziție fiindu-i întreruptă o dată la câteva secunde de aparatul de respirație care îi pompa aer în plămânii obosiți.

— Mă bucur că Sfinția Voastră e de acord, răspunse abatele.

Ochii sfredelitori se ațintiră din nou asupra lui.

— Nu am fost de acord cu nimic, răspunse prelatul. Presupun din vizita asta... în care nu-mi aduci nimic... decât vești proaste... și semne de întrebare... că dorești... să-ți acord permisiunea... să o reduci pe fată la tăcere.

— Așa ar fi prudent.

Bătrânul oftă și își întoarse privirea către baldachinul întunecat de deasupra patului.

— Mai multe morți, spuse, parcă pentru sine. Atât de mult sânge.

Respiră adânc de mai multe ori și șuieratul aparatului de respirație se auzi mai tare, umplând tăcerea.

— De mii de ani, continuă în același fel sacadat, suntem păstrătorii... Sacramentului... o taină care a fost transmisă... fără întrerupere... încă de la întemeietorii... Bisericii noastre. Cu supunere... am ținut secretul... dar și el ne-a ținut pe noi... Încă ne ține și azi... izolați de lume... cerând atâtea sacrificii... atâta sânge... doar pentru a-l păstra ascuns. Te întrebi vreodată... frate abate... care e scopul nostru aici?

— Nu, răspunse el, fără să-și dea seama încotro se îndrepta întrebarea. Lucrarea noastră e mai presus de orice îndoială. E lucrarea Domnului.

— Nu face pe deșteptul cu mine, servindu-mi platitudini de seminar, i-o tăie prelatul cu o energie surprinzătoare. Nu sunt un novice imberb. Mă refer la scopul nostru anume. Chiar crezi că înfăptuim lucrarea Domnului și nimic mai mult?

— Bineînțeles, se încruntă abatele, fără să priceapă. Chemarea noastră e cea dreaptă. Ducem pe umerii noștri povara trecutului omenirii, de dragul viitorului său.

Prelatul zâmbi.

— Ce binecuvântat ești că poți răspunde cu atâta încredere!

Ochii i se ridicară din nou spre tavan.

— Pe măsură ce moartea se apropie... trebuie să mărturisesc... că lucrurile îmi apar cu totul altfel... Viața strălucește... în moduri ciudate... când asupra ei se pogoară lumina întunecată a morții... Dar voi fi lecuit de viață... în curând...

Abatele se pregătea să protesteze, dar prelatul își ridică mâna aproape transparentă pentru a-l face să tacă.

— Sunt bătrân, frate abate... prea bătrân... Pe măsură ce mă apropii de al doilea... secol de viață, simt... povara anilor... Pe vremuri credeam... că viața lungă și robustă... sănătatea de care ne bucurăm... fiindcă trăim... înăuntrul acestui munte... e o binecuvântare... Credeam că e dovada... că Dumnezeu ne zâmbește... că zâmbește asupra lucrării noastre... Acum nu mai sunt... așa de sigur... În fiecare cultură... și în întreaga literatură... viața lungă e descrisă... drept nimic mai mult... decât un blestem teribil... hărăzit damnaților...

— Sau sfinților, zise abatele.

— Sper să ai dreptate... frate abate... m-am gândit... mult în ultima vreme... Mă întreb... când îmi va sosi sorocul... Domnul va fi mulțumit... de munca pe care-am făcut-o... în numele Său sfânt...? Ori Se va rușina...? Eforturile mele de-o viață... se vor dovedi oare nimic mai mult... decât un exercițiu sângeros... menit să apere reputațiile... unor bărbați care de mult... s-au preschimbat în țărână...?

Vocea i se stinse cu un horcăit și ochii negri se îndreptară către o cană cu apă aflată lângă pat.

Abatele umplu un pahar și îi ridică bătrânului capul, ajutându-l să ia înghițituri mici printre pauzele ritmice impuse de neobositul aparat de respirație artificială. În ciuda căldurii sufocante, capul prelatului era inuman de rece. Îl puse cu grijă la loc pe pernă și așeză paharul pe masă. Când îl privi din nou, ochii prelatului se întorseseră iar asupra peticului de neant de deasupra capului său.

— Privesc moartea în față... în fiecare zi... spuse, scrutând întunericul. O urmăresc... și ea mă urmărește pe mine... Mă întreb de ce... se ține la distanță... Și acum vii tu aici... rostind cuvinte meșteșugite... care cu greu îți ascund... setea de sânge... și eu îmi spun în sinea mea... poate că moartea e vicleană... Poate că mă ține în viață... ca să îți pot acorda... puterile pe care le ceri... Și atunci acțiunile tale îi vor oferi... suflete cu mult mai fragede... decât al meu... cu care să se joace...

— Nu doresc vărsare de sânge, spuse abatele. Dar uneori îndatoririle noastre o cer. Morții păstrează un secret mai bine decât viii.

Prelatul își întoarse încă o dată capul și îl fixă pe abate cu o privire pătrunzătoare.

— Fratele Samuel... ar fi de altă părere...

Abatele nu zise nimic.

— Nu îți voi... îndeplini dorința... spuse brusc prelatul, cercetând chipul abatelui, sorbindu-i cu nesaț reacția. Găsește-o și ține-o sub observație... prin orice mijloace... dar nu-i face niciun rău... Ți-o interzic cu desăvârșire...

Abatele înlemni, uimit.

— Dar, Sfinția Voastră, cum o putem lăsa în viață dacă există chiar și cel mai mic risc ca ea să cunoască identitatea Sacramentului?

— Mă îndoiesc... că știe ceva... răspunse Prelatul. Una e să ai... un număr de telefon... Cu totul alta e să ai... telefonul... Chiar crezi că fratele Samuel... ar fi avut timp... să dea un telefon... de când a aflat marea noastră taină... și până și-a găsit sfârșitul într-un mod atât de nefericit...? Ești chiar atât de

dornic... să curmi o viață... plecând de la o posibilitate... atât de îndepărtată...?

— Nu cred că trebuie să ne asumăm nici cel mai mic risc, când ordinul nostru este în pericol. Biserica e slabă. Oamenii nu mai cred în nimic. Orice revelație făcută acum despre originile credinței lor ar putea distruge totul. Ați văzut, între pereții aceștia, cum reacționează unii dintre frații noștri când li se dezvăluie Sacramentul, chiar și după ce au fost aleși și pregătiți cu grijă. Vă imaginați ce s-ar întâmpla dacă ar fi arătat lumii întregi? S-ar instaura haosul. Cu tot respectul, Sfinția Voastră, trebuie să protejăm Sacramentul, acum mai mult ca oricând. Viitorul credinței noastre ar putea depinde de asta. Fata e prea periculoasă ca să fie lăsată în viață.

— Toate lucrurile au un sfârșit... zise prelatul. Nimic nu e veșnic... Dacă Biserica e slabă... atunci poate că toate astea... se întâmplă cu un scop... Poate a sosit timpul... să ne încredințăm... în mâinile sorții... Să lăsăm zarurile să cadă... unde-a fi să cadă... Decizia mea e luată... Spune-le îngrijitorilor mei... că doresc să mă odihnesc... Și închide ușa... după tine...

Abatele rămase nemișcat câteva secunde, nevenindu-i să creadă că întrevederea se sfârșise și că îi fusese respinsă cererea. Se uită la prelatul care privea în sus, aidoma unei statui sculptate pe un cavou.

Ce n-aș da să fii deja într-unul, se gândi, în timp ce se îndepărta de pat încet, cu spatele, cu capul plecat, strecurându-se apoi afară din încăperea sufocantă.

Călugării Apothecaria așteptau în holul cufundat în beznă.

— Nu-l deranjați, zise abatele, trecând vijelios pe lângă ei. Dorește să fie singur cu gândurile sale despre moștenirea pe care o lasă în urmă.

Sutanele albe schimbară priviri nedumerite, fără să înțeleagă ce voia să spună. Când se întoarseră ca să-l întrebe, el era deja în capul scărilor.

Bătrân fără minte, se gândea abatele, dând ușa de perete și trecând în viteză pe lângă călugărul ce păzea intrarea. *Nu e de mirare că prea-iubita noastră Biserică e atât de slăbită, cu așa un om în fruntea Sa.*

Primi cu bucurie răcoarea muntelui care îl aștepta dincolo de ușă și își șterse sudoarea de pe frunte cu mâneca sutanei, luând-o în direcția peșterii ce găzduia catedrala cea mare și spre care locuitorii Citadelei aveau să se îndrepte în curând pentru a asista la slujba de vecernie.

Găsește-o și ține-o sub observație.

Cuvintele prelatului răsunau în mintea abatelui, torturându-l. Exista însă un amănunt pe care îl ținuse pentru el. Când vorbise cu fata, auzise în fundal un anunț în difuzoare. Era la aeroport. Venea la Ruina.

Avea s-o găsească, nicio grijă, și avea s-o ducă într-un loc unde să fie ținută sub o observație atentă. Iar în clipa în care moartea avea să-și încheie jocul cu stăpânul său, se va ocupa de ea în felul lui.

41

Biroul secțiilor Criminalistică și Furturi se mai calmase. Era trecut puțin de ora șase după-amiaza. O perioadă de liniște, întreruptă doar de țăcănitul sacadat al tastaturilor lovite neîndemânatic, cu un singur deget. Oamenii nu prea obișnuiesc să comită jafuri sau crime după-amiaza, așa că era o oră potrivită pentru a recupera din întârzierile cu rapoartele. Arkadian ședea la biroul lui și se încrunta la ecranul computerului. Telefonul îi sunase necontenit. Jurnaliștii făcuseră rost, nu se știe cum, de numărul său direct de la birou și o nouă persoană îl suna la fiecare două minute, întrebând despre cazul al cărui dosar îi umplea acum ecranul. Șeful poliției îl sunase personal. Voia să știe când vor putea să dea o declarație oficială. Arkadian îl asigurase că va avea una de îndată ce verificările martorilor vor fi încheiate. Din acest motiv se încrunta acum.

În urma conversației purtate cu fata, căutase în mai multe baze de date numele pe care ea i-l dăduse și reușise să încropească un început de dosar despre Samuel Newton. Cel puțin îi găsise certificatul de naștere, chiar dacă până și acela părea incomplet. Documentul confirma că se născuse într-o localitate numită Paradise, în Virgina de Vest, dintr-un tată horticultor și o mamă botanistă, dar numele nou-născutului era înregistrat ca „Sam", nu „Samuel". Alte câteva rubrici ale formularului erau necompletate, inclusiv coloana privind sexul copilului, dar căutările lui scoseseră la iveală și un certificat de deces asociat cu primul document – care consemna tragicul fapt că mama lui murise după opt zile de la naștere.

Nu existau prea multe informații despre primii săi ani din viață și lipseau multe dintre documentele obișnuite pe care Arkadian se așteptase să le găsească. O colecție de articole decupate din ziare îi reluau povestea vieții de la vârsta de nouă ani și trasau

evoluția talentului său precoce de alpinist. Un articol includea o fotografie alb-negru a tânărului Sam agățându-se de o stâncă abruptă pe care, în mod evident, tocmai o cucerise. Arkadian compară imaginea băiatului slăbuț, rânjind cu gura până la urechi, cu fotografiile pe care le făcuse în timpul autopsiei. Asemănarea era evidentă.

Conform ultimului articol decupat din ziar, datat nouă ani mai târziu, se părea că talentul de cățărător al tânărului Sam dusese în mod indirect la moartea tatălui său. Într-o primăvară, când se întorceau cu mașina de la un concurs din Alpii italieni, vehiculul scăpase de sub control în timpul unei teribile furtuni de zăpadă și alunecase într-o râpă. Atât tatăl, cât și fiul supraviețuiseră accidentului, dar fuseseră răniți grav. Pe Sam îl readusese în simțiri zăpada care intra printr-un geam spart; nu-și amintea unde se afla sau cum ajunsese acolo. Brațul îl durea groaznic; în plus, îi era frig, dar altfel era teafăr. Descoperise însă că tatăl lui, deși treaz și destul de conștient, sângera dintr-o rană mare la cap. Era prins sub resturile încolăcite ale tabloului de bord distrus și se plângea că nu simțea nimic de la brâu în jos.

Sam își învelise tatăl pe cât de bine putuse cu tot ce găsise prin mașină și prin preajma ei, după care se cățărase pe peretele râpei pentru a căuta ajutoare. Îi luase ceva timp să urce pe versantul acoperit cu gheață, fiindcă se lupta cu o furtună de zăpadă dezlănțuită, iar brațul pe care el îl descrisese ca „durând ca naiba“ era de fapt fracturat în două locuri. În cele din urmă reușise să ajungă la șosea și să oprească un camion care trecea prin zonă.

Când a sosit echipa de prim ajutor, tatăl lui pierduse deja prea mult sânge, stătuse prea mult în frig și intrase într-o comă din care nu și-a mai revenit niciodată. Murise după trei zile. Sam avea doar optsprezece ani. Se întorsese în Statele Unite cu trofeul de alpinist în mână și cu cadavrul tatălui său într-o cutie din cală.

Arkadian reușise să dea și de cererea pentru pașaport, depusă atunci când Sam plecase prima oară în străinătate la un concurs de alpinism. Într-o secțiune intitulată „Semne particulare“, titularul actului era descris ca având o cicatrice laterală la baza

coastelor, în partea dreaptă a trunchiului; o cicatrice în formă de cruce. Detectivul simțea că își găsise omul; și, totuși, mai erau multe amănunte care nu se legau.

Procedura standard de identificare a victimei cerea ca oricine se prezenta pentru recunoașterea cadavrului să fie verificat, o măsură de precauție necesară pentru a se evita martorii mincinoși. Când Arkadian o verificase pe Liv Adamsen din Newark, New Jersey, descoperise lucrurile obișnuite: unde locuia, istoricul de credit și așa mai departe, nimic notabil. Dar, cu cât cerceta mai mult, cu atât nedumerirea îi creștea.

Două lucruri în special trăgeau semnale de alarmă în mintea lui bănuitoare. Primul era meseria ei. Liv Adamsen era reporter de investigații și lucra la secția de investigații criminalistice a unui ziar important din New Jersey. Asta era o veste proastă, mai ales pentru un caz atât de mediatizat și de suculent pentru mass-media ca cel de față. Al doilea lucru care îl nedumerea era mai puțin o problemă și mai mult un mister. În ciuda faptului că Liv îl identificase corect pe decedat și reacționase așa cum ar reacționa o soră, inspectorul nu găsise nicio confirmare, în toate căutările pe care le făcuse, a vreunei relații de rudenie între cei doi. Din câte își putea da Arkadian seama, după ce studiase documentația complexă ce refăcea viața lui Sam Newton, nu exista absolut nicio dovadă că el avusese o soră.

42

Aparatul Lockheed Tri-Star se zgâlțâi când zborul companiei Cypress Turkish Airlines decolă de pe aeroportul Stansted din Londra către cel mai îndepărtat hotar al Europei. În clipa când roțile se desprinseră de pe pistă, vântul preluă comanda și avionul se clătină de parcă niște mâini invizibile ar fi încercat să-l sfâșie în bucăți și să-l azvârle înapoi pe pământ.

Era un avion mare, iar asta avea darul s-o liniștească pe Liv; dar era și un avion vechi, ceea ce era departe de a fi liniștitor. Scrumierele din aluminiu cu capac rabatabil, care rămăseseră montate în cotiere, zdrăngăneau în timp ce aparatul își croia cu greu drum înspre ceruri. Liv le fixa cu privirea, visând la vremurile în care ar fi putut să-și calmeze nervii în felul acesta demodat. Desfăcu în schimb ambalajul unui pachețel de ghimbir murat, resturile unui meniu sushi exagerat de scump pe care îl cumpărase în grabă la ultima escală, și băgă o bucățică sub limbă. Ghimbirul era recomandat în caz de stres și reducea senzația de rău pe avion. Împături pachețelul de celofan la loc și îl puse bine pentru restul călătoriei. Ceva îi spunea că zborul ăsta avea să-i pună nervii la încercare până la capăt.

Mestecă încet ghimbirul, uitându-se în jur la ceilalți pasageri. Avionul era plin doar pe jumătate; era o oră din noapte ce îmbia prea puțin la socializare. Lockheed-ul vetust se clătină din nou când o altă rafală de vânt îl împinse într-o parte. Vedea aripa stângă pe fereastră. Flapsurile păreau să coboare, deși cu rigiditate. Își impuse să se uite în altă parte.

Sperase să doarmă puțin în această ultimă parte a călătoriei, dar nu avea absolut nicio șansă atâta timp cât frica de prăbușire continua să îi țină nervii întinși la maximum. Scoase din geantă cealaltă cumpărătură făcută în timpul escalei – un ghid de călătorie în Turcia.

Dădu paginile până ajunse la indice. Un întreg capitol îi era dedicat orașului Ruina, alături de o referință pe hartă. Se duse întâi la hartă. Ca majoritatea oamenilor, avea o idee foarte vagă despre locul în care se afla acesta. Orașul antic, și în special Citadela, erau ca piramidele din Egipt: toată lumea știa cum arată, dar puțini erau în stare să le indice locul pe o hartă.

Cele trei pagini împăturite din care era alcătuită harta arătau Turcia, întinzându-se ca un pod între Europa continentală și Arabia, mărginită în partea de sus și de jos de Marea Neagră, respectiv de Marea Mediterană. Referința o îndruma către partea dreaptă a hărții, aproape de granița unde Europa se întrepătrunde cu tărâmurile biblice din Orientul Mijlociu.

Găsi două simboluri indicând aeroporturi la nord și la sud de orașul Gaziantep – unde trebuia să aterizeze peste circa patru ore –, dar nu văzu nici urmă de Ruina. Verifică referința și căută din nou. Abia după ce privi cu atenție, câteva minute, în semiîntunericul din cabină, îl găsi în cele din urmă, la vest de aeroportul din nord, acolo unde începeau să se înalțe crestele Munților Taurus de Est, chiar în locul unde se îndoia pagina, ascuns aproape cu totul de linia neagră a grilei trasate pe hartă. Liv se gândi cu amărăciune cât de nimerit era că fratele ei alesese să se ascundă într-un astfel de loc; atât de cunoscut și totuși atât de obscur, cuibărindu-se enigmatic în pliul unei hărți.

Răsfoi cartea până găsi capitolul despre Ruina și începu să citească, absorbind ca un burete informațiile despre locul unde se ducea, înregistrându-le și aranjându-le în mintea ei de jurnalist până începură să alcătuiască o imagine a orașului în care trăise și murise fratele ei. Era un centru religios important; logic, dacă se gândea la ce-i spusese Samuel ultima oară când îl văzuse. Era și cel mai vechi loc de pelerinaj din lume, datorită proprietăților tămăduitoare ale apelor care ieșeau din belșug la suprafață, gheață topită din munții ce înconjurau orașul. Și asta era logic. Și-l imagina cu ușurință lucrând ca ghid pe munte, ascunzându-se sub un nume fals undeva departe de cărările bătătorite și căutând pacea pe urmele căreia pornise de la bun început.

Vreau să fiu mai aproape de Dumnezeu. Asta spusese.

Se gândise adeseori la cuvintele lui în tăcerea care a urmat dispariției sale, torturându-se și găsindu-le cele mai sumbre înțelesuri. Dar știa, nu-și dădea seama cum, chiar și în tăcerea ce se prelungea de la un an la altul, că era în viață. Crezuse asta chiar și atunci când scrisoarea de la starea civilă îi spusese altceva. Și acum îi călca pe urme, ca să afle ce fel de viață dusese acolo. Spera că inspectorul va putea să-i spună unde locuise și poate s-o îndrume chiar către unii dintre cei care-l cunoscuseră. Poate că ei aveau să-i dea niște răspunsuri la întrebările care o chinuiau.

Dădu pagina și privi o poză a orașului vechi, înghesuit la poalele muntelui semeț. Textul de dedesubt îl descria drept *cel mai vizitat loc antic din lume și presupusul adăpost al unei relicve străvechi, atotputernice, cunoscute sub numele de Sacrament.*

Pe pagina alăturată se găsea o scurtă cronică a Citadelei, care insista asupra vechimii sale incredibile și îi sublinia prezența neîntreruptă de-a lungul istoriei omenirii. Liv presupusese că Citadela era un locaș sfânt creștin, dar textul dezvăluia că nu se convertise la creștinism decât în secolul al IV-lea d.H., după convertirea împăratului roman Constantin. Până atunci, fusese independent de orice religie organizată, deși exercitase o influență uriașă, aproape asupra tuturor credințelor din Antichitate: babilonienii îl consideraseră primul și cel mai măreț ziggurat; grecii antici îl veneraseră drept sălașul zeilor și îl redenumiseră Olimp; până și egiptenii îl considerau un loc sacru, faraonii străbătând marea până în Imperiul Hitit pentru a-l vedea. Unii credeau chiar că faimoasele piramide de la Gizeh erau încercări de a recrea muntele, în speranța că proprietățile magice ale Citadelei puteau fi reproduse în Egipt.

După ce Citadela îmbrățișase creștinismul din motive politice, centrul operațional al Bisericii se mutase la Roma, pentru a se bucura de deplina protecție a Sfântului Imperiu Roman nou creat. Citadela rămăsese însă adevărata putere din umbră, făcându-și acum publice edictele și dogmele prin intermediul Romei, în paralel cu o nouă versiune despre crearea lumii, pe care o răspândise prin publicarea unei Biblii autorizate. Orice părere diferită de cea oficială devenise astfel considerată erezie și înăbușită în sânge, mai întâi de puterea armatei romane, iar

apoi de orice rege sau împărat ce încerca astfel să se pună bine cu Biserica și, prin extensie, cu Dumnezeu.

Liv parcurse amănuntele mustind de sânge; o sâcâiau în aceeași măsură informațiile pe care le citea și risipa de semne de exclamare și adverbe folosite la descrierea lor. Puțin îi păsa de istoria brutală a localității sau de secretele pe care se presupunea că le ascunde; n-o interesa decât fratele ei și ce anume din acel oraș străvechi îl împinsese în brațele morții.

Avionul se zgâlțâi și un piuit ușor o făcu să ridice ochii. Semnul care le indica pasagerilor să-și pună centura de siguranță se aprinsese din nou. Cel cu „Fumatul interzis" era în continuare aprins. Avea s-o chinuie tot restul zborului, pe măsură ce noaptea se cufunda în beznă și furtuna devenea tot mai violentă.

43

Ziua liturgică din Citadelă era împărțită în douăsprezece slujbe diferite, cele mai importante fiind cele patru nocturne. Ele se oficiau în fiecare noapte, căci se credea că lipsa luminii lui Dumnezeu le îngăduie forțelor răului să prindă puteri. E o teorie cu care orice polițist, din orice metropolă a lumii, ar fi de acord: crimele se comit aproape întotdeauna la adăpostul nopții.

Prima dintre nocturne era vecernia, o slujbă oficială ținută în singurul loc suficient de încăpător ca întreaga populație a Citadelei să fie martoră la stingerea unei alte zile: marea catedrală, adăpostită în peștera din partea estică a muntelui. Primele opt rânduri erau ocupate de sutanele negre ale confreriilor spirituale – preoții și bibliotecarii care își petreceau viețile în întunericul bibliotecii. În spatele lor se afla șirul subțire și alb al călugărilor Apothecaria, după care urmau douăzeci de rânduri de sutane cafenii, confreriile lumești – zidari, tâmplari și alți meșteri iscusiți, a căror misiune era să supravegheze și să mențină Citadela într-o stare bună de funcționare.

Sutanele roșiatice ale gărzilor brăzdau apoi rândurile, despărțind confreriile superioare aflate în față de numeroasele sutane cenușii ce ședeau în spate; călugării însărcinați cu întreținerea, care făceau de toate, de la gătit și dereticat, până la muncile fizice de care aveau nevoie celelalte confrerii.

Deasupra congregației multicolore, în propria lor galerie situată pe o platformă, ședeau sutanele verzi, călugării Sancti – treisprezece cu toții, incluzându-l pe abate, deși astăzi nu erau decât unsprezece. Abatele nu se afla printre ei, nici fratele Gruber.

După ce soarele trecu de cele trei ancadramente ale ferestrei din spatele altarului, marea rozetă flancată de două triunghiuri reprezentând ochiul atotvăzător al lui Dumnezeu, toți se încolo-

nară și se îndreptară către ultima masă a zilei, servită în refectoriu, înainte de a se retrage în dormitoare.

Toți, cu excepția a trei bărbați purtând sutanele roșii ale ordinului Carmina.

Un călugăr cu părul de culoarea nisipului, cu o față inexpresivă, flegmatică și cu o constituție de boxer de categorie mijlocie, înainta de-a lungul încăperii imense, unde pașii îi răsunau în gol, către o ușă aflată chiar sub balconul rezervat călugărilor Sancti. Ceilalți doi îl urmau. Niciunul nu scotea un cuvânt.

Experiența de ofițer în armata britanică a lui Cornelius îl adusese în atenția abatelui ca lider evident al grupului, așa că în drum spre vecernie îi trimisese un bilețel, conținând celelalte două nume, instrucțiuni și o hartă. Cornelius aruncă o privire hărții în vreme ce părăsea peștera care adăpostea catedrala, luând-o la stânga, conform instrucțiunilor, și continuându-și drumul de-a lungul tunelurilor înguste, mai puțin umblate, ce duceau la secțiunea abandonată a muntelui.

Înserarea se lăsa asupra străduțelor întortocheate din orașul vechi. Ultimii turiști erau îndrumați către ieșire de paznici politicoși, iar grilajele din fier se închideau cu un clinchet demonstrativ, sigilând locul peste noapte. La vest, în zona cunoscută sub numele de Cartierul Pierdut, umbrele căpătau treptat formă umană, pe măsură ce traficul nocturn cu carne vie își relua pe furiș activitatea.

La est, Kathryn Mann ședea în sufrageria ei, așteptând ca imprimanta să termine de tipărit. Urmărea imaginea apărând încetul cu încetul și regreta că o programase pentru calitatea cea mai bună. Știrile de la televizor relatau despre grupuri mari de oameni care se adunaseră pentru a-i aduce în tăcere un omagiu călugărului, pe care încă nu-l cunoșteau sub numele de fratele Samuel, în America, Europa, Africa, Australia, chiar și în China, unde demonstrațiile publice, mai ales cele de natură religioasă, nu erau luate în glumă. Pe o femeie, intervievată în fața catedralei St. John the Divine din New York, reporterul o întreba ce o impresionase așa de tare în moartea bărbatului.

— Fiindcă avem nevoie de credință, înțelegeți ? Vocea îi era gâtuită de emoție. Fiindcă avem nevoie să știm că Bisericii îi pasă de noi – și că are grijă de noi. Dacă unul de-ai lor e împins să facă un astfel de gest, și Biserica nu suflă un cuvânt... ei bine, ce speranță mai rămâne pentru noi... ?

Oameni de pe toate continentele spuneau mai mult sau mai puțin același lucru. Moartea singuratică a călugărului îi afectase vizibil. Veghea sa din vârful muntelui părea să fie un simbol pentru propriul lor sentiment de izolare, iar tăcerea care i-a urmat, dovada că Bisericii nu-i păsa, că Biserica își pierduse compasiunea.

Poate că schimbarea chiar se petrece, își spuse ea, scoțând într-un final foaia de hârtie din imprimantă și privind fotografia lui Liv Adamsen, găsită în dosarul de la poliție.

Poate că profeția se va îndeplini, totuși.

Stinse televizorul și înhăță două mere în drum spre ieșire. Aeroportul se afla la o distanță de treizeci de minute de mers cu mașina. Habar n-avea cât timp va trebui să aștepte acolo.

44

O ușă grea se deschise scârțâind din balamalele ruginite. Cornelius păși înăuntru și întinse mâna după torța aprinsă care îi aștepta. O ținu în față pe când înaintau toți trei către străfundurile uitate ale Citadelei. Fratele Johann mergea alături de el, frumos ca un idol de cinema al anilor 1930, cu părul negru dezmințindu-i originile scandinave, cu ochii albaștri și reci ca ghețurile ce-i acoperă țara de baștină. Fratele Rodriguez constituia ariergarda; îi depășea cu două capete, neobișnuit de înalt și de zvelt pentru originea sa hispanică, de la periferia unei metropole americane, și scruta împrejurimile cu ochii aurii, lipsiți de expresie, în timp ce traversa cu pași mari tunelurile scunde.

Sunetul pașilor lor, strivind pietrișul de sub tălpi, și trosnetul făcliilor arzând îi împresurau, răsunându-le în urechi, pe măsură ce istoria întunecată a muntelui se ridica din beznă ca să-i întâmpine. Ici-colo se căsca vreo ușă, ca o gură încremenită într-un bocet. Dincolo de ea, întrezăreau rămășițe din viețile trăite odinioară aici: paturi năruite sub greutatea paielor pline cu apă și bănci făcute țăndări ce de-abia susțineau povara stafiilor așezate acum pe ele. Din când în când, pietre rostogolite le blocau drumul și fâșii de calcar luceau albicioase în beznă, fantome trecătoare ale celor ce pășiseră odată pe aceste cărări.

Zece minute mai târziu, zăriră în față o lumină portocalie, licărind slab printr-o ușă ce lăsa fumul să se prelingă de-a lungul unui tavan cioplit în vremuri în care oamenii erau mai mici de statură. Simțeau miros de lemn ars pe măsură ce se apropiau și aerul rece cedând locul căldurii. Cornelius intră într-o peșteră care odinioară servise probabil drept bucătărie. La capătul celălalt al încăperii, o siluetă așezată pe vine lângă un grătar vechi de sobă ațâța cu un băț focul abia aprins.

— Salutare, fraților, spuse abatele, ca un hangiu întâmpinându-și oaspeții sosiți din mijlocul furtunii. Îmi cer scuze; focul nu e prea grozav. Mă tem că mi-am pierdut îndemânarea. Vă rog...

Arătă înspre o masă pe care erau așezate două pâini mari și niște fructe.

— Luați loc. Mâncați!

Abatele se așeză lângă ei la masă, îi privi împărțindu-și pâinea în tăcere, dar refuză bucata ce i se oferea. Îi cercetă cu privirea cât mâncară, asociindu-le numele cu fotografiile pe care le văzuse în dosarele fiecăruia. Călugărul înalt: Guillermo Rodriguez. Douăzeci și doi de ani. Originar din Bronx. Fost copil al străzii, făcuse parte dintr-o bandă de cartier. Cazierul lui arăta că fusese arestat de mai multe ori pentru incendiere, primind pedepse tot mai dure de fiecare dată. Își petrecuse jumătate din viață alături de o mamă dependentă de droguri și restul într-un șir de centre de detenție pentru minori. Îl găsise pe Dumnezeu după ce SIDA făcuse din el un orfan.

În fața lui stătea Johann Larsson. Douăzeci și patru de ani. Brunet, cu ochii albaștri, foarte arătos. Născut în pădurile din Abisko, în nordul Suediei, într-o comunitate religioasă sectantă. După ce un șofer de camion dăduse alarma, poliția îl găsise pe Johann dormind lângă cadavrul fratelui său. Șoferul văzuse un lup cenușiu traversând șoseaua prin fața lui cu un picior de om în gură. Comunitatea fusese exterminată de un pact sinucigaș. Johann le spusese că tatăl lui îi dăduse niște pastile care „să-i îngăduie să-l vadă pe Dumnezeu", dar el era supărat, fiindcă se certase cu fratele lui, așa că le aruncase. Mai multe familii adoptive nu au reușit să-l îmblânzească pe acest băiat frumos, tulburat, care o apucase în mod clar pe calea autodistrugerii. Atunci Biserica l-a luat la sânul ei, l-a trimis la unul dintre seminariile de reabilitare din Statele Unite și i-a redat speranța.

Și, în final, Cornelius Webster. Treizeci și patru de ani. Crescuse într-un orfelinat și se înrolase în armata britanică de îndată ce ajunsese la vârsta potrivită. Fusese trecut în rezervă, pe motiv de boală, după ce întreg plutonul său arsese de viu sub ochii lui când vehiculul blindat în care se aflau fusese lovit de

o grenadă propulsată de rachetă. Cicatricele de pe chipul său, aidoma unor picături de ceară palidă ce făceau ca barba să-i crească în smocuri, erau însemnele acestei tragedii. În ziua în care părăsise armata, schimbase viața instituționalizată de soldat cu cea de călugăr. Citadela era acum familia lui, cum era și pentru toți ceilalți.

Abatele le potrivea în același timp în gând diversele talente cu misiunea pe care se pregătea să le-o încredințeze: Cornelius cu vârsta și autoritatea lui; Johann cu aspectul lui seducător și engleza perfectă, momeala cu care să prindă femeia pe urmele căreia îi trimitea; Rodriguez cu pașaportul lui american, descurcăreț ca orice băiat de cartier. Fiecare dintre ei avea un trecut violent și era animat de o dorință arzătoare și zeloasă de a se dovedi demn în ochii Domnului. Așteptă să termine toți de mâncat înainte de a le vorbi din nou.

— Vă rog să scuzați natura mai puțin ortodoxă a acestei întâlniri, spuse, încadrat de foc într-un nimb cețos roșiatic. Dar, când vă voi explica motivul, veți înțelege de ce e nevoie să fim precauți și secretoși.

Își duse degetul la buzele strânse.

— Această secțiune a muntelui a găzduit odinioară o garnizoană de călugări războinici, călugării Carmina, cavalerii roșii ai Citadelei, iluștrii strămoși ai confreriei pe care o slujiți voi astăzi. Ei se avântau în luptă ca să smulgă din rădăcini religiile false, să zdrobească zeii mincinoși, să distrugă bisericile eretice și să-i curețe de păcate, în focurile purificatoare ale Inchiziției, pe credincioșii care o apucaseră pe căi greșite. Aceste cruciade erau numite *Tabula Rasa* fiindcă nu lăsau în urma lor nicio urmă de erezie.

Își coborî glasul și se aplecă deasupra mesei, făcând-o să scârțâie ca lemnul unei corăbii străvechi.

— Călugării Carmina nu se supuneau legilor obișnuite ale oamenilor. Îi privi pe fiecare în parte. Nici legilor țărilor în care se aflau; căci acestea erau croite de regi și împărați, iar călugării Carmina nu răspundeau decât în fața lui Dumnezeu. V-am adus astăzi aici ca să le reluați misiunea sacră. Nu mai suntem

asediați de oștiri numeroase, dar încă avem dușmani. Și încă avem nevoie de soldați.

Împinse un plic de-a lungul mesei, către Cornelius.

— Aveți aici detaliile misiunii voastre și instrucțiuni despre cum puteți părăsi muntele. V-am ales fiindcă aveți, fiecare dintre voi, caracterul și experiența necesare pentru a duce la bun sfârșit lucrarea Domnului. Lăsați-vă îndrumați de El și nu de legile pământești. Asemenea înaintașilor voștri, trebuie să fiți hotărâți și dedicați îndatoririi voastre. Amenințarea este reală. Trebuie s-o eliminați.

Făcu un semn înspre colțul îndepărtat al încăperii, unde trei saci identici din pânză erau sprijiniți de perete.

— Înăuntru veți găsi bani, acte de identitate și haine civile. La două ore după miezul nopții, veți fi așteptați dincolo de zidurile orașului de doi bărbați care vă vor asigura un mijloc de transport, arme și orice altceva aveți nevoie. Tot astfel cum înaintașii voștri foloseau mercenari care să-i ajute în misiunile lor, și voi trebuie să vă folosiți de ajutorul lor. Dar nu uitați nicio clipă că faptele pe care voi le îndepliniți din dragoste pentru Dumnezeu, ei le fac din dragoste pentru bani. Așa că folosiți-i – dar nu vă încredeți în ei.

Făcu o pauză.

— Nu vă trimit în această misiune cu inima ușoară. De va fi să cădeți la datorie, cum s-ar putea să vi se întâmple unora dintre voi, să știți că Dumnezeu vă va primi la pieptul Lui ca pe niște războinici binecuvântați, așa cum au fost și cei dinaintea voastră. Cei care se întorc vor fi întâmpinați cu brațele deschise, nu ca membri ai confreriei de gărzi pe care o slujiți în prezent, ci în rândurile călugărilor cu rangul cel mai înalt –sutanele verzi, călugării Sancti. Știți probabil, adăugă el, că s-au eliberat deja două locuri. Dar sunt dispus să lărgesc numărul nostru pentru a vă primi pe toți cei care vă veți dovedi demni de acest rang. Și, urcând la cel mai înalt nivel al frăției noastre, veți fi, bineînțeles, binecuvântați cu cunoașterea sacră a ceea ce vă cer acum să protejați.

Se ridică de pe scaun și își scoase crucifixul de la cingătoare.

— Aveți câteva ore în care să vă schimbați și să vă pregătiți pentru întoarcerea în lume. Acum vă voi binecuvânta după tradiția ordinului pe care îl reînviem aici în seara aceasta.

Ridică crucifixul în formă de Tau deasupra capului și începu să rostească străvechea binecuvântare de război, într-o limbă la fel de veche ca muntele în care se rugau acum cu toții, iar în spatele lui focul trosnea și șuiera, aruncând umbre uriașe pe tavanul peșterii.

Câteva ore mai târziu, pământul se zgâlțâi ușor în apropierea zidului orașului vechi, ecou al furtunii ce își croia fremătând drum spre nord, pe deasupra crestelor muntoase. La capătul unei alei ce delimita două parcări multietajate, un oblon greu din oțel hurui, ridicându-se și dând la iveală o intrare îndeajuns de lată cât să treacă un om prin ea. Trei umbre se desprinseră din întuneric, crâmpeie de noapte împrăștiate de vânt. O luară în josul aleii, către o camionetă parcată, cu ușile din spate descuiate.

Primele picături mari de ploaie se izbiră de acoperișul din oțel subțire al camionetei și trosniră lovind dalele din piatră crem, pe când cele trei siluete se strecurau înăuntru. Ușile se trântiră, închizându-se în urma lor, și motorul dudui, trezit la viață. Farurile se aprinseră, măturând drumul prăfuit din fața lor, de-a lungul căruia ploaia erupea ca o boală contagioasă.

Camioneta o luă din loc, îndreptându-se către șoseaua circulară din interiorul orașului și apoi către marele bulevard estic ce avea să-i ducă până la aeroport. Pe când dădeau roată orașului vechi, ploaia se înteți, plângând cu lacrimi negre tot ce se petrecuse până atunci și tot ce se putea întâmpla de acum încolo, scurgându-se de pe versanții Citadelei în pământul sfărâmicios pe unde odinioară trecea un șanț cu apă pe care un bărbat îl traversase înot, luând-o la vale în josul ulicioarelor pietruite, pe care cavalerii roșii se năpusteau odinioară călare și spălând florile și felicitările depuse ca ofrandă în locul unde călugărul se prăbușise cu atât de puțin timp în urmă.

45

Avionul Lockheed Tri-Star deviase de la traseu și începuse manevrele de aterizare, strecurându-se printre norii de furtună ce străjuiau traiectoria de coborâre înspre aeroportul din Gaziantep. Lumina unui fulger străpunse cabina slab luminată și motoarele vuiră, încercând cu disperare să se agațe de aerul alunecos. Liv își încleștă degetele pe ghidul turistic de parcă ar fi fost o Biblie și privi în jur, la cei patruzeci și ceva de pasageri. Niciunul nu dormea. Unii păreau să se roage.

Să te ia naiba, Sam, își zise în gând pe când avionul se clătina din nou. *Opt ani fără un cuvânt și acum mă faci să trec prin asta.*

Privi afară pe fereastra biciuită de ploaie, exact în momentul când un alt fulger lovea direct în aripă. Motoarele gemură de durere. Speră din tot sufletul că aceste două incidente nu aveau nicio legătură și privi din nou scrumiera din cotieră, întrebându-se cât era amenda pentru fumatul la bordul unui avion de pasageri. Se gândea serios s-o facă, indiferent de consecințe.

Încercă din nou să deslușească vreun lucru, cât de mic, în noaptea chinuită, sperând la un răgaz cât de mic. Și, ca la o poruncă divină, norii se dădură brusc la o parte, scoțând la iveală un peisaj întunecat, cu margini neregulate, zvârcolindu-se sub fulgerele care nu-i îngăduiau aproape niciun moment de liniște. În depărtare întrezărea luminile unei metropole, umplând cupa naturală a lanțului muntos aidoma unui lac aurit. Ploaia care se prelingea pe fereastră făcea orașul să tremure, de parcă n-ar fi fost pe de-a-ntregul solid. În mijloc avea un punct întunecat, din care radiau patru linii drepte, luminoase. Era orașul Ruina, iar punctul întunecat din centru era Citadela. De acolo de sus, de unde-l privea ea, arăta ca o piatră prețioasă neagră, încrustată în mijlocul unei cruci strălucitoare. Liv își aținti ochii asupra

ei, amintindu-și tot ce citise despre locul cu pricina și despre sângele vărsat în numele secretului pe care îl adăpostea.

În acel moment, Lockheed-ul se înclină nesigur într-o parte, continuându-și coborârea înspre aeroportul din Gaziantep, iar Citadela pieri din nou în noapte.

Kathryn Mann privea puhoiul de lume revărsându-se în sala de așteptare. Luându-se după informațiile din dosarul furat de la poliție, se gândise că tânăra avea să vină la Ruina cât mai repede cu putință pentru a recupera cadavrul fratelui ei. Și ea simțise la fel în urmă cu doisprezece ani, când îi fusese ucis soțul. Își amintea și acum nevoia imperioasă de a fi alături de el, chiar dacă știa că era mort.

Dată fiind ora interviului telefonic înregistrat la dosar, site-ul unei agenții de turism indica că acesta era primul zbor de legătură pe care tânăra ar fi putut să-l prindă.

Odată scăpați de vamă, pasagerii se grăbeau spre taxiuri sau către rudele care îi așteptau ori ca să fie primii la coada pentru plata parcării. Două zboruri aterizaseră în același timp, făcând dificil să distingi figurile celor care ieșeau pe ușă. Kathryn memorase chipul fetei din fotografia imprimată, dar avea și un carton cu numele ei, ca soluție de rezervă. Era pe punctul de a-l ridica, dar, deodată zări un bărbat în spatele balustradei de vizavi, ținând în mână un carton identic. Pe el scria cu carioca LIV ADAMSEN.

Lui Kathryn i se zburli părul pe ceafă.

Își băgă mâna în buzunarul hainei și mângâie mânerul pistolului pe care-l ținea acolo, urmărindu-l cu coada ochiului pe individ. Putea fi de la poliție. Era posibil să mai fi avut loc contacte între ei de care ea să nu știe încă.

Bărbatul era destul de înalt și de voinic. O barbă de culoarea nisipului îi acoperea ceea ce păreau a fi cicatrice pe obraz. Ceva din felul în care scruta mulțimea, ca un urs urmărind cu privirea somonii dintr-un pârâu, o neliniștea. Avea un aer autoritar, iar asta, mai presus de toate, o făcea pe Kathryn să se teamă. Un

ofițer superior n-ar fi fost trimis să ia de la aeroport un martor, cu atât mai puțin la o oră atât de târzie. Nu era de la poliție.

O femeie ieși din biroul vamal, înaintând în rând cu mulțimea. Părul blond-închis îi acoperea fața. Privea în jos la un sac de voiaj, căutând ceva în el. Părea să aibă înălțimea și vârsta potrivite.

Kathryn îl privi pe bărbatul cu cartonul. O văzuse și el. Fata pescui un telefon mobil din sac și privi în sus. Nu era ea. Degetele lui Kathryn se relaxară și ea își scoase mâna din buzunar. Bărbatul continua să se uite atent la fată, privind-o cum se apropia. Când ajunse la câțiva metri de el, înălță cartonul, cu un zâmbet întrebător pe chip. Tânăra privi prin el și își continuă drumul.

Rânjetul îi dispăru de pe față și bărbatul își reluă pânda. Kathryn făcu la fel. Când ultimul pasager păși în sala de așteptare, fu evident că tânăra nu luase acest zbor, iar Kathryn mai aflase două lucruri. Instinctele ei nu o înșelaseră; călugării Sancti trimiseseră într-adevăr pe cineva s-o intercepteze pe fată. Și, nu se știe din ce motiv, habar nu aveau cum arată.

46

Nu era încă ora două dimineața când Liv încheie formalitățile de vamă și ieși în sala de așteptare climatizată, cu tavanul înalt. Fresce murale impresioniste și sculpturi atârnate umpleau spațiul cavernos. Recunoscu unele momente dramatice din trecutul îndelungat și sângeros al orașului Ruina despre care citise în avion.

Personajele istorice energice contrastau izbitor cu indivizii în carne și oase ce-și târau picioarele pe sub ele. Câțiva oameni de afaceri tipici, deși nu mulți, îmbrăcați la patru ace, cu nasurile în laptopurile sau în telefoanele lor conectate la internet. Grupuri mici de turiști vânturându-se în stânga și-n dreapta pe pardoseala de marmură, fără un scop aparent, supravegheați de doi polițiști plictisiți, purtând fiecare câte o armă automată pe umăr.

Majoritatea turiștilor care se îndreptau către Ruina aterizau la aeroportul mai mare, aflat la nord de Gaziantep, fiindcă era mai aproape de fortăreața antică. Liv nu se gândise la asta când își rezervase zborul; cumpărase pur și simplu bilet la primul avion pe care credea că putea să-l prindă. Conform ghidului turistic, între fostul aeroport și orașul vechi circulau autobuze suficiente, dar la ora aceea se gândea că va trebui probabil să dea o căruță de bani pe un taxi, de îndată ce avea să facă rost de ceva valută locală.

Uitându-se în jur în căutarea unui birou de schimb, îl zări pe tipul înalt, bine făcut, care o fixa cu privirea. Se uită mai întâi prin el, tulburată de privirea lui directă, apoi din nou la el. Acum îi zâmbea. Îi zâmbi și ea. Atunci el ridică un carton pe care numele ei era scris cu carioca.

— Domnișoara Adamsen? o întrebă, apropiindu-se.

Ea încuviință, neștiind foarte bine de unde să-l ia.

— Arkadian m-a trimis, explică el.

Avea o voce joasă, ce părea să aparțină unei persoane mai în vârstă. Și nici urmă de accent.

— American? întrebă Liv.

— Am studiat acolo, zise el, păstrându-și zâmbetul prietenos și netulburat. Dar nu te lăsa impresionată. E un oraș turistic, aici toată lumea vorbește engleza.

Ea dădu din cap, căci un mister fusese dezlegat, dar se încruntă când altul i se insinuă în minte.

— De unde ai știut cu ce avion am...?

— N-am știut, o întrerupse el. Am așteptat ultimele zboruri internaționale, în ideea că ai putea fi în unul dintre ele.

Părea destul de vesel pentru cineva care-și petrecuse jumătate din noapte la pândă în aeroport.

— Primul pe care l-am prins... zise ea, simțindu-se vinovată că tipul primise o însărcinare așa de aiurea.

— Nicio problemă.

Arătă înspre sacul de voiaj boțit care i se legăna în mână.

— Ăsta e bagajul tău?

— Da, dar nu-ți face probleme, mă descurc.

Își ridică sacul pe umăr și îl urmă pe pardoseala lucioasă din marmură.

Cu siguranță n-ai parte de un asemenea tratament în New Jersey, se gândi Liv fixându-și ochii pe spatele lat al tânărului care-i făcea loc tăind brazdă după brazdă în grupurile de turiști placizi. Trenciul lung i se umfla la spate pe când înainta cu ușurință, dându-i un aer de cavalerism impetuos, în ton cu frescele de pe pereți.

Liv se strecură într-o ușă rotativă ce se deplasa încet. În spațiul îngust, se afla suficient de aproape de el ca parfumul lui s-o învăluie. Proaspăt, astringent, cu un iz vag de piele, de citrice și de ceva vechi și liniștitor – tămâie, poate. Majoritatea polițiștilor pe care îi știa considerau în general Old Spice ca fiind apogeul sofisticării. Îl privi. Era mai înalt decât i se păruse și de o frumusețe clasică, genul acela înalt și brunet – cu ochii albaștri ca gheața, cu părul nu negru, așa cum i se păruse inițial, ci șaten foarte închis. Era exact tipul de bărbat despre care mamele își

avertizau fiicele și pe care ghicitoarele îl găseau ascuns în globul de cristal, dacă le plăteai destul de bine.

Ușa rotativă îi scoase cu blândețe afară în noapte și mirosul ploii căzute pe beton îi clăti simțurile amorțite de călătorie, trezindu-le la viață. Era cel mai proaspăt lucru de care avusese parte în peste douăsprezece ore, dar, în universul întors cu susul în jos al dependenților de nicotină, nu făcu decât să-i aducă aminte cât de tare tânjea după o țigară. Se opri în fața intrării și își deschise sacul.

— Unde ai parcat?

Bărbatul se întoarse și o privi cum răscolește prin harababura din sacul de voiaj.

— Acolo.

Făcu un semn cu capul înspre parcarea de scurtă durată aflată de partea cealaltă a drumului.

Liv privi în bezna din față și la ploaia ce bătea în rafale.

— Am împachetat în grabă..., zise. Nu... cred... că am o geacă aici.

Bărbatul îi întinse umbrela, dar Liv n-o băgă în seamă. N-avea ochi decât pentru pachetul mototolit de Luckies pe care îl găsise în cele din urmă. Îl scutură, făcând să iasă o țigară pe care o prinse direct cu buzele.

— Cam bate vântul, remarcă, strângând din umeri ca să se apere de frig. Nu vreau să-ți strici umbrela din cauza mea. Știi ce... ce-ar fi să te duci după mașină? Eu rămân aici să fumez o țigară, așa n-o să mă fac ciuciulete, iar tu nu va trebui să mă dai în judecată pentru fumat pasiv.

Bărbatul ezită, privi rafalele de ploaie ce loveau zona de debarcare a pasagerilor.

— OK. Nu te mișca. Vin imediat!

Liv îl privi cum se îndepărta, cu vântul prinzându-l de marginile hainei. Își făcu mâna căuș în jurul țigării, o aprinse și trase adânc în piept o doză de nicotină și din aerul nopții. Expiră, simțind cum tensiunea zborului începea să se topească și să se evapore odată cu fumul. Înghesui pachetul la loc în sac; cotrobăi apoi în geantă până își găsi telefonul și îl deschise.

O camionetă trecu în viteză prin ploaie, pe lângă o stație de autobuz acoperită, aflată pe partea cealaltă a șoselei, unde un

gardian părea să alunge trei tineri care încercau să înnopteze acolo. Arătau ca niște studenți care o făcuseră lată sau ca niște vagabonzi obișnuiți ce-și petreceau viața hoinărind dintr-o parte în alta.

Bine ați venit la Ruina...

Telefonul vibră în mâna ei când intră în zona de semnal. Avea trei apeluri pierdute și două mesaje noi. Își trecea degetul mare pe tastatură pentru a forma numărul serviciului de mesagerie vocală, când un Renault Sedan de o culoare nedefinită trase în fața ei. Fereastra se lăsă în jos și polițistul elegant îi zâmbi de la volan. Se întinse peste scaune și îi deschise ușa din spate.

Liv trase cu lăcomie un ultim fum din țigară, îngropă mucul în scrumiera umplută cu nisip aflată lângă ușa rotativă, după care își luă sacul și traversă în fugă trotuarul umed până la căldura confortabilă din interiorul mașinii.

— Cum te cheamă? îl întrebă, închizând portiera și căutând centura de siguranță.

El băgă în viteză și se înscrise în șirul de mașini și taxiuri ce înaintau încet către semnele de ieșire.

— Gabriel, spuse.

— Ca pe înger?

Îi văzu ochii încrețindu-i-se în oglinda retrovizoare.

— Ca pe înger.

Liv se sprijini de ușă simțind cum oboseala o învăluie ca o pătură. Era pe punctul de a închide ochii, când își aminti de mesaje. Formă numărul serviciului de mesagerie vocală și ridică telefonul la ureche.

— Pe cine suni? o întrebă șoferul.

— Îmi ascult mesajele. Liv își înăbuși un căscat. Unde mergem, mai exact?

— La Ruina, zise el, desprinzându-se de trafic și luând-o pe un drum secundar. Unde altundeva?

În acel moment, printre păcăniturile cauzate de furtună, primul mesaj începu să se deruleze.

47

— Alo... ăăă... domnișoară Adamsen. Aici inspectorul Arkadian. Voiam să vă mai spun o dată cât de rău îmi pare... pentru pierderea suferită... am trimis pe e-mail niște poze pe adresa detectivului Berringer... Poliția din Newark...

Liv își apăsă telefonul mai aproape de ureche, pe măsură ce păcănitul se intensifica, înecând părți din mesaj.

Vă va suna în... să identificați în mod oficial... El se poate ocupa de tot pe partea lui... nu ezitați... sunați-mă dacă aveți...

Mesajul se încheie și ochii ei se îndreptară către bărbatul de la volan. Dacă Arkadian trimisese poze ca ea să le identifice, asta însemna că nu se gândea că era pe drum. Așa că de ce să fi trimis pe cineva care s-o ia de la aeroport? Al doilea mesaj începu să se deruleze.

Bună, sunt detectivul Berringer de la Poliția din Newark...

Nu așteptă să audă și restul.

Spusese că îl cheamă Gabriel. Spusese că e polițist.

Nu.

Niciun moment nu spusese că era polițist. Nu-i arătase insigna când se prezentase. Spusese doar că îl trimisese Arkadian și ea presupusese restul. *Idioata.* Se lăsase dusă de nas de oboseală și de faptul că el arăta bine și era politicos. Dar cine naiba era tipul?

— E totul în regulă?

Liv își ridică privirea și îi întâlni ochii în oglindă.

— Da, zise, dându-și brusc seama de îngrijorarea care i se vădea pe față. Chestii legate de serviciu. M-am urcat în grabă în avionul care m-a adus încoace. N-am apucat să termin unele lucruri înainte de a pleca. Șeful meu e furios pe mine.

Ochii lui se îndreptară din nou către șosea, căci o camionetă tocmai îi depășea în viteză, scrâșnind din pneuri și stârnind un nor de stropi. Cauciucurile scârțâiră și interiorul mașinii fu inundat de o lumină roșie. Camioneta din față frână brusc. Prea brusc.

Gabriel făcu la fel. Roțile Renault-ului scrâșniră pe șoseaua alunecoasă. Urmă o smucitură violentă, când bara de protecție se izbi de spatele camionetei. Liv fu aruncată cu brutalitate în față; singurul lucru care o opri fu centura de siguranță. Se auzi un pocnet scurt și, pentru o clipă, înainte ca airbagurile să se deschidă, se gândi că fusese împușcată.

După care totul se derulă cu încetinitorul.

48

Înainte chiar ca airbagul șoferului să înceapă să se dezumfle, Gabriel îl împingea cu pumnii, desfăcându-și centura de siguranță și întinzându-se către portieră. Îi trase una cu piciorul, cât de tare putu, o deschise larg și se rostogoli afară în ploaie înainte ca ușa să apuce să se închidă la loc. Totul se petrecu atât de repede, că Liv încă mai privea scaunul gol al șoferului când se deschise portiera din dreptul ei.

Se întoarse și se găsi față în față cu țeava unui pistol.

— Afară! urlă o voce de undeva din spatele ei.

Liv privi peste gaura neagră a țevii pistolului la tânărul care-l ținea în mână. Era aproape un băiețel. Urme de coșuri se întrezăreau printre tuleiele unei bărbi blonde și rare, iar din cascheta de baseball trasă peste ochii de un albastru spălăcit îi cădeau picături de ploaie.

— Afară! urlă el din nou.

Se aplecă și o trase cu mâna liberă chiar în momentul în care geamul din spatele ei sări în aer, umplând mașina de cioburi minuscule, strălucitoare. Băiatul se smuci înapoi și făcu o piruetă de parcă cineva ar fi tras cu putere de o sfoară prinsă de umărul lui stâng. Liv privi în spate și îl văzu pe Gabriel încadrat în tocul presărat cu așchii de sticlă al ferestrei sparte.

— Fugi! strigă el, apoi, într-o fracțiune de secundă, dispăru din fața ochilor ei.

Liv întoarse capul și privi prin ușa deschisă la băiatul cu ochi palizi ce zăcea acolo unde căzuse, uitându-se fix la ploaia șfichiuitoare. O grămadă de cioburi căzură pe podea când pipăi bancheta în căutarea butonului de deblocare, iar centura de siguranță, eliberată, îi alunecă de-a lungul trupului. Țâșni afară din mașină și o luă la fugă, sărind peste cadavru, înspre zona întunecată din celălalt capăt al străzii. Se aștepta să audă în orice

clipă un foc de armă și să simtă cum un glonț îi pătrunde în spate și o face să cadă, răsucindu-se, la pământ.

Reuși să ajungă la trotuar și alunecă de-a latul lui până la gardul viu și la iarba care-l mărgineau. Dacă ar fi apucat să mai crească încă vreo doi ani, având parte de ierni blânde, arbuștii sârmoși i-ar fi oferit cât de cât un ascunziș, dar așa, mai mult îi stăteau în cale. Îi traversă în zigzag, patinând pe pământul mustind de apă, ce devenise alunecos ca gheața. Își încetini pașii. Își luă inima-n dinți și aruncă o privire în spate.

Prin perdeaua densă de ploaie, vizibilitatea era practic zero. Deslușea vag conturul mașinii și camioneta din fața ei, dar nimic mai mult. Apoi ceva o lovi cu putere, aruncând-o violent pe spate. Zăcu acolo câteva secunde, clipind des ca să se apere de ploaie, în timp ce răceala pământului îi pătrundea în trup. Crezu, pentru a doua oară în decurs de două minute, că fusese împușcată, dar în acel moment observă o formă în fața ei, întinzându-se în beznă ca o imensă pânză de păianjen. Îi urmări cu privirea conturul vag până zări ceva subțire și robust ieșind din pământ. Un stâlp. Dăduse cu capul de stâlpul unui gard de sârmă împletită.

Îndrăzni să mai arunce o privire în direcția celor două mașini și își văzu celularul lucind pe pământ, lângă capul ei, acolo unde îl scăpase din mână când căzuse. Îl înhăță, îngrozită că lumina slabă avea să acționeze ca un far, dându-i de gol poziția pentru oricine se afla pe urmele ei. Acoperi ecranul cu mâna și apăsă pe butonul de debranșare. De acolo de unde se afla acum, nu mai zărea nici mașina, nici camioneta. Asta o făcu să se simtă mai bine – doar pentru o secundă.

În aer răsună o împușcătură, urmată de sunetul unui motor băgat în viteză și de scârțâitul chinuit al cauciucurilor pe carosabil. Auzi șuieratul gloanțelor izbindu-se de metal undeva în josul străzii și o fereastră spărgându-se. Vehiculul acceleră, luă o curbă în viteză și dispăru.

Privi în spate, către șosea. Nu văzu nimic în afara luminii gălbui, cețoase, proiectate de felinare. Își imagină că dincolo de gardul viu cineva stătea, cu o armă în mână, scrutând întunericul. Căutând-o. Dar cine? Unul dintre tipii care îi atacaseră sau

Gabriel? Nu-și dorea decât să rămână nemișcată, să nu fugă, să nu atragă atenția asupra ei. Dar, când țâșnise din mașină, se îndreptase direct către primul loc în care se putea adăposti. Nici măcar nu fugise în diagonală. Stătea ascunsă exact acolo unde urmăritorii ei ar fi căutat-o mai întâi. Trebuia s-o ia din loc.

Privi în dreapta, în direcția în care o luaseră cu mașina. Un rând de clădiri de serviciu marcau o intersecție. Mai mult ca sigur erau depozite. Pline cu bagaje sau cu marfă și poate chiar cu oameni lucrând în schimburi de noapte – la doar câteva sute de metri distanță. În cealaltă direcție, luminile strălucitoare ale terminalului dezvăluiau conturul norului jos de ploaie. Nu avea idee cât de departe se găsea terminalul, dar cu siguranță era mult mai departe decât clădirile de serviciu. Trase cu urechea, verificând dacă nu se apropia cineva. Auzi șuieratul ploii. Respirația ei accelerată. Nimic altceva.

Trase rapid aer în piept de trei ori, se ridică poticnindu-se și o luă la fugă. Logic ar fi fost să se îndrepte către clădirile cele mai apropiate și să încerce să dea alarma, așa că o porni în direcția opusă. Înapoi înspre sala de așteptare călduroasă, intens luminată, către mulțimile de turiști privind în gol la tabela de plecări și către cei doi polițiști cu arme semi-automate atârnate pe umăr.

Se ghemui, înaintând prin stânga față de gard, sperând din tot sufletul că omul care o urmărea se uita în direcția opusă. Un fulger spintecă noaptea, întipărindu-i pe retină imaginea a tot ce se găsea în calea ei: poarta gardului din sârmă împletită, la circa douăzeci de metri în față, și șirurile de mașini parcate dincolo de ea. Dacă reușea să ajungă până la rândurile înghesuite de Sedanuri și mașini de weekend ce stăteau în calea gloanțelor, avea să fie în siguranță.

Se auzi bubuitul unui tunet. Poarta era acum la doar doisprezece metri în față și gardul viu din stânga ei pierdea în înălțime pe măsură ce se apropia de drumul de acces în parcare. Rămânea fără puțina protecție pe care i-o oferea, dar nu avea de ales.

Dungile negre și galbene ale unei bariere automate se întindeau de-a curmezișul intrării în parcare. Își impuse să se concentreze asupra barierei, nu asupra celui care-o urmărea.

Mai avea patru metri.

Trei.

Un metru și jumătate.

Piciorul drept îi atinse asfaltul solid de pe șosea și ea se lansă în direcția cutiei care adăpostea mecanismul barierei, se ghemui în spatele ei, se sprijini recunoscătoare de metalul rece, ud și, pentru o fracțiune de secundă, se simți în siguranță.

Iar în acel moment, ploaia se opri, atât de abrupt, aproape nefiresc. Cu o secundă în urmă era învăluită într-o revărsare torențială de apă, aproape tropicală, iar acum, dintr-odată, cortina se ridicase. Auzea gâlgâitul gurilor de canal de pe șosea și pământul saturat absorbind delicat apa. În liniștea bruscă, răsuflarea ei aducea cu scrâșnetul unui fierăstrău. Își ciuli urechile, încercând să detecteze și alte sunete. În imaginația ei febrilă, liniștea din jur vădea prezența unui dușman în apropiere, pândindu-i cea mai mică mișcare, cu pistolul îndreptat înspre pământul înghețat, așteptând momentul în care avea să găsească o țintă cu sânge cald.

Clădirea terminalului era încă prea departe, dar acum îi putea desluși fiecare detaliu – ceea ce însemna că și cel ce se afla pe urmele ei putea face la fel. Simți o dorință copleșitoare de a o lua la fugă înapoi, înspre adăpostul oferit de mașinile parcate, dar și-o înnăbuși.

Numai cinci metri de șosea o despărțeau de parcare. Abia acum observă că sectorul în care se afla era luminat mai puternic decât restul. Din loc în loc, vedea culoare liniștitoare de beznă, unde cercurile de lumină nu băteau. Ar fi mult mai greu de depistat dacă ar fugi de-a lungul unui astfel de culoar. Cel mai aproape se afla la vreo șase metri distanță de ea. Plus încă vreo cinci metri până la mașini. Sau putea să riște și să o ia la goană direct din locul în care se afla.

Închise ochii și își sprijini capul de stâlpul din oțel. Apoi o luă la fugă de-a lungul fâșiei înguste de asfalt, ținându-și capul la nivelul barierei vopsite în negru și galben.

Gabriel îi auzi pașii în depărtare, pe șoseaua udă, și o zări traversând în viteză drumul de acces, schimbând direcția când

ajunse la un petic de întuneric și pierzându-se în oceanul de caroserii metalice.

Întoarse capul și cercetă locul atacului, verificând dacă fuseseră compromiși. Câteva camere de securitate erau amplasate la marginea parcării, dar toate erau îndreptate în interior, către vehicule. Aceeași poveste și cu clădirile de serviciu. Nicio cameră nu era îndreptată înspre șosea. Putea presupune, fără să se înșele prea mult, că nimic din ce se petrecuse în ultimele minute nu fusese înregistrat.

Culese tuburile de alamă ale celor șapte cartușe pe care le trăsese înspre vehiculul în retragere. Majoritatea își atinseseră ținta, dar niciunul nu-l împiedicase pe șofer să scape. Le aruncă în buzunar, cu un clinchet surd, și își îndreptă atenția către cadavru.

49

Liv aproape că izbucni în lacrimi de ușurare când pătrunse poticnindu-se prin ușa rotativă în clădirea terminalului, scăldată într-o lumină binecuvântată. Înaintă șchiopătând, lăsând în urma ei o dâră de noroi și de apă, în vreme ce grupuri de turiști speriați i se fereau din cale. Unul dintre polițiștii aflați în zona controlului pașapoartelor își ridică ochii, alertat de agitația produsă. Liv îl văzu înghiontindu-și partenerul și făcând un semn cu capul înspre ea. Colegul lui făcu un pas înapoi când dădu cu ochii de creatura cu ochii înnebuniți, acoperită de noroi, care se îndrepta înspre el. Apăsă un buton al stației de emisie-recepție și începu să transmită ceva. Ambii polițiști își lăsară mâinile în jos, aproape de trăgaciul armelor lor automate.

Minunat...

Am ajuns până aici ca să mă-mpuște mocofanii ăștia doi.

Liv recurse la ultimele puteri și își ridică mâinile tremurânde în aer, făcând semnul internațional al capitulării.

— Vă rog, gâfâi, căzând în genunchi în fața lor. Sunați-l pe inspectorul Arkadian. De la secția de Criminalistică a poliției din Ruina. Trebuie neapărat să vorbesc cu el.

Rodriguez stătea la controlul bagajelor și îl privea pe angajatul serviciului de securitate golindu-i conținutul sacului de voiaj pe masa de inox și cotrobăind prin el. Se auzi un fâșâit în stația pe care o purta la curea când aceasta începu să transmită un mesaj de avertizare, dar polițistul îl ignoră. Mesajul cerea întăriri în cazul unei femei care avea nevoie de ajutor. Rodriguez întoarse capul și privi peste oamenii aflați la coadă, de partea cealaltă a detectorului de metale. Înălțimea îi permitea să vadă foarte bine sala de așteptare, dar nu zări cauza agitației.

— Mulțumesc, domnule, vă urez un zbor plăcut.

Gardianul îi împinse sacul la o parte și luă următorul bagaj care venea huruind pe banda rulantă a aparatului cu raze X.

Rodriguez se dădu deoparte și își împachetă rapid pașaportul de care nu crezuse că va mai avea nevoie vreodată, Biblia pe care mama lui o ținea în mână în clipa morții, hainele care-i atârnau un pic cam largi pe trupul lui subțire, înalt de un metru nouăzeci și șase. Împături ultimul obiect cu grijă, de parcă ar fi fost un drapel pe care urma să-l așeze pe sicriul unui soldat. Era o geacă roșie din fâș, cu glugă, lipsită de importanță pentru majoritatea oamenilor, dar de o însemnătate simbolică aparte pentru el.

Trase tare de șnurul sacului, închizându-l, și luă un volum mic, legat în piele, primit de la abate, o cronică a cruciadelor *Tabula Rasa*. Superiorul său scrisese un nume de femeie și două adrese în interior. Prima era de la redacția unui ziar din New Jersey. A doua era o adresă rezidențială.

Își ridică sacul pe umăr și o porni în direcția porții de îmbarcare. Nu aruncă nicio privire în urmă. Indiferent ce se petrecea în clădirea terminalului, nu era problema lui. Misiunea lui era în altă parte.

III

„Căci nu e nimic ascuns ca să nu se dea pe față; nici n-a fost ceva tăinuit, decât ca să vină la arătare."

Marcu, 4:22

50

Liv privea pereții goi, izolați fonic, și oglinda de mici dimensiuni care, după cum știa din experiență, masca o cameră de observație. Se întrebă dacă era cineva acolo în acel moment, urmărind-o. Își scrută imaginea reflectată în oglinda securizată, își văzu hainele murdare, părul lipit de țeastă. Ridică mâna ca să-și netezească bretonul, dar renunță imediat, era o pierdere de timp.

Inițial crezuse că o aduseseră aici fiindcă sălile de interogatoriu erau singurul loc din orice secție de poliție în care fumatul era încă permis, dar acum, văzându-se în oglindă, nu mai fu așa de sigură. Poate că o țineau doar ascunsă fiindcă arăta ca o nebună. Ce-i drept, se simțise puțin țicnită când dăduse declarația, descriind lanțul de evenimente care avuseseră loc de când ajunsese în clădirea terminalului și până la momentul în care se întorsese acolo, împleticindu-se, după tentativa de răpire.

Avea impresia că toate astea i se întâmplaseră altcuiva. Senzația de detașare îi sporise atunci când ofițerul care îi lua declarația ieșise din încăpere ca să-i mai aducă o țigară, iar la întoarcere vădise o subtilă schimbare de atitudine. Până atunci păruse să o compătimească în tăcere, acum păstra distanța cu răceală. Încheiase ritualul aproape fără să mai scoată o vorbă, îi ceruse să citească și să semneze documentul și apoi dispăruse fără un cuvânt, jaluzelele montate pe partea exterioară a ferestrei împiedicând-o pe Liv să vadă încotro.

Ușa nu avea clanță pe interior. Schimbarea de atitudine a ofițerului și așteptarea tăcută în încăperea asta dezolant de goală, cu masa și scaunele prinse în cuie de podea, îi dădeau lui Liv senzația că fusese arestată.

Luă țigara care ardea încet în scrumieră și trase un fum. Avea un gust străin și neplăcut, dar mai încercă. Pachetul ei

mototolit de Luckies rămăsese în sacul de voiaj, pe bancheta din spate a mașinii lui Gabriel, alături de pașaport, de cardurile de credit și de restul bagajelor, cu excepția telefonului mobil. Arkadian venea încoace, din câte înțelesese. Liv spera că avea să se arate mai înțelegător decât colegul lui. Revăzu în gând drumul cu mașina până aici, pe șoseaua șerpuind printre siluetele întunecate ale munților, traversând apoi străzi luminate dintr-un oraș care reușea să pară în același timp incredibil de vechi și extrem de modern. Își aminti imaginile ce-i trecuseră prin fața ochilor obosiți, pe când privea afară de pe bancheta din spate a mașinii poliției: logoul cunoscut al cafenelelor Starbucks, fațadele din oțel și sticlă ale băncilor moderne lipite de buticurile săpate în piatră ce-și atârnau direct în stradă mărfurile, ustensile din aramă, covoare și suveniruri, așa cum făcuseră din vremuri imemoriale.

Mai trase un fum din țigara dezgustătoare, strâmbă din nas și o strivi în scrumiera cu imaginea Citadelei imprimată pe fund. O dădu deoparte și își sprijini capul pe brațe. Aparatul de aer condiționat zumzăia undeva la periferia simțurilor ei. Își închise ochii obosiți, ca să-i protejeze de lumina crudă a neonului, și, în ciuda tuturor încercărilor prin care trecuse, adormi în câteva secunde.

51

Clinica pentru pisici, câini și alte animale de companie se găsea la intersecția dintre străzile Milosteniei și Iertarea Păcatelor, în centrul Cartierului Pierdut. Prezența unui cabinet veterinar într-o parte atât de săracă și de dubioasă a orașului era surprinzătoare în sine, dar faptul că o lumină era acum aprinsă dincolo de fațada sa din sticlă mată era și mai ciudat.

În cercurile în care se învârtea Kutlar i se spunea „Clinica pentru Femeiuști" – dovadă a intervențiilor care se efectuau acolo după lăsarea întunericului. În cazul majorității acestor proceduri, pentru care nu erau necesare fișe medicale și plata se făcea cu bani gheață, pacientele erau femei. Nu exista un singur proxenet în oraș care să nu fi apelat la un moment dat la serviciile clinicii, pentru intervenții mergând de la un avort aranjat în grabă pe străduțe lăturalnice, până la o sterilizare la preț redus, disimulată sub aparența introducerii unui dispozitiv contraceptiv. Steriletele și pilulele cu hormoni cu eliberare lentă erau destul de scumpe, așa că era mai ieftin să le sterilizeze. Majoritatea fetelor nici măcar nu aflau asta decât ani mai târziu.

Clinica oferea și alte servicii, mai specializate; unele care costau cu mult mai mult, având un preț pe măsura pedepselor severe cu închisoarea pe care le riscau furnizorii.

Kutlar nu mai apelase niciodată până atunci la serviciile clinicii. Nu avea animale de companie și, până de curând, fusese suficient de norocos, având în vedere branșa în care activa, încât să nu aibă nevoie de niciunul dintre aranjamentele pe sub tejghea pe care le oferea cabinetul. Totul se schimbase însă pe drumul secundar biciuit de ploaie, atunci când glonțul de nouă milimetri se aplatizase trecând prin ușa camionetei și se rupsese în două, pătrunzându-i în picior. O parte a glonțului zăcea acum într-o

tăviță din inox. Kutlar îl privi, își simți stomacul întorcându-i-se pe dos și se uită în altă parte. Își zări imaginea reflectată în ușa unui dulăpior cu medicamente. Țeasta lui rasă aproape complet era poleită de sudoare și strălucea în lumina becurilor din plafon, care îi transformaseră ochii înfundați în orbite în două găuri întunecate. Își dădu seama că arată ca un zombie, se cutremură și își întoarse privirea.

Stătea întins pe partea stângă, sprijinit de tăblia ridicată a mesei de examinare, în timp ce un bărbat gras, cu halat alb și tenul pământiu, continua să caute cu delicatețe cealaltă jumătate a glonțului. Din când în când, își simțea pielea trasă ușor sau auzea un plescăit ca de țesut sfâșiat, care-i făcea stomacul să se întoarcă pe dos, dar își reprima senzația de greață, forțându-se să respire adânc – inspirând pe nas și expirând pe gură – și concentrându-și privirea pe imaginea unui labrador negru salivând fericit de pe un afiș mare agățat pe peretele opus.

Kutlar auzise de clinică de la o cunoștință specializată în importul și exportul de mărfuri, cărora nu li se face de obicei reclamă la rubrica de anunțuri. Acesta îi spusese că doctorul era generos cu calmantele, cu condiția să nu fi căzut din nou în patima drogurilor și să se fi ghiftuit el însuși cu ele. Clinchetul metalului căzând pe metal anunță reuniunea celei de-a doua bucăți de glonț cu geamăna ei.

— Se pare că am găsit mare parte din fierătaie, spuse grăsanul cu o voce care n-ar fi sunat neobișnuit în gura unui consultant. Trebuie să irig rana ca să scot fragmentele mai mici de glonț care se poate să fi rămas înăuntru. Pe urmă pot închide venele și încep să te cos la loc.

Kutlar încuviință și strânse din dinți. Doctorul luă o sticlă transparentă din plastic, cu un cioc subțire în vârf, și o strânse cu o mână pufoasă, îndreptând cu grijă jetul de soluție salină rece înspre gaura roșie de pe soldul lui. Kutlar fu scuturat de un frison. Era încă ud de la ploaie. Hainele umede, combinate cu pierderea de sânge, îl făceau să tremure puțin, cu o doză de stres posttraumatic pe post de declanșator. Privi din nou afișul cu câinele fericit, își dădu seama că recomanda un tratament contra viermilor intestinali și simți cum îl lua din nou greața.

Se gândi la atacul de pe șosea, încercând să-și dea seama unde greșiseră. Împreună cu vărul lui, Serko, îi lăsaseră pe primii doi tipi la firma de închiriat mașini din fața aeroportului principal, după care se îndreptaseră către celălalt aeroport, unde-l duceau pe hispanicul slăbănog care avea de prins ultimul avion către State.

Îl zăriseră pe fantele brunet, îmbrăcat în trenci, imediat după ce îl lăsaseră pe spaniol; era la sosiri, ținând în mână un carton pe care scria numele fetei. Părea să fie de la poliție, dar era singur. Păstraseră distanța, urmărindu-l până când fata apăruse pe neașteptate, sosită cu un avion pe jumătate gol ce venea de la Londra. Kutlar analizase argumentele pro și contra și ajunsese la concluzia că puteau primi un bonus frumușel dacă reușeau să-l anihileze pe tip și să vină cu fata în portbagaj, așa că îi urmăriseră până afară. Aproape că avuseseră ocazia s-o înhațe imediat, când însoțitorul ei plecase după mașină și ea rămăsese în urmă ca să fumeze o țigară. Dar pe partea cealaltă a străzii niște tipi de la securitatea aeroportului îi alungau pe vagabonzii aciuați în stația de autobuz. Așa că au așteptat. I-au urmărit cu camioneta. Și au hotărât să-i atace pe drumul secundar.

Planul era simplu. El trebuia să se ocupe de „dădacă", în timp ce Serko transfera fata în camionetă. Curat și ușor. Doar că șoferul țâșnise așa de repede din mașină, că îl aruncase pe spate și își scăpase pistolul. Până să se dezmeticească, se trăsese deja un foc. Se aruncase asupra bărbatului, îl lovise, aruncându-i pistolul din mână, după care fugise împleticindu-se până la camionetă și demarase. Dar fata nu era în mașină. Nici Serko. Pe când se îndepărta în trombă, își aruncă privirea în oglinda retrovizoare și zărise o siluetă zăcând pe șosea. Era pe punctul de-a face cale-ntoarsă, când gloanțele începuseră să muște din panourile laterale ale mașinii, spărgându-i geamul. Nu își dădu seama că un glonț îl nimerise decât în momentul în care a vrut să apese pe frână și piciorul refuzase să se miște. Să se întoarcă ar fi însemnat să se sinucidă. N-avusese de ales. Morții nu-și iau revanșa. Fie ei veri sau nu.

Telefonul începu să sune în sala de așteptare. Kutlar știa cine era. Se întrebă cât timp mai avea înainte să fie prins. Mai lucrase

în mod sporadic pentru Biserică și în trecut, de cele mai multe ori fuseseră misiuni mărunte de intimidare sau de transmitere a unor mesaje însoțite de amenințări. Niciodată ceva de anvergura asta. Niciodată o răpire. Niciodată o misiune care necesita să facă uz de armă. Dar banii erau prea frumoși ca să-i refuze. Chiar și așa, de îndată ce doctorul termina, avea s-o șteargă de acolo, cu sau fără recompensă. Nu voia să-și lase pielea în misiunea asta. Ascultă telefonul sunând, gândindu-se ce bine ar fi fost dacă nu le-ar fi spus despre clinică. Nu că ar fi avut de ales. Tipul mai în vârstă îl întrebase în mod special unde trebuie să meargă dacă apar victime. Ăsta era cuvântul pe care-l folosise – victime. Ar fi trebuit să renunțe atunci. Acum era prea târziu. Prea târziu pentru Serko, cel puțin.

— O să-ți dau niște antibiotice pentru febră, zise grăsanul cu o voce pe care o salvase dintr-o viață anterioară. Vor avea și efect profilactic împotriva unei eventuale infecții.

Kutlar încuviință din nou, simțind cum sudoarea îl gâdilă în creștet și îi alunecă pe ceafă și pe spate. Se zvonea că doctorașul practicase medicina de-adevăratelea la un moment dat, înainte ca lipsa de voință și accesul nelimitat la morfină să-l compromită definitiv.

— Trebuie să mergi undeva să te odihnești, zise doctorul. Stai cuminte până se vindecă.

— Cât timp? întrebă Kutlar cu o voce răgușită, simțindu-și gura uscată și cleioasă de la novocaină sau de la cine știe ce alte medicamente pompate în el.

Doctorul își coborî din nou ochii asupra găurii cu margini neregulate și o examină de parcă era o orhidee dintr-o specie rară.

— O lună, poate. Cel puțin două săptămâni, până poți încerca să calci din nou pe el.

Vocea care se auzi din ușă îi făcu pe amândoi să tresară.

— Trebuie să fie-n stare să umble pe picioarele lui când plecăm de aici.

Kutlar îl privi pe Cornelius care pășea în încăpere, cu petele ceroase de pe chipul lui strălucind sub luminile chirurgicale.

Johann îl urma îndeaproape. Fâșurile roșii le erau ude leoarcă. Arătau de parcă fuseseră scăldați în sânge.

— OK, zise grăsanul. Știa că nu e bine să se pună cu clienții. O să-i leg rana strâns și o să-i dau niște calmante puternice.

Cornelius se opri în dreptul mesei și se aplecă să cerceteze rana cu ochi de cunoscător, înainte ca doctorul să înceapă s-o bandajeze. Se uită la Kutlar făcându-i cu ochiul; un zâmbet îi încreța pielea din colțul ochilor și îi trăgea ușor peticele palide de piele de pe obraji. Undeva în interiorul piciorului amorțit și rece, Kutlar simți mișcându-se ceva. Prietenul lui avusese dreptate, doctorul era generos cu pastilele; dar zidurile de novocaină se prăbușeau unul după altul și armata durerii își începea invazia.

Doctorul termină de bandajat rana și luă o seringă.

— O să-ți injectez niște morfină acum și o să-ți dau niște tablete să le iei cu tine.

Încăperea fu învăluită pentru scurt timp într-un nor roșiatic când Johann îl înhăță pe doctor și îi acoperi gura cu mâna. Ochii injectați de sânge se căscară, înnebuniți de spaimă în spatele ochelarilor unsuroși, și secreții nazale spumoase începură să-i curgă când intră în hiperventilație. Cornelius îi smulse seringa dintre degetele durdulii și i-o înfipse în braț prin mâneca albă a halatului. Apăsă pe piston și ochii măriți trecură de la panică la o resemnare sticloasă, pe măsură ce opiul îi pătrundea în organism. Johann îl târî înspre un scaun și îl trânti pe el, în timp ce Cornelius găsea o altă fiolă și umplea din nou seringa. O băgă în același loc în care o înfipsese prima dată, apăsând pe piston până când seringa se goli.

— *Tabula Rasa*, murmură el, aruncându-i o privire lui Kutlar. Fără martori.

Scoase seringa din brațul grăsanului și se apropie.

Kutlar ar fi luat-o la fugă dacă l-ar fi ținut picioarele, dar știa că era în zadar. N-ar fi reușit nici măcar să iasă din încăpere. Se gândi la Serko întins pe șoseaua umedă. Speră că ticăloșii ăștia fără scrupule, oricine ar fi fost ei, îl vor prinde măcar pe tipul care-l ucisese, întorcându-i serviciul. Se uită la seringa care se apropia, bălăngănindu-se între degetele groase ale lui Cornelius, cu vârful acului rozaliu de la sângele doctorului.

Sper c-o să folosească un alt ac, se gândi Kutlar, înainte de a-și da seama că de fapt conta prea puțin.

— Trebuie s-o ștergem de aici, zise Cornelius.

Se întinse, luă un prosop de hârtie dintr-o cutie așezată pe o măsuță și înveli seringa în el.

— Ești în stare să te miști?

Kutlar încuviință. Respiră din nou. Cornelius lăsă seringa să cadă în buzunarul fâșului, după care îl prinse de subsuoară și îl ajută să se ridice în picioare. Kutlar își simți carnea umflată a piciorului zvâcnind sub bandajul strâns. Încăperea începu să se învârtă cu el. Încercă să facă un pas, dar picioarele nu-l ascultară. Ultimul lucru pe care-l zări înainte să leșine fu imaginea câinelui de pe afiș, cu ochii strălucitori, plesnind de sănătate și fericit la culme fiindcă scăpase de viermi.

52

Zorii începeau să se întrezărească printre coroanele copacilor când Gabriel frână la șase metri de marginea carierei și opri motorul mașinii. Fosta carieră de piatră era săpată în munții din nordul orașului, la capătul unei vechi artere principale care pe vremuri o lega de marele bulevard nordic din Ruin. Peste o sută de care trase de boi huruiseră odinioară zilnic pe aici, încărcate cu piatra ce servise la înălțarea metropolei.

Mare parte din materia primă din care se ridicase capela publică din centrul orașului provenise de aici, la fel și porțiuni însemnate din zidurile de nord și de vest. Acum, însă, drumul era îngropat sub arbuști pitici, denși, și sub resturi de scoarță și frunze putrezite, așternute de-a lungul câtorva veacuri, câte o lespede crăpată ieșind ici-colo la suprafață ca un os sfărâmat, singurul lucru ce mai amintea de existența lui. Se afla la o distanță de doi kilometri și jumătate de orice drum circulat și nu mai era marcat pe hărțile moderne; era aproape imposibil de găsit, chiar și în plină zi, dacă nu știai că se afla acolo.

Gabriel merse până la marginea carierei, aspirând mirosurile grele, primordiale, descătușate de potopul din noaptea trecută, și privi dincolo de ea. Douăzeci și cinci de metri mai jos, un covor de alge verzi acoperea suprafața unui lac a cărui adâncime era imposibil de estimat. Era, fără îndoială, destul de adânc. Carierele de piatră adunau apa de ploaie aidoma unor butoaie uriașe. Trase cu urechea, încercând să depisteze vreun motor de mașină, lătrat de câine, scrâșnet de ferăstrău, sau orice alt sunet care ar fi indicat că se mai afla și altcineva prin preajmă. Nu auzi decât pleoscăitul câtorva pietre căzând în apele verzi de dedesubt.

Convins că era singur, se îndreptă către portbagajul mașinii și îl deschise. Dinăuntru îl priveau fix ochii palizi, lipsiți de viață ai mortului. Pe piept, o pată mare, rozalie, împrejmuia o gaură

mică, întunecată. Îi luă pistolul; un Glock 22 – arma preferată a traficanților de droguri, a mafioților și a polițiștilor din jumătate din țările occidentale. Avea cincisprezece cartușe în încărcător și încă unul pe țeavă. Gabriel deschise locașul închizătorului și scoase un glonț S&W semiblindat de calibrul .40, cu încărcătură ușoară. Literele S și W veneau de la marca Smith and Wesson, deși cârcotașii susțineau că vin de la „Short and Wimpy"[1], fiindcă încărcătura de pulbere ușoară însemna și că glonțul se deplasa destul de încet. Dar, în același timp, nu se producea niciun bang sonic, adică sunetul era cu mult redus – ceea ce nu era neapărat un lucru rău, dacă nu țineai morțiș să atragi atenția asupra ta. Mortul nu reușise să tragă însă niciun glonț și nici nu va mai avea ocazia vreodată.

Gabriel se întinse peste cadavru și scoase doi saci din pânză neagră din partea din spate a portbagajului. Îi așeză pe jos și deschise fermoarul primului sac. Înăuntru se găseau două sticle mari din plastic, pline cu hipoclorit. Turnă întreg conținutul unei sticle peste cadavru, asigurându-se că acoperă bine toate zonele pe care le atinsese, pentru a distruge orice urmă de ADN. A doua sticlă era pentru interiorul mașinii. Deschise portiera din spate.

Pe podea, parțial îngropat sub scaunul șoferului, se găsea sacul de voiaj pe care Liv îl avea la ea când o luase de la aeroport. Îl ridică și îl aruncă pe pământ înainte de a începe să toarne înălbitor peste toate locurile pe care ea le-ar fi putut atinge. Răsuci apoi cheia în contact și apăsă pe butonul de deschidere a ferestrelor. Trei dintre ele coborâră complet. A patra era deja spartă. Turnă restul lichidului peste volan, peste schimbătorul de viteze și peste scaunul șoferului, după care aruncă sticla goală în portbagaj. Își scoase pistolul SIG P228 cu amortizor din tocul atârnat de umăr și trase un glonț de 9 milimetri prin podeaua portbagajului, după care închise ușa și mai trase un glonț prin ea.

Căută o creangă pe jos, pe sub copaci, o rupse în două și o aduse la mașină. Apăsă ambreiajul și băgă în viteza întâi, după

---

[1] „Scund și tăntălău."

care apăsă cu bățul pedala de accelerație până când motorul începu să se tureze încet. Sprijini capătul celălalt al bățului de scaunul șoferului, blocându-l și asigurându-se că volanul era îndreptat în față, după care eliberă frâna de mână dintr-o singură mișcare și se îndepărtă.

Când greutatea lui nu mai apăsă asupra ambreiajului, mașina intră în viteză. Roțile din față începură sa se învârtă pe pământul moale. Mașina rămase pe loc o secundă, până când fiecare cauciuc prinse aderență pe pietrele de sub covorașul de frunze putrede; atunci o luă din loc, hurducându-se. Gabriel o urmări cum prindea viteză. Roțile dădură de aer și Renault-ul se înclină, dispărându-i din fața ochilor. Îl auzi izbindu-se de pereții carierei, după care lovi apa cu un plescăit, reducând motorul chinuit la tăcere pe vecie.

Gabriel se duse până la marginea prăpastiei și privi în jos. Mașina era cu roțile în sus, plutind înspre mijlocul bălții și scufundându-se pe măsură ce aerul ieșea la suprafață prin ferestrele deschise și prin portbagajul găurit. O privi până dispăru sub apă, nelăsând în urmă decât o dâră din ce în ce mai firavă de bule de aer și o pată de ulei. Își lăsă capul într-o parte, ca o pasăre de pradă.

În liniștea din jur auzea valurile lovindu-se de pereți, tot mai încet, pe măsură ce amintirea a ceea ce le stârnise dispărea treptat. În cele din urmă, se lăsă așa o liniște, că telefonul care începu să-i sune în buzunar se auzi ca o sirenă. Îl scoase rapid și îl deschise înainte să apuce să mai sune o dată, uitându-se la numărul apelantului.

— Bună, mamă, zise.

— Gabriel, spuse Kathryn Mann. Începeam să mă întreb unde ești.

— Am avut o problemă la aeroport. Privi din nou în jos, către apa verde. După ce a sosit fata, a mai apărut cineva. A trebuit să fac puțină curățenie.

Urmă o scurtă pauză, în care Kathryn stoca informațiile primite.

— E cu tine?

— Nu. Dar nu e nici cu ei.

— Și unde e?

— În siguranță. Trebuie să fi ajuns deja la poliție. Ajung înapoi la Ruina în douăzeci de minute. O s-o găsesc din nou.

— Ești teafăr? îl întrebă ea.

— Sunt bine, zise el. Nu-ți face griji pentru mine.

Închise și își strecură telefonul la loc în buzunar.

Bătuci cu piciorul pământul acoperit de frunze putrezite, acolo unde roțile îl răscoliseră, după care se îndreptă către al doilea sac din pânză. Îi desfăcu fermoarul și scoase din el două roți, mai multe tuburi negre și motorul motocicletei portabile de teren pe care o folosise mare parte din vară în proiectul din Sudan. Atât cadrul, cât și motorul de 100 cc erau din aluminiu, ceea ce făcea motocicleta foarte ușoară, și se pliau atât de bine, că puteai să prinzi patru astfel de vehicule pe spatele unui animal de povară și să le duci în regiunile cel mai greu accesibile din lume. Lui Gabriel îi luă mai puțin de cinci minute să o monteze.

Scoase din sac o cască neagră și puse în locul ei geanta lui Liv și celălalt sac gol. Îi închise fermoarul, îl aruncă pe umăr și se urcă în șa, legănându-se de câteva ori ca să dezmorțească arcurile. Lovi de câteva ori pedala pentru a alimenta motorul cu combustibil; acesta se trezi la viață și începu să huruie. Cine l-ar fi auzit, l-ar fi confundat cu sunetul făcut de un ferăstrău mic. Întoarse motocicleta, o băgă în viteză și o luă înapoi pe urmele de cauciucuri pe care le lăsase Renault-ul în drum spre carieră.

53

Liv se trezi brusc, tresărind, cu inima bătând să-i spargă pieptul, de parcă s-ar fi aflat acolo cineva și ar fi încercat să iasă lovind cu pumnii și picioarele. Avusese unul dintre visele acelea în care cazi, te prăbușești și te smulgi din somn în ultima clipă, înainte de a te izbi de pământ. Cineva îi spusese odată că, dacă nu te opreai din cădere, însemna că ești mort. Se întrebase mereu de unde știa.

Își înălță capul pe care și-l ținuse pe brațe, mijindu-și ochii ca să-i apere de lumina strălucitoare din camera de interogatoriu.

Un bărbat ședea pe scaunul din fața ei.

Se trase instinctiv înapoi. Scaunul scârțâi, opintindu-se în șuruburile prinse de podea care-l țineau pe loc.

— 'Neața, o salută bărbatul. Ai dormit bine?

Liv îi recunoscu vocea.

— Arkadian?

— Da, eu sunt. Își coborî ochii pe un dosar aflat pe masă, între ei, după care îi ridică din nou. Întrebarea e cine ești tu?

Liv privi dosarul, simțindu-se de parcă s-ar fi trezit pe planeta Kafka. Lângă el se afla o pungă cu chifle, o cană plină cu cafea neagră și ceva ce semăna cu un pachet de șervețele umede.

— Asta-i tot ce-am putut improviza la repezeală pe post de duș și mic-dejun, zise Arkadian. Servește-te!

Liv dădu să ia niște pâine, văzu în ce hal îi erau mâinile, și luă șervețelele în schimb.

— În general, am încredere în oameni, zise Arkadian, privind-o cum își curăța noroiul uscat și murdăria dintre degete, așa că, dacă cineva îmi spune un lucru, înclin să-l cred, până se ivește altceva care să mă convingă de contrariu. Mi-ai dat numele unui bărbat când te-am sunat și numele acela s-a confirmat.

Privi din nou dosarul.

Liv simți un nod în gât când își dădu seama ce conținea.

— Dar ai spus și că bărbatul în cauză e fratele tău – și cu asta am o problemă.

Ridică din sprâncene, ca un tată răbdător și îngăduitor, care a fost foarte dezamăgit.

— În plus, apari la aeroport în toiul nopții, turuind vrute și nevrute despre oameni care sunt atacați și împușcați, iar asta îmi pune încrederea la grea încercare, domnișoară Adamsen.

O privi cu ochi triști.

— Nu s-a raportat niciun incident în trafic în apropierea aeroportului. Niciun foc de armă. Și, deocamdată, nimeni n-a găsit vreun cadavru pe marginea șoselei. De fapt, în acest moment, singura persoană care susține că toate astea s-au întâmplat ești...

Liv își lăsă capul în jos și se apucă să-și scarpine cu furie părul acoperit de noroi, scuturându-l cu amândouă mâinile, ca un câine înnebunit să scape de un purice, până când o mulțime de diamante minuscule începu să cadă răpăind pe masă. Scărpinatul violent încetă la fel de brusc cum începuse și ochii ei verzi îl străfulgerară de pe chipul mânjit cu noroi.

— Crezi că umblu cu cioburi de geam de mașină în păr, în caz că trebuie să-mi dovedesc spusele?

Arkadian se uită la cristalele minuscule ce străluceau pe suprafața zgâriată a mesei.

Liv se frecă la ochi cu mâini curate, care miroseau acum a loțiune de bebeluși.

— N-ai decât să nu mă crezi că am fost la un pas de-a fi răpită. Nu-mi pasă. Nu vreau decât să-mi văd fratele, să plâng zdravăn, după care să fac aranjamentele, fără-ndoială dificile, ca să-l iau acasă.

— Iar eu aș fi cât se poate de fericit să te las. Dar încă nu sunt convins că el chiar e fratele tău și că nu ești de fapt decât o ziaristă care încearcă să obțină informații exclusive legate de un subiect fierbinte.

Nedumerirea se așternu pe chipul lui Liv.

— Ce subiect fierbinte?

Arkadian clipi, de parcă în mintea lui tocmai avusese loc un declic.

— Răspunde-mi la o întrebare, zise. De când am vorbit prima oară cu tine, ai dat cu ochii de vreun ziar sau ai văzut vreun jurnal de știri ?

Liv clătină din cap.

— Așteaptă aici.

Arkadian bătu în geam. Ușa se deschise și el dispăru.

Liv înșfăcă o chiflă din pungă. Era caldă încă. O înfulecă în timp ce se uita prin crăpătura ușii la biroul dezordonat, auzea zumzetul telefoanelor și al conversațiilor, vedea mesele de lucru pline ochi cu hârtii. Într-un mod straniu, vânzoleala asta o făcea să se simtă ca acasă.

Arkadian se întoarse tocmai când ea lua o gură de cafea, ca să facă prima chiflă să alunece mai ușor pe gât, și întindea mâna după a doua. Polițistul îi împinse peste masă ediția de cu o seară înainte a ziarului.

Liv văzu poza de pe prima pagină. Simți cum ceva se rupe înlăuntrul ei, la fel ca atunci, pe malul lacului, în Central Park. Ochii i se umeziră, încețoșându-i vederea. Întinse mâna ca să atingă imaginea neclară a bărbatului cu barbă stând nemișcat pe vârful Citadelei. Un hohot de plâns se smulse de undeva din adâncul ei și izbucni în sfârșit în lacrimi.

54

Zorii îi adună din nou pe toți în marea catedrală pentru slujba matutină, ultima dintre cele patru liturghii nocturne, pentru a fi martori la moartea nopții și nașterea unei noi zile. Fiindcă serviciul religios avea o însemnătate simbolică foarte puternică, amintind de mântuire, de renaștere, de salvarea din ghearele răului și de triumful luminii asupra întunericului, era obligatoriu ca toți cei din Citadelă să participe la el.

Astăzi, însă, ceva se schimbase.

Athanasius remarcă acest lucru în vreme ce părintele Malachi se afla în toiul uneia dintre elucubrațiile sale retorice lansate de la amvon, iar el se uita visător pe deasupra rândurilor de gărzi în sutane roșii aflate în fața lui. În ciuda regulii severe conform căreia toți trebuia să participe la slujba matutină, una dintre gărzi lipsea. Cu cei un metru nouăzeci și șase ai săi, Guillermo Rodriguez nu trecea de obicei neobservat, întrecându-i cu un cap, la propriu, pe confrații săi. Dar astăzi nu era acolo.

Atunci își aminti de cele șaizeci și două de dosare personale pe care le dusese în încăperea abatelui cu o zi în urmă. Șaizeci și două de dosare roșii pentru șaizeci și doi de călugări Carmina. Își întoarse ușor trupul, de parcă ar fi ascultat cu atenție predica, și-i numără în tăcere.

Aerul captiv din catedrală vibră la sunetul grav al tuturor glasurilor din Citadelă care intonau imnul final de slavă în limba originală a bisericii lor. „În fiecare zi te binecuvântez; îți slăvesc numele de-a pururea și-n vecii vecilor. Mărit ești Tu, Doamne: învață-mă legile tale."

Athanasius reuși să încheie numărătoarea tocmai pe când rândurile de călugări începură să se împrăștie. Erau cincizeci și nouă de gărzi. Trei dintre ei lipseau.

Când soarele se înălță pe cer, ferestrele mari se luminară deasupra altarului; Dumnezeu Își deschisese ochiul măreț și privea în jos, la congregația lui credincioasă. Lumina răzbise, încă o dată, întunericul; noua zi începuse.

Athanasius ieși agale din catedrală, pierdut în marea de sutane maronii, întrebându-se ce putea să însemne noua lui descoperire. Cunoștea câte ceva despre trecutul fratelui Guillermo și bănuia de ce abatele l-ar fi putut alege pe el. Gândul acesta îl tulbura profund. Se mândrise mereu cu faptul că era în stare să-i domolească abatelui pornirile impulsive. Lipsa celor trei gărzi îl neliniștea – nu doar fiindcă se temea de reacția superiorului său față de moartea fratelui Samuel, ci și pentru că fusese nevoit s-o descopere singur.

Cu o zi în urmă, în cripta interzisă, când îi dezvăluise profeția ce părea să prevestească sfârșitul Sacramentului și un nou început, crezuse că asta însemna că abatele renunțase într-o oarecare măsură la secretomania paranoică prin care, în opinia lui, ținuse Biserica încremenită în trecut. Acum, bănuielile lui sugerau exact opusul. Departe de a privi înspre un viitor luminat, se temea că abatele se întorcea la năravurile medievale din trecutul lor întunecat și violent.

55

Liv ședea tăcută în camera de interogatoriu scăldată într-o lumină puternică, supărătoare.

Nu-și luase ochii de la fotografia din ziar cât timp Arkadian îi dăduse cu blândețe toate detaliile. Când încheie, polițistul puse mâna pe dosarul albastru aflat lângă el.

— Aș vrea să-ți arăt mai multe poze, zise el. Le-am făcut înainte de autopsie. Îmi dau seama că poate fi dificil și e în regulă dacă nu vrei să le vezi, dar s-ar putea să ne ajute să înțelegem mai multe despre moartea lui Samuel.

Liv încuviință, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

— Dar mai întâi vreau să clarific ceva.

Ea îl privi.

— Am nevoie să mă convingi că ești într-adevăr sora lui.

Liv se simți sleită. Nu voia să-și depene povestea vieții în acel moment, nu în starea în care se afla, dar își dorea în același timp să știe ce i se întâmplase fratelui ei.

— Nici eu n-am aflat adevărul decât după moartea tatălui meu.

Lucrurile pe care le descoperise în urmă cu opt ani ieșeau acum la suprafață, tot ceea ce ținuse până atunci tăinuit cu strășnicie în sufletul ei.

— Treceam printr-o criză de identitate destul de furtunoasă. Nu aveam un sentiment de apartenență. Știu că majoritatea copiilor trec printr-o fază în care nu simt că fac parte din familia lor, dar eu aveam un nume cu totul diferit de cel al tatălui și al fratelui meu. Nu mi-am cunoscut niciodată mama. L-am întrebat odată pe tata despre ea, dar el a tăcut și s-a închis în sine. În noaptea aceea, l-am auzit plângând. În imaginația mea înfierbântată de adolescentă, am presupus că zgândărisem un secret rușinos de familie. Nu l-am mai întrebat niciodată nimic.

— După moartea lui, durerea mea sau sentimentul de abandon, sau cum vrei să-i spui, a părut să se agațe de această întrebare rămasă fără răspuns. Am făcut o fixație pentru ea. Simțeam nu doar că îmi pierdusem tatăl, ci și orice șansă de a afla cine eram cu adevărat.

— Dar ai aflat, zise Arkadian.

— Da, răspunse Liv. Da, am aflat.

Trase adânc aer în piept și se cufundă din nou în trecutul ei.

— Tocmai îmi începusem primul an de facultate la Universitatea Columbia. Eram studentă la Jurnalism. Prima mea temă importantă a fost să scriu un articol de trei mii de cuvinte pe un subiect la alegere. Am hotărât să împușc doi iepuri dintr-o lovitură. Să fac săpături în trecutul familiei mele. Am luat un autobuz până în Virginia de Vest, în localitatea în care ne născusem eu și fratele meu. E unul din acele orășele care ar putea fi trecute la categoria „Americană" în dicționar. O singură stradă principală, lungă. Magazine cu copertine întinzându-se deasupra trotuarului – majoritatea închise. Se numea Paradise. Paradise din Virgina de Vest. Întemeietorii lui își făcuseră, cu siguranță, mari speranțe.

— În vara în care ne-am născut, mama și tata călătoriseră dintr-un loc în altul, lucrând pe unde apucau. Erau horticultori organici, niște vizionari în mai multe privințe. De cele mai multe ori, sfârșeau prin a accepta slujbe obișnuite de grădinari, ceva proiecte cu municipalitățile locale, să muncească pe la ferme, orice le permitea să câștige suficienți bani pentru atunci când aveau să se nască bebelușii. Se prezentau la controale medicale de câte ori se nimereau prin preajma vreunei clinici, dar cred că în acele vremuri controalele se rezumau la analizele de sânge și ascultatul bătăilor celor două inimioare. Nu existau ecografii. Mama și tata habar nu aveau că era o problemă – până a fost prea târziu.

— „Spitalul" în care m-am născut era un centru medical de la marginea orașului. Când am revenit acolo, l-am găsit cuibărit la umbra unui Wal-Mart[1] uriaș, fără îndoială vinovat pentru

[1] Una dintre cele mai mari companii din domeniul comerțului la nivel mondial.

toate magazinele goale de pe strada principală. Era una dintre acele clinici de țară a căror funcție principală e fie să-i cârpească pe pacienți și să-i expedieze de unde au venit cu un flacon de aspirină, fie să-i trimită la un spital adevărat. Era destul de rudimentară când am găsit-o eu, așa că Dumnezeu știe cum arăta când au ajuns mama și tata acolo.

— Am intrat în vorbă cu asistenta de la recepție, i-am explicat ce făceam și ce căutam. Mi-a arătat o debara ticsită de cutii conținând fișe medicale vechi. Aruncate în dezordine. Mi-a luat o oră numai să găsesc cutia din anul pe care-l căutam. Înăuntru, toate hârtiile erau amestecate. Le-am răsfoit, am găsit și am citit documentele de la naștere. Fișa mea nu era acolo, așa că mi-am notat numele tuturor persoanelor angajate la clinică în acea perioadă și am convins-o pe recepționeră să mă pună în legătură cu una dintre ele, o asistentă care lucrase acolo în anii 1980 – domnișoara Kintner. Se pensionase de câțiva ani, dar locuia în zonă. M-am dus s-o văd. Am stat pe verandă și am băut limonadă. Își amintea de mama. Fusese foarte frumoasă. Mi-a spus că s-a luptat două zile ca să ne aducă pe lume. Medicii nu și-au dat seama care era problema până nu ne-au scos prin „trapă", cum îi spunea ea – o cezariană de urgență.

Se ridică încet de pe scaun.

— M-am născut Sam Newton, zise ea, aproape în șoaptă. Numele fratelui meu era Sam Newton. Ne-am născut în același timp, în aceeași zi, din aceiași părinți. Suntem gemeni.

Se întoarse spre dreapta și își scoase cămașa din cureaua blugilor.

— Dar nu gemeni obișnuiți.

Își ridică bluza.

Arkadian văzu o cicatrice albă pe pielea ei palidă. Un crucifix căzut într-o rană. La fel cu cea pe care o găsise pe trupul călugărului.

— Se spune despre mulți frați și surori că sunt „nedezlipiți", zise Liv. Noi chiar am fost. Nedezlipiți la propriu. Cele trei coaste inferioare ne erau lipite. Suntem ceea ce tabloidele de supermarket descriu în mod lugubru drept frați siamezi. Mai corect, suntem ceea ce se numește gemeni omfalopagi, atunci

când doi nou-născuți sunt uniți la nivelul toracelui. Uneori, au și organe interne comune, cum ar fi ficatul. Noi nu aveam în comun decât masa osoasă.

Liv își lăsă jos cămașa și se așeză la loc pe scaun.

— Sora Kintner a spus că nașterea noastră a făcut mare vâlvă. Nu mai avuseseră niciun caz de gemeni siamezi de sexe diferite, așa că doctorii s-au entuziasmat foarte tare. Apoi, când starea mamei și a noastră a început să se înrăutățească, au intrat în panică. Mama pierduse atât de mult sânge chinuindu-se să ne aducă pe lume, organele interne îi fuseseră atât de afectate de nașterea dublului bebeluș cu formă bizară, că nu și-a mai recăpătat cunoștința. Cred că și-au dat seama că ei, sau spitalul, cel puțin, erau răspunzători, așa că au mușamalizat totul. Mama a murit la opt zile după ce ne-am născut noi – în aceeași zi în care eu și Samuel am fost separați pe cale chirurgicală. Abia atunci au descoperit că fusese emis un singur certificat de naștere. Au eliberat repede încă unul pentru mine, trecând data separării noastre ca data mea de naștere. Presupun că, din punct de vedere tehnic, a fost data la care am devenit o persoană. A fost ideea tatei să mă boteze ca pe mama. Liv Adamsen fusese numele ei de fată, numele tinerei de care se îndrăgostise și pe care o luase de soție. De aceea n-a vrut niciodată să vorbească despre asta.

Arkadian se gândea la noile informații. Le compară cu ceea ce știa deja, căutând în minte întrebări care rămăseseră în continuare fără răspuns.

— Cum se face că numele bunicii tale era diferit de numele mamei tale?

— E o tradiție norvegiană foarte veche, iar bunicii îi plăcea să respecte tradiția. Copiii primeau numele tatălui. Tatăl bunicii se numea Hans, așa că pe ea o chema Hansen, ceea ce înseamnă, în mod ciudat, „fiul lui Hansen". Pe tatăl mamei îl chema Adam, așa că numele ei a fost Adamsen. E o mare bătaie de cap să-ți faci arborele genealogic dacă ești din Scandinavia.

Se uită la ziar. Chipul lui Samuel o privea și el de pe prima pagină.

— Ai spus că vrei să-mi arăți ceva care ar putea explica moartea fratelui meu, zise. Despre ce e vorba?

Privi cum mâna lui Arkadian bătea nehotărâtă darabana pe dosarul albastru. Se mai înmuiase în privința ei, dar era în continuare circumspect.

— Ascultă, zise ea. Îmi doresc la fel de mult ca tine să aflu ce-a pățit. Așa că poți să ai încredere în mine sau nu, e alegerea ta. Dar, dacă meseria mea continuă să te îngrijoreze, sunt dispusă să semnez orice contract de confidențialitate îmi pui în față.

Mâna lui Arkadian încetă să mai bată în dosar. Se ridică și ieși din încăpere, lăsându-l pe masă.

Liv îl privi, suprimându-și impulsul de a pune mâna pe el și de a-l frunzări cât inspectorul nu era de față. Arkadian se întoarse câteva secunde mai târziu, cu un pix și cu contractul standard de confidențialitate al secției Criminalistică. Liv îl semnă și el îi verifică semnătura cu cea de pe o copie a pașaportului primită pe fax. După care deschise dosarul și împinse către ea o fotografie lucioasă de zece pe cincisprezece centimetri.

Fotografia înfățișa cadavrul spălat al lui Samuel întins pe masa de examinare; luminile puternice scoteau în evidență rețeaua întunecată de cicatrice, făcând-o să pară grotescă pe pielea lui palidă.

Liv le privi, consternată.

— Cine i-a făcut asta?

— Nu știm.

— Dar ați vorbit probabil cu cei care-l cunoșteau. Nu știau nimic? N-au spus dacă s-a comportat ciudat – sau dacă părea deprimat în legătură cu ceva?

Arkadian dădu din cap.

— Singura persoană cu care am reușit să vorbim ești tu. Fratele tău a căzut din vârful Citadelei. Presupunem că a locuit acolo câțiva ani, având în vedere că n-am găsit nicio dovadă că ar fi stat în altă parte în oraș. De cât timp ai zis că dispăruse?

— De opt ani.

— Și în tot acest timp nu ați luat deloc legătura?

— Nu.

— Deci, dacă el s-a aflat acolo tot timpul, ultimele persoane care l-au văzut în viață locuiesc în Citadelă și mă tem că nu vom

putea vorbi cu niciuna dintre ele. Am trimis o solicitare, dar e o simplă procedură. Nimeni nu mă va contacta.

— Nu poți să-i obligi?

— Citadela se conduce, la propriu, după legile ei. E un stat în stat, cu propriile norme și sistem de justiție. Nu pot să-i oblig să facă nimic.

— Deci ei pot alege să tacă mâlc, deși a murit cineva, și nimeni nu poate face nimic în privința asta?

— Cam așa ceva, zise Arkadian. Deși sunt sigur că în cele din urmă vor da o declarație. Sunt la fel de conștienți de beneficiile PR-ului pozitiv ca orice altă organizație. Între timp, avem alte piste pe care le putem investiga.

Scoase alte trei fotografii din dosar și i-o întinse pe prima.

Liv își văzu numărul de telefon scrijelit pe o bucățică subțire de piele.

— Am găsit asta în stomacul fratelui tău. Așa am reușit să dăm de tine atât de repede.

Împinse și a doua fotografie.

— Dar nu e tot ce-am găsit.

56

Ulicioarele din Cartierul Pierdut fuseseră brăzdate de tăieturi făcute de copitele cailor și de căruțe, la începutul veacului al VI-lea d.H., și în prezent erau mai mult decât neadaptate la volumul, viteza și spațiul necesare traficului modern. Cum lărgirea șoselelor ar fi implicat demolarea unor clădiri, ceea ce nu era o opțiune în cazul de față, urbaniștii au pus în aplicare un sistem de străzi cu sens unic atât de complex, că mașinile se prindeau în el așa cum se prind muștele într-o pânză de păianjen.

Condusul ambulanței pe aceste străduțe medievale îi dădea coșmaruri lui Erdem. Conform manualului de instrucțiuni pentru paramedici, trebuia să răspundă oricărui apel din zona metropolitană în cincisprezece minute. În același timp, trebuia să-și ducă vehiculul înapoi în aceeași stare în care îl luase la plecare. Ceea ce însemna că o incursiune în acest labirint de ulicioare pietruite și străjuite de ziduri cu tencuiala scorojită, la o viteză apropiată de cea necesară ca să-și îndeplinească prima dintre obligații, ducea inevitabil la îndeplinirea lamentabilă a celei de-a doua.

Privi crucea din partea laterală a ambulanței ivindu-se încet din umbra unei alei pietruite, dezvăluind în mijloc toiagul lui Asclepios, pe care se încolăcea un șarpe. Acceleră ușor și își îndreptă din nou privirea către șosea, încercând să recupereze puțin din timpul pierdut înainte ca următorul obstacol să-l forțeze să se târască din nou cu precauție.

— Cum stăm? întrebă.

— Suntem deja la paisprezece minute, răspunse Kemil, verificând ceasul. Nu cred că vom bate niciun record de data asta.

Victima către care se îndreptau era un bărbat alb găsit fără cunoștință pe una din străduțele lăturalnice de la marginea

Cartierului Pierdut. Având în vedere ora și locul, Erdem bănuia fie că luase o supradoză de droguri, fie că fusese împușcat sau înjunghiat. Cel care sunase nu dăduse prea multe informații, suficiente însă cât să justifice trimiterea unei ambulanțe; cu alte cuvinte, începutul perfect al unei zile perfecte.

— Vreo veste de la poliție? întrebă Erdem.

Kemil verifică afișajul scannerului radio, căutând numărul unei mașini de patrulă a poliției.

— Nț, făcu. Probabil că nu și-au terminat cafeaua și chiflele.

Evident, patrula poliției nu trata cazul drept o urgență. Spre deosebire de paramedici, nu erau obligați să răspundă în cincisprezece minute, cu atât mai puțin în timpul micului dejun.

— Am ajuns. Erdem încetini, luă un viraj și zări o grămadă de haine boțite la celălalt capăt al străzii întunecate. Nici urmă de mașina poliției. Nici țipenie de om.

— Șaptesprezece minute, zise Kemil, apăsând un buton pe scannerul radio care avea să transmită la dispecerat ora la care ajunseseră. Nu-i rău.

— Și nicio zgârietură, spuse Erdem, oprind ambulanța, scoțând cheile din contact și dându-se jos din scaunul șoferului într-o singură mișcare, îndelung repetată.

Bărbatul de pe caldarâm era palid ca moartea și, în secunda în care îl întoarse cu fața în sus, Erdem descoperi de ce. Întreaga coapsă dreaptă îi era îmbibată de sânge. Ridică o bucată de material din pantalonii sfâșiați, ca să vadă cât de gravă era rana, și încremeni. În locul unei răni deschise, avea în fața ochilor tifonul pătat cu sânge al unui bandaj legat strâns, destul de recent. Era pe punctul de a se întoarce ca să-l strige pe Kemil, când simți în ceafă țeava rece a unui pistol.

Kemil nici măcar nu apucase să se dea jos din mașină când bărbatul cu barbă apăru lângă fereastra deschisă și-i băgă pistolul în față.

— Anunță, zise cu un accent ce părea britanic. Nu e nevoie de asistență. Spune-le că individul pe care l-ați găsit e beat și nimic mai mult.

Kemil întinse mâna pe nevăzute către aparat, cu privirea trecând de la gaura neagră a pistolului la ochii albaștri, neclintiți, ai celui care-l ținea îndreptat către el. Era a doua oară când i se întâmpla să fie atacat, în aproape șase ani. Știa că trebuia să rămână calm și să coopereze, dar tipul ăsta avea ceva cu adevărat neliniștitor. Ultima dată când ambulanța fusese prinsă într-o ambuscadă, atacatorii purtau ochelari de schi și erau drogați și agitați în așa hal, încât puteau la fel de bine să-și scape armele ori să tragă cu ele. Tipul ăsta însă era calm și nu purta mască. Singurele lucruri sub care-și disimula înfățișarea erau barba deasă, crescută în smocuri în jurul peticelor de piele arsă încrețită, și gluga roșie a fâșului trasă peste părul lung, de culoarea nisipului.

Mâna lui Kemil găsi emițătorul. Îl ridică și făcu ce i se ordonase.

57

Liv privea noua fotografie din fața ei.

Altă tăviță din inox acoperită cu un prosop din hârtie, pe care se aflau cinci sâmburi maronii, fiecare având ceva scrijelit pe suprafața lucioasă.

Arkadian împinse o a treia fotografie pe masă.

— Simbolurile erau scrijelite pe ambele părți, zise. Cinci sâmburi, zece simboluri – în mare parte litere, un amestec de litere mari și litere mici.

Aranjă fotografiile pe două rânduri, astfel încât cea de sus să stea peste cea de jos. Literele erau acum aliniate în perechi.

T a M + k
? s A a l

— Sunt aranjate în aceeași ordine în ambele fotografii, ca să vezi ce semne erau scrijelite pe fiecare sâmbure, în caz că au fost grupate în mod intenționat. Mie nu-mi spun nimic, dar poate că tocmai asta e ideea. Poate că nu trebuie să fie ceva evident pentru toți. Poate că îți e destinat doar ție.

Liv privi talmeș-balmeșul de litere.

— Îți spun ceva?

— Nu la prima vedere, zise ea. Îmi dai, te rog, pixul înapoi?

Arkadian băgă mână în buzunar și i-l întinse.

Liv luă ziarul, îl netezi și copie simbolurile în porțiunile de cer care înconjurau imaginea fratelui ei în fotografia de pe prima pagină. Își văzu numele alcătuit din litere și îl trecu pe hârtie, adăugând restul simbolurilor dedesubt, astfel încât să păstreze perechile originale.

s a M l ?
a + A . k T

Era o transcriere stenografică, dând de știre că SAMUEL fusese ATACAT? Varianta părea puțin trasă de păr. În plus, sâmburii fuseseră descoperiți în timpul autopsiei, ceea ce făcea informația oarecum de prisos.

— Nu aveți experți în spargerea de coduri pentru astfel de situații?

— Există un profesor de criptologie la Universitatea din Gaziantep, care ne ajută din când în când, dar nu l-am contactat în cazul de față. Mi se pare că fratele tău a făcut niște eforturi extraordinare să se asigure că mesajul acesta nu ajunge în mâinile cui nu trebuie, așa că, eu pot cel puțin să-i respect dorința. Cred că îți e destinat ție și că tu ești singura capabilă să înțeleagă ceva din el.

Arkadian își coborî glasul.

— Nimeni altcineva nu mai știe de sâmburii ăștia. Doar medicul patolog care i-a găsit, eu – și acum tu. Nu am pus fotografiile la dosar. Dacă s-ar răspândi vestea, toți ruinologii și adepții teoriilor conspiraționiste despre Sacrament ar începe să-și dea cu părerea despre semnificația mesajului. Eu încerc să rezolv cazul ăsta, nu să găsesc identitatea Sacramentului – deși...

Privi încă o dată sâmburii cu atenție.

— Deși ce? îl zori Liv să răspundă.

— Deși am unele bănuieli că în final s-ar putea dovedi că e vorba de unul și același lucru.

58

Cu două etaje mai jos, o mână pistruiată introduse numele utilizatorului și parola care îi permiteau accesul în baza de date a poliției. Ecranul pâlpâi și un cont de e-mail se deschise, anunțându-l că are șapte mesaje noi. Șase erau note interne ale departamentului, pe care nimeni nu se obosea să le citească vreodată, iar al șaptelea era de la cineva numit GARGOYLE. Fără subiect. Bărbatul privi agitat peste monitor, după care îl deschise. Conținea un singur cuvânt. *Verde*.

Îl șterse, înlăturând orice urmă din rețea, apoi deschise un modul de comandă. Un dreptunghi negru apăru pe ecran, cerându-i alt nume de utilizator și altă parolă. Le introduse pe amândouă, pătrunzând astfel, cu ajutorul virusului, și mai adânc în sistem și scanând fișierele actualizate recent.

GARGOYLE era un program destul de simplu pe care-l crease el însuși și care ușura mult monitorizarea cazurilor în care nu îi era permis să-și bage nasul. În loc să treacă prin procesul anevoios care presupunea accesarea frauduloasă a bazei centrale de date și verificarea manuală a actualizărilor, nu trebuia decât să atașeze programul arhitecturii oricărui fișier și, de câte ori acesta era modificat, GARGOYLE îl anunța automat pe e-mail.

Găsi fișierul despre călugărul mort, îl deschise și începu să-l parcurgă. La pagina douăzeci și trei găsi un paragraf pe care programul îl colorase în verde-deschis. Textul se referea la aducerea la sediu a unei individe pe nume Liv Adamsen, în urma relatărilor neconfirmate ale acesteia privind o tentativă de răpire la aeroport. Femeia se găsea mai sus, într-o cameră de interogatoriu de la etajul patru. La secția Furturi și Criminalistică. Bărbatul se încruntă, neînțelegând prea bine ce aveau toate astea de-a face cu călugărul mort.

Dar...

Nu era problema lui.

Ambele părți îi ceruseră ca orice informație nouă adăugată la dosar să le fie transmisă direct. Cine era el să judece ce era important și ce nu?

Introduse un stick de memorie în portul USB din partea din partea frontală a calculatorului, copie informațiile, după care închise fișierul și refăcu grijuliu, în sens invers, traseul pe care îl urmase prin labirintul bazei de date, închizând la loc toate ușile invizibile pe măsură ce le lăsa în urmă.

Când reveni la ecranul de pornire, deschise un fișier în Excel, suficient de inofensiv pentru oricine ar fi fost curios să arunce o privire, își luă haina și telefonul și se îndreptă către ușă. Nu trimitea niciodată nimic de la computerul lui, fie chiar și criptat. Era prea riscant, iar el era prea prudent. În plus, la colț se afla un Internet caffé unde chelnerițele arătau trăsnet și cafeaua era mai bună.

59

Liv își petrecu următoarele câteva minute căutând cuvinte în talmeș-balmeșul de litere și notându-le într-o listă. Găsi combinații ca SALT, LAST, TASK, MASK[1] – nimic senzațional, nimic de genul GRAIL sau CROSS[2] sau orice alt lucru care se zvonea că ar fi Sacramentul; cu siguranță nimic pentru care să merite să-ți dai viața.

Încercă să alcătuiască un cuvânt din majuscule – MAT – și studie literele rămase – s a l a k. Îl privi pe Arkadian.

— Ce limbă se vorbește în Citadelă?

Arkadian ridică din umeri.

— Greacă, latină, aramaică, engleză, ebraică – toate limbile moderne și multe dintre cele moarte. Se spune că au o bibliotecă imensă, plină ochi cu texte din Antichitate. Dacă fratele tău a avut de-a face cu ea, bănuiesc că mesajul ar putea fi scris în oricare dintre aceste limbi.

— Minunat.

— Dar nu cred că ar fi procedat așa. De ce ți-ar trimite un mesaj pe care nu l-ai înțelege?

Liv oftă adânc și luă fotografia cadavrului fratelui său. Ochii ei urmăreau liniile precise care îi înconjurau umerii, coapsele și gâtul, crucea în formă de „T" însemnată adânc cu fierul înroșit în umărul său stâng.

— Poate că cicatricele astea conțin un mesaj, zise. Un fel de hartă.

— Sunt de acord că au o însemnătate, dar cred că simbolurile sunt mai importante. S-a chinuit să le scrijelească pe cinci sâmburi minusculi, după care i-a înghițit, împreună cu numărul tău

---

[1] „Sare", „Ultim", „Sarcină", „Mască".

[2] „Graal", „Cruce".

de telefon, și s-a aruncat în jurisdicția noastră, ca să fie găsite la autopsie.

Liv își întoarse din nou privirea către ziar, unde imaginea lui Samuel era acum înconjurată de literele pe care el se străduise atât de mult să le ascundă.

— Vreau să-l văd, zise.

— Nu cred că e o idee prea bună, spuse Arkadian cu blândețe. Fratele tău a căzut de la o înălțime foarte mare. A suferit răni pe mare parte din corp și i-am făcut o autopsie detaliată. Ar fi mai bine să aștepți.

— Să aștept până ce? Până-l curățați?

— Domnișoară Adamsen, nu cred că-ți dai seama prin ce trece un cadavru în timpul autopsiei.

Liv respiră adânc și îl țintui cu ochii ei verzi strălucitori.

— După o examinare externă minuțioasă, medicul legist face o incizie în formă de „Y" pe trunchi, sparge sternul și scoate inima, plămânii și ficatul pentru mai multe analize. Desprinde apoi calota craniană cu un ferăstrău și îndepărtează și mai mult pielea de pe creștet pentru a permite accesul la creier, care este și el scos pentru a fi examinat. Ai fost vreodată în New Jersey, inspectore?

Arkadian clipi.

— Nu, răspunse.

— Anul trecut, în Newark am avut o sută șapte crime – mai mult de două pe săptămână. În ultimii patru ani am scris articole despre toate aspectele crimelor și am investigat fiecare element al procedurilor de anchetă ale poliției, inclusiv autopsiile. Am asistat la mai multe autopsii decât majoritatea polițiștilor începători. Așa că știu că nu va fi o imagine prea plăcută, știu că e vorba de fratele meu, dar mai știu și că nu am zburat atâtea ore cu avionul, plătind cu un card de credit ajuns la limită – care mi-a fost furat între timp, apropo – doar ca să mă uit la niște poze. Așa că, te rog, zise, întorcând fotografia și împingând-o înspre el pe masă, du-mă să-mi văd fratele.

Ochii lui Arkadian se plimbară de la chipul lui Liv la imaginea din fotografie și înapoi. Aveau același ten, aceiași pometi proeminenți și aceiași ochi îndepărtați unul de celălalt. Ochii lui Samuel erau închiși, dar el știa că aveau același verde intens.

Soneria mobilului său întrerupse tăcerea.

— Scuză-mă, zise, ridicându-se și îndreptându-se către colțul încăperii.

— N-o să-ți vină să crezi, se bâlbâi o voce surescitată în urechea lui în clipa în care apăsă pe butonul de răspuns. Când credeam că un caz nu poate deveni mai bizar de-atâta, zise Reis, am primit rezultatele analizelor!

— Și?

— Celulele călugărului sunt...

O sirenă stridentă îl făcu pe Arkadian să-și smulgă telefonul de lângă ureche.

— CE NAIBA SE AUDE? strigă, ținând aparatul cât de aproape putea fără să-și spargă timpanul.

— ALARMĂ DE INCENDIU! îi răspunse Reis strigând la rândul lui ca să se facă auzit printre țipetele ascuțite, rău-prevestitoare, ale sirenei. CRED CĂ NE EVACUEAZĂ. NU SUNT SIGUR CĂ E UN EXERCIȚIU. TE SUN CÂND SE TERMINĂ.

Arkadian se uită la Liv. Privirile li se încrucișară. Polițistul se hotărî.

— NU-ȚI FACE GRIJI, zbieră în telefon, VIN EU LA TINE. Zâmbi și adăugă, pentru urechile lui Liv și ale lui Reis, în egală măsură: ȘI ADUC CU MINE UN MUSAFIR.

60

Zgomotul asurzitor al elicelor se intensifică atunci când motorul Double Wasp din aripa dreaptă primi cei două mii de cai putere care îl ajutau să întoarcă aparatul, până când trapa din spate a calei ajunse în dreptul ușii depozitului.

Kathryn se uita cum câțiva bărbați în salopete roșii o luaseră la fugă, proptind opritorii din lemn sub roțile supradimensionate ale avionului de marfă C-123, pe care îl achiziționaseră contra exorbitantei sume de un dolar de la Forțele Aeriene Braziliene, cu condiția ca fundația să îl facă apt de zbor, să îi obțină certificatul de navigabilitate și să îl ia de la baza militară în treizeci de zile de la semnarea contractului, în caz contrar urmând să fie folosit ca țintă la antrenamente. Fusese într-o stare atât de proastă, că de-abia reușiseră să-l reabiliteze la timp, dar de atunci înregistrase peste douăzeci de mii de ore de zbor.

Huruitul motoarelor scăzu în intensitate și norul de picături de apă pe care îl ridicaseră pe pistă se destrămă în timp ce trapa calei se lăsa în jos. Kathryn înaintă pe pista udă, urmată de voluntara Becky și de un ofițer de la vamă care-și ținea șapca pe cap cu o mână și o mapă cu clemă în cealaltă. Kathryn o luase pe Becky cu ea ca să verifice marfa din cala umplută până la refuz, comparând-o cu informațiile din manifestul zborului, dar și pentru ca trăsăturile ei atrăgătoare și firea săritoare să le distragă atenția ofițerului vamal și celorlalți lucrători de la sol în timp ce partea cea mai prețioasă și neînregistrată a încărcăturii era luată cu discreție de acolo.

Își văzuse tatăl de multe ori în ultimii ani, dar niciodată la Ruina. Era prea periculos, chiar și după atâta timp. De obicei, zbura ea la Rio sau se întâlneau în altă parte a lumii pentru a petrece puțin timp împreună, să discute ultimele proiecte ale

fundației, să tune și să fulgere împotriva nedreptăților săvârșite pe planetă și să bea un whisky de calitate.

Ajunse în capătul rampei și privi logoul mare al corporației, desenat pe învelișul subțire din aluminiu al primului palet. Mare parte din încărcătura acestui zbor special era alcătuită din îngrășământ din azotat de potasiu, cadou din partea unei mari companii petrochimice, care încerca să-și spele păcatele și să compenseze toate relele pe care le făcea în lume. Kathryn accepta de fiecare dată cu sentimente contradictorii astfel de donații, dar se gândea că oamenilor care aveau să beneficieze în final de pe urma lor puțin le păsa de bazele morale; singurele baze care contau în ochii lor erau cele ale pământurilor pe care să-și poată cultiva hrana.

În câteva zile, îngrășământul avea să fie amestecat cu praful steril ce mărginea un sat din Sudan – dacă guvernul sudanez avea să le acorde permisiunea să-l introducă în țară pe calea aerului și dacă Gabriel avea să reușească să-i convingă pe comandanții militari de acolo să nu-l fure pentru a-l preschimba în bombe. Avansase destul de mult când ea îl sunase ca să-l cheme înapoi acasă. Acum va trebui s-o ia de la capăt.

Kathryn privi într-o parte.

Becky și ofițerul vamal începuseră deja să verifice numerele de pe cutii. În spatele lor îi văzu pe doi dintre cei trei membri ai echipajului dând ocol aripii și îndreptându-se către partea din spate a avionului. Avu nevoie de un efort de voință să nu se uite direct la ei. Așteptă răbdătoare să iasă din raza ei vizuală înainte de a se întoarce și a coborî de pe rampă.

— Mă duc să-i spun șoferului motostivuitorului că poate veni încoace pentru a se apuca de treabă, strigă peste umăr.

— Mersi, zise ofițerul vamal, fără a întoarce privirea.

Kathryn porni către depozit. Era plin aproape pe trei sferturi de cutii și paleți așezați în rânduri, cu spații egale între ele. Ilker rearanja câteva cutii cu echipamente de filtrare a apei. Îi făcu semn în direcția avionului și el îi răspunse ridicând degetul mare, întoarse motostivuitorul și se îndreptă către ușa deschisă. Kathryn continuă să înainteze pe unul dintre culoarele formate printre cutii, către biroul aflat în partea din spate a depozitului.

Unul dintre membrii echipajului își turna cafea dintr-un ibric aflat sub televizorul de pe peretele din partea cealaltă a încăperii. Se întoarse și o privi, cu chipul bronzat deja încrețit într-un zâmbet larg.

— Ofițer-navigator Miguel Rodriguez, la dispoziția dumneavoastră, se prezentă, lovind ecusonul de pe uniformă.

Kathryn se năpusti înspre el, aproape doborându-l în îmbrățișarea plină de dor. În ciuda oboselii, a grijilor pe care și le făcea în legătură cu prezentul, a traumelor din zilele trecute și a poverii istoriei ce atârna asupra zilelor care urmau să vină, uită de toate pentru o clipă și îl strânse în brațe.

După nouăzeci de ani petrecuți în exil, Oscar de la Cruz se întorsese acasă.

Se ținură strâns îmbrățișați până când telefonul lui Kathryn vibră în buzunar, rupând vraja. Se desprinse din brațele tatălui ei, îl sărută pe ambii obraji, după care scoase telefonul din buzunar. Oscar o privi încruntându-se pe când citea e-mailul care-i fusese transferat pe mobil.

— Gabriel?

Kathryn dădu din cap.

— Fata. E la secția de poliție.

— Cine e sursa?

— Cineva din clădirea sediului poliției.

— De încredere?

— Oferă informații corecte.

Oscar clătină din cap.

— Nu e același lucru.

Kathryn ridică din umeri.

— Ni le furnizează de câte ori le cerem și se dovedesc întotdeauna adevărate.

— Și ce fel de informații ne-a dat sursa asta până acum?

— Dosare ale poliției privind toate anchetele care au avut legătură cu Biserica din ultimii trei ani. Am aflat despre el prin intermediul unei cunoștințe din mass-media.

— Deci bănuiesc că nu ne furnizează aceste informații de dragul cauzei noastre?

— Nu. O face pentru bani.

Își privi din nou telefonul, recitind mesajul, înregistrând ora la care sosise, furioasă pe ea însăși că nu-l văzuse mai devreme. Reveni la ecranul principal și apăsă un buton de apelare rapidă. Se întreba dacă sursa îi trimisese informația înainte sau după ce o furnizase celor din Citadelă. Nu avea însă prea mare importanță. Până la ora asta, cei care încercaseră s-o răpească pe tânără la aeroport primiseră cu siguranță aceeași veste și se regrupau deja.

Legătura se formă.

Undeva în Ruina un alt telefon începu să sune.

61

Bazilica Ferrumvia[1] era cea mai mare clădire din Ruina care nu aparținea Bisericii. Se înălțase la mijlocul secolului al XIX-lea, din mahalaua ce străjuia Cartierul Pierdut la sud încă din Evul Mediu, bucată cu bucată, ca un far cărămiziu, simbol al speranței și al progresului. În ciuda denumirii cu rezonanțe ecleziastice, singurul lucru la care oamenii se închinau înăuntrul ei era comerțul. Biserica Drumului de Fier era gara centrală din Ruina.

Când Gabriel ajunse în dreptul fațadei gotice, era oră de vârf. Opri motocicleta ușoară sub vasta copertină din sticlă și fier forjat ce se întindea în fața clădirii și o băgă într-un loc de parcare, lângă un șir de scutere. Lăsă cricul jos, opri motorul și intră grăbit în gară, ca orice navetist care avea un tren de prins.

Traversă în viteză sala de așteptare gălăgioasă și coborî în tăcerea absolută a biroului pentru depozitarea bagajelor de mână, îngropat sub peronul 16.

Dulăpiorul 68 se afla în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, chiar sub una dintre cele șase camere video cu circuit închis care o supravegheau. Poziția camerei însemna că, deși chipul lui Gabriel era vizibil pentru oricine ar fi monitorizat imaginile, conținutul dulăpiorului nu era. Introduse un cod din cinci cifre și deschise ușa.

Înăuntru se găsea un alt sac din pânză neagră, identic ca mărime și marcă cu cel de pe umărul lui. Îi desfăcu fermoarul și scoase din el o jachetă neagră matlasată și două încărcătoare pline. Puse încărcătoarele în dulăpior, își scoase pistolul, îi deșurubă cu grijă amortizorul și îl lăsă să cadă în sac. Liniștea era necesară în timpul nopții. Orice împușcătură pe timp de zi trebuia să se audă

[1] „Drumul de fier."

însă destul de tare încât să-i alunge pe toți cei care n-aveau ce căuta acolo. Nu voia ca martori inocenți să fie răniți din greșeală. În armată li se spunea victime colaterale. În oraș, crimă.

Privi în jur, își dădu jos sacul de pe umăr și haina de pe el, înlocuind-o cu jacheta matlasată. Băgă încărcătoarele în buzunar și pistolul la loc în tocul care îi atârna pe umăr și care era acum mai puțin umflat fără amortizor. Luă sacul, îl băgă în dulăpior, apoi îi desfăcu fermoarul și scoase din el geanta lui Liv. Ezită o clipă, deoarece politețea înnăscută îl împiedica să-și bage nasul în obiectele personale ale unei femei, dar îl deschise totuși, în cele din urmă.

Găsi înăuntru haine, cosmetice, un încărcător pentru telefonul mobil, lucruri pe care le-ai băga la repezeală într-o geantă dacă ai pleca undeva în grabă. Sacul mai conținea un laptop mic într-o geantă, un portmoneu, carduri de credit, un ecuson de presă și un card de fidelitate de la Starbucks, aproape plin. Dintr-un buzunar lateral ieșiră la iveală un pașaport, un rând de chei de la casă și un plic de hârtie cu fotografii. În el se găseau vreo douăsprezece poze lucioase, înfățișându-i pe Liv și un tânăr în excursie la New York. Fata din fotografie era cu câțiva ani mai tânără decât cea pe care o cunoscuse la aeroport – avea probabil în jur de douăzeci de ani. Tânărul era, fără îndoială, fratele ei. Avea același păr blond închis, același chip rotund, atrăgător – chipeș la el, frumos la ea – și pe ambele fețe aceiași ochi verzi străluceau de bucuria unor hohote de râs împărtășite.

Ultima imagine data excursia înainte de septembrie 2001. Tânărul stătea singur între turnurile gemene ale World Trade Center, cu brațele întinse în lături, părând să le sprijine, cu fața schimonosită, mimând în glumă un efort extrem. Cu părul lui lung și începutul de barbă, arăta aidoma lui Samson în templul filistenilor. Era o fotografie ce părea să prevestească tragediile care aveau să vină, nu doar din cauza a ceea ce se petrecuse cu turnurile, ci și fiindcă imaginea tânărului fericit maimuțărindu-se cu brațele întinse în lături imita poziția în care avea să stea, ani mai târziu, în ultimele sale ore de viață.

Gabriel băgă fotografiile la loc în plic. Spiritul practic îl îndemna să lase sacul de voiaj în dulăpior, dar și-l aruncă totuși pe

umăr, trânti ușa și se îndreptă către ieșire. Faptul că îl avea asupra lui acționa ca un talisman care să-i poarte noroc, o lentilă prin care să-și focalizeze hotărârea și scopul, astfel încât, atunci când avea s-o găsească pe Liv și s-o ducă undeva în siguranță, să i-l poată înapoia.

În mintea lui, siguranța ei devenise misiunea lui personală. Nu putea să spună cu exactitate de ce, sau când hotărâse că așa era. Poate când o urmărise fugind cât o țineau picioarele prin parcarea alunecoasă din cauza ploii, împinsă de la spate de o frică pe care, în parte, și el i-o provocase. Poate chiar mai devreme – când îi văzuse prima oară ochii de un verde uimitor, care căutau adevărul în ochii lui. Putea cel puțin s-o liniștească și să-i înlăture frica, dacă va avea ocazia.

Ieși din bezna biroului de bagaje de mână în lumina orbitoare a sălii de așteptare. Tavanul arcuit din sticlă, având treizeci de metri în cel mai înalt punct, părea să absoarbă orice zgomot și să-l reflecte înapoi. Era atâta gălăgie, că mai degrabă simți telefonul sunându-i în buzunar decât să-l audă.

— Fata a fost dusă la sediul poliției, zise Kathryn. E într-o cameră de interogatorii la etajul al patrulea și dă o declarație despre evenimentele de azi-noapte.

— Cât de veche e informația?

— Tocmai am primit-o. Dar credem că persoana care ne-a dat-o îi informează și pe călugării Sancti.

Era logic. Și însemna totodată că aceia care încercaseră să pună mâna pe Liv noaptea trecută se aflau și ei prin preajmă, așteptând răbdători o altă ocazie.

— Te sun înapoi, zise și închise telefonul.

Își puse casca pe cap când ajunse la motocicletă și medită la următoarea mișcare. Se gândea că Liv era în siguranță cât timp se afla în camera de interogatorii, dar n-avea să stea acolo pe vecie, iar clădirea care găzduia sediul poliției era imensă. Ar fi aproape imposibil s-o găsească fără să atragă atenția asupra lui. În timp ce pornea motorul, aruncă o privire către un stand de ziare care vindea ediția de dimineață a cotidianului local. O nouă fotografie a călugărului umplea prima pagină, făcută de

mai aproape de data aceasta, fără îndoială cu un obiectiv foarte lung. Titlul de deasupra era CĂDEREA OMULUI.

Băgă motocicleta în viteză și se strecură agil în traficul lent al dimineții.

Știa cu exactitate unde avea să se ducă Liv în continuare.

62

Arkadian împinse ușa mare din sticlă a sediului poliției și o ținu deschisă. Liv ieși din clădire, mijindu-și ochii în soarele puternic al dimineții. Câțiva polițiști în uniformă și angajați civili se adunaseră în jurul unei scrumiere ce se înălța din caldarâm, un altar al dependenței pe care o împărtășeau cu toții. Liv se îndreptă către ei, pentru a se alătura liturghiei.

— Bănuiesc că nu pot să-ți fur una, nu? îl întrebă pe un tip cu cămașă albă și cravată albastră. Angajații civili erau de obicei puțin mai amabili decât polițiștii. El se uită la ea, dându-se ușor înapoi când o văzu cât era de murdară.

— E-n regulă, e cu mine, zise Arkadian.

Bărbatul scoase un pachet necartonat de Marlboro Lights.

— Mersi, făcu Liv, scoțând o țigară și lovind-o ușor de dosul palmei. Îți rămân datoare.

Funcționarul îi întinse o brichetă aprinsă și Liv își lăsă capul în jos ca să ajungă la ea. Trase adânc în piept fumul uscat, tânjind după doza de nicotină. Avea un gust la fel de rău ca țigările pe care le fumase în camera de interogatoriu. Îi aruncă bărbatului un zâmbet și se întoarse, luând-o pe urmele lui Arkadian.

— Deci când l-ai văzut ultima oară pe fratele tău? o întrebă el când îl prinse din urmă.

Liv mai trase un fum din țigară, sperând ca fericirea binecunoscută s-o învăluie în curând.

— Acum opt ani, spuse, expirând fumul acru. Chiar înainte să dispară.

— Ai idee de ce a plecat?

Liv se strâmbă din cauza gustului neplăcut care-i rămăsese în gură. Ce era cu țigările astea străine? Toate aveau gust de cauciuc ars.

— E o poveste lungă.

— Păi, atunci, să nu ne grăbim. Morga e la două străzi distanță de aici.

Liv mai trase circumspectă un fum, după care aruncă țigara într-un canal de scurgere, pe cât de discret putu, sperând că omul amabil care i-o dăduse nu se uita după ea.

— Bănuiesc că a început la moartea tatei. Nu știu cât de multe știi despre accident...

Arkadian se gândi la dosarul pe care îl alcătuise cu informații din trecutul călugărului și la articolul ce relata tragicul accident de mașină din prăpastia înghețată.

— Cunosc detaliile.

— Știai că fratele meu s-a considerat vinovat? Sindromul supraviețuitorului, așa i-au spus doctorii. Nu putea scăpa de sentimentul că el era de vină pentru tot și prin urmare nu merita să mai fie în viață. A făcut mult timp terapie, încercând să se împace cu gândul. În cele din urmă, a ales calea religiei. Bănuiesc că se întâmplă des. Începi să cauți răspunsuri. Dacă nu le găsești în realitatea imediată, le cauți în altă parte.

Revăzu în minte evenimentele petrecute cu opt ani în urmă: călătoria în Virginia de Vest; cântecul greierilor pe veranda sorei Kintner pe când aceasta îi povestea tot ce știa; cât de clar și de logic îi păruse totul dintr-odată; apoi bezna care se lăsase imediat, întunecându-i din nou viața, când îi împărtășise lui Samuel ceea ce descoperise.

— N-ar fi trebuit să-i spun niciodată.

— Nu fi așa de dură cu tine însăți, zise Arkadian. Când Samuel s-a învinovățit pentru moartea tatălui vostru, tu ai gândit la fel?

— Nu.

— Și i-ai spus că nu era vina lui?

— Bineînțeles.

— Ei bine, și eu îți spun ție acum: moartea lui Samuel nu e vina ta. Indiferent ce i-ai spus, indiferent ce crezi că ai făcut ca să-l alungi, el o apucase deja pe drumul lui. Nimic din ce-ai fi putut să faci, într-un sens sau în celălalt, n-ar fi schimbat asta.

— Cum poți să fii așa de sigur?

— Fiindcă, dacă ar fi avut resentimente față de tine sau te-ar fi considerat responsabilă în vreun fel, de ce s-ar fi străduit așa de mult să se asigure că te vom găsi?

Liv ridică din umeri.

— Poate ca să mă pedepsească.

Arkadian clătină din cap.

— Dar nu așa merg lucrurile. Ai scris cu siguranță despre cazuri de răpiri, de persoane dispărute.

— Despre câteva, da.

— Și care e cel mai rău lucru în situații din astea? Pentru rude, vreau să spun.

Liv se gândi la oamenii pe care îi intervievase: privirile hăituite; speculațiile ce li se învârteau necontenit în minte, legate de ce se putuse întâmpla; grijile și nesiguranța fără sfârșit. Se gândi la demonii cu care își împărțise ea viața de când Samuel dispăruse fără urmă.

— Cel mai rău lucru e să nu știi.

— Exact. Dar tu știi ce a pățit Samuel fiindcă el s-a asigurat că așa va fi. Nu te pedepsea astfel. Te elibera.

Urletul unei sirene îi făcu pe amândoi să tresară când un camion mare de pompieri se năpusti printre mașinile aflate în trafic și o coti pe prima stradă. Arkadian se uită la el cum dispare după colț, apoi o luă la fugă. Liv îl privi uimită o secundă, după care se grăbi după el. Îl ajunse din urmă când dădea colțul.

63

Grupuri de persoane în halate de laborator și cămăși umpleau strada, cu mâinile băgate adânc în buzunare, cu umerii zgribuliți de frig. Camionul care trecuse în viteză pe lângă ei opri lângă un altul, parcat deja în fața a ceea ce semăna cu un mausoleu uriaș. Pompieri în jachete fluorescente verificau numele de pe o foaie de hârtie.

Arkadian se îndreptă către cel mai apropiat dintre ei, scrutând chipurile din mulțime și formând un număr în telefonul mobil.

— L-ați văzut pe doctorul Reis?

Pompierul verifică lista.

— Nu, zise. Nu încă.

Vocea înregistrată a lui Reis îi cerea în ureche să lase un mesaj. Arkadian închise mobilul și se îndreptă către cei doi pompieri postați la intrare.

— Ce s-a întâmplat?

Le flutură insigna prin fața ochilor. Simțea miros de fum degajându-se din hainele lor.

— Nimic, zise tipul mai solid, scoțându-și casca și ștergându-și sudoarea de pe frunte. S-a declanșat alarma pe un culoar; un coș de gunoi a luat foc într-o toaletă.

— Pus intenționat?

— O, da.

Arkadian se încruntă.

— Pot să intru?

Pompierul își întoarse capul și vorbi într-un microfon agățat la rever.

— Charlie Patru, ați mai găsit ceva?

Fâșâitul fu urmat de o voce metalică.

— Negativ. Ne îndreptăm spre ieșire.

— Te rog, îi zise pompierul.

Arkadian traversă trotuarul și o luă în sus pe scări. Liv îl urmă, ținându-se îndeaproape în spatele lui, privind hotărâtă drept înainte și încruntându-se ușor, în speranța că asta avea să-i dea un aer de seriozitate profesională și avea să-l facă pe pompier să creadă că era partenera lui. Pompierul o privi trecând pe lângă el, dar privirile i se oprită pe hainele și pe părul ei murdar. Deschise gura ca să spună ceva, dar cârâitul stației îi distrase atenția îndeajuns cât Liv să apuce să urce scările în fugă și să dispară în interiorul clădirii.

Se trezi într-un soi de atrium de mari dimensiuni, cu mai multe uși, o recepție pustie în față și două lifturi în partea stângă. Arkadian apăsă pe butoane și așteptă o secundă, după care o luă brusc printr-o ușă batantă dublă. Liv îl urmă pe o scară unde pașii îi răsunau în gol. Coborî în spatele lui până la subsol, potrivindu-și cadența cu cea a pașilor lui, ca el să n-o audă și să-i spună să iasă din clădire.

Arkadian ajunse în josul scărilor și o luă pe coridor. Îl izbi imediat liniștea care domnea aici. Un halat era aruncat pe podea, dat jos de pe umeraș de cineva care ieșise în mare grabă. Mai încolo pe coridor se vedea ușa biroului lui Reis. Era deschisă. Apăsă butonul de reapelare al telefonului și se îndreptă tiptil într-acolo.

Privi înăuntru și văzu telefonul lui Reis trepidând pe biroul abandonat. Aparatul se lovi de o cană neagră, umplută pe jumătate cu cafea cu lapte din care încă se ridicau aburi. Arkadian închise telefonul. Ascultă tăcerea care se lăsase din nou asupra încăperii. Auzi un zgomot pe coridor, în spatele lui. Se întoarse, întinzând mâna după pistolul din toc.

Liv zări mâna lui Arkadian țâșnind înspre haină, apoi iritarea care i se așternu pentru o clipă pe față când văzu că ea era. Privi peste umărul lui în biroul pustiu, dorindu-și cu disperare să afle ce se petrece, știind în același timp că nu era momentul să pună întrebări.

Arkadian se folosi de mâneca hainei ca să tragă ușa în spatele lui și Liv simți cum pulsul i se accelerează. Participase la suficiente anchete ca să știe ce înseamnă gestul acesta. Detectivul trata laboratorul ca pe un loc unde se petrecuse o infracțiune.

Ușa se închise și Arkadian se întoarse din nou către ea.

— Stai aici, zise, îndreptându-se către o altă ușă batantă dublă de la capătul coridorului. Nu atinge nimic!

Împinse ușa cu umărul. Liv o luă la fugă după el, strecurându-se prin deschizătură înainte ca ușile să apuce să se închidă la loc, și se trezi într-o încăpere îngustă și impersonală.

Erau doar câteva grade peste zero și în aer plutea un miros de dezinfectant și de ceva dulce și vag grețos. Unul dintre pereți era acoperit cu o rețea de sertare mari – în jur de treizeci în total. Frigul din încăpere și faptul că știa ce conțineau acele sertare o făceau pe Liv să se înfioare.

Un cărucior fusese abandonat în mijlocul camerei. O folie din plastic îl acoperea pe jumătate, mototolită ca un cearșaf. Arăta de parcă cel care fusese întins acolo se ridicase auzind alarma și părăsise clădirea alături de ceilalți. Arkadian ocoli căruciorul și se opri în fața unui sertar aflat în capătul încăperii, în al treilea dulap din stânga, al doilea raft de jos în sus, având cifra opt ștanțată deasupra unei deschizături. În aceasta se afla un bilețel scris de mână, prins în spatele unei folii de plastic transparent. Liv nu reușea să citească ce scrie pe el, dar nu avea nevoie, fiindcă știa deja.

Arkadian apucă mânerul sertarului cu mâneca hainei. Pe când acesta se deschidea, alunecând, Liv auzi un zgomot în spatele ei. Se răsuci pe călcâie. Un bărbat palid și slăbănog se ținea în prag. Avea un covrig mâncat pe jumătate într-o mână, iar cu cealaltă își dădea la o parte părul negru și des care îi acoperea fața.

— Pe unde naiba ai umblat? zbieră Arkadian.

Reis se sprijini de ușă și îl privi peste capul lui Liv.

— Nu mi-am luat micul dejun, zise, arătând înspre covrig.

După care își lăsă privirea în jos și în ochi i se oglindi uluirea.

Liv îi urmări privirea, făcându-și curaj. Dar cadavrul fratelui ei nu se vedea nicăieri. Sertarul era gol.

64

Liv, Arkadian și Reis încremeniră o clipă. Apoi polițistul rupse vraja. Privi înspre colțul încăperii.

— Afară! strigă, împingându-i înspre căldura relativă a holului, înainte de a o lua înapoi către scări.

— Nu lăsa pe nimeni să intre! îi mai strigă lui Reis. Verifică în birou, să vezi dacă-ți lipsește ceva, și nu atinge nimic.

Reis și Liv schimbară o privire. În ochii lui licări un semn de recunoaștere, urmat de o privire jenată când își dădu seama cine era. Liv se uită din nou înspre coridor, înainte ca privirea lui să se preschimbe în una de milă. Îl văzu pe Arkadian dispărând pe ușa care ducea la scări și o luă la fugă după el, ca să afle ce se întâmpla, dar și ca să nu fie nevoită să-l audă pe medicul patolog spunându-i cât de rău îi părea pentru pierderea pe care o suferise.

Arkadian urcă treptele două câte două și se năpusti pe ușa batantă pe care venise și care ducea la recepție. Holul era deja plin de oameni care se întorceau în clădire. Traversă mulțimea, îndreptându-se glonț către biroul de securitate.

— Sună la dispeceratul central, îi spuse matroanei care îl privea cu o figură acră și prea puțin îmbietoare din spatele tejghelei. Spune-le că a avut loc o spargere la morgă. Zi-le să trimită o echipă judiciară și să fie pregătiți să primească descrierea suspecților.

Femeia îl privi sever din spatele ochelarilor rotunzi, cu un chip ce era însăși întruchiparea indignării.

— Acum! urlă el, atrăgând atenția tuturor. Și nimeni n-are voie să intre în subsol.

Centrul de comandă al serviciului de securitate era suficient de mare cât să adăpostească un scaun, un birou și câteva unități de

computere care stocau înregistrările provenite de la optsprezece camere video cu circuit închis. Pe birou erau așezate două monitoare cu ecran plat, fiecare împărțit în nouă secțiuni, pe care rula o imagine de la câte o cameră diferită. Un bărbat în uniformă, de vreo cincizeci de ani, își ridică privirea când Arkadian intră în încăpere; lumina ecranelor gemene se reflecta în lentilele heliomate ale ochelarilor săi, încă întunecate de la soarele de afară.

Arkadian îi flutură insigna prin fața ochilor.

— Poți scoate înregistrările din camera frigorifică de la subsol?

Încăperea întunecată fu scăldată în lumină când ușa de lângă el se deschise din nou. Arkadian se întoarse și o văzu pe Liv strecurându-se în spatele lui. Se uita fix la monitoare, ferindu-se să-l privească în ochi. Se gândi un moment să-i ceară să plece, dar hotărî că era mai bine s-o aibă prin preajmă.

Își scoase mobilul din buzunar și căută în lista de apeluri până găsi telefonul pe care i-l dăduse Reis când se declanșase alarma. Nouă și paisprezece minute. Unul dintre ecrane era acum umplut de imaginile surprinse de camera video pe care o văzuse în colțul camerei frigorifice.

— Poți să dai înapoi, la ora nouă și paisprezece minute, și să rulezi de atunci încolo?

Gardianul deschise meniul și introduse ora. Imaginile se derulau cu repeziciune, un bărbat apăru în încăperea până atunci pustie, împingând un cărucior gol înspre unul dintre sertare.

— Cine-i ăsta? întrebă Arkadian.

Gardianul examină cu atenție ecranul. Bărbatul se opri și privi în jur, auzind alarma stridentă de incendiu.

— Nu știu cum îl cheamă, dar lucrează aici, zise gardianul. Cred că e unul dintre tehnicienii de laborator.

Înregistrarea continuă să se deruleze în salturi de câte trei secunde până când bărbatul dispăru, mișcându-se ca o marionetă prost animată.

— Uită-te la folia de plastic, arătă Liv înspre ecran. Împachetată frumos pe cărucior. Când am ajuns noi, era mototolită.

— Poți derula mai repede? întrebă Arkadian.

Gardianul lovi o tastă de două ori și imaginile se derulară din cinci în cinci secunde, apoi din zece în zece. Când cronometrul arătă nouă și șaptesprezece minute, în cadru apăru o siluetă nouă.

— Oprește, zise Arkadian.

Gardianul reveni la derularea din trei în trei secunde.

Nou-venitul era înalt, cu părul negru, cu haine negre. Nu-i vedeau fața. Stătea tot timpul cu spatele spre cameră. Ocoli căruciorul și se opri în fața sertarului pe care-l deschisese Arkadian. Duse mâna înmănușată la mâner și trase de el. Liv își simți inima bătându-i cu putere în piept. Văzu conturul unui sac de morgă, în care se afla un cadavru.

Bărbatul desfăcu fermoarul sacului. În ciuda calității proaste a imaginii, Liv recunoscu imediat chipul bărbos și simți lacrimile arzându-i ochii. O secundă mai târziu, intrusul își schimbă poziția și trupul său ascunse fața lui Samuel. Păru să caute ceva în buzunarul jachetei. Se strădui câteva secunde să nimerească buzunarul, apoi își scoase mănușa de pe mâna dreaptă, găsind rapid ceea ce căuta. Se aplecă deasupra sertarului deschis, ținând în mână obiectul pe care-l scosese din buzunar, apoi întoarse capul spre ușă, evident deranjat de ceva. Își ținea capul jos, conștient de existența camerei, dar Liv îi văzu trăsăturile suficient de bine ca să-l recunoască.

— Gabriel... murmură ea. M-a luat de la aeroport azi-noapte.

Arkadian înșfăcă telefonul aflat pe masă, fără să scape din ochi ecranul pe care bărbatul închidea la loc fermoarul sacului, împingea sertarul, se urca pe cărucior și își trăgea folia de plastic peste cap.

— Aici inspectorul Davud Arkadian. Tocmai a avut loc o spargere la morgă; vreau ca toate unitățile să caute un suspect. Un bărbat alb. Înalt și subțire. Un metru optzeci și cinci, optzeci și șapte. Haine negre...

Două siluete noi, îmbrăcate în uniforme de paramedici, apărură împingând un cărucior. Cel mai înalt dintre ei aruncă o privire spre cameră, dar era imposibil să-i vezi fața. Ambii purtau măști chirurgicale, bonete, halate de laborator și mănuși de cauciuc. Arkadian îi privi îndreptându-se glonț către sertarul în care se afla Samuel. Verificară conținutul sacului, îl ridicară pe cărucior,

închiseră sertarul și scoaseră rămășițele pământești ale lui Samuel din cadru. Întreaga operațiune durase mai puțin de cincisprezece secunde.

Gabriel se ridică, aidoma unui personaj dintr-un film de groază, și o luă pe urmele lor, lăsând folia de plastic așa cum o găsiseră ei.

Arkadian acoperi receptorul cu mâna.

— Există vreo cameră la platforma de recepție?

Camera frigorifică fu înlocuită pe ecran de o platformă din beton cu o ambulanță de o parte și două perdele transparente din PVC de cealaltă. Liv se gândi că arăta ca intrarea într-o fabrică de procesare a cărnii.

Câteva secunde mai târziu, perdelele se umflară și un cărucior ieși în viteză prin ele. Cei doi paramedici îl aruncară de-a dreptul în spatele ambulanței.

Arkadian își luă mâna de pe receptor.

— Avem o nouă prioritate. Vreau să căutați urgent o ambulanță care a plecat de la morgă, luând-o către strada Circulară Aleluia. Număr de înregistrare necunoscut. Suspecții sunt doi bărbați albi, de statură medie spre robustă, unul are în jur de un metru nouăzeci, celălalt un metru șaptezeci și cinci, ambii sunt îmbrăcați ca paramedici. Fiți atenți că sunt căutați pentru o spargere și un jaf și fug de la locul infracțiunii. O fotografie a suspectului secundar vă va fi trimisă imediat.

Trânti telefonul în furcă.

— Poți să faci o captură cu figurile suspecților și să le trimiți dispeceratului central?

Nu era o rugăminte.

Arkadian nu așteptă răspunsul gardianului. Trebuia să stea de vorbă cu Reis.

65

Gabriel se strecură în încăperea pustie unde se sorta corespondența și se ghemui sub tejgheaua pe care se aflau încă scrisorile și pachetele sosite în acea dimineață, lăsate baltă când se declanșase alarma. Își scoase sacul și casca de unde le ascunsese și înhăță un pachet de dimensiuni medii, când auzi voci pe coridor.

— E totul în regulă?

O femeie între două vârste apăruse în ușă, privindu-l bănuitoare și severă din spatele unor ochelari cu rame groase.

— Da... am aici un pachet pentru... Gabriel aruncă o privire pe etichetă. Un anume dr... Makin?

Îi adresă un zâmbet luminos, de 500 de wați.

După o secundă în care se lăsă scăldată în strălucirea ce se revărsa din zâmbetul lui, femeia își duse mâna la piept și ochii i se înmuiară.

— Vrei să spui dr. Meachin, îl corectă. Să-ți semnez de primire?

— Nu, e-n regulă, răspunse Gabriel. Tipul care m-a îndrumat încoace a semnat deja.

Reveni în holul înțesat de lume. Cineva zbiera în zona unde se afla recepția, în spatele lui. Se grăbi înspre platforma de recepție. Partea din spate a clădirii era pustie. La capătul aleii zări o ambulanță strecurându-se în traficul dimineții, pe strada circulară Aleluia.

Sări de pe platforma de beton și o luă la fugă spre locul unde își lăsase motocicleta, în spatele unui container mare de deșeuri. Lovi cu putere pedala de pornire, de două ori, demară în trombă în susul aleii, după care frână brusc. Strada circulară Aleluia, cu sens unic, era întotdeauna aglomerată la ora aceea a dimineții. Gabriel privi la stânga. Nici urmă de ambulanță. Începu să-și croiască drum printre mașini, scrutând cu atenție traficul din față. Parcurse șoseaua cu o lentoare frustrantă, până ajunse la

intersecția cu bulevardul sudic, unde drumul se bifurca – la stânga înspre periferie, la dreapta înspre Citadelă. El ar fi pariat că o luaseră la stânga, dar încetini motocicleta și rămase deocamdată pe banda din mijloc, pregătit să o ia în orice direcție în clipa în care avea să dea cu ochii de obiectiv.

Lovi frâna cu călcâiul, blocând roata din spate. Se auzi urletul unui claxon și o camionetă îl ocoli, în timp ce șoferul zbiera furios la el de la adăpostul cabinei. Gabriel nici măcar nu-l băgă în seamă. Privea în susul bulevardului, verificând în ambele direcții, încredințat că, undeva între alee și intersecție, ambulanța intrase pur și simplu în pământ.

66

Reis scana o foaie de hârtie când Arkadian își făcu apariția în biroul lui.

— Lipsește ceva?

— Nu. Reis rămase așezat la birou. Mă gândeam că ar fi putut lua ăsta – raportul de la laborator de care ți-am vorbit –, dar bănuiesc că nu știau ce conține. E... ieșit din comun.

Aruncă o privire peste umărul inspectorului și chipul lui trădă surprinderea. Liv se ținea în ușă, în spatele lui.

Arkadian oftă.

— Reis, ea e Liv Adamsen. E rudă cu... E sora călugărului.

— Da, eu... ăă... Bună... Un zâmbet nervos îi încreți colțurile buzelor. Îmi pare rău pentru ăă...

Se întrerupse, căci mintea i se poticnea prin câmpul minat al frazelor posibile, niciuna potrivită pentru ceea ce tocmai se întâmplase.

— Vă pare rău că ați pierdut cadavrul fratelui meu? sugeră Liv.

— Mda... bănuiesc... zise el. E prima dată când se întâmplă.

— Ei bine, asta are darul să mă liniștească.

Reis se înroși, stricându-și paloarea la care muncise atâta, și lăsă privirea în jos.

— Nu, bănuiesc că... ăăă... nu...

Tăcu, înainte de a se împotmoli și mai rău.

Arkadian își frecă nasul.

— Domnișoară Adamsen... O țintui cu ceea ce spera să fie o privire autoritară, adecvată situației. Știu că ești supărată, și ai dreptul să fii, dar toți polițiștii din oraș caută ambulanța în momentul ăsta. Vom recupera cadavrul fratelui tău. N-ar fi trebuit să te las să intri de la bun început, iar acum e locul unei infracțiuni

și n-ai ce căuta aici. Te rog să te întorci la recepție și să aștepți până securizăm zona.

Liv îi susținu privirea.

— Nu.

— N-a fost o rugăminte.

Liv păși demonstrativ în birou și se așeză în fața lui Reis.

— Dă-mi voie să-ți explic de ce rămân. În ultimele douăzeci și patru de ore am descoperit că fratele meu, pe care-l credeam mort, a murit de-adevăratelea. Am zburat mii de kilometri cu avioane incomode ca să vin să-l identific. Am fost răpită, s-a tras asupra mea și apoi – tocmai când credeam că îl voi regăsi în cele din urmă – l-ați pierdut voi.

Lăsă cuvintele să-și facă efectul.

— Știu cum să mă port la un loc unde s-a petrecut o infracțiune. Pe cel de aici nu îl pot contamina mai mult decât am făcut-o, fiindcă am fost deja în el. Așa că ai putea la fel de bine să mă lași să stau și să-mi faci pe plac. Fiindcă, mai adăugă ridicând ziarul mototolit, dacă încerci să mă expediezi de aici, primul lucru pe care îl voi face va fi să-mi sun editorul. Crezi că ar fi dispus să aștepte cu prima pagină?

Reis își plimba ochii de la Arkadian la fată și înapoi; cei doi se priveau fix, înfruntându-se, până când inspectorul cedă, clipind în cele din urmă.

— OK, zise. Rămâi. Dar, dacă se scurge ceva înspre presă, orice, voi presupune că tu ești sursa și te voi acuza de obstrucționarea unei anchete în curs. S-a înțeles?

— La perfecție.

Liv se întoarse și gheața din ochi i se topi ca și cum n-ar fi fost.

— Deci, Reis, nu-i așa... ?

Medicul patolog încuviință. Femeile bătăioase îl înspăimântau, în cel mai bun caz, dar, totodată, le găsea incredibil de atrăgătoare. Pe o scară de la unu la o sută, aceasta se situa la nivelul o mie.

— Spuneai ceva despre un raport de la laborator?

Reis îi aruncă o privire lui Arkadian, care se mulțumi să ridice din umeri.

— OK. Ăă... rapoartele de laborator sunt o parte normală a procedurii clinice... după cum probabil știi deja. Aici facem de fiecare dată un set standard de analize ale țesuturilor și analize toxicologice pentru a confirma anumite ipoteze și a elimina altele, cum ar fi dacă victima s-ar putea să fi luat, ori să i se fi dat, o substanță care să fi contribuit la moartea sa. Una dintre aceste analize măsoară extinderea necrozei din ficat, ceea ce ne ajută de multe ori să stabilim ora decesului. Nu aveam neapărat nevoie în cazul de față, fiindcă au existat atâția martori, dar procedurile sunt proceduri. Astea sunt rezultatele...

Arătă cu mâna înspre un bilețel roșu capsat de coala de deasupra.

— S-au întors pentru că cei de la laborator au bănuit o contaminare. Ei cred că mostra a fost etichetată greșit. Nu au găsit niciun semn de necroză, din contră. Celulele par să se... regenereze. Celulele ficatului se regenerează, bineînțeles, dar doar dacă gazda e în viață...

Arkadian se întrebă – prea târziu – dacă făcuse cea mai înțeleaptă mișcare lăsând-o pe Liv să audă asta.

— Am verificat cu atenție. Mostra pe care au primit-o provenea, fără nicio îndoială, de la călugăr. Așa că, bazându-mă doar pe rezultate și ignorând faptul că eu însumi am făcut autopsia...

Ezită.

— Aș spune că era în curs de refacere...

67

La o treime din drumul parcurs de Gabriel pe Strada Circulară Aleluia, într-o clădire înaltă, elegantă, care fusese săpată în stâncă, consolidată și transformată într-o parcare cu prețuri exorbitante, un oblon din metal se ridică și o camionetă albă își croi drum în trafic.

Gabriel o urmărea de pe partea cealaltă a șoselei, cu chipul ascuns sub vizieră. Privi în jos, la GPS-ul pe care-l ținea în mână, ca orice curier pe motocicletă care urmărea coordonatele unei livrări. În partea de sus a ecranului, un punct alb minuscul pulsa încet, iar o hartă stradală se desfășura în jurul lui. Mișcările punctulețului corespundeau perfect mișcărilor camionetei sau, mai precis, mișcărilor cadavrului lui Samuel, fiindcă emițătorul introdus în gât îi transmitea poziția.

Băgă dispozitivul în buzunarul jachetei și porni motocicleta. Camioneta ajunse la capătul străzii circulare și o luă la stânga, spre orașul vechi. Gabriel o urmă la câteva mașini mai în spate.

Puțin înainte de a ajunge la bulevardul nordic, camioneta părăsi șoseaua principală și o luă pe un drum de acces la autostradă, trecând pe lângă un panou mare, care le ura vizitatorilor bun venit în Cartierul Umbrasian.

Încă de la începuturile orașului Ruina, Cartierul Umbrasian, sau Cartierul Umbrit, fusese cea mai puțin populară și, prin urmare, cea mai puțin populată parte a metropolei. Îngrămădite sub versantul nordic al Citadelei, străzile de aici rămâneau veșnic învăluite în umbra muntelui, chiar și în miezul verii. În epoca modernă, terenurile ieftine făcuseră din el locul ideal pentru parcările imense, necesare pentru a face față armatelor de turiști care împânzeau orașul. Spre această vale de beton rece și cenușiu se îndrepta acum camioneta.

După ce camioneta renunță la anonimatul pe care-l oferea șoseaua de acces, Gabriel rămase și mai în urmă, strecurându-se în spatele unui autocar. Vehiculul urmărit o coti la dreapta, de-a lungul unei alei înguste, străjuite de-o parte și de alta de două monstruozități multietajate.

Gabriel își continuă drumul, depăși camioneta, întoarse rapid, urcă pe trotuar, opri motorul și sprijini motocicleta de cric. Scoase oglinda laterală detașabilă și o luă la fugă către colțul clădirii, ridicându-și viziera. Se ghemui lângă perete, ținând oglinda jos, la nivelul pământului, îndreptată înspre aleea care se termina într-o stâncă abruptă, deasupra căreia se afla zidul orașului vechi. Văzu camioneta oprindu-se. Un bărbat cu părul lung, negru și cu barbă se aplecă în afară din scaunul șoferului și trecu o cartelă printr-un automat, după care privi în direcția lui.

Gabriel rămase neclintit.

Cum nu era soare care să se reflecte în oglindă, singurul lucru care l-ar fi dat de gol ar fi fost mișcarea.

Îl examină pe șofer. Semăna mai degrabă cu un star rock sau cu un actor de cinema, decât cu un ucigaș plătit. După câteva clipe, camioneta o luă ușor din loc și dispăru în partea laterală a clădirii.

Gabriel scoase dispozitivul de urmărire din buzunar. Punctulețul alb se deplasa în colțul de sus al ecranului, acolo unde partea din spate a garajului întâlnea versantul muntelui. Băgă oglinda în buzunar și se ridică în picioare. Sute de perechi de faruri priveau pe furiș, pe deasupra unui zid scund care se întindea până departe la stânga lui, aidoma unor condamnați așteptându-și ziua eliberării. Gabriel se ascunse la adăpostul zidului și pătrunse grăbit înăuntru.

Locul era rece și umed și mirosea a ulei, a gaze de eșapament și a urină. Bănuind că era probabil filmat cu o cameră de supraveghere, se deplasă către un Audi parcat la distanță, se prefăcu că vrea să urce în el, după care îngenunche ca și cum ar fi căutat o cheie pierdută și mai studie o dată ecranul.

Punctulețul alb nu se mai afla în parcare, ci traversa peretele de stâncă aflat dincolo de ea. Îl urmări trecând pe sub străzile și clădirile din orașul vechi, îndreptându-se țintă către Citadelă.

După ce parcurse două treimi din drum, îngheță, pâlpâi și dispăru.

Gabriel se deplasă înspre peretele din beton aflat în partea din spate a parcării și ținu dispozitivul îndreptat către el, ca să aibă un semnal mai puternic. Punctulețul își reluă pâlpâitul, acum și mai aproape de Citadelă.

În dreptul fostului șanț de apărare, la granița muntelui sacru, se stinse de tot.

68

Kutlar ședea în față, scrutând bezna cu margini neregulate din tunel. Huruitul cauciucurilor pe drumul neasfaltat și bubuitul ritmic al motorului Diesel alcătuiau împreună un sunet jeluitor aparte. Vibrațiile făceau să se zgâlțâie bordul din plastic și îi întindeau copcile din picior. Dar Kutlar își savura durerea, care îl ținea treaz și îi dovedea că e încă în viață.

Era buimac de la pastilele pe care le luase. Își dădu seama că trebuia să fie atent. Trebuia să rămână concentrat, dacă voia să găsească o cale de scăpare. Totul îi devenise limpede atunci când Cornelius și Johann îl ajutaseră să iasă din clinică și îl urcaseră în camionetă.

— Trebuie să ne spui ce s-a întâmplat, îi zisese Cornelius, de parcă i-ar fi dat un simplu sfat prietenesc. Trebuie să ne spui cum a reușit fata să scape. Și, mai important, adăugase, așa de aproape de el că țepii din barbă i se frecaseră de ureche, trebuie să ne spui cum arată.

Acesta era motivul pentru care încă mai respira. Ei știau doar numele fetei, dar el îi văzuse chipul. Atâta timp cât aveau s-o caute, le era mai de folos viu decât mort.

Drumul urcă brusc, până se înfundă într-o încăpere cavernoasă. Johann roti volanul și farurile luminară o ușă din oțel, după care rămaseră nemișcate. Johann opri motorul, iar el și Cornelius coborâră din mașină. Kutlar nu se mișcă. Îi urmărea prin oglinzile laterale. Șasiul se clătină ușor când ușile din spate se deschiseră și Kutlar auzi plasticul foșnind când primul cadavru fu scos din mașină.

Fusese șocat când îi împușcaseră pe cei doi paramedici. Moartea doctorului era oarecum mai ușor de acceptat; nimeni nu avea să fie foarte surprins când cadavrul lui avea să fie găsit în cele din urmă, prăbușit pe scaunul unde-l lăsaseră. Trecuse

de partea cealaltă cu mult timp în urmă, atunci când devenise dependent de droguri și începuse să trateze rănile de glonț. Paramedicii, însă, erau doar niște civili.

Strălucind roșiatici în lumina lămpilor de frână, călugării reapărură din spatele camionetei cu primul sac în care se afla un cadavru și îl așezară lângă ușa din oțel. După ce repetară operațiunea de două ori, Johann își scoase cartela și ușa se dădu în lături. Câteva secunde mai târziu, se închise la loc, sigilând cadavrele în interior.

Cornelius și Johann urcară din nou în mașină.

— Pot să vă ajut s-o găsiți, zise Kutlar.

Cornelius se întoarse către el, rânjind sarcastic.

— Cum?

— Să ieșim de aici și vă arăt.

Kutlar se sforță să zâmbească, dar nu-i ieși decât o grimasă.

— Trebuie să dau un telefon. Ridică teatral din umeri. Dar aici nu este semnal.

Cornelius nu zise nimic o clipă, privi doar pelicula subțire de sudoare care-i acoperea pielea lui Kutlar, în ciuda frigului pătrunzător din jur.

— Desigur, acceptă el, în cele din urmă.

Johann răsuci cheia în contact.

Motorul se scutură trezindu-se la viață, iar zgomotul se revărsă în spațiul îngust, inundându-l. Kutlar se uită în oglinda laterală și văzu lumina roșiatică dispărând din peșteră pe măsură ce ei o lăsau în urmă.

Cei trei saci de morgă zăceau în tăcerea întunecată a muntelui, în vreme ce, în labirintul de tuneluri de deasupra lor, cei care veneau să-i ridice își aprindeau torțele. La ceva mai mult de douăzeci și patru de ore după ce evadase din Citadelă, fratele Samuel se întorsese acasă.

IV

„La început a fost Lumea,
Și Lumea era Dumnezeu, și Lumea era bună."

Fragment din Biblia eretică

69

Ca loc al unei infracțiuni, camera frigorifică de la morgă era tot ce putea visa un legist. Accesul restricționat împiedicase acumularea obișnuită de amprente parțiale, foliculi de păr și alte probe asortate care îngreunau majoritatea anchetelor. Toate suprafețele erau curate ca într-o farmacie. În plus, exista o înregistrare completă a camerelor de supraveghere, în care se vedea pe unde umblaseră și ce atinseseră suspecții.

— Acolo, zise Arkadian, arătând înspre marginea foliei din plastic mototolite de pe cărucior. Primul suspect a atins-o când și-a tras-o peste cap.

Petersen zâmbi. Singura suprafață mai ușor de amprentat era sticla.

— A atins și sertarul ăla. Arkadian arătă către sertarul cu numărul opt. Anunță-mă imediat ce găsești ceva.

Îl lăsă pe Petersen aranjându-și pensulele și desfăcând un tub de pulbere fină de aluminiu.

Un polițist în uniformă stătea în fața ușii, pentru a se asigura că nimeni altcineva nu mai intra sau ieșea. Reis patrula în sus și-n jos pe coridorul din fața biroului său. Ridică o eprubetă pentru prelevat probe când Arkadian se apropie de el.

Inspectorul o luă fără să-și încetinească pașii.

— Unde e?

— În sala de ședințe de la etajul unu, strigă Reis în urma lui.

Declarația prezenta în detaliu tot ce i se întâmplase din momentul în care pășise în morgă până când îl identificase pe bărbatul misterios de pe înregistrarea camerei de supraveghere. Liv se pregătea s-o semneze când apăru Arkadian. Încă se mai întreba

ce joc juca Gabriel și de ce. Nu-l descrisese drept „bărbatul care a încercat să mă răpească". Cel mult se dăduse drept polițist și se oferise s-o ducă cu mașina în oraș. Nu el era cel care-i băgase țeava pistolului în față. Nici nu furase cadavrul fratelui ei, chiar dacă tot nu era lămurită ce căutase în camera frigorifică. În final alesese formularea „bărbatul care m-a întâmpinat la aeroport și a pretins că e escorta poliției". Nu era elegantă, dar era corectă. Mâzgăli data lângă nume.

Polițistul în uniformă îi verifică semnătura, după care își împinse scaunul departe de măsuța îngustă. Arkadian închise ușa în urma lui.

Liv trase o mușcată ofilită peste masă și începu să o curețe, smulgând florile scofâlcite de pe tulpinile sufocate și înfigându-le în pământul din ghiveci.

— L-ați găsit?

Arkadian privi în jos, în stradă. Ar fi fost momentul perfect în care o mașină a poliției să frâneze scrâșnind din pneuri în fața clădirii, cu cei trei suspecți încătușați în spate, dar nu se întâmplă nimic.

— Nu încă, mărturisi.

Un curcubeu de motorină mânjea șoseaua umedă acolo unde parcaseră mașinile pompierilor.

— Lucrăm la asta.

Se întoarse către ziarul mototolit de pe masă, aflat între ei, a cărei primă pagină arăta acum ca un caleidoscop de litere și tăieturi.

— Ai avut ceva noroc cu mesajul?

— Nu prea am avut timp să mă gândesc la el, sincer. Mi s-a cam distras atenția.

Arkadian nu zise nimic, sperând că tăcerea o va înmuia.

— Chiar crezi că din cauza asta l-au luat?

Liv mai studie o dată simbolurile și literele mâzgălite pe hârtia de ziar.

— Poate. Imediat ce-i prindem, o să-i întrebăm. Până atunci, aș vrea să te rog să faci ceva.

Puse pe masă pachetul pe care i-l dăduse Reis.

Liv își miji ochii.

— E un kit de prelevare de mostre din cavitatea bucală.

Arkadian încuviință.

— Având în vedere rezultatele pe care le-a primit Reis de la laborator, ne-ar fi de mare ajutor să comparăm ADN-ul tău cu cel al fratelui tău. Asta ar stabili și gradul vostru de rudenie, dincolo de orice îndoială.

Împinse kitul spre ea.

Liv smulse ultima floare moartă din mușcată și o vârî în pământ alături de celelalte, pe post de îngrășământ. Își șterse mâinile una de alta, apoi deschise eprubeta și frecă bețigașul de partea interioară a obrazului. Înșurubă la loc capacul eprubetei și i-o întinse. Citadela se înălța în spatele clădirilor de vizavi, dominantă și impasibilă pe cerul dimineții. Văzând-o, Liv se înfioră.

Arkadian îi urmări privirea și în acea clipă surprinse în stradă un moment de agitație.

— Iisuse, exclamă brusc, țâșnind din scaun.

Carul de reportaje al unei echipe de știri parca în fața clădirii.

— Nu i-am chemat eu, zise ea. Lucrez exclusiv în presa scrisă. Îi urâm pe tipii ăștia.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Scuze, șefu', zise Petersen, dar am prelevat practic un set întreg de amprente latente de pe folia de plastic. Vrei să le trimit pentru o procesare de rutină sau pentru o verificare urgentă?

— Așteaptă puțin, vin cu tine.

Se întoarse către Liv.

— Știu că nu tu ai chemat echipa aia de jurnaliști, așa că nu interpreta greșit ceea ce urmează să-ți spun... Cred că trebuie să te scoatem din clădire.

Liv se întunecă la față.

— Nu e o încercare de a mă descotorosi de tine; pur și simplu cred că ai fi mai în siguranță departe de aici. Dacă presa a aflat ce s-a întâmplat, vor ține clădirea sub asediu. Nu vreau ca aceia care au luat cadavrul fratelui tău să afle că ești aici de la știrile de la ora șase. Voi aranja să te ia cineva cu mașina și să te ducă înapoi la sediu, să poți face un duș și să te schimbi. Ne vedem mai târziu, OK?

Liv își privi hainele acoperite cu o crustă de noroi.

— OK. Dar, dacă te folosești de asta ca de o scuză ca să mă dai la o parte, o să mă întorc aici și o să convoc o conferință de presă.

— N-ai decât, zise el. Dar ferește-te de geamuri! Nu vreau să-ți văd fața la știri.

Nici eu, își zise Liv inspectându-și bluza murdară. Își dădu la o parte de pe frunte o șuviță întărită cu noroi și privi înspre fereastră, încercând să-și vadă imaginea reflectată în sticlă. Ochii îi fură însă atrași de muntele întunecat ce se înălța pe cerul albastru și limpede.

70

Athanasius fusese convocat în biroul stăpânului său la scurt timp după slujba de matutini și i se ceruse să-l însoțească în vederea îndeplinirii unei sarcini – „de dragul frăției", spusese abatele. *O sarcină pe care nu trebuie s-o discuți cu nimeni.*

Așa că acum, coborau amândoi anevoie o scară îngustă, plină de moloz, luminându-și calea doar cu o torță care ardea în mâna călugărului. Din când în când, treceau pe lângă alte coridoare înguste și învăluite în mister.

Coborau de aproape cinci minute când Athanasius zări o lumină slabă undeva în față. Provenea dinspre un portal arcuit, ce părea mai nou și mai bogat sculptat decât împrejurimile sale, date uitării. Îl urmă pe abate într-o peșteră mică, în care doi călugări așteptau în tăcere, ținând fiecare câte o torță în mână. Ambii purtau sutanele verzi ale fraților Sancti.

Athanasius își feri ochii și observă o altă ușă încastrată în perete, făcută din oțel solid. Lângă ea se afla un mic orificiu, asemănător cu dispozitivul de ultimă generație care păzea intrarea în bibliotecă. Abatele înclină ușor capul, în semn de salut, către călugării Sancti, băgă mâna în mâneca sutanei și scoase o cartelă magnetică. Se auzi un clinchet înfundat. Abatele împinse ușa și cei trei pășiră înăuntru. Athanasius rămase în spate un moment, după care îi urmă.

Încăperea era puțin mai mică decât cea din care tocmai ieșiseră și aerul din interior părea mai cald, presărat cu o pulbere fină ce reflecta lumina portocalie a torței. Camera avea o ușă din oțel identică montată în peretele din celălalt capăt, în fața căreia se aflau trei saci din plastic rezistent, semănând cu niște coconi. Athanasius înțelesese imediat ce se afla în ei.

Unul dintre călugării Sancti desfăcu fermoarul sacului din apropiere, îndeajuns cât să se ivească un cap. Un firicel de sânge

i se scurgea în păr dintr-o gaură mică de la tâmplă. Athanasius nu recunoscu nici primul, nici al doilea chip. Pe cel de-al treilea însă îl știa prea bine. Privi chipul prietenului său mort și fu nevoit să se sprijine de perete ca să nu se prăbușească.

— Crucea s-a întors în Citadelă, zise abatele încet, privind și el chipul desfigurat al fratelui Samuel.

O clipă, toți patru se uitară la el, apoi, ca la o comandă prestabilită, sacul fu închis la loc și călugării Sancti îl scoaseră din încăpere. Athanasius îi așteptă să se întoarcă după celelalte două cadavre. Dar n-o făcură.

— Trebuie să ne descotorosim de acești nefericiți, zise abatele. Îmi pare rău că sunt nevoit să las sarcina asta în seama ta – știu că o vei găsi dezagreabilă –, dar pe mine mă așteaptă treburi de mare însemnătate. Frații tăi nu pot pătrunde în secțiunile inferioare ale Citadelei, iar tu ești singura persoană în care am încredere...

Nu dădu nici cel mai mic semn că ar vrea să explice cine erau cei doi sau de ce zăceau acum morți pe pardoseala acestei peșteri abandonate.

— Du-i în secțiunea părăsită din încăperile estice, zise. Aruncă-i în una dintre temnițele zidite părăsite de mult. Trupurile lor vor fi date uitării, dar sufletele își vor găsi liniștea.

Se opri în ușă, frecându-și mâinile de parcă le-ar fi spălat.

— Ușa se va închide automat în cinci minute, zise. Ai grijă să ieși din încăpere până atunci.

Athanasius îi ascultă pașii îndepărtându-se în întuneric.

Crucea s-a întors în Citadelă...

Deodată, își aminti cuvintele Bibliei eretice:

Crucea se va prăbuși
Crucea se va înălța

Se întrebă ce aveau de gând cu rămășițele pângărite ale prietenului său. Avea să fie dus în capela Sacramentului, fără doar și poate; de ce altceva ar fi venit călugării Sancti după el?

Dar să crezi că se va înălța din nou...

Era o logică de nebun.

Privi cei doi saci rămași în încăpere, două cadavre anonime într-o criptă tăcută, și se întrebă la ce viață se treziseră azi-dimineață și cine se frământa acum, neliniștit că nu dădeau nicio veste. O soție? O iubită? Un copil?

Se lăsă pe vine și spuse o rugăciune tăcută pentru fiecare dintre ei, pe când le închidea cu delicatețe giulgiul de plastic. Târî apoi sacii în anticameră, temându-se că ușa se putea închide în orice moment, preschimbând încăperea prăfuită în propriul lui cavou.

71

Liv ședea în sala de ședințe de la morgă, privind fotografia fratelui ei, bântuită de imagini din trecut. Faptul că-i povestise istoria familiei ei lui Arkadian, o făcuse să vadă totul într-o altă lumină. Își amintea cum îl chemase pe Samuel în camera ei de la cămin și îi povestise entuziasmată tot ce aflase în călătoria la Paradise, în Virginia de Vest.

Îl vedea cu ochii minții așezat pe marginea patului îngust, în timp ce chipul lui, deja înnegurat de durere și tristețe, căpăta o paloare cenușie pe când ea îi relata cum veniseră amândoi pe lume. Pentru ea, era explicația la toate întrebările despre identitatea ei rămase fără răspuns, întrebări care o chinuiseră întreaga copilărie și adolescență. Sperase că, dacă îi împărtășea ce aflase, avea să se liniștească și el. Dar încercarea ei de a-i calma ura de sine, care ardea mocnit, nu făcuse decât s-o ațâțe și mai tare. Samuel se considera deja vinovat pentru moartea tatălui lor. Ea îi dăduse acum un motiv să se învinovățească și pentru cea a mamei.

Plecase de lângă ea absent, prelingându-se ca o fantomă.

Nu-i mai vorbise luni bune după aceea. Toate apelurile ei telefonice rămâneau fără răspuns. Îi lăsase mesaje chiar și la cabinetul terapeutului, până când descoperise că încetase să mai meargă și începuse în schimb să frecventeze cu fervoare biserica.

Ultima oară îl văzuse la New York. O sunase din senin; părea fericit și plin de viață, ca pe vremuri. Îi spusese că pleca într-o călătorie și că voia s-o vadă înainte.

Se întâlniseră la gara Grand Central și își petrecuseră ziua hoinărind și făcând pe turiștii. I-a spus că își dăduse seama de anumite lucruri, care îi dădeau un nou scop în viață. Că atunci când cineva moare pentru ca altcineva să poată trăi, cel din urmă e cruțat cu

un motiv. Că amândoi aveau o menire importantă; călătoria în care pornea era felul lui de a încerca să o descopere.

Ea crezuse că acea călătorie implica cucerirea câtorva vârfuri al naibii de dificile, dar el replicase că nu așa se ajunge mai aproape de Dumnezeu. Nu-i dăduse mai multe explicații, iar ea nu insistase. Se bucura doar că Samuel părea să-și fi găsit o nouă direcție în viață, una fascinantă. Nu se gândise niciun moment, făcându-i cu mâna la aeroport, că n-avea să-l mai vadă niciodată în viață.

Liv clipi ca să-și alunge lacrimile și privi spre Citadela ce se înălța aidoma unei aschii întunecate pe cerul primăvăratic. Simțea acum durerea pe care trebuie s-o fi simțit fratele ei atunci. Nu se învinuise niciodată pentru moartea tatălui sau a mamei lor, dar se considera vinovată de moartea lui Samuel. Indiferent ce credea Arkadian, setea ei de autocunoaștere o făcuse să descopere adevărul despre nașterea lor, dar dezvăluirea nesăbuită în fața lui Samuel dusese la căderea lui din vârful muntelui afurisit.

Sunetul ușii ce se deschidea o readuse în prezent. Își șterse lacrimile din colțul ochilor și se întoarse, dând cu ochii de un polițist solid în haine civile, cu un chip rotund, de o paloare bolnăvicioasă, și păr rar, cărămiziu. Ochii de pe chipul lui blând o cercetau, în vreme ce-și ținea mâinile în șolduri; haina îi era puțin dată la o parte, scoțând la iveală tocul unui pistol atârnat de umăr și o pereche de cătușe prinse de centură. Cămașa îi cuprindea cu greu burta și peste ea avea o insignă atârnată de un șnur trecut în jurul gâtului.

Liv mai văzuse o droaie de polițiști ca el; nesiguri pe ei, ținând cu tot dinadinsul să-ți dea de înțeles că sunt de la poliție, chiar dacă nu purtau uniformă. Cu oameni ca el se împrietenea de obicei când lucra la o anchetă, fiindcă le plăcea să vorbească.

Bărbatul își arcui sprâncenele.

— Te simți bine?

— Da. Eram doar... pierdută în gânduri...

El dădu din cap, nesigur. Încercă să zâmbească. Renunță și făcu un semn peste umăr, cu degetul mare.

— Am o mașină a poliției care te așteaptă în spate, când vei fi pregătită. O să te scot pe furiș afară din clădire și o să te duc la sediu. Avem acolo o sală de sport unde poți să faci un duș fierbinte și să-ți schimbi hainele.

Liv își șterse ochii cu mâneca.

— Sigur, zise, aruncându-i un zâmbet chiar mai puțin reușit decât al lui. Cum te cheamă...?

— Numele meu e Sulleiman, zise el, arătându-i cardul de identitate cu poză. Sulley, pentru prieteni.

Liv zări cu coada ochiului ceea ce părea să fie un pistol cromat de calibru .38 ivindu-se din toc pe când îi examina fotografia. Blițul aparatului foto îi albise puțin trăsăturile și părea mai serios în poză decât în realitate, dar era el, fără nicio îndoială: subinspectorul Sulleiman Mantus, de la poliția din Ruina.

— OK, zise, încredințată că n-avea să fie răpită din nou. Să mergem, Sulley.

Înșfăcă ziarul de pe masă și îl urmă afară din încăpere.

Holul principal, pe care îl traversară, forfotea de lume. Doi polițiști în uniformă păzeau intrarea, verificând pe oricine intra sau ieșea din clădire. Dincolo de ei, Liv zări o echipă de televiziune, cu reflectoarele aprinse, camera pornită și reportera stând cu spatele la clădire, înregistrând știrea; sau poate transmitea în direct. Liv se îndreptă, în urma subinspectorului, spre un hol tăcut, care ducea în spatele clădirii. Alt polițist în uniformă stătea lângă două perdele transparente din PVC care acopereau intrarea. Făcu un semn din cap când îi văzu apropiindu-se.

— După tine...

Sulley se dădu la o parte.

Plasticul se umflă ușor, înainte de a o arunca pe Liv în ceea ce ea luă inițial drept lumina orbitoare a soarelui.

După care o femeie strigă:

— Ai vreo legătură cu dispariția călugărului?

Liv se răsuci pe călcâie ca să revină la adăpostul oferit de clădire, dar subinspectorul o înhăță de braț și o împinse în direcția unei mașini de poliție nemarcate, parcate puțin mai departe pe alee. Ea își lăsă capul în jos, pentru ca părul să-i acopere fața.

— Ești arestată? zbieră reportera.

Un bliț explodă undeva la dreapta ei și o voce de bărbat se alătură interogatoriului.

— Care e legătura dintre tine și bărbatul dispărut?

— Autorul jafului e cineva din interior?

Subinspectorul deschise portiera din spate, o împinse cu fermitate pe banchetă și trânti ușa.

Liv privi în sus, chiar în momentul în care interiorul mașinii fu inundat de lumina provenită de la o cameră de filmat lipită de geam. Își întoarse rapid capul.

Mașina se legănă pe arcuri când Sulley se lăsă să cadă în scaunul șoferului.

— Scuze! Îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare pe când pornea motorul. E uimitor cât de repede află presa chestiile astea.

Lăsă frâna de mâna și o luă ușor din loc, lăsând haita de lupi în urmă. Ultimul lucru pe care îl zări Liv când privi prin lunetă fu privirea fixă, ca de mort, a obiectivului unei camere de filmat ațintite asupra ei.

72

Kathryn Mann arătă un loc de pe pardoseala din beton a depozitului, acoperită de praf, și motostivuitorul făcu o piruetă grațioasă, pentru a lăsa ușor exact acolo unul dintre paleții descărcați din avionul C-123. Încerca să aranjeze lucrurile astfel încât următorul transport programat, o livrare de produse agricole pentru unul dintre proiectele lor din Uganda, să nu sfârșească îngropat în mormanul de mărfuri. Fiecare palet era înfășurat într-o folie subțire din aluminiu și era de dimensiunile a două frigidere. Parcă alcătuia un puzzle tridimensional cu piese imense, dar era mai bine decât să stea în birou, uitându-se la știri lângă Oscar și așteptând telefonul lui Gabriel.

Motostivuitorul scoase furca de sub palet și se întoarse la avion. Mare parte din îngrășământ avea să zboare din nou în câteva zile, cu puțin noroc.

O bătaie puternică în geam o făcu pe Kathryn să-și ridice privirea. Prin aleea îngustă dintre cutii îl văzu pe Oscar în picioare lângă fereastră, făcându-i semn să vină într-acolo. Pe chip i se citea îngrijorarea.

Kathryn îi dădu lui Becky lista pe care o avea în mână.

— Poți să te asiguri că mărfurile astea rămân la suprafață?

— Privește, zise Oscar în clipa în care ea păși în birou.

Făcu un semn cu telecomanda spre televizorul de pe perete și dădu sonorul mai tare.

— Ancheta privind moartea călugărului, anunță prezentatoarea pe un ton rezervat de obicei masacrelor și declarațiilor de război, a luat o turnură macabră azi-dimineață. Surse apropiate anchetatorilor cred că trupul lui a dispărut de la morgă...

În prim-plan apăru acum o femeie mânjită cu noroi, care era condusă către o mașină.

— Ai vreo legătură cu dispariția călugărului? striga vocea reporterei. Ești arestată?

Femeia privi pentru scurt timp direct în obiectiv, înainte de a-și lăsa capul în jos, iar fața îi dispăru sub o perdea de păr murdar.

— Ea trebuie să fie fata, zise Oscar.

Dar Kathryn nu-l auzi. Încremenise la vederea polițistului în civil care o însoțea pe Liv. Îl privi împingând-o fără menajamente pe bancheta din spate. Văzu camera de filmat urmărindu-i chipul. Îl văzu ridicându-și mâna pistruiată ca s-o dea la o parte.

După care urcă în mașină, ducând-o pe Liv departe de acel loc.

73

Athanasius se îndrepta ca prin vis către capela privată, pentru rugăciune. Era lac de sudoare de la cât se chinuise să târască fiecare cadavru prin rețeaua complexă de tuneluri ce duceau la cavernele medievale din secțiunea estică. Se întorsese în partea principală a Citadelei, dar încă era sub efectul grelei încercări la care fusese supus și pe care mirosul chimic al sacilor de morgă îl împiedica s-o uite. Oricât de tare își frecase mâinile în chiuveta alimentată cu apă de ploaie din spălătorie, nu putuse să scape de el.

Vechile carcere păstrau și acum urme grăitoare ale trecutului violent pe care-l cunoscuse Biserica: lanțuri ruginite și clești fioroși, de culoarea sângelui uscat. Cunoștea, bineînțeles, istoria Citadelei, cruciadele și persecuțiile din epoci mai brutale, când credința nestrămutată în Dumnezeu și în învățăturile Bisericii erau impuse prin frică; crezuse însă că acele vremuri erau demult apuse. Spectrul acelui trecut violent se agăța acum cu ghearele de prezent, aidoma mirosului de moarte străveche ce se ridicase din temnița în care aruncase cadavrele, unul după altul. Când le auzise sfărâmându-se pe patul de oase trecute în uitare, simțise cum ceva cedează și înlăuntrul lui, de parcă acțiunile și credințele sale s-ar fi depărtat atât de mult unele de altele, până când în cele din urmă s-au spart în bucăți. Pe când tremura singur în adâncul muntelui înghețat, cele două fraze pe care le întrezărise în Biblia eretică îi stăruiau în minte, aidoma unor adevăruri noi ce luminau bezna din preajmă.

Se opri în fața capelei private, temându-se să intre din cauza rușinii pe care o purta cu el. Își frecă distrat palma de creștet și simți din nou mirosul de dezinfectant al sacului de plastic impregnat în mânecă.

Simțea nevoia să se roage. Ce altă speranță îi mai rămânea? Trase adânc aer în piept și trecu hotărât pragul încăperii.

Capela era luminată de candele ce pâlpâiau în jurul crucii în formă de T de pe peretele din fund. Nu existau scaune, doar saltele și perne subțiri care să protejeze genunchii bătrâni și osoși de duritatea pardoselii din piatră. Nu observase lumânarea care ardea în afara capelei, dar, când intră, văzu că înăuntru se mai afla un credincios. Aproape că izbucni în lacrimi de ușurare când îl recunoscu.

— Frate drag... Părintele Thomas se ridică și își trecu un braț în jurul trupului tremurând al prietenului său. Ce te-a tulburat așa de tare?

Athanasius respiră adânc de mai multe ori, străduindu-se să-și vină în simțiri. Trecură câteva minute până când bătăile inimii i se potoliră și respirația își reluă ritmul normal. Privi înapoi către ușă, apoi spre chipul îngrijorat al prietenului său. Se întreba dacă să-i încredințeze tainele care îl apăsau ori să nu-i spună nimic, pentru propria siguranță. Se simțea de parcă ar fi stat pe buza unei prăpăstii, știind că dacă făcea un pas înainte apuca pe un drum fără întoarcere.

Privi adânc în ochii prietenului său, umbriți de curiozitate și îngrijorare, și începu să vorbească. Îi povesti despre vizita pe care o făcuse cu abatele în cripta interzisă, despre Biblia eretică și profeția pe care o conținea, despre sarcina înfiorătoare pe care tocmai o dusese la bun sfârșit. Îi spuse totul.

Când încheie de vorbit, cei doi bărbați rămaseră tăcuți multă vreme. Athanasius știa că tot ceea ce îi împărtășise îi punea pe amândoi în pericol. Părintele Thomas ridică ochii. Aruncă o privire înspre ușă. Se aplecă mai aproape de el.

— Cum sunau expresiile pe care le-ai văzut în cartea interzisă?

Glasul i se auzi puțin mai tare decât o șoaptă.

Athanasius se simți cuprins de un val de ușurare.

— Prima era „lumina lui Dumnezeu, zidită în întuneric", șopti el, iar a doua: „nu un munte sanctificat, ci o temniță blestemată".

Se lăsă pe spate, în vreme ce ochii inteligenți ai lui Thomas cercetau încăperea întunecată cu aceeași viteză cu care lucra mintea lui febrilă.

— Am simțit, tot mai mult în ultima vreme, că ceva... nu e în regulă... cu locul acesta. Își alegea cuvintele cu grijă. Atâta cunoaștere strânsă laolaltă, opera celor mai strălucite minți

ale omenirii, ascunsă în tenebrele bibliotecii, neiluminând pe nimeni. Am acceptat slujba care mi s-a oferit aici ca să apăr cunoașterea, să o duc mai departe, nu ca s-o fac prizonieră.

— Când am terminat modernizarea bibliotecii și am văzut cât de bine funcționa, am făcut o cerere către prelat rugându-l să-mi îngăduie să public schițele, astfel încât și alte biblioteci să beneficieze de sistemul pe care îl folosim noi. El m-a refuzat. Cărțile, a spus el, și cunoștințele pe care le ascund între filele lor sunt arme periculoase în mâinile celor neluminați. A spus că, dacă se fac praf și pulbere în bibliotecile de dincolo de zidurile Citadelei, cu atât mai bine.

Îl privi pe Athanasius, iar pe chipul lui se oglindeau durerea și dezamăgirea pe care le ținuse ascunse până atunci.

— Se pare că am creat un sistem de care nu se bucură decât cei care caută să țină captiv cel mai divin dintre daruri – cunoașterea.

— „Lumina lui Dumnezeu, zidită în întuneric", cită Athanasius în șoaptă.

— „Nu un munte sanctificat, ci o temniță blestemată", îi răspunse fratele Thomas.

Tăcură din nou.

— E frustrant și o mare ironie în același timp, zise Athanasius în cele din urmă, că sistemul ingenios de securitate pe care l-ai inventat ne împiedică să descoperim ce altceva mai conține cartea interzisă.

Își lăsă ochii asupra flăcării tremurânde a unei candele.

Părintele Thomas îl privi o clipă, apoi trase aer în piept.

— S-ar putea să existe o cale, zise, cu ochii strălucindu-i de siguranță. Trebuie să așteptăm până după vecernie, când majoritatea fraților iau masa ori se retrag în dormitor; atunci când în bibliotecă e cel mai liniște.

74

Gabriel simți telefonul vibrându-i în buzunar și se uită să vadă cine îl sună.

— Mamă!

— Unde ești? zise Kathryn.

— Îi urmăresc pe cei care-au furat cadavrul. L-au dus pe călugăr înapoi în Citadelă. Doi dintre ei sunt acum într-un soi de spelunca de la marginea Cartierului Pierdut. Celălalt le păzește camioneta.

— Ce fac?

— Habar n-am, dar m-am gândit că ar trebui să mă țin pe urma lor. Bănuiesc că fata e în siguranță, cât timp e cu Arkadian.

— Tocmai asta e, zise Kathryn. Nu e în siguranță. Nu e deloc în siguranță.

Kutlar ședea în camera din spate a magazinului plin de rebuturi. Cornelius stătea în stânga lui. Un alt bărbat stătea în fața lor, în spatele unui birou pe care se revărsau măruntaie de calculatoare și de telefoane mobile. Zilli era tipul „care te rezolvă" când aveai nevoie de vreo inovație tehnologică ce nu putea fi livrată altfel decât pe sub tejghea. Scaunul îi scârțâia de fiecare dată când mai băga un teanc de bancnote dintr-o cutie roșie de plastic în aparatul de numărat banii. Părul lung și negru i se prelingea de sub o șapcă de baseball care făcea reclamă unei fabrici de tractoare ce nu mai exista demult. Kutlar știa că șapca ascundea o chelie pe care nu trebuia s-o vadă nimeni.

Cămașa havaiană a lui Zilli era cel mai strălucitor lucru din încăperea care arăta ca orice atelier de reparații din orice cartier sărac, dar servea și ca paravan pentru operațiuni mergând de la vânzarea de bunuri furate la traficul cu arme, droguri și uneori

chiar persoane. Zilli era cel care îi recomandase lui Kutlar clinica pentru femeiuști drept locul potrivit în care să-și trateze rana de glonț.

Zilli urmări ultimele bancnote zbârnâind în aparat cu privirea flămândă a unui drogat care își prepară o doză. Își băgă apoi mâna sub birou, fără să-l scape din ochi pe Cornelius. Un ventilator micuț torcea în liniștea care se lăsase, răcind placa de bază a unui calculator eviscerat.

Kutlar simți durerea străpungându-i piciorul când Zilli scoase la iveală un obiect metalic, lipsit de luciu, și îl îndreptă către Cornelius. Acesta nu se clinti.

— E o plăcere să fac afaceri cu voi, zise Zilli, cu mutra schimonosită într-un zâmbet strâmb, ce lăsa la vedere o dantură surprinzător de îngrijită. Prietenii lui Kutlar...

Împinse teancul de bani la o parte, puse în mijlocul mesei un obiect care semăna cu un notebook și îl deschise. Ecranul se trezi la viață pâlpâind și pe el apăru o hartă a lumii cu o coloană goală în dreapta, sub două ferestre de căutare.

— Tehnologie chineză, explică Zilli, de parcă le vindea un ceas. Pătrunde cu ușurință în orice rețea telecom din lume. Introdu un număr și îți va spune tot ce vrei să știi despre orice apel primit sau efectuat: ora, durata, chiar și detaliile legate de facturare și adresele înregistrate.

Cornelius se uită o clipă la Zilli, cu ochii lipsiți de orice expresie, după care scoase o hârtie din plicul primit de la abate. Pe ea erau trecute două nume și două numere. Primul era cel al lui Liv. Îl copie în fereastra de căutare și apăsă pe Enter. Pe ecran apăru o clepsidră și aplicația începu să caute. După câteva secunde, un număr nou apăru în coloana de sub fereastra de căutare.

— A găsit rețeaua, zise Zilli. E singurul apel înregistrat în ultimele douăsprezece ore. Douăsprezece e setarea standard. O poți schimba din meniu, de la preferințe, dacă dorești, dar nu ți-aș recomanda. O să dai peste toate pizzeriile care livrează la domiciliu și alte tâmpenii. Dar aici – fii atent...

Opri cursorul deasupra noului număr. O fereastră se deschise în dreptul lui, afișând un serviciu de mesagerie vocală. Și o adresă poștală din Palo Alto, California.

— E operatorul de telefonie mobilă. Dacă numărul i-ar fi aparținut unei persoane, acum ai ști unde locuiește.

Cornelius continuă să urmărească aplicația navigând printre rețelele de telefonie mobilă și încercând să localizeze telefonul lui Liv. Kutlar îl țintuia cu privirea pe Zilli, încercând să-l facă să privească înspre el. Dar omul continua să se uite la ecran. O nouă fereastră apăru în cele din urmă: NUMĂR NEDETECTAT.

Cornelius se uită la Zilli.

— OK... ideea e că... Se lăsă înapoi în scaunul care scârțâia. Funcționează doar când aparatul pe care-l cauți e pornit. Mobilele trimit un semnal o dată la câteva minute, pentru a căuta antena cea mai apropiată. Dacă nu sunt branșate, nu emit semnalul, deci nu pot fi depistate. Introdu un număr care știi că e activ. O să vezi ce vreau să spun.

Durerea din piciorul lui Kutlar îl fulgeră din nou când ventilatorul își mări viteza.

Cornelius își introduse propriul număr în cea de-a doua fereastră și apăsă pe Enter. Zilli își împreună mâinile la ceafă, împingându-și șapca peste ochi. Chipul îi era lipsit de expresie, ca o mască.

Așteptă aproximativ zece secunde. Harta care umplea fereastra principală devenea tot mai detaliată, apropiindu-se ca o cameră aflată în cădere liberă din spațiu direct în centrul orașului Ruina. Încetini pe măsură ce începeau să se întrevadă contururile clădirilor, apoi se opri brusc deasupra unei încrengături de străduțe. O săgeată arăta înspre mijlocul uneia dintre ele, numită strada Trinității.

— Ai văzut! făcu Zilli, suficient de încrezător în tehnologie ca să nu verifice ecranul. Are și capacități de navigare prin satelit; poate localiza un semnal activ cu o precizie de un metru și jumătate. Poate, de asemenea, să depisteze două numere în același timp și să-ți arate la ce distanță sunt unul de celălalt. Asta înseamnă că poți căuta poziția telefonului cuiva față de telefonul

tău și programul îți va contura un traseu care te va duce drept la el. Trebuie doar ca respectivul să aibă mobilul deschis.

Cornelius închise notebook-ul.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Oricând.

Cornelius îi aruncă o privire lui Kutlar, care se ridică și șchiopătă recunoscător afară din încăpere. Cornelius se întoarse și îl urmă.

— Ai nevoie de cutia de merinde? strigă Zilli în urma lui, arătând cu capul înspre cutia roșie din plastic de pe masă.

— Păstreaz-o, trânti Cornelius, fără a arunca o privire înapoi.

75

Liv se așeză sub jetul nemilos al dușului, potrivindu-l pe cât de fierbinte putea suporta. Durerea era bună. Simțea că o purifică. Apa devenind din cenușie în limpede, pe măsură ce se prelingea de pe trupul ei și se scurgea prin rozetă, rotindu-se ca un vârtej, ducând cu ea toată mizeria nopții trecute.

Își trecu mâna peste partea laterală a trupului, găsind cicatricea cruciformă, și îi urmă conturul cu vârful degetelor, mângâind acea parte din ea care fusese odată legată fizic de fratele ei. Mâna îi urcă în sus, de-a lungul trupului și în josul brațului, acolo unde alte cicatrici mai mici îi încrețeau pielea, zeci de linii subțiri zgâriate de-a lungul unei copilării tulburate de lipsa mamei și de senzația de alienare în propria familie.

Durerea pe care o simțea acum sub apa fierbinte îi amintea de mușcătura usturătoare a lamei de ras, care îi îndepărtase mintea de adolescentă de haosul emoțiilor copleșitoare pe care le resimțea, făcând-o să se concentreze asupra ei. Ce bine ar fi fost dacă tatăl ei i-ar fi spus atunci ceea ce descoperise ea singură pe veranda aceea umbrită din Paradise, în Virginia de Vest. Înțelegea acum că, atunci când o privise cu tristețe în ochi, el nu era dezamăgit de ea. Dimpotrivă, vedea în ea femeia al cărei nume îl purta. Vedea iubirea pe care o pierduse.

Apa clocotită continua să-i răpăie pe piele și gândurile îi alunecau acum spre propriile ei pierderi: mama, apoi tatăl, și acum fratele ei. Dădu robinetul la maximum, până când nuiele încinse de apă îi loviră pielea, luând cu ele lacrimile care i se prelingeau pe obraz. Să simtă durerea era mai bine decât să nu simtă nimic.

Subinspectorul Sulleiman Mantus se plimba în sus și-n jos pe coridor. Era prea agitat și avea prea multă energie ca să stea

locului. Dar era un sentiment plăcut, de felul celui pe care-l simte un sportiv în toiul meciului; cel de care se bucură un vânător când își încolțește prada.

Pontul pe care-l vânduse presei în legătură cu furtul de la morgă era doar vârful aisbergului. Știa cum funcționau lucrurile. Poliția avea să încerce să mușamalizeze cazul, fiindcă, oricum ai fi luat-o, ieșeau din povestea asta mai șifonați decât o foaie de tablă călcată de tren; și, cu cât vor încerca mai mult să pună lacătul pe orice scurgere, cu atât presa va fi mai disperată după informații. Nimeni nu plătea mai bine decât ziarele și povestea asta era subiect de primă pagină în cotidienele internaționale care-l preluaseră de la ziarele locale, așa că acum se alegea cu plăți grase de la un mare canal de știri, dar și de la cei doi clienți inițiali, al căror interes pentru caz nu dădea semne că ar slăbi.

Privi de-a lungul coridorului. Doi polițiști în uniformă stăteau lângă ușă, bârfind despre una-alta. Le auzea murmurul conversației, dar nu înțelegea ce spuneau. Își scoase telefonul, navigă prin meniu și formă un număr.

— Am ceva care v-ar putea interesa, spuse.

76

Cornelius stătea lângă camionetă, uitându-se la Kutlar care înainta cu pași chinuiți pe stradă, înspre el. Dacă starea i se înrăutățea, poate aveau să fie nevoiți să îi reevalueze utilitatea. Johann ședea pe scaunul șoferului, vorbind la telefon cu informatorul. Notă o adresă și închise.

— Fata e aici, zise.

Cornelius luă bucata de hârtie și privi din nou în josul străzii. Kutlar era singurul dintre ei care o văzuse, dar el avea propria imagine în minte, care nu-l părăsise încă de când abatele le încredințase misiunea. Își mângâie pielea zbârcită de pe obraz, acolo unde nu-i creștea barba, amintindu-și o stradă de la periferia Kabulului și silueta ce se tânguia ținând în brațe legătura de zdrențe care ar fi putut fi un copil, încetinindu-le vehiculul suficient cât grenada propulsată de rachetă să îi ia în vizor.

E bine să-ți imaginezi inamicul.

Te ajută să te concentrezi.

Așa că, în ochii lui, fata era femeia cu ajutorul căreia întregul său pluton fusese șters de pe fața pământului, cea care îi distrusese unica familie pe care o cunoscuse vreodată – până când Biserica îl primise la sânul ei. Și-o imagină punându-i în pericol noua familie și asta îi dădu putere și determinare. De data asta avea s-o oprească.

Johann ieși din mașină și se duse în spatele camionetei, în timp ce Kutlar ajunse în cele din urmă, șchiopătând, în dreptul lor și se opri.

— Urcă, îi ceru Cornelius.

Kutlar se conformă, ca un câine ce se supune orbește stăpânului de la care primește bătaie.

Johann reapăru îmbrăcat în fâșul roșu și trecu mai departe fără să scoată o vorbă, îndreptându-se în direcția din care Kutlar tocmai venise.

Cornelius urcă pe scaunul șoferului și îi dădu adresa lui Kutlar.

— Du-ne acolo, zise.

Kutlar simți vibrațiile sfârtecându-i piciorul zdrobit când mașina o luă hurducându-se peste amestecul asfaltic ieftin turnat de primărie direct deasupra caldarâmului medieval. Se gândi la pastilele din buzunar, dar știu că nu-și putea permite să înghită nici măcar una. Luau durerea cu mâna, fără doar și poate, dar îl făceau în același timp să se simtă ca și cum totul era în regulă, iar el nu-și permitea să se simtă astfel.

Nu putea, dacă voia să rămână în viață.

Johann nici nu ridică privirea când camioneta trecu pe lângă el. Își continuă drumul, după colț și înspre prăvălia lui Zilli. Când ajunse aproape, își scoase telefonul mobil cu mâna dreaptă și își băgă mâna stângă în fâș, apucând patul pistolului Glock ascuns acolo.

Zilli era cocoțat pe un scaun în spatele tejghelei, îndesând o cutie roșie din plastic pe un raft aflat la înălțime, între un suport gol de CD-uri și o consolă Sega Megadrive veche.

— Știi să deblochezi chestiile astea?

Johann îi arătă telefonul.

Zilli se întoarse și își miji ochii.

— Sigur. Coborî de pe scaun. Ce-ai acolo, un BlackBerry?

Johann dădu din cap.

— Un telefon tare.

Lovi tastatura unui PC care, în ciuda aspectului vetust, putea pătrunde ilegal în orice firmă de telefonie mobilă de pe planetă.

Apăsă butonul meniului și își dădu seama prea târziu că telefonul era deja deblocat.

77

Aroma de cafea prăjită de la cafetiera din colțul biroului nu prea reușea să mascheze mirosul de morgă. Arkadian ședea la masa arhiplină a lui Reis, care n-avea nicio șansă de a fi vreodată curățată, așteptând să se descarce un fișier pdf de mari dimensiuni. Afară, zumzetul și clinchetul din laboratoarele de patologie semnalau revenirea la o situație aproape normală.

Fișierul era trimis de Departamentul pentru Securitatea Internă al Statelor Unite ca răspuns la amprentele pe care le prelevaseră de pe folia de plastic. Găsiseră un rezultat pozitiv în mai puțin de un minut. Lui Arkadian nu-i venise să creadă. Sigur, tot ce aveau ei de făcut în orice serial polițist de la televizor era să verifice niște amprente în calculator și, în câteva secunde, obțineau un nume, o adresă și o fotografie recentă a infractorului, cu o mutră de dement; era un subiect obișnuit de glumă în toate secțiile de poliție. Dar, în lumea reală, amprentele erau destul de rar folosite pentru identificarea suspecților; ele făceau parte din lanțul detaliat de probe care puneau în legătură suspectul cu crima după ce acesta fusese prins prin alte mijloace, mai laborioase și care luau mai mult timp. Majoritatea amprentelor nu se aflau pur și simplu în sistem pentru a fi comparate.

Fișierul se descărcase complet și Arkadian dădu un clic pe icon. Când prima pagină umplu ecranul, își dădu seama de ce îl găsiseră așa de repede. Era un dosar militar. Bărbaților și femeilor din forțele armate li se prelevau amprentele. era o procedură standard. Ajuta la identificarea lor, în cazul în care cădeau la datorie. Până nu demult, cele mai multe state protejau dosarele foștilor militari – dar asta se întâmpla înainte de 11 septembrie. Acum se pare că acestea erau disponibile pentru orice națiune prietenă care le solicita.

Arkadian trecu de prima pagină și începu să citească.

Dosarul prezenta în detaliu istoricul serviciului militar al sergentului Gabriel de la Cruz Mann (în rezervă), care activase în Grupa a 5-a a Forțelor Speciale Americane. O fotografie înfățișa un bărbat în uniformă, tuns aproape chilug, cu niște ochi pătrunzători, de un albastru-deschis. Arkadian o compară cu captura de pe camera de supraveghere. Părul îi crescuse, dar era aceeași persoană.

Arkadian parcurse întregul dosar – biografie, evaluări psihiatrice, controale de securitate, totul. Avea treizeci și doi de ani, un tată american, o mamă pe jumătate braziliancă, pe jumătate turcoaică. Tatăl fusese arheolog, mama lucrase și ulterior ajunsese să conducă Ortus, o fundație umanitară internațională, așa că își petrecuse copilăria călătorind în jurul lumii.

Educația lui era un amestec heteroclit de studii întrerupte la mai multe școli internaționale, urmate de o bursă la Harvard unde studiase limbi moderne și economie. Vorbea fluent cinci limbi străine, printre care engleza, turca și portugheza, și se descurca în paștună și dari ca urmare a misiunilor în Afghanistan.

Ceva din dosar îi sări în ochi lui Arkadian, care încetă să mai parcurgă rândurile pe diagonală și începu să citească cu atenție. La începutul ultimului an de studii de la Harvard, se întâmplase ceva care avusese clar un impact de proporții seismice asupra lui Gabriel. Pe când arheologul John Mann își însușea o descoperire majoră, o serie de texte antice scoase la suprafață în deșertul irakian, în apropierea unei localități numite Al-Hillah, fusese ucis, împreună cu câțiva colegi. Povestea făcuse mare vâlvă pe plan internațional. Saddam Hussein, pe vremea aceea încă aflat la putere, dăduse vina pe rebelii kurzi. Comunitatea internațională îl bănuise că el s-ar fi aflat în spatele atacului și ar fi dat vina pe kurzi pentru a păstra neprețuitele comori pentru sine. Niciunul dintre texte nu mai fusese văzut vreodată.

Nu era clar din dosar pe cine învinuia Gabriel pentru moartea tatălui său, dar faptul că-și lăsase baltă studiile și se înrolase în armata americană înaintea războiului iminent din Irak, sugera că probabil avusese unele bănuieli. Se înrolase ca simplu soldat – deși studiile i-ar fi garantat un post de ofițer – și absolvise instrucția

de bază cu note atât de mari, încât fusese imediat acceptat la cursurile de pregătire pentru Trupele Speciale Aeropurtate.

Își petrecuse nouă luni la Fort Campbell, la granița dintre statele Kentucky și Tennessee, învățând cum să piloteze avioane, să sară din ele și să omoare oameni în diferite moduri și cu tot soiul de arme. Dosarul devenea mai opac pe măsură ce detaliile misiunilor lui deveneau tot mai clasificate, dar servise ca plutonier în Afghanistan în timpul Operațiunii Enduring Freedom și fusese decorat de două ori, o dată pentru curaj în luptă și o dată pentru contribuția lui la o operațiune sub acoperire de salvare a unor ostatici; împreună cu plutonul pe care îl conducea, eliberase câțiva lucrători umanitari pe care talibanii îi răpiseră și îi duseseră într-unul dintre bastioanele lor. Părăsise serviciul militar în urmă cu patru ani. În dosar nu se menționa din ce motiv.

Mai exista și o pagină suplimentară, atașată la sfârșitul dosarului, care îi prezenta mișcările cunoscute de când fusese lăsat la vatră. Lucra în calitate de consilier pe probleme de securitate pentru Ortus și călătorise mult în America de Sud, Europa și Africa.

Arkadian începu să caute pe Google informații despre Ortus. Pagina lor de internet înfățișa o imagine familiară, care-l făcu să se înfioare: un monument din piatră al unui bărbat cu barbă, cu brațele întinse în lături – statuia lui Hristos Mântuitorul dominând orașul Rio de Janeiro. Ortus susținea că este cea mai veche organizație caritabilă de pe fața pământului, formată în secolul al XI-lea prin dizolvarea unui ordin străvechi de călugări – frăția Mala – a cărui origine se pierdea undeva în vremurile preistorice. Fuseseră nevoiți să se lepede de credința lor după ce Biserica îi denunțase drept eretici. Mulți fuseseră arși pe rug, fiindcă susțineau că pământul era o zeiță și soarele un zeu și că viața își avea obârșia în împreunarea celor doi. Alții scăpaseră cu viață, se regrupaseră și reapăruseră ca organizație laică dedicată continuării operelor de binefacere pe care le întreprinseră până atunci în calitate de clerici.

Coborî în josul paginii, la proiectele în curs de derulare, cele în care ar fi trebuit să fie implicat și Gabriel de la Cruz Mann.

Aveau un proiect important în Brazilia, prin care protejau suprafețe mari de pădure tropicală de tăietorii ilegali de lemne și de căutătorii de aur, un altul în Sudan, unde replantau câmpiile deșertificate în urma războiului civil, și un altul în Irak, prin care încercau recuperarea mlaștinilor naturale secate de anii de război și de specula funciară sistematică, ce făcea ca pământurile să fie smulse cu forța de la proprietarii lor de drept.

Arkadian putea doar să-și imagineze ce implica misiunea unui consilier de securitate în acele locuri: apărarea voluntarilor neînarmați de trupele de gherilă și de bandiți, în timp ce aceștia încercau să ducă apă și hrană în regiunile cele mai sărace din lume; încercarea de a face să domnească legea acolo unde această noțiune era inexistentă. Tipul era fără îndoială un sfânt, iar asta făcea ca prezența lui la morgă în acea dimineață să fie cu atât mai greu de înțeles.

Reveni la pagina de pornire și selectă link-ul Contact. Prima adresă de pe listă era la Rio de Janeiro. Așa se explica statuia. Fundația mai avea sedii în New York, Roma, Jakarta și la Ruina – pe Strada Exegezei din Cartierul Grădinilor, la est de sediul poliției.

Scrise adresa pe spatele fotografiei care înfățișa chipul lui Gabriel, așa cum fusese surprins de camera de supraveghere, îndoi poza și o băgă în buzunarul hainei.

78

Singură în vestiarul cu gresie și faianță albe, Liv își tampona pielea înroșită cu un prosop minuscul și aspru. Auzea pe cineva făcând ture în bazinul aflat dincolo de cabinele de dușuri.

Grămăjoara de haine sport albe și albastre pe care i-o dăduse subinspectorul contrasta puternic cu bluza și blugii ei murdari. Își luă pantalonii de trening pe ea și își trase tricoul peste cap. Pe față și pe spate scria POLIS[1] cu litere mari, negre. Căută prin buzunarele de la blugi, transferă cei câțiva dolari și mărunțișul din ei, și își șterse mobilul plin de noroi. Apăsă butonul de pornire și ecranul se aprinse. Telefonul îi vibră ușor în mână; un mesaj nou. Nu recunoscu numărul.

Îl deschise și o cuprinse din nou un fior de groază.

SĂ NU AI ÎNCREDERE ÎN POLIȚIE

Majusculele nu puteau fi mai insistente de-atât.

SUNĂ-MĂ ȘI AM SĂ-ȚI EXPLIC

Se gândi la avertismentul pe care îl primise noaptea trecută, înainte de accidentul de mașină și de focurile de armă.

Liv rămase nemișcată. Auzea apa picurând la dușuri, plescăitul valurilor stârnite de necunoscuta din piscină, zumzăitul aparatului de aer condiționat deasupra capului, dar nimic altceva. Niciun pas apropiindu-se. Nicio conversație înfundată pe coridor. Dar brusc avu senzația că se afla cineva în încăpere alături de ea, ascuns în spatele peretelui care separa vestiarul de ușa de la intrare, trăgând cu urechea la mișcările ei.

Își băgă telefonul în buzunar și își trase o pereche de șosete albe de sport.

Cred că e mai bine să rămâi sub protecția noastră...

---

[1] „Poliție", în limba turcă în original.

Arkadian îi spusese asta înainte de a o expedia împreună cu însoțitorul ei.

Protecția poliției. Fratele ei nu prea avusese parte de ea, nu?

Își puse adidașii soioși peste șosetele imaculate. Trupul ei fragil înota în bluza de trening bleumarin. Și pe ea scria POLIS. Mai privi o dată înspre ușă, apoi înhăță ziarul pătat cu cerneală și se îndreptă în direcția opusă, luând-o pe lângă dușurile care picurau, către piscină.

Aerul din incinta bazinului era umed și cald și îi gâdilă gâtul cu degete de clor cât timp ocoli piscina ca să ajungă la ieșirea de incendiu. O rază din soarele dimineții își croise drum printre clădirile înalte din jur și strălucea pe suprafața apei de un albastru-pal.

Liv împinse bara orizontală a ușii. O sirenă stridentă răsună în clădire. Închise ușa în urma ei, oprind alarma aproape imediat după declanșare. Înotătoarea nici nu înălță capul din apă, ci își continuă turele de bazin, trimițând reflexii strălucitoare pe pereții zugrăviți în alb.

Sulley vorbea la telefon cu un producător de știri. Alarma nu se auzi decât câteva secunde, dar îi atrase imediat atenția.

— Ascultă, șopti, te sun eu mai încolo.

Se apropie de intrarea în vestiarul femeilor, cu tălpile pantofilor scârțâindu-i pe linoleumul lucios. *Femeile. Fir-ar să fie.* Era înăuntru de o veșnicie. Ascultă, încercând să detecteze sunetul unui duș. Nu auzi nimic. Bătu ușor la ușă.

— Domnișoara Adamsen?

Împinse ușa cât să-și bage capul prin ea.

Niciun răspuns. În față avea un perete, așa că nu vedea nimic.

— Domnișoara Adamsen? Puțin mai tare de data asta. E totul în regulă?

Tot nimic.

Aruncă o privire după colț. În afara unei grămezi de haine murdare și a unui prosop ud, încăperea era pustie. Sulley simți cum îl trece un val de căldură, pielea lui palidă căpătând o culoare rozalie.

— *Domnișoara Adamsen ?*

Privi la stânga. Ușile celor patru toalete erau larg deschise.

Ocoli vestiarul și ajunse la dușuri.

Pustiu.

Își continuă drumul și se trezi în aerul îmbâcsit de chimicale din zona puternic luminată a piscinei. Își miji ochii, uitându-se la persoana care înota în bazin, sperând că era ea; îi văzu părul scurt, negru, și costumul de baie cu emblema poliției pe care nu i-l dăduse el, știu că nu era Liv. Zări ieșirea de incendiu și simți un nod în gât. Alergă într-acolo. În clipa în care împinse ușa și se declanșă alarma, își dădu seama ce se întâmplase.

Afară, strada forfotea de lume în ambele sensuri; oameni îmbrăcați în costume, turiști în haine lejere. Căută printre ei o bluză de trening bleumarin, cu emblema poliției. Nu văzu nimic. Ușa se închise în spatele lui și alarma se opri din țipat. Telefonul începu să-i vibreze în mână și el îl privi, speriat că era Arkadian care îl suna să verifice dacă totul era în regulă. Numărul era ascuns.

— Alo ?

O camionetă albă opri în dreptul lui.

— Alo, răspunse șoferul.

79

Liv înainta încet prin mulțime. Habar nu avea încotro se îndrepta, dar trebuia să se facă invizibilă și să se îndepărteze cât mai mult de sediul poliției, ca să aibă timp să-și adune gândurile. Își trase gluga bluzei de trening peste părul ud și se strecură într-un grup de femei, ținându-se suficient de aproape ca să pară că era cu ele. Avea noroc; la ora asta mare parte dintre cei de pe stradă erau turiști. Hainele ei ar fi sărit în ochi de la un kilometru într-un șir de costume; în plus, nici nu văzuse prea multe localnice blonde.

Vânzători ambulanți ofereau cu insistență trecătorilor produse, în mare parte gablonzuri din aramă decorate cu motive tradiționale și covoare făcute sul, iar în fața ei un stand de ziare se înălța în mijlocul trotuarului, despărțind șuvoiul de oameni aidoma unei insule într-un curent oceanic. Trecând pe lângă el, Liv aruncă o privire primelor pagini ale publicațiilor; pe toate apărea chipul fratelui ei. Simți cum emoțiile ieșeau din nou la suprafață, dinlăuntrul ei, dar de data asta nu era durere, ci mai degrabă mânie. Erau prea multe semne de întrebare legate de moartea lui ca să-și mai piardă timpul încercând să dezlege o anagramă. Se simțea oarecum vinovată că își împinsese fratele în brațele acestui destin tragic, dar altceva îl făcuse să își ia viața, iar ea era datore față de el să afle ce anume.

Ridică privirea și zări Citadela înălțându-se deasupra capetelor turiștilor, care înaintau cu toții încet către ea, atrași de forța ei de gravitație ca niște frunze într-un vârtej. Și ea se simțea atrasă, din cu totul alte motive, dar deocamdată trebuia să aștepte. Costa douăzeci de lire să intri în orașul vechi, așa citise în ghidul turistic, și pentru moment nu avea decât câțiva dolari în buzunar.

Își scoase telefonul, deschise ultimul mesaj și apăsă pe tasta de reapelare.

Camioneta se deplasa încet de-a lungul străzii. Sulley ședea lângă ușă, alături de tipul care transpira abundent, de parcă ar fi fost în toiul verii. Bărbatul solid cu barba peticită stătea la volan. Toți trei își țineau ochii ațintiți asupra șoselei, fără să scoată o vorbă.

Sulley nu vruse să urce în mașină. Una era să vinzi informații, cu totul altceva să fii implicat în ceea ce avea evident să fie o răpire. Nu putea face una ca asta. Era pur și simplu o infracțiune. Punea totul în pericol. Dar tipul solid cu fața ca de ceară topită insistase. Și, fiindcă Sulley nu voia să fie văzut petrecând prea mult timp în fața clădirii poliției, într-o conversație în contradictoriu, sfârșise prin a urca în mașină.

Privi pe fereastră, scrutând mulțimea, încercând să zărească o chică de păr blond sau literele albe de pe bluza de trening bleumarin, sperând însă că nu le va vedea pe niciunele. La sediu avea să fie mustruluit zdravăn pentru că o pierduse, dar genului ăsta de mustruluială putea să-i facă față. Ar fi fost cu mult mai bine decât s-o găsească alături de tipii ăștia.

— Am văzut-o!

Tipul transpirat din mijlocul banchetei întoarse ecranul dispozitivului de urmărire înspre șofer. Acesta îl studie o secundă, după care privi înainte, acolo unde șoseaua o lua la stânga și o zonă pietonală largă se întindea dincolo de o barieră de borne din beton; un spațiu interzis mașinilor, unde clădirile vechi fuseseră renovate și transformate în magazine de marcă. Strada era plină de lume.

— E acolo, zise el.

Sulley scrută zona, pe măsură ce camioneta se apropia. Văzu un grup de turiști care se îndepărtau. Una dintre persoane purta o bluză de trening bleumarin. Mulțimea se despărți în două înainte de a dispărea în spatele unui stand de ziare, iar el zări literele POLIS imprimate pe spatele bluzei.

Șoferul o văzu și el.

— O să mergem mai departe, până la capătul celălalt, unde pietonala dă din nou în șosea.

Parcă mașina lângă bordură.

— Du-te după ea!

Sulley simți cum îl cuprinde panica.

— Tu ai pierdut-o de la bun început, îl îmboldi șoferul. E mai puțin probabil să fugă de tine.

Sulley deschise și închise gura ca un pește, cu ochii trecându-i rapid de la privirea de un albastru-metalic la cicatricea zbârcită de pe obrazul șoferului. Nu era genul de om pe care să-l contrazici, așa că nici nu încercă. Deschise portiera, coborî pe trotuar și se îndreptă către locul unde o văzuse ultima oară pe fată.

80

Liv auzi cum cineva ridică telefonul la celălalt capăt al firului.

— Alo?

— Mi-ai trimis un mesaj de avertizare, zise Liv. Cine ești?

Urmă o pauză foarte scurtă. În mod normal, n-ar fi băgat-o în seamă; acum deveni imediat bănuitoare.

— O prietenă, răspunse femeia. Unde ești acum?

Liv continua să se lase purtată de valul de turiști, simțind atingerea liniștitoare a altor ființe umane normale, dintr-o bucată, care înaintau în jurul ei.

— De ce ți-aș spune asta?

— Fiindcă te putem apăra. Fiindcă sunt oameni care te caută chiar în acest moment. Oameni care vor să te reducă la tăcere. Liv, trebuie să ți-o spun pe șleau. Oamenii ăștia vor să te omoare...

Ea ezită mai tulburată, într-un fel, de intimitatea neașteptată a faptului că femeia îi spusese pe nume, decât de informația că există cineva care o voia moartă.

— Cine vrea să mă omoare?

— Niște oameni fără scrupule, foarte puternici. Vor să te reducă la tăcere fiindcă ei cred că fratele tău ți-a împărtășit niște informații; informații care nu trebuie să ajungă la nimeni.

Liv privi literele mâzgălite haotic pe ziarul din mâna ei.

— Nu știu nimic, zise.

— Asta nu contează în ochii lor. Le e de ajuns să creadă că știi ceva. Au riscat, încercând să te răpească la aeroport. Tot ei au furat cadavrul fratelui tău, din același motiv, și vor continua să te caute până te găsesc. Nu lasă nimic la voia întâmplării.

Femeia lăsă afirmația să plutească în aer o secundă, înainte de a continua cu o voce mai blândă.

— Dacă-mi spui unde ești, pot trimite pe cineva să te ducă într-un loc sigur. Același bărbat pe care l-am trimis să te protejeze azi-noapte.

— Gabriel?

— Da, răspunse Kathryn. E de partea noastră. A fost trimis să aibă grijă de tine. A avut grijă de tine. Spune-mi unde ești și-l voi trimite la tine.

Liv își dorea să aibă încredere în ea, dar avea nevoie de timp de gândire înainte de a-și îngădui să se mai încreadă în cineva. În afara hainelor împrumutate de pe ea, nu mai avea decât câțiva dolari sub formă de mărunțiș, un telefon cu bateria pe terminate și ediția de ieri a unui ziar local. Se uită la el. Văzu chipul fratelui ei, care o privea dintr-un halou de litere și simboluri împrăștiate în jurul lui. Și, brusc, îi veni o idee. Întoarse ziarul și citi textul scris cu litere mici pe ultima pagină.

— Te sun eu înapoi, zise.

Sulley trecu de standul de ziare.

Fata era la mai puțin de cincisprezece metri în fața lui. Își croi drum cu coatele prin mulțimea care înainta încet, micșorând treptat distanța dintre ei, încă neștiind prea bine ce avea să facă când o va ajunge din urmă. Se gândi să o ocolească pur și simplu și să se întoarcă la poliție. Dar, dacă făcea asta, tipul din camionetă ar fi putut să-l deconspire; un pont anonim cu numele celui care scurgea informații, cu copii ale dosarelor pe post de dovadă. Avusese grijă să-și acopere urmele, dar tot era vulnerabil. Dacă puteau să facă legătura între el și dispariția călugărului, ar fi dat de belea: compromiterea unei anchete în curs, obstrucționarea justiției, vânzarea de informații secrete. Putea ajunge la închisoare, iar ăsta era coșmarul cel mai înfricoșător al oricărui polițist.

Așa că își continuă drumul, ascunzându-se în spatele mulțimii, în caz că fata și-ar întoarce capul și l-ar vedea. Procedură de supraveghere standard. Apropiindu-se de ea, se gândea să-i spună pur și simplu s-o ia la fugă, după care să dispară și el până când se vor liniști apele.

Își aținti ochii asupra glugii bleumarin și grăbi pasul. Era la doar trei metri în spatele ei.

Un metru și jumătate.

Ajunsese aproape în dreptul ei, când zări camioneta albă oprind la capătul celălalt al pietonalei, prinzând-o pe Liv în capcană, ca pe un șoarece într-o conductă de scurgere. Fata nu mai avea scăpare. Nici el. Trebuia să meargă până la capăt.

Încetini, lăsând distanța dintre ei să se mărească, pe măsură ce șuvoiul de lume o ducea tot mai aproape de camionetă. Nu voia s-o târască pe o distanță mai mare decât era necesar. În față, îl zări pe tipul solid cu barbă coborând din mașină și ocolind-o, apoi deschizând ușile din spate. Acum erau la doar trei metri de camionetă. Făcu un pas înainte. Întinse mâna ca s-o înhațe. Îl observă pe celălalt tip din mașină încruntându-se la laptop și ridicând apoi privirea, clătinând din cap.

Prea târziu.

Mâna pistruiată se așeză pe umărul fetei și o întoarse cu fața spre el.

— Hei!

Ea se smuci, eliberându-se din strânsoare.

Sulley privi chipul șocat, încadrat de gluga bleumarin. Nu era fata pe care o căuta.

— Scuze, zise el, trăgându-și mâna de parcă ar fi atins un cablu electric. Credeam că ești...

Arătă înspre bluza de trening cu emblema POLIS.

— De unde o ai?

Fata se încruntă. Sulley își scoase insigna și sfidarea îi dispăru de pe chip.

Arătă în direcția din care venise.

— Am făcut schimb cu o fată.

Sulley îi urmări brațul întins cu privirea. Nu văzu decât o masă de străini.

— De cât timp?

Fata dădu din umeri.

— De vreo două minute.

— Ce i-ai dat în schimb?

— O altă bluză de trening.

— Poți s-o descrii ?

Fata făcu un gest vag.

— Albă. Destul de... decolorată. Puțin roasă la mâneci.

În căldura amiezii, mare parte dintre cei care umpleau acum străzile renunțaseră la paltoane și la jachete ; peste jumătate dintre ei purtau ceva alb. Cu spatele la camionetă, Sulley își îngădui să zâmbească.

Bine lucrat, domnișoară, o lăudă în gând. *Bine lucrat.*

81

Liv ieși din biroul de informații turistice și o luă în sensul opus celui în care se deplasa mulțimea, lucru care o deranja vag, înapoi înspre sediul poliției, ceea ce o deranja și mai mult.

Verifică harta gratuită pe care o primise, creionând diferite trasee către strada încercuită cu o cariocă neagră. Ar fi putut alege un drum mai sinuos, dar i-ar fi luat mai mult și era deja în criză de timp.

Trebuia să riște. Își scoase telefonul din buzunar și verifică ecranul. Simbolul bateriei era gol. Apăsă totuși pe butonul de apelare rapidă, rugându-se ca aparatul să mai țină cât pentru un singur apel.

— Nu era ea, zise Kutlar, înainte ca polițistul să apuce să deschidă gura. Voia să-i amintească lui Cornelius cât era el de folositor.

— Nu, nu era, zise polițistul, aplecându-se prin fereastra deschisă. Și-a schimbat bluza cu una albă. Fata cu care a făcut schimbul nu știa să spună în ce direcție a luat-o.

Cornelius porni motorul.

— Urcă, îi porunci.

Polițistul își trecu șovăitor greutatea de pe un picior pe altul, arătând peste umăr cu degetul mare.

— Știi, poate ar trebui să...

— Urcă, repetă Cornelius.

Sulley urcă.

Kutlar aruncă o privire ecranului și începu să se relaxeze puțin. Faptul că știa cum arată fata era singurul lucru care-l ținea în viață.

Polițistul care-i însoțea îl îngrijora, fiindcă și el știa cum arată Liv. Cu cât se căra mai repede, cu atât mai bine.

Camioneta se urni din loc, zgâlțâindu-i iar piciorul pe drumul accidentat.

Apăsă pe Enter și pe ecran apăru clepsidra, când sistemul începu să caute semnalul telefonului mobil al fetei.

82

Liv trecea pe lângă o tonetă care vindea lipii proaspăt scoase din cuptor, când telefonul începu să sune. Mirosul picant, pregnant de condimente prăjite și de ceapă o făcu să-și amintească cât timp trecuse de când nu mai mâncase ceva consistent. Soarele cădea pe dalele de piatră de culoare crem și pe clădirile care semănau toate cu niște biserici.

— Unde naiba ai dispărut? zbieră vocea binecunoscută. Rawls Baker, patronul și editorul de la *New Jersey Inquirer*, nu era genul de om care să vorbească în șoaptă. Sper că ai sunat ca să trimiți articolul despre naștere; am o gaură în secțiunea *lifestyle* prin care ar trece cu ușurință un camion.

— Ascultă, Rawls, eu...

— Nu-mi veni cu scuze! Prezintă-te cu articolul!

— Rawls, nu l-am scris.

Urmă o secundă de pauză.

— Păi, ai face bine să te-apuci să-l scrii chiar în momentul...

— Ce articol e pe prima pagină de la *Inquirer* în dimineața asta? îl întrebă, înainte ca el să apuce să se lanseze într-o tiradă de admonestări.

— Care naiba-i legătura?

— Răspunde-mi la întrebare!

— Călugărul. Ca în toate celelalte ziare.

— Era fratele meu.

La celălalt capăt al firului se așternu tăcerea.

— Faci mișto de mine!

— Sunt în Ruina acum; am ajuns cu avionul azi-dimineață. Aici se petrece ceva ciudat. Nu știu ce e, dar e ceva de proporții. Sunt băgată până-n gât și am nevoie de ajutorul tău.

Se lăsă din nou tăcerea. Liv și-l imagină în biroul lui, privind fluviul, calculând cât ar valora o exclusivitate. Telefonul îi țiui

în ureche și pentru o secundă crezu că legătura se întrerupsese. Apoi vocea lui Rawls bubui în eter.

— Ce-ți trebuie?

— Mă îndrept către sediul unui ziar local numit *Itaat Eden Kimse*. Vreau să-i suni înainte să ajung eu acolo și să-i convingi să mă echipeze cu niște bani, cu un carnețel și câteva pixuri. Poate chiar să mă lase să folosesc un birou câteva ore.

— Nicio problemă.

Auzi pixul lui Rawls scârțâind pe hârtie.

— Dar nu le divulga nimic important. Nu uita cine-ți semnează cecurile. Spune-le că scrii un reportaj de călătorie sau ceva de genul ăsta.

— OK, zise ea. Semnalul bateriei descărcate îi sună din nou în ureche. Telefonul meu o să moară în curând. Îi întrebi, te rog, dacă pot să-mi dea și un încărcător?

Îi dădu marca și modelul, dar la capătul firului nu se mai auzea nimic.

Ecranul se stinsese. Băgă telefonul la loc în buzunar și se uită din nou înspre stradă. Văzu un vehicul apropiindu-se.

83

— Acolo...

Kutlar arătă înspre un grup de oameni care mâncau lipii umplute de la o tonetă. Fără să-și dezlipească, ochii de pe ecran. Cornelius se întoarse către ei. Portiera din dreptul lui Sulley se deschise aproape înainte ca mașina să frâneze.

— O să arunc o privire, zise și trânti ușa, prin care năvălise în camionetă un miros înțepător de condimente și ceapă.

Kutlar își ridică ochii de pe ecran. Îl privi pe polițist trăgându-și pantalonii în timp ce scruta mulțimea.

— O vezi? întrebă Cornelius.

Kutlar scrută marea de chipuri de pe ambele părți ale străzii.

— Nu, zise în cele din urmă.

Mirosul de mâncare îi făcea greață.

Cornelius îi luă dispozitivul de urmărire din mână. Harta străzii se blocase; săgeata din mijloc arăta înspre locul în care erau parcați acum. Coloana din partea laterală a ecranului indica ultimul număr pe care îl apelase Liv și o clepsidră se rotea încet în dreptul lui, în timp ce sistemul îl căuta prin rețele.

Kutlar privi în oglinda laterală. Polițistul vorbea acum cu vânzătorul de la tonetă și se servea din mâncare. I se întoarse stomacul pe dos și se uită în altă parte. Din cauza sistemului amețitor de străzi cu sens unic, le luase aproape cinci minute să ajungă aici. Lui i-ar fi luat jumătate din timp, dar sistemul de navigație prin satelit îi trimisese pe străzi principale aglomerate și el nu simțise deloc nevoia să-l contrazică. Cu cât o căutau mai mult timp, cu atât îi creșteau șansele de a scăpa cu viață.

În plus, mai avea un obiectiv; nu atât de stringent ca instinctul de supraviețuire, ce-i drept, dar totuși demn de luat în seamă. Îl viza pe bărbatul care îi băgase glonțul în picior și îl obligase să-și părăsească vărul care zăcea mort pe șosea. Nu fusese niciodată

prea apropiat de Serko, dar făcea parte din familie. Se gândea că, dacă tipii ăștia aveau s-o găsească pe fată, poate îl vor găsi și pe cel care-l omorâse. Spera din tot sufletul că respectivul va încerca să le stea în cale.

Clepsidra dispăruse de pe ecran și în locul ei apăruse o fereastră afișând un nume și o adresă. Îl urmări pe Cornelius copiind informațiile într-un SMS.

— Tipul zice că a văzut pe cineva, acum vreo cinci minute, care semăna cu fata noastră.

Polițistul se aplecă înăuntru prin fereastra deschisă, mestecând ultima bucată de pâine. Kutlar se trase înapoi când simți mirosul de usturoi care-i venea din gură.

— Zice că s-ar putea să fi oprit un taxi.

Cornelius apăsă pe tasta Trimite. Așteptă ca mesajul să plece.

— Ascultă, continuă Sulleiman, dacă e într-o mașină, ar putea fi oriunde în acest moment. Vreau să zic că o să dați din nou de ea imediat ce-și pornește mobilul. Dar eu trebuie neapărat să mă întorc la secție. Am riscat mult, ca să vă dau un avantaj... și, dacă nu mă întorc să anunț că fata a dispărut, o să iasă urât.

Cornelius așteptă până când pe ecran apăru *mesaj trimis*, după care își miji ochii, uitându-se la trafic. Fiecare a doua mașină era un taxi.

— Sigur, făcu în cele din urmă. Urcă, te ducem noi.

Sulleiman șovăi o secundă, după care urcă.

Kutlar se îndepărtă de el cât de mult putu. Duhoarea de usturoi și de sudoare aproape că-l făcea să vomite.

84

Era frig la New York, mai frig decât își amintea Rodriguez, și își luase pe el fâșul roșu imediat ce coborâse din avion alături de ceilalți pasageri. Traversa sala de sosiri internaționale, când telefonul mobil îi vibră în buzunar. Aruncă o privire noului nume și adresei pe care le primise: undeva în Newark; cartier rezidențial, după toate aparențele.

Privi în jur, căutând un chioșc de ziare sau o librărie. Vechiul terminal era acum tot numai margini rotunjite și linii elegante, moderne; arăta de parcă ar fi fost ridicat de niște gângănii uriașe, nu de birocrați și muncitori plătiți cu ora. Zări o librărie Barnes and Noble.

Ultima dată fusese aici în urmă cu șase ani. Crezuse atunci că își lăsa definitiv în urmă țara și vechea viață. În schimb, acum se întorsese și iată-l în oraș, la vechile obiceiuri. Șterse mesajul și formă un număr din memorie. Nu știa dacă era încă valabil, nici măcar dacă persoana pe care încerca să o contacteze era moartă sau la închisoare. Telefonul începu să sune când intră în librărie, trecând pe lângă rafturi cu cărți de bucate semnate de bucătari celebri și romane ieftine cu titluri dintr-un singur cuvânt.

— Alo?

Vocea hârâia uscată, ca o hârtie veche pe care ai mototoli-o în mână. Auzea un televizor dat tare în fundal; oameni furioși zbierau, alții strigau și aplaudau.

— Doamna Barrow?

Ajunsese în fața raftului în care țineau de obicei hărțile orașelor.

— Cine e?

Tonul vocii era precaut.

— Guillermo, săr'mâna, zise, recăpătându-și accentul de pe vremea când bătea străzile New York-ului, care suna acum bizar

pe buzele lui. Guillermo Rodriguez. Mi se spunea Gil. Sunt prieten vechi cu J. J., dnă B. Am fost plecat din oraș o vreme. Ar fi mișto să mă-ntâlnesc cu el, dacă-i prin zonă.

Urmă o pauză, umplută cu și mai multe aplauze de la televizor și chiote de încurajare. Părea să fie *Springer* sau *Ricki Lake*. Genul de emisiune de existența căreia uitase.

— Puștiul Lorettei! zise femeia brusc. Stăteați în apartamentul ăla de două camere de pe strada Tooley.

— Așa e, dnă B. Sunt băiatul Lorettei.

— N-am mai văzut-o de ceva vreme.

O imagine îi trecu rapid prin minte. Pielea întinsă peste oasele fragile. Perfuzii injectându-i medicamente în locurile de pe brațe pe unde de obicei pătrundeau drogurile.

— A murit, dnă Barrow, zise. Acu' vreo șapte ani.

— A, da? Îmi pare tare rău, băiete. Era o femeie de treabă, așa cum era ea, săraca.

— Mulțumesc, zise, știind ce voia să spună, dar ignorând aluzia.

Vocile stridente de la televizor acoperiră din nou liniștea care se lăsă, până când începu să se întrebe dacă nu cumva ea uitase că el era la telefon.

— Știi ce, băiete, dă-mi numărul tău, zise ea dintr-odată. I-l dau lui Jason. Dacă vrea să vorbească cu tine, te sună el.

Rodriguez zâmbi.

— Mulțumesc, doamnă Barrow. Vă sunt recunoscător.

Îi dădu numărul și ea închise pe când el îi mai mulțumea o dată. Luă o hartă a orașului Newark și se îndreptă spre casă. Își număra mărunțișul, când telefonul îi sună din nou. Îi mulțumi casierei și ieși în sala de așteptare.

— Gil? Tu ești, frate?

— Da, J. J., omu' meu, eu sunt.

— Să fiu al naibii, Gilly Rodriguez. Vocea îi trăda un zâmbet sincer. Am auzit că te-au răpit cei din Oastea Domnului.

— Nu, frate. Am fost plecat o vreme...

Lăsă tăcerea să plutească. În fosta lui viață, a fi „plecat" însemna că erai la pârnaie.

— Și unde ești acuma, moșule?

— În Queens. Am câteva proiecte, știi cum stă treaba. Trebuie doar să-mi fac niște legături.

— Da? Tonul lui J. J. se răci, la fel ca cel al bunicii lui. Ce-ți trebuie?

Se gândi la ce citise în avion; relatări ale martorilor despre eretici purificați în flăcările *Tabula Rasa*.

— Crezi că mă poți aranja cu ceva mai... specializat?

— Îți fac rost de orice vrei, dacă scoți cașcavalul la-naintare.

Rodriguez zâmbi.

— Da, încuviință, în timp ce împingea ușa și ieșea în răcoarea dimineții newyorkeze. Scot cașcavalul.

85

Plăcuța de alamă de pe zid anunța că în clădire se afla sediul ziarului *Itaat Eden Kimse*, tradus dedesubt ca *Observatorul din Ruina*. Șoferul taxiului aprinse luminile de avarie și ea îi dădu telefonul.

— Trimit imediat pe cineva, îl asigură.

Cea mai bătrână recepționistă din lume o îndrumă către departamentul de știri internaționale de la primul etaj. De cum păși în biroul imens, deschis, se simți ca acasă. Toate redacțiile în care fusese până atunci arătau exact ca aceasta: tavane joase; birouri grupate laolaltă și despărțite de partiții de înălțime mijlocie; neoane care luminau la fel, în același mod impersonal, atât ziua, cât și noaptea. Nu înceta să o uimească faptul că toate reușitele răsunătoare ale jurnalismului modern, toate anchetele în plasa cărora cădeau guverne, toate reportajele distinse cu premii Pulitzer, materiale ce se revărsau zilnic pe tarabele chioșcurilor de ziare și îmbogățeau viața cititorilor, erau concepute în interioare atât de banale, încât ar fi putut la fel de bine să găzduiască o firmă care vindea asigurări de viață.

Examină redacția, grandioasă și imperturbabilă, și nu-i scăpă femeia surescitată, brunetă, tunsă în stilul anilor '40, care înainta hotărâtă înspre ea, cu un zâmbet parcă lipit cu scotch pe buzele pe care strălucea un ruj perfect. Deborda de energie; dacă ar fi început brusc să cânte ori să danseze după o coregrafie complicată, Liv n-ar fi fost câtuși de puțin surprinsă.

— Domnișoară Adamsen?

Femeia îi întinse mâna cu o manichiură perfectă, însoțită de o rigiditate de salut nazist.

Hipnotizată, Liv dădu din cap și întinse și ea mâna.

— Eu sunt Ahla, spuse arătarea, luându-i mâna, scuturându-i-o și dându-i-o înapoi de parcă ar fi fost un bilet pe care-l compostase. Sunt șefa de birou.

Avea o voce surprinzător de joasă și de guturală, nepotrivită cu înfățișarea ei de păpușă de porțelan.

— Primesc aprobarea pentru banii tăi, zise, întorcându-se pe călcâie și luând-o înainte de-a lungul redacției.

— O, făcu Liv, pe care mențiunea la bani o trezise la realitate. Jos e un taxi căruia i-am lăsat mobilul în gaj. Ar putea cineva să-l salveze? Nu am niciun ban la mine.

Buzele perfecte se țuguiară.

— Nu e nicio problemă, o asigură, într-un fel care nu-i lăsă lui Liv nicio îndoială că de fapt era. Astăzi, poți să stai în ăsta, flutură mâna cu manichiură îngrijită în direcția unui birou neocupat. Dar, dacă ai nevoie de el mai mult timp, va trebui să-l împarți. Toți sunt în oraș pentru povestea cu Citadela. Și tu?

— Ă, nu, zise Liv. Eu scriu un... reportaj de călătorie.

— O! OK, ai aici tot ce-ai cerut. Aduc banii imediat ce găsesc pe cineva să semneze. Mă duc... să plătesc taxiul.

Se răsuci pe tocurile pantofilor eleganți.

— A, șeful tău te-a rugat să-l suni, mai aruncă, peste umăr. Formează nouă pentru linia externă.

Liv o privi îndepărtându-se, plină de energie și de determinare. Într-un film, ar juca o versiune mai tânără a lui Katherine Hepburn.

Trecu în revistă biroul împrumutat. Observă computerul bej, standard, telefonul fix cu mai multe linii, un cactus torturat cu prea multă apă, în pericol de moarte, și o fotografie înrămată a unui bărbat în jur de treizeci și cinci de ani aplecându-se asupra unei femei care îmbrățișa un băiețel de trei ani ce i se foia pe genunchi. Puștiul era o versiune în miniatură a bărbatului. Liv se întrebă al cui era biroul: al tipului, probabil. Avea o mutră de constipat. Biroul îi arăta suspect de ordonat pentru un ziarist.

Sau poate că era ea invidioasă.

Privi instantaneul vieții fericite de familie. Văzu emoțiile care treceau dincolo de fotografie, legându-i pe cei trei cu legături

invizibile, dar de nezdruncinat. Se simțea de parcă ar fi frunzărit o broșură cu o destinație de vacanță uimitoare unde probabil că n-avea să ajungă niciodată.

Își luă ochii de la fotografie și puse mâna pe un carnet, genul acela demodat cu spirală. Îl deschise și scrise pe prima pagină data și locul unde se afla. De obicei lua atâtea notițe, încât era absolut esențial să le poată asocia cu o dată și un loc.

Desenă apoi conturul unui corp omenesc și schiță din memorie modelul cicatricelor pe care le văzuse în fotografiile de la autopsie. Când încheie, aruncă o privire desenului, fiecare linie trasată reprezentând o mărturie a suferințelor fratelui ei.

Dădu pagina și copie perechea originală de litere și simboluri de pe ziar, precum și toate cuvintele pe care reușise până atunci să le extragă din ele. Studiind rezultatele, reveni de mai multe ori la două dintre ele: „Sam", din motive evidente; și „Ask"[1] fiindcă sărea în ochi. Era unul dintre puținele verbe și suna ca un ordin.

Profesorul ei din facultate îi spusese că jurnalismul se reducea la acest cuvânt. Că diferența dintre un reporter bun și unul prost era pur și simplu capacitatea de a pune întrebarea potrivită. O mai învățase și că, dacă se împotmolea vreodată într-o anchetă, să pună cele cinci întrebări esențiale și să se concentreze asupra celor rămase fără răspuns.

Liv dădu încă o pagină și scrise:

Cine – Samuel
Ce – S-a sinucis
Când – Ieri dimineață în jur de ora 8.30, ora locală
Unde – La Citadelă, în orașul Ruin
De ce –

Ultima întrebare avea în dreptul ei un loc gol. De ce o făcuse? În mod normal, i-ar fi căutat și i-ar fi intervievat pe toți cei care vorbiseră cu victima înainte de moartea acesteia, dar Arkadian

[1] „Întreabă."

spusese că în cazul de față era imposibil. Citadela nu vorbea cu nimeni. Era tăcerea din centrul universului.

— Poftim, zise șefa de birou, reapărând brusc cu telefonul lui Liv și un plic umflat. Am luat douăzeci de lire ca să plătesc taxiul. Bonul e înăuntru. Semnează, te rog...

Îi întinse un chitanțier cu o foaie de indigo care separa paginile.

Liv semnă și băgă încărcătorul în priza din perete. Ecranul se lumină și pe el apăru simbolul de încărcare.

— Spune-mi, cu cine ar trebui să vorbesc ca să aflu niște informații despre Citadelă?

— Cu doamna Anata. Dar e foarte ocupată cu povestea cu călugărul. Poate prea ocupată ca să vorbească despre... un reportaj de călătorie...

Liv trase adânc aer în piept și se strădui să zâmbească.

— Ce-ar fi să-mi dai totuși numărul? zise, dorindu-și să fi ales un subiect care să se bucure de mai mult succes. Pot măcar să încerc să vorbesc cu ea.

86

Prin fereastra taxiului, Rodriguez se uita cum vechea viață îi aluneca prin fața ochilor. Clădiri noi și curate se înălțau acolo unde odinioară se aflau terenuri virane, case din cărămidă roșie tencuită, pentru cei care nu-și permiteau să stea în Manhattan, nici măcar în Brooklyn, și fuseseră nevoiți să se mulțumească cu South Bronx. Pe măsură ce se apropia de districtul al 16-lea, totul începea să arate mai familiar. Banii îmbogățiților peste noapte nu ajunseseră deocamdată până aici, cel puțin nu cei care apăreau în declarațiile de venit și, când taxiul ajunse la Hunts Point, avu senzația că nu plecase niciodată de acolo.

Șoferul opri pe Garrison Avenue și se întoarse în scaun.

— Eu aici mă opresc, amice, zise din spatele geamului de plexiglas plin de pete.

Erau la trei cvartale distanță de adresa pe care i-o dăduse J. J., prietenul lui. Rodriguez nu zise nimic, plăti, ieși din mașină și o porni pe jos.

Cartierul rămăsese același, dar, în anii în care lipsise, Rodriguez se schimbase. Ultima oară când fusese aici, viața îi era umbrită de frică și suspiciune. Acum era scăldat în lumina Domnului. O simțea în spatele său, pe când înainta pe străzile poluate. O simțeau și alții; își dădea seama din felul în care îl priveau. Nici măcar dealerii de la colțuri și prostituatele nu se luau de el. Devenise ca unul dintre tipii pe care și el îi ocolea pe vremuri, trecând pe partea cealaltă a străzii. Hotărât. Încrezător. Neînfricat. Periculos.

Trecu pe lângă o mașină din care nu mai rămăsese decât caroseria, proptită pe niște bolțari, și pe lângă un magazin a cărui zidărie din jurul ferestrelor blindate cu obloane din oțel era înnegrită de urmele unui incendiu. Își aminti că el îi dăduse foc pe când locuia acolo. Pe vremea aceea era o pizzerie. Aruncase cârpe printr-o fereastră spartă, le dăduse foc și le urmărise arzând, ascuns în

întuneric, până când apăruseră niște oameni care le stropiseră cu apă. Îi plăcuse mereu să privească lucruri arzând. Acum găsise o flacără care nu se stingea niciodată. Îi simțea puritatea înlăuntrul lui, luminându-i calea în locul acesta cufundat în bezna veșnică.

Casa părea pustie, la fel ca toată strada, dar simțea ochii ațintiți asupra lui pe când urca scările. Ușa se deschise înainte ca el să ajungă la ea. Un puști cu o șapcă G Star pe cap își scoase capul, cercetând strada și pe el. Nu dădea niciun semn că ar vrea să-l lase să intre. De undeva din spatele lui, Rodriguez auzea focuri de armă.

— J. J. e-acasă? întrebă.

— Lasă omu' să intre, strigă o voce printre explozii.

Puștiul clipi încet și se dădu la o parte.

Înăuntru era o casă cu totul diferită. Holul scurt dădea într-o cameră ticsită cu mobilă și aparatură electronică nou-nouțe. Un acvariu imens umplea un perete, iar un televizor cu ecran plat, cât un pat dublu, domina încăperea. Un joc de lupte era în toi pe o consolă H.D. cu sunet surround. Doi tipi erau lipiți de ecran, înfigându-și degetele mari în joystick-uri, trăgând cu arme CG, în timp ce pistoalele lor adevărate se odihneau lângă o scrumieră și o pipă din sticlă pentru fumat cocaină. Unul dintre ei își ridică pentru scurt timp privirea, după care își îndreptă din nou atenția către zona de război virtuală.

— Gilly Rodriguez! strigă din mijlocul măcelului. Uită-te la tine, frate, bărbos și cu plete! Parc-ai fi Iisus în hanorac.

Râse singur de gluma lui.

Rodriguez se mulțumi să zâmbească, studiindu-și prietenul din copilărie și găsind doar o umbră a ceea ce ar fi putut să devină. J. J. slăbise vreo treisprezece kilograme de când îl văzuse ultima oară și tenul lui căpătase aceeași nuanță pământie pe care o avusese și mama lui când era deja cufundată prea adânc în dependență și prea desprinsă de viață ca să-i mai pese. Se bucura de toate prăzile înșelătoare ale unei vieți de mafiot de succes, hainele și suita, dar anii petrecuți pe străzi atârnau greu. Tinerețea i se veștejise și lumina i se stingea încet. Rodriguez îi mai dădea cel mult doi ani de viață. Poate mai puțin.

— Mă bucur să te văd, zise. Arăți bine, frate.

J. J. dădu mâhnit din cap.

— Nț, tre' să m-odihnesc o vreme. Poate să-mi las barbă; să-mi prezinți croitorul tău.

Apăsă butonul de pauză de pe manetă și i-o dădu puștiului care stătea lângă Rodriguez.

— Preia tu, zise. Împușcă niște albi.

Se ridică de pe canapeaua albă din piele și se propti în fața lui Rodriguez.

— Frate, făcu, uitându-se în sus la el. Te-ai mai înălțat?

Rodriguez dădu din cap.

— Totdeauna am fost așa de înalt. Nu m-ai văzut tu de mult.

Se îmbrățișară, lovindu-și umerii unul de celălalt și bătându-se pe spate, ca pe vremuri, după care se dădură înapoi și se priviră stânjeniți, fiindcă acele vremuri trecuseră.

— Ai ceva pentru mine? zise Rodriguez.

J. J. își băgă mâna în acvariu și scoase din spatele unui turn de corali o pungă din plastic de pe care se scurgea apa.

— Ai gusturi exotice, prietene.

Rodriguez luă punga și îi examină conținutul: un Glock 34, un încărcător de rezervă, un amortizor Evolution-9 și o cutie mică din plastic în care se aflau un pistol cu o magazie cilindrică dolofană și douăsprezece cartușe îndesate, de genul celor pentru puști de vânătoare.

— La ce-ți trebuie? întrebă J. J. Ți-e frică de întuneric?

Rodriguez sigilă la loc punga și își dădu jos rucsacul de pe umăr.

— Nu mi-e frică de nimic, zise, aruncând pe masă un teanc gros de bani.

Îl urmări pe J. J. numărându-le; frunzărea câteva bancnote, după care se oprea să se scarpine la nas cu degete nervoase, de parcă ar fi avut o mâncărime de care nu putea să scape. Mama lui făcea la fel. Își freca nasul până și-l decojea. Îi privi pe ceilalți doi, care se împușcau cu arme false, lăsându-le pe cele adevărate să zacă pe masă. J. J. n-avea cu siguranță să reziste încă doi ani, dacă nu vedea lumina care să-l ducă la mântuire. Avea noroc dacă mai trăia până la Crăciun.

87

Dr. Miriam Anata stătea lângă un automat de răcoritoare în holul unei stații TV locale, când acordurile polifonice ale *Odei bucuriei* îi răsunară în haină – astăzi de culoarea cărbunelui, dar tot în dungi; îi plăcea să considere modelul marca ei distinctivă.

Ar fi trebuit să-și închidă telefonul, dar prea multă lume o suna pentru interviuri și n-avea de gând să le îngăduie scuza aceasta pentru a apela la altcineva. Băgă mâna în buzunar să răspundă, dar închise din greșeală. Privi în jur, să vadă dacă observase cineva.

Îndreptându-și din nou atenția către automat, introduse suficiente monede ca să elibereze o sticlă de Ice Tea și s-o trimită bufnind până în tavă. Îi desfăcu dopul și bău cu sete. Se aflase sub lumina încinsă a reflectoarelor din studiouri aproape neîncetat de când călugărul își găsise moartea aruncându-se din vârful Citadelei, cu o zi în urmă. Nu că ar fi deranjat-o. Era o ocazie divină de a crește vânzările cărților pe care le publicase. Cheia, se prinsese destul de repede, era să-și construiască toate răspunsurile în jurul unei aluzii la unul dintre titlurile sale. Astfel, producătorii nu aveau cum să le taie la montaj.

Oda bucuriei se auzi din nou și ea apăsă pe butonul de răspuns înainte ca primele măsuri să se termine.

— Bună ziua, doamna Anata?

Era o voce de femeie. Americancă, se gândi, canadiancă poate – nu reușea niciodată să-i deosebească; oricum, o piață importantă pentru cărțile ei.

— La telefon.

— Grozav, continuă femeia. Știu că sunteți ocupată, dar am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru niște informații științifice.

— Îmi solicitați un interviu?

— Ăăă... bănuiesc că da.

— Și de la ce post spuneați că sunteți?

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Dr. Anata, nu vă sun de la un post de știri... eu sunt implicată în poveste, spuse repede Liv, înainte ca interlocutoarea ei să apuce s-o întrerupă. Sunt... sunt sora călugărului.

Miriam tăcu, nefiind sigură că auzise bine – nefiind sigură că o credea.

— I-am văzut cadavrul, continuă Liv, sau cel puțin fotografii ale cadavrului. A dispărut înainte să apuc să-l văd. Avea unele semne, un fel de cicatrice ritualice. Mă întreb dacă v-ați putea uita peste ele ca să-mi dați opinia dumneavoastră de expert despre ce ar putea să însemne.

Miriam simți că o ia cu amețeală când auzi cuvântul „cicatrice".

— Aveți pozele? șopti.

— Nu, zise Liv. Dar vă pot arăta ce aspect au. Și mai sunt și alte lucruri. Chestii care ar putea avea legătură cu Sacramentul.

Miriam se sprijini de automat.

— Ce chestii? întrebă.

— E probabil mai ușor dacă vă arăt.

— Desigur.

— Când sunteți liberă?

— Sunt liberă chiar acum. Sunt într-un studio TV, aproape de centrul orașului. Dumneavoastră unde sunteți?

Liv făcu o pauză, nedorind să dezvăluie nimănui unde se afla. Un amic polițist îi spusese odată că locul cel mai bun în care să te ascunzi e în mulțime. Avea nevoie de un loc public, aglomerat și în apropiere. Privi ziarul cu fotografia lui Samuel ținându-se drept pe vârful celui mai vizitat monument antic din lume.

— Ne putem întâlni la Citadelă, propuse.

88

Kutlar simțea încă mirosul de usturoi și de transpirație emanând din locul gol de lângă el. Clipi când camioneta ieși din tunel. O siluetă se îndrepta către ei pe aleea dintre parcări.

Kutlar deschise dispozitivul de urmărire. Privi concentrat clepsidra de pe ecran, urmărind pixelii minusculi rostogolindu-se în ea, nisip virtual care îi arăta cât de repede se scurgea și timpul lui.

Johann ajunse la camionetă și făcu schimb de locuri cu Cornelius, în timp ce harta de pe ecran se reconfigura. O săgeată indica unde se afla telefonul lui Liv. Clepsidra apăru pentru o clipă, după care harta se extinse, și pe ecran se ivi o a doua săgeată, deasupra celei dintâi, în partea stângă – poziția pe care o căutau, depistată cu ajutorul semnalului de la mobilul lui Cornelius.

Erau în apropiere.

Cornelius privi săgeata din mijlocul ecranului care făcea un mic salt înainte, pe stradă.

— Se deplasează.

Johann o luă către șoseaua de centură.

Următoarea dată când ecranul se actualiză, a doua săgeată se deplasă și ea, încercuind-o pe prima, ca un uliu rotindu-se tot mai aproape de pradă.

Trupul fratelui Samuel fusese dezbrăcat până la mijloc și aranjat cu brațele în lături, o replică a formei ce se deslușea pe altarul din celălalt capăt al capelei Sacramentului. Abatele își trecu privirea peste carnea zdrobită, lucind ceroasă pe pardoseala din piatră, străpunsă în mai multe locuri de oase sfărâmate, ținută laolaltă de cusături grosolane făcute acolo unde o spintecase legistul.

Ar putea cu adevărat rămășițele unui om să se înalțe și să îndeplinească profeția ?

Abatele remarcă lujerul subțire al unei iederi sângerii încolăcindu-se în jurul altarului. O urmă în întuneric până-i găsi rădăcina răsucindu-se într-unul din canalele săpate în podea. Și-o înfășură în jurul mâinii și trase tare până când o smulse din pământ, după care se îndreptă spre una dintre făcliile de seu cu fitil de cânepă și ținu planta viguroasă deasupra flăcării. Iedera șuieră pătrunsă de căldură, zbârcindu-se, până nu mai rămase din ea decât o fibră înnegrită și o pată de sevă roșiatică pe mâna abatelui.

Flacăra făcliei tremură când ușa se deschise în spatele lui. Abatele se întoarse, frecându-și mâna de lâna aspră a sutanei, acolo unde seva începea să-i irite pielea. Fratele Septus, unul dintre călugării care-l ajutaseră să-l aducă pe Samuel în vârful muntelui, stătea în prag.

— Suntem gata pentru domnia ta, frate abate, zise.

Abatele încuviință și îl urmă în altă încăpere de la nivelul superior al Citadelei, care zăcuse mai mult cufundată în tăcere din momentul în care se sfârșise epoca Marii Inchiziții.

Ușa se închise în urma lor, făcându-l pe fratele Samuel prizonier înăuntru, alături de Sacrament. Lumânările mai tremurară o dată în aerul tulburat, iar lumina lor îi dănțuia încetișor deasupra trupului.

O clipă, acesta păru că se mișcă.

89

Rodriguez îl privea și el pe Samuel, stând pe faimosul pod din Central Park, cu brațul pe umărul unei fete care semăna foarte tare cu el. Fotografia era încadrată într-o ramă ieftină ce se asorta cu alte câteva agățate pe peretele apartamentului.

Fusese destul de ușor să pătrundă. Fata locuia la parterul unei clădiri dintr-un cartier situat suficient de aproape de centru ca să-i atragă pe tinerii profesioniști și, la ora la care ajunsese el acolo, toată lumea era la serviciu. Nu trebuise decât să sară gardul în grădina ei minusculă, cu un frunziș suficient de des încât să nu-l vadă nimeni la adăpostul lui, să-și folosească fâșul ca să amortizeze zgomotul și să spargă o fereastră. Frații lui din Ruina aveau să se ocupe de fată. El trebuia să se asigure că ea nu lăsase nimic important în urmă.

Nu-l cunoscuse prea bine pe Samuel în timpul petrecut în Citadelă, așa că, văzându-i acum frânturi din viață, țintuite pe peretele surorii lui, avea un sentiment straniu. Mai găsi o poză cu el, în care arăta mult mai tânăr, într-o barcă cu vâsle, alături de o versiune la fel de fragedă a fetei, mijindu-și amândoi ochii pentru a se apăra de soare. Zărise fotografiile lângă telefon, ascunse parțial de mlădițele uneia dintre numeroasele plante care acopereau practic orice suprafață orizontală.

Rodriguez apăsă pe butonul mesageriei vocale, care pâlpâia, și ascultă înregistrările în timp ce aduna la repezeală în mijlocul sufrageriei toate hârtiile pe care le găsea. Erau două apeluri, ambele părând a fi de la șeful ei, care zbiera la ea fiindcă se cărase fără să-i trimită un articol.

Târî plapuma de pe patul nefăcut și o aruncă peste grămada de hârtii, amintindu-și de un film pe care îl văzuse în copilărie, despre un tip care era obsedat de extratereștri, și își umplea casa cu un munte de porcării de genul ăsta.

Și el se simțea acum ca un extraterestru.

Când adună suficient material inflamabil în sufragerie, străbătu întregul apartament turnând benzină pe pat, pe covoare, pe canapea. Nu avea timp pentru o verificare minuțioasă, așa că trebuia să se asigure că totul avea să fie distrus.

Ieși pe unde intrase, după care aruncă un chibrit aprins prin fereastra spartă și le auzi pe celelalte crăpând din cauza căldurii când benzina luă foc. Nu se opri să privească apartamentul care ardea, deși i-ar fi plăcut mult. Trebuia să mai ajungă în două locuri, înainte de a părăsi țara aceasta pentru totdeauna.

Înfăptuia lucrarea Domnului. Nu avea timp de distracție.

90

Liv nu avea nevoie de hartă ca să găsească Citadela. Nu trebuia decât să meargă în direcția ei, până când șuvoiul de turiști avea s-o prindă în vâltoarea lui și s-o ia pe sus, trecând pe lângă chioșcurile de bilete, pătrunzând pe porți și urcând pe străduțele înguste către cel mai faimos munte din lume.

Nu își dăduse cu adevărat seama cât de străvechi era locul până când nu pătrunsese aici, în cea mai veche parte a lui. Ulicioarele erau pietruite, dar clădirile înșirate de o parte și de alta a lor erau cele care dădeau cu adevărat senzația de vechime. Toate erau minuscule, cu ferestre în miniatură și uși joase, clădite pentru oameni care se hrăneau prost, duceau o viață grea și rareori treceau de treizeci de ani. Fuseseră înălțate și reparate din bucăți pestrițe de materiale adunate de ici-colo, datând din diversele epoci ale istoriei îndelungate a orașului. Stâlpi romani se înălțau din ziduri medievale ale căror goluri erau umplute cu bârne de stejar, nuiele împletite și tencuială grosolană. Trecu pe lângă o ușă întredeschisă, în mijlocul căreia se răsucea o mână a Fatimei, din fier forjat, amintind de lunga ocupație maură din vremea cruciadelor. Dincolo de ea se zărea o curticică împrejmuită de arcade în formă de cochilie și năpădită de verdeață de toate soiurile, lămâi înfloriți și bananieri etalându-și frunzele lungi, răsucite, revărsându-se peste pereții și pardoseala ornate cu mozaicuri sofisticate. Casa vecină semăna cu o locuință italiană din veacul al XVIII-lea; următoarea era pe jumătate vilă grecească, pe jumătate fort napoleonian. Pe alocuri, se ivea câte-o spărtură între case și ea întrezărea clădiri moderne pe câmpiile de la poale, care se întindeau până departe, la marginea munților zimțați, cu stânci roșiatice, ce străjuiau orașul din toate părțile.

O boare se rostogoli în josul ulicioarei, aducând cu ea aer cald și miros de mâncare, amintindu-i cât îi era de foame. Se lăsă

purtată în susul străzii, atrasă de toneta de la care veneau aromele ispititoare. Acolo se vindeau lipii și sosuri, produse culinare care aminteau și ele de felul în care metropola absorbise diversele influențe de-a lungul veacurilor. Din istoria sângeroasă stârnită în jurul Citadelei, din toate războaiele religioase purtate la umbra ei, din toate acele imperii pierdute nu rămăseseră decât două produse cu mare priză la public: arhitectura și gastronomia.

Liv scoase o bancnotă din plicul cu bani și o dădu în schimbul unei bucăți triunghiulare de pâine, presărată cu semințe, și al unei casolete cu salată de vinete. Luă niște pastă groasă pe o bucată de lipie și o băgă în gură. Avea gust de fum și de usturoi, un amestec de ulei de semințe prăjite de susan, vinete coapte și chimen cu alte câteva mirodenii care-i dansau pe limbă. Era cel mai delicios lucru pe care-l mâncase vreodată. Băgă din nou lipia în casoletă și tocmai o umpluse cu pastă când telefonul îi sună în buzunar. Își îndesă pâinea în gură și răspunse.

— Alo, zise cu gura plină.

— Unde naiba ai dispărut? zbieră Rawls de la celălalt capăt al firului.

Liv oftă în sinea ei. Își deschisese telefonul când plecase de la redacție, pentru ca ruinologista s-o poată contacta; uitase cu desăvârșire de Rawls.

— Mă dau de ceasul morții! urlă el. Tocmai te-am văzut la CNN, băgată cu forța într-o mașină a poliției. Ce naiba se petrece acolo?

— Nu-ți face griji, răspunse Liv mestecând. Sunt OK.

— Ești sigură?

— Da.

— Atunci de ce nu m-ai sunat? I-am spus fetei de la ziar să-ți zică să mă suni.

— I-o fi ieșit din minte. Părea cam gâsculiță.

— Deci spune-mi ce se petrece.

Era exact discuția pe care spera s-o evite.

— Încerc să aflu ce-a pățit fratele meu, zise. Sunt în regulă. Nu-ți face griji pentru mine.

— Pari fără suflu.

— Sunt fără suflu. Urc repede un deal foarte abrupt.

— A, înțeleg. Totuși, n-ar trebui să gâfâi așa. Trebuie să ai grijă de tine. Ai face bine să te lași de fumat.

Liv își dădu seama că, în ciuda situației foarte stresante în care se găsea, nu simțise de ore bune nevoia să fumeze o țigară.

— Cred că m-am lăsat, replică.

— Bine. Asta-i bine. Ascultă, am nevoie să faci ceva pentru mine.

În sfârșit. Știuse că n-o suna fiindcă era mort de îngrijorare pentru soarta ei.

— Notează numărul ăsta, zise el.

— Stai puțin!

Luă pixul și mâzgăli numărul pe mână.

— Al cui e? întrebă.

— Al polițistei ăleia de la circulație la a cărei naștere cu gemeni ai asistat acum câteva nopți.

— Bonnie?

— Da, Bonnie. Ascultă, știu că nu e momentul potrivit, dar am nevoie să public articolul în weekendul ăsta. Tot nu am cu ce umple secțiunea Lifestyle, așa că te rog s-o suni și s-o convingi să stea de vorbă cu altă reporteră, care va continua povestea, OK?

— O sun imediat. Altceva?

— Nu, asta e tot. Dar să fii atentă – și să iei cât mai multe notițe.

Liv zâmbi.

— Întotdeauna sunt atentă, îl asigură.

Apoi închise.

Rawls închise telefonul și ușa de la intrare. Întârziase la o strângere de fonduri organizată de Primărie, unde voia să-l cunoască pe tipul pe care toți îl dădeau drept viitorul primar. Merita întotdeauna să te dai bine pe lângă cei care se pregăteau să preia puterea.

Se așeză la volanul Mustangului, care n-avea nicio legătură cu criza vârstei mijlocii, și era pe punctul de a răsuci cheia în contact când auzi o bătaie ușoară în geam. Se întoarse și zări țeava unui pistol ațintit asupra lui. Bărbatul care îl ținea îi făcu

semn cu capul să lase fereastra jos. Avea un soi de fâș roșu și o barbă nelalocul ei pe chipul lui tânăr, alungit.

Rawls ridică mâinile și făcu ce i se poruncise. Când fereastra se lăsase pe jumătate, o sticlă mare de apă minerală fu împinsă prin deschizătură.

— Ține asta, zise atacatorul.

Rawls luă sticla.

— Ce vrei ?

Simți mirosul puternic care emana din sticlă și își dădu seama că nu conținea niciun strop de apă.

— Vreau tăcerea ta, răspunse bărbatul și trase un proiectil de magneziu incandescent din pistolul de semnalizare, prin sticla cu terebentină și în pieptul lui Rawls Baker.

91

Mesageria vocală a lui Bonnie se conectă chiar când Liv trecea pe sub portalul înalt din piatră ce ducea la piața de lângă biserica publică. Era o experiență suprarealistă să asculte vocea aceea dintr-un orășel american, cerându-i politicos să lase un mesaj, în timp ce în fața ochilor ei se înălța masiva splendoare gotică a lăcașului de cult.

— Salut, Bonnie, zise, lăsându-se purtată de-a lungul pieței de hoardele de turiști. Aici Liv Adamsen, de la *New Jersey Inquirer*. Sper că tu, Myron și gemenii vă simțiți minunat și îmi cer mii de scuze că te deranjez, dar am fost nevoită să plec câteva zile din oraș. Ne place mult povestea ta, așa că te va suna în curând altcineva pentru a o continua de unde am lăsat-o eu. Știu că cei din redacție vor s-o publice în ediția de weekend, dacă ești de acord. Te sun când mă întorc. Ai grijă de tine.

Închise și trecu pe sub al doilea portal.

Ieși din umbră, își miji ochii în soarele orbitor și se opri. Acolo, în fața ei, înălțându-se ca un zid de beznă, se afla Citadela. Să o vadă așa de aproape era deopotrivă impresionant și înfricoșător. Își ridică privirea spre vârf, apoi o coborî încet, urmând traseul prăbușirii fratelui ei. Când ajunse la pământ, zări o mulțime mare adunată lângă un zid jos din piatră. O femeie cu păr blond și lung, îmbrăcată într-o rochie lungă, își ținea brațele întinse în lături. Priveliștea îi strecură fiori de gheață sub piele. Timp de o secundă teribilă, crezu că acolo stătea fantoma fratelui ei. Grupurile de turiști se ciocneau de ea, croindu-și drum într-acolo, împingând-o tot mai aproape de grupul de oameni, până începu să deslușească o explozie de culori în mijlocul mulțimii. Era o mare de flori, așezate acolo de străini, dar părând să se fi strecurat printre dalele sparte și să fi înflorit ca un omagiu tăcut adus omului care se prăbușise în acel loc, sfărâmându-le. Liv

le cercetă, citind înțelesuri ascunse în culorile și formele lor: narcise galbene pentru respect, trandafiri stacojii pentru doliu, rozmarin pentru aducere-aminte și ghiocei pentru speranță. Felicitări răsăreau din loc în loc ca niște pânze de corăbii naufragiate într-o mare puțin adâncă. Liv ridică una și simți un fior înghețat străbătându-i șira spinării când văzu ce scria pe ea. Două cuvinte, „Martir Mala", iar deasupra, umplând partea de sus a felicitării, o literă „T" mare.

— Domnișoara Adamsen?

Liv își întoarse capul, ferindu-se instinctiv, pe când ochii ei încercau să-i depisteze sursa.

Deasupra ei stătea o femeie elegantă de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-un costum cu dungi, de culoare gri-antracit, cu câteva nuanțe mai închis decât părul ei tăiat cu precizie. Își plimbă ochii de la Liv la florile care se întindeau în spatele ei, apoi înapoi pe chipul fetei.

— Doamna Anata? întrebă Liv, ridicându-se în picioare ca s-o salute.

Femeia zâmbi și întinse mâna. Liv i-o strânse.

— Dar de unde știați că eu sunt?

— Vin dintr-un studio de televiziune, zise femeia, aplecându-se conspirativ înspre ea. Iar tu, draga mea, ești nici mai mult, nici mai puțin decât știrea zilei.

Liv aruncă o privire agitată mulțimii. Atenția lor era acum împărțită între munte și spectacolul femeii tăcute care-și ținea brațele întinse în lături. Nimeni nu se uita la ea.

— Să mergem într-un loc mai liniștit, sugeră dr. Anata, arătând cu mâna de-a lungul digului, acolo unde o mică armată de mese de plastic se revărsa pe trotuar din mai multe cafenele.

Liv aruncă o ultimă privire altarului ce marca locul unde murise fratele ei, apoi încuviință și o urmă pe Miriam, care o îndepărta de acolo.

Camioneta opri lângă zidul orașului vechi, în apropierea porții sudice. Cornelius privi ecranul. Săgeata era nemișcată, indicând un loc lângă șanțul de apărare secat, în apropierea vechiului dig. Fata nu se mișcase de câteva minute.

Coborî din mașină și ținu ușa deschisă. Kutlar închise dispozitivul de urmărire, i-l dădu lui Cornelius și se lăsă să alunece țeapăn de-a lungul banchetei, ajungând lângă el pe caldarâm. Distanța față de sol nu era mare, dar, în momentul în care piciorul îi atinse trotuarul, avu senzația că era împușcat din nou. Strânse din dinți de durere, hotărât să nu-și trădeze slăbiciunea; simți mărgelele de sudoare formându-i-se sub cămașă. Se ținu de ușă ca să nu cadă, plecându-și capul în timp ce-și forța piciorul să se întindă. Vedea cu coada ochiului cizmele lui Cornelius îndreptate către el. Așteptând. Era imposibil să reușească fără ajutor.

Băgă mâna în buzunar și scoase flaconul de pastile pe care și le refuzase în ultimele ore, îi deșurubă capacul și scutură câteva capsule cu gel în palma umedă. Pe etichetă scria că trebuie să ia una o dată la patru ore. Aruncă două pastile în gură, aproape înecându-se din cauza efortului de a le înghiți fără apă.

Privi în sus, în spatele lui Cornelius, către poarta sudică. Fata era undeva în orașul vechi. Și, cum doar el știa cum arată, iar bicicletele erau singurele vehicule care aveau voie să urce pe străzile abrupte, erau nevoiți să meargă pe jos. Băgă pastilele la loc în buzunar, dădu drumul portierei și o luă șchiopătând către casele de bilete de la intrare. Piciorul îi amorțise deja când ajunse la jumătatea distanței.

92

Cafeneaua gemea de lume, deși se afla mai departe de dig și de strada principală. Era mai puțin căutată decât celelalte cafenele, fiindcă nu oferea o imagine completă a Citadelei, dar Liv simțea prezența edificiului chiar și prin clădirea de piatră care-i stătea în cale. Era aidoma unei umbre care căpăta un contur solid sau unei furtuni ce sta să vină. Liv ședea în fața ruinologistei, departe de mulțime și cu fața la perete, în vreme ce un chelner tânăr și sprinten, purtând un șort alb peste o vestă neagră, le lua comanda. Rupse bonul de comandă și îl strecură sub scrumieră.

— Așadar, zise Miriam de îndată ce chelnerul se îndepărtă îndeajuns ca să nu le mai poată auzi, cu ce te pot ajuta?

Liv puse carnetul pe masă. Ținea încă în mână felicitarea pe care o luase cu ea. O întoarse pe partea cealaltă și citi încă o dată cuvintele:

T

MARTIR
MALA

— Ce-ar fi să-mi spuneți ce înseamnă asta? întrebă, împingând-o pe masă.

— În regulă, făcu Miriam. Dar mai întâi trebuie să-mi spui tu ceva.

Arătă înspre litera „T".

— Ai spus că ai văzut unele semne pe trupul fratelui tău. Acesta era unul dintre ele?

Liv dădu prima pagină a carnetului și îl întoarse ca să-i arate schița reprezentând trupul lui Samuel.

— Îi era însemnat cu fierul roșu pe braț, zise.

Miriam privi rețeaua de cicatrice, captivată de frumusețea lor sălbatică. Închise repede carnetul când chelnerul reapăru și le puse băuturile pe fața de masă din hârtie.

— Se numește Tau, continuă în clipa în care tânărul o luă grăbit din loc. Este un simbol foarte puternic, străvechi, de-o vârstă cu ținutul acesta, căruia i-a dat numele.

Liv se încruntă, neînțelegând prea bine cum cuvântul Tau ar fi putut să se transforme în Turcia.

— Vorbesc despre ținutul pe care se înalță Citadela, zise dr. Anata, sesizându-i confuzia.

Făcu un semn cu capul către vârfurile din depărtare, ce se întrezăreau printre clădiri, contururile lor neregulate semănând cu niște dinți profilându-se pe cer.

— Regatul Tau.

Liv îi urmări privirea, amintindu-și de harta din ghidul turistic și de lanțul muntos care se încolăcea în jurul orașului și se întindea de-a lungul țării, ca o coloană vertebrală.

— Munții Taurus, zise, iar prima silabă îi părea acum plină de înțelesuri.

Dr. Anata încuviință.

— Ca să înțelegi cu adevărat importanța literei Tau și ce semnifică ea aici, trebuie să auzi o povestioară.

Se aplecă înainte, întinzându-și degetele lungi, acoperite cu inele din argint, pe fața de masă de un alb imaculat.

— Primele relatări despre oamenii care au locuit pe aceste meleaguri descriu o luptă între două triburi războinice, fiecare căutând să dobândească supremația asupra ținutului. Unul dintre triburi se numea iahveh. Locuiau în peșteri, la jumătatea distanței dintre poale și vârful muntelui, și se credea că au o relicvă sacră care le dădea puteri nebănuite. Chiar și în acele vremuri preistorice, alte triburi îi venerau, sau cel puțin se temeau de ei în așa măsură, încât făceau pelerinaje la munte, aducând ofrande de hrană și animale zeilor despre care credeau că își aveau sălașul acolo.

— Cu timpul, aici s-a înălțat un oraș, prosperând de pe urma pelerinilor veniți la munte să-și aducă ofrandele și să se bucure de apele miraculoase care țâșneau din pământ și despre care se spunea că dădeau sănătate și viață lungă celor care beau din ele. A apărut apoi o biserică publică pentru a se ocupa de interesele

laice ale Citadelei și a răspândi cuvântul Domnului, transmis din adâncul muntelui în formă scrisă. În aceste scripturi, numele lui Dumnezeu apare ca YHWH, tradus Iehova sau Iahveh – același ca numele tribului lor. Înscrisurile descriu cum a fost creată lumea și cum au ajuns oamenii s-o locuiască. Oricine punea la îndoială această versiune oficială era considerat eretic și hăituit de călugări războinici nemiloși, care porneau la luptă sub un stindard purtând simbolul autorității divine a Citadelei.

Arătă înspre litera „T".

— Tau. Singura cruce adevărată. Simbolul relicvei care le dăduse de la început puterea asupra celorlalți. Simbolul Sacramentului.

Cornelius se opri în fața portalului din piatră ce ducea la piața publică și deschise dispozitivul de urmărire ca să verifice semnalul. Săgeata lui se apropiase, dar cea a fetei indica același loc.

Privi în spate, în josul străzii abrupte, înspre Kutlar. Era la vreo șase metri în urmă, chinuindu-se să urce pe piciorul țeapăn, cu cămașa îmbibată de sudoare, fiecare pas identic cu cel anterior: piciorul rănit legănându-se încet în față, aterizând cu delicatețe pe sol, piciorul sănătos țopăind rapid înainte, pentru a lăsa cât mai puțină greutate pe el.

Cornelius avea de gând să-l împuște cu pistolul cu amortizor pe care-l ținea în buzunar de îndată ce o va identifica pe fată și să-l așeze apoi pe una dintre băncile înșirate de-a lungul digului. Spera că asta avea s-o șocheze, astfel încât să coboare dealul de bună voie, docilă, dar avea și o seringă plină cu Haldol în buzunar, pentru orice eventualitate. Urmări mișcările ca de metronom ale lui Kutlar, care se apropia de el. Așteptă până ajunse aproape în dreptul lui, apoi privi din nou ecranul. Fata tot nu se mișcase. Închise dispozitivul de urmărire, îl băgă în buzunar și se îndreptă către portalul umbros.

93

Liv privi simbolul în formă de T – simbolul Tau. Citise mult despre Sacrament în avion, dar nu-i trecuse nicio secundă prin cap că ar putea avea legătură cu moartea fratelui ei.

— Faptul că fratele tău avea semnul acesta pe braț înseamnă că deținea informații despre Sacrament, continuă ruinologista. Poate că încerca să le transmită.

Liv își aminti ce spusese Arkadian: rezolvă misterul Sacramentului și vei rezolva misterul morții lui Samuel. O privi pe dr. Anata.

— Trebuie că ați ajuns la propriile concluzii în legătură cu posibila identitate a Sacramentului, zise.

Ruinologista dădu din cap.

— De câte ori am senzația că sunt pe punctul de a o afla, îmi scapă printre degete. Îți pot spune ce nu e Sacramentul. Nu e crucea lui Hristos, cum cred unii. Față de ordinul religios care trăiește în adâncul muntelui, Iisus e nou în peisaj. Așadar, nu e nici coroana Lui de spini, nici lancea care I-a străpuns trupul, nici Sfântul Graal din care a băut. Acestea sunt toate mituri scornite și transmise de Citadelă de-a lungul veacurilor, pentru a ascunde adevărata identitate a Sacramentului.

— Atunci de unde știm că Sacramentul chiar există? zise Liv. Nimeni nu l-a văzut niciodată.

— Nu poți clădi cea mai mare religie din lume pe baza unui simplu zvon.

— Oare? Gândiți-vă puțin! Avem două triburi preistorice care se luptă pentru supremație. Pentru a-și crea un avantaj, unul dintre ele își face sălașul în adâncul muntelui și pretinde că are o armă divină. Poate are loc o secetă sau o eclipsă și pretind că ei au provocat-o. Oamenii încep să creadă că dețin puteri supranaturale și îi tratează ca pe niște zei. Lor le place asta, prin

urmare continuă să joace la cacealma. Atâta timp cât nimeni nu află că acolo nu e de fapt nimic, cacealmaua funcționează. Derulăm înainte cu câteva mii de ani și oamenii continuă să creadă, plus că o religie majoră a fost întemeiată pe baza acestei minciuni.

Liv își aminti despărțirea de Samuel. Fratele ei îi spusese că vrea să se apropie de Dumnezeu.

— Și, dacă fratele meu a aflat asta, dacă a descoperit, după ce a trecut prin atâtea, că singurul lucru care-l ținuse în viață, credința lui, era de fapt bazată pe – nimic...

Miriam îi văzu lacrimi în ochi.

— Dar e ceva acolo, zise ea. Ceva puternic.

Luă sticla de apă în mână și privi fotografia de pe etichetă.

— Dă-mi voie să te întreb ceva...

Își turnă apă în pahar și inelele ei din argint scoaseră un clinchet, lovindu-se de sticlă.

— Ce-ți dorești de la viață? Ce ne dorim cu toții? Ne dorim sănătate, fericire, o viață lungă, nu? Așa a fost dintotdeauna. Cei mai vechi strămoși ai noștri, cei care au descoperit focul și au ascuțit bețele din lemn ca să se apere de animalele sălbatice, își doreau aceleași lucruri: iar muntele exista și atunci, ca și sfinții care-l locuiau. Și oamenii aceștia simpli, care nu-și doreau decât să trăiască un pic mai mult și să nu se îmbolnăvească, îi venerau, nu din cauza unui zvon bine ticluit, ci fiindcă cei din interiorul muntelui trăiau mult și bolile îi ocoleau. Spune-mi, când te gândești la Dumnezeu, ce imagine îți vine în minte?

Liv ridică din umeri.

— Un bărbat cu barbă albă, lungă.

— De unde crezi că provine imaginea asta?

Întoarse sticla și arătă cu degetul înspre fotografia Citadelei de pe etichetă.

— Primii oameni priveau în sus către munte și-i zăreau din când în când pe zeii care locuiau acolo; bărbați cu părul lung și cu bărbi lungi, albe. Oameni foarte, foarte bătrâni în vremuri în care erai norocos dacă treceai de treizeci de ani.

— Apa aceasta e exportată în întreaga lume, încă de pe vremea romanilor, de când împărații lor au aflat despre ea. Crezi

că o duceau până la Roma doar fiindcă era bună la gust? Își doreau ce ne dorim cu toții, regii chiar mai tare decât oamenii de rând: o viață mai lungă. Chiar și în zilele noastre speranța de viață e cu circa șapte ani mai mare în Ruina decât în orice alt oraș și oamenii vin cu miile aici și se vindecă de tot felul de boli. Nu sunt doar zvonuri. E o realitate. Tot mai crezi că nu e nimic acolo?

Liv lăsă ochii în jos, pe scrumieră. Dependența ei de nicotină, care dura de zece ani, părea să fi dispărut de când sosise la Ruina. Miriam avea dreptate, trebuia să existe ceva acolo. Samuel nu ar fi târât-o în povestea asta dacă nu avea niciun sens; și nu ar fi scrijelit literele acelea pe sâmburi dacă nu ar fi indicat ceva. Întrebarea era ce?

Întoarse pagina carnetului, ajungând la foaia pe care copiase literele. Le mai privi o dată. Și, la fel ca soarele străpungând norii, recunoscu și ea ceva nou în ele.

94

Cornelius stătea în bătaia soarelui după-amiezii, supraveghind mulțimile de turiști care se revărsau din autocare și invadau digul: oameni făcându-și poze; oameni adunându-se în jurul ghizilor; oameni uitându-se la Citadelă, pierduți în gânduri. Erau multe femei tinere; oricare dintre ele ar fi putut fi cea pe care o căutau. Își mângâie pielea zbârcită de pe obraz, imaginându-și inamica. Pe când zăcea în spital, recuperându-se în urma operației de transplant de piele, învăluit într-un abur de morfină, se gândea adesea la ea. O zărea apărând de nicăieri, ținând în brațe legătura de zdrențe, cu trupul acoperit de o burka ce nu permitea să i se vadă decât ochii și mâinile. Uneori ținea în brațe un pachet de ziare, ca acela în care îl învelise mama lui, înainte de a-l lăsa la ușa orfelinatului și de a se arunca în fața unui expres de Liverpool. Nici chipul ei nu-l văzuse niciodată. Dar nu avea nevoie să le vadă chipurile ca să știe ce erau. Niște trădătoare.

În spatele lui, respirația gâfâită și pașii întrerupți ai lui Kutlar îi vesteau sosirea, de parcă ar fi fost un lepros târându-se afară din peșteră. Cornelius își băgă mâna în buzunar și o strânse în jurul mânerului pistolului Glock.

— Care dintre ele e fata? întrebă.

Liv privi literele pe care le copiase de pe sâmburi, așa cum fuseseră aranjați inițial:

T a M + k
? s A a l

Le compară apoi cu felicitarea pe care o găsise printre flori:

T

MALA
MARTIR

Luă pixul și scrise cuvântul „Mala" în carnet, tăind literele pe care le folosise, pentru a vedea cu ce mai rămâne.

Dacă presupunea că „T" reprezenta Tau, mai rămâneau doar trei litere – s, k și A, și două simboluri – „+" și „?". Le privi intens, notă un cuvânt final și ultimele două simboluri, după care citi ceea ce scrisese.

T + ?
Ask Mala

Locul în care se aflau simbolurile subliniate făcea ca interpretarea să pară corectă. La fel și literele mari de la începutul fiecărui cuvânt. Acesta era mesajul pe care i-l transmisese fratele ei? Avea o oarecare logică. Litera T era Tau, simbolul Sacramentului, iar semnul „+" putea reprezenta o cruce. Semnul întrebării simboliza misterul identității sale, iar cuvintele rămase puteau fi astfel interpretate ca un îndemn – „Întreabă-i pe Mala". O privi pe ruinologistă.

— Cine sunt Mala? zise.

Miriam ridică ochii din carnetul de pe care citise cuvintele pe măsură ce Liv le scria.

— Ți-am spus că, la început, erau două triburi, zise. Unul dintre ele era iahveh, oamenii care locuiau în adâncul muntelui. Celălalt era tribul izgonit care credea că iahveh furaseră Sacramentul și că, ținându-l prizonier, răsturnaseră ordinea naturală a lucrurilor. Ei credeau că Sacramentul trebuie descoperit și eliberat; tribul acesta se numea mala. Erau persecutați de iahveh, oamenii erau vânați și uciși pentru convingerile lor. Dar și-au păstrat credința vie și o biserică secretă a luat naștere și s-a dezvoltat, chiar la umbra amenințătoare a muntelui. Atunci când iahveh au încheiat înțelegerea cu romanii, de „rebranduire" a religiei oficiale, ei și-au vărsat ura otrăvită față de tribul vrăjmaș

în limbă, căci în latină, „mala“ înseamnă „rele“. Dar, chiar dacă Citadela i-a demonizat, le-a dat foc capelelor și le-a confiscat și distrus textele sfinte, nu le-au putut nimici spiritul.

Liv se crispă.

— Există și astăzi ? întrebă.

Miriam deschise gura ca să-i răspundă, dar privirea i se ridică brusc. Liv se întoarse, văzând un bărbat solid care se ivise în spatele ei, profilându-se pe cerul strălucitor. Ochii i se obișnuiră cu lumina și trăsăturile siluetei întunecate începură să capete contur, mai întâi ochii – deschiși la culoare, albaștri, privind fix în ai ei. Inima îi zvâcni de emoție când îl recunoscu.

— Da, zise Gabriel. Da, existăm.

95

Din locul unde stătea, Kutlar vedea întregul dig încolăcindu-se în jurul muntelui, până la un șir de clădiri din piatră aflate în depărtare, care promiteau tot soiul de tratamente balneare de vindecare și întinerire.

— Nu e aici, zise.

Cornelius luă mâna de pe pistolul din buzunar. Kutlar trăgea de timp, era sigur. Deschise dispozitivul de urmărire și privi harta tridimensională a digului. Cele două săgeți aproape se suprapuneau în mijloc, indicând exact locul în care se aflau ei acum.

— Ba e aici, zise, scoțându-și telefonul din buzunar și copiind rapid numărul lui Liv din fereastra de căutare.

Făcu un pas în față și apăsă butonul de apelare, lăsând mobilul în jos astfel încât să audă celălalt telefon sunând. Se apropie de altar, filtrând murmurul mulțimii, și auzi ceva în fața lui.

Își lăsă capul într-o parte și zări ceva mișcându-se atunci când sunetul se auzi a doua oară. Era ceva pe pământ, îngropat printre flori, bâzâind ca un bondar captiv. Cornelius se lăsă pe vine și își băgă mâna printre petalele delicate. Dădu peste carcasa din plastic a unui telefon mobil. Acesta mai vibră o dată când îl scoase afară, lăsând o gropiță între flori. Din telefonul lui auzea o voce ca de robot cerându-i să lase un mesaj. Închise și navigă prin meniul telefonului lui Liv, verificând registrul apelurilor, contactele, mesajele. Toate erau goale.

Cineva resetase telefonul și îl abandonase.

Miriam îl urmări pe bărbatul cu barbă îndepărtându-se în grabă de altar. Îl văzu oprindu-se lângă zid, vorbind cu un alt bărbat

și uitându-se la un obiect care semăna cu un mini-laptop. Gabriel avusese dreptate. Urmăriseră semnalul de mobil al fetei.

Băgă mâna în buzunar și își scoase propriul telefon. Se îndepărtă, îndreptându-se către șirul de spa-uri și în direcția opusă celei în care se aflau bărbații cu laptopul. Își închise mobilul, se gândi o clipă să-l arunce într-unul dintre coșurile de gunoi aliniate de-a lungul șanțului de apărare, dar îl băgă apoi la loc în buzunar și hotărî să plece din oraș câteva zile. Putea oricând să scape de el mai târziu, în funcție de cum aveau să evolueze lucrurile. Cel puțin fata era în siguranță acum. Ăsta era lucrul cel mai important.

Motocicleta cobora hurducându-se pe ulicioarele pietruite, strecurându-se printre turiști și tonete cu mâncare. Liv nu purta cască și vântul îi biciuia părul peste față în vreme ce se ținea cu brațele de mijlocul lui Gabriel. Îi simțea robustețea trupului bine clădit pe sub haine, iar picioarele ei îl strângeau involuntar de fiecare dată când motocicleta făcea câte un salt sau aluneca pe drumul accidentat.

Mirosul atât de pregnant pe care îl remarcase când se cunoscuseră, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte, o învăluia acum din nou, scăldând-o ca un șuvoi de aer cald al după-amiezii. Își dădea seama acum, când capul îi ajungea la nivelul umerilor lui lați, înfrângându-și cu greu dorința de a și-l sprijini pe ei, că nu era parfum, așa cum crezuse inițial, ci mirosul lui natural, și că era delicios.

Nu avea habar încotro se îndreptau, nici cum ar fi putut să contacteze pe cineva, acum că nu mai avea telefon, și nici nu știa nimic despre bărbatul de care se agăța. Și totuși se simțea ciudat de în siguranță, pentru prima oară de câteva zile bune. Ceva din felul imperios în care îi vorbise o făcuse să îl urmeze, de parcă n-ar fi avut de ales.

O făcea să se simtă de parcă tot ce-i cerea să facă era pentru ea, nu pentru el. De parcă siguranța ei era singura lui preocupare. Și era un Mala. Iar dacă ceea ce tocmai descoperise, ajutată de

ruinologistă, era adevărat, putea să facă un act de credință și s-o apuce pe calea pe care i-o indicase fratele ei.

În plus, se gândi în vreme ce motocicleta trecea pe sub poarta vestică, strecurându-se în traficul lent de pe centura ocolitoare înspre ieșirea din oraș, *ce altceva aș putea să fac ?*

96

Arkadian ședea pe scaunul din dreapta al unei mașini de patrulă nemarcate, privind șirul lung de vehicule blocate în trafic, când centralista de la dispecerat ridică telefonul.

— Poliția Ruina.

— Cu subinspectorul Sulley Mantus, vă rog, zise.

— Cine-l caută?

— Inspectorul Arkadian.

Convorbirea se întrerupse și o versiune polifonică *Anotimpurilor* lui Vivaldi începu să numere secundele. Traficul reușise să înainteze pe o distanță egală cu lungimea unei mașini când centralista reveni pe fir.

— Îmi pare rău, nu răspunde.

— OK, îmi poți face legătura cu mobilul lui?

Convorbirea se întrerupse din nou. De data asta intră direct mesageria vocală. *Unde naiba a dispărut?*

— Aici Arkadian, zise pe un ton sec, iritat. Sună-mă imediat înapoi.

Închise și privi strada gâtuită de trafic. Îl sunase pe Sulley din clipa în care aflase despre ambuscada reporterilor de la morgă. Îi văzuse la televizor; Sulley o târa practic pe Liv prin fața camerelor de luat vederi, băgând-o cu forța în mașina poliției, de parcă ar fi fost o suspectă. O să-l facă bucățele pe dobitoc când o să dea de el. Poate că Sulley bănuia asta și de aceea nu-l suna. Telefonul îi ciripi în mână și el se repezi să răspundă.

— Sulley?

— Nu, sunt Reis. Am niscaiva vești pentru tine.

Arkadian își vărsă năduful pe parbriz, oftând prelung în direcția lui.

— Sunt vești bune?

— Sunt... interesante. Tocmai m-am strecurat pe ascuns în laborator și am aruncat o privire asupra amprentei ADN ca să văd cum evoluează situația. Am comparat mostra din țesutul bucal al fetei cu o mostră de la călugăr. Electroforeza e cam la jumătate, dar le-am fluorizat totuși, ca să văd cum se separă firele de ADN.

— N-am înțeles nimic. Spune-mi doar atât: se potrivesc?

— Mai este până se termină extrudarea completă, dar, după cum arată acum, aș spune nu doar că se potrivesc, ci că sunt identice. Ceea ce e ciudat.

— De ce? Asta confirmă povestea fetei.

— Da, așa e. Dar eu mă așteptam pe undeva ca rezultatele să arate că fata nu e sora călugărului.

— De ce?

— Fiindcă în întreaga istorie consemnată a gemenilor lipiți la nivelul abdomenului nu a existat niciun caz în care ei să fi avut sexe diferite. Genetic, ei trebuie să aibă același sex, fiindcă sunt de fapt o singură persoană.

— Deci nu e posibil?

Reis făcu o pauză.

— Din punct de vedere medical, e foarte puțin probabil.

— Dar nu imposibil?

— Nu. Sunt multe cazuri consemnate de indivizi cu caracteristici sexuale duale – hermafroditii și așa mai departe; și, având în vedere aura religioasă care înconjoară acest caz, bănuiesc că, dacă unii cred că o fecioară a putut să dea naștere unui copil, asta lasă loc pentru tot soiul de...

— Miracole?

— Eu aveam de gând să spun „fenomene inexplicabile".

— Nu e același lucru?

Reis nu zise nimic.

— Deci, pe baza probelor, crezi că fata spune adevărul?

Reis făcu din nou o pauză, cântărindu-și răspunsul cu scepticismul înnăscut al unui om de știință.

— Da, zise în cele din urmă, cred că da. Nu am crezut până n-am văzut că ADN-ul se potrivește, dar asta nu poate fi falsificat.

Arkadian zâmbi, mulțumit că încrederea pe care i-o acordase fetei era justificată. Era convins, mai mult ca oricând, că ea era cheia întregii povești.

— Poți să-mi faci o favoare, te rog? întrebă. Poți să adaugi informațiile astea la dosar, ca să le citesc când mă întorc la birou?

— Sigur. Nicio problemă. Unde ești acum?

Arkadian privi traficul din fața lui, blocat pe străduțele înguste care duceau în Cartierul Grădinilor.

— Încă-l caut pe călugărul mort, zise. Deși un mort e posibil să se miște mai repede ca mine în acest moment. Pe la voi ce mai e? Ziariștii nu s-au plictisit încă?

— Glumești, sunt cu sutele afară acum. Pun pariu că de-abia aștepți să vezi știrile de la ora șase.

— Da, sigur, răspunse Arkadian, gândindu-se la inevitabilele titluri, de genul CADAVRUL CĂLUGĂRULUI ÎNHĂȚAT CHIAR DE SUB NASUL POLIȚIȘTILOR. La revedere, Reis, zise și închise înainte ca patologul să apuce să mai spună ceva.

Se întoarse către polițistul în civil care ședea tăcut la volan.

— Cred că o să fac o plimbare, îl anunță, dându-și jos centura de siguranță. Ai adresa, ne vedem acolo.

Se dădu jos înainte ca șoferul să-i răspundă și o luă în susul străzii, strecurându-se printre mașinile care înaintau cu viteza melcului, alegându-se cu un claxon prelungit din partea unui automobilist și cu un deget ridicat de la șoferul unei camionete. Îi prindea bine să umble pe jos. Îl ajuta să mai elimine din frustrare. Dar tăcerea prelungită a lui Sulley îl îngrijora. Navigă prin registrul apelurilor primite până găsi numărul lui Liv, apăsă butonul de apelare și ridică ochii. În depărtare, zărea scris Strada Exegezei pe o plăcuță care tremura în aerul încins și în gazele de eșapament ce se ridicau de pe șosea.

Se îndreptă într-acolo, ascultând o voce robotică anunțând că persoana pe care încerca să o contacteze nu era disponibilă. Se încruntă. Ultima oară când o sunase, vocea lui Liv era cea care îi spusese să lase un mesaj. Mai formă o dată. Îi răspunse același robot. Era cu siguranță numărul ei, dar nu era ea. Închise fără să lase niciun mesaj.

Strada Exegezei era cu mult mai lată decât cea de pe care venise și era străjuită de case, odinioară grandioase, care nu mai alcătuiau acum decât o colecție ponosită de clădiri de birouri înnegrite de trafic și de timp. Merse pe partea umbrită a străzii, numărând casele până găsi numărul 38 săpat într-un stâlp din piatră de lângă o ușă lată. Sub el strălucea un dreptunghi din alamă pe care era ștanțat cuvântul *Ortus*, deasupra unui logo reprezentând o floare cu patru petale având globul pământesc în mijloc. Își băgă telefonul în buzunar și urcă dintr-un salt cele trei trepte care duceau la ușa masivă din sticlă, de o modernitate nelalocul ei lângă intrarea din piatră. O împinse și intră.

97

Sulley își revenea încet în simțiri.

Se simțea de parcă s-ar fi ridicat ușor la suprafață din adâncul unei piscine întunecate, vâscoase. Știu că era ceva în neregulă chiar înainte de a deschide ochii. N-avea habar unde se afla, dar locul mirosea a umezeală, a fum și – a beznă. Încercă să-și deschidă ochii, dar nu reuși decât să-i facă să se zbată sub pleoapele grele ce refuzau să se miște. Capul îi zvâcnea de parcă ar fi făcut-o lată de la un capăt la altul al weekendului, dar știa că nu era cazul – nu de ceva vreme. Trase adânc aer în piept, inundându-și încă și mai mult nările cu mirosul umed, neplăcut, după care, gemând ca un halterofil, își concentră toată energia de care dispunea pentru a-și deschide ochiul stâng. În secunda care se scurse până pleoapa îi căzu la loc, întrezări unde se afla. Într-un soi de peșteră.

Se odihni o clipă, istovit de efort, încercând să-și limpezească mintea și să priceapă ceva din ceea ce zărise. Trase cu urechea, căutând orice sunet care i-ar fi putut da vreun indiciu. Nu auzi decât șuieratul sângelui care-i zvâcnea în tâmple. Semăna cu sunetul unor valuri uriașe spărgându-se de o plajă acoperită cu pietriș. Bătăile regulate îl liniștiră; respiră din ce în ce mai rar, până își pierdu din nou cunoștința, căzând în piscina adâncă a năucelii cauzate de droguri, în timp ce mintea lui încețoșată încerca totuși să înțeleagă cum naiba ajunsese într-o peșteră de pe malul mării.

Următoarea dată când își reveni în simțiri, trezirea din somnul adânc nu fu câtuși de puțin plăcută. Avea acum senzația că un cui înșurubat în ceafă îl țintuia locului. Încercă să strige, dar nu-i ieși decât un mieunat gâtuit. Încercă să-și miște capul, ca

să-l îndepărteze de sursa durerii, dar nu izbuti. Ochii i se zbătură, greoi, sforțându-se să se deschidă, dar nu reușiră decât să se învârtă leneși în orbite, în vreme ce el căuta sursa agoniei. Zărea frânturi de pereți zgrunțuroși din piatră, luminați de un foc săltăreț. Întrezări conturul unor instrumente diabolice, lucind sinistru în întuneric. Nu vedea sursa durerii, iar asta, mai mult decât orice altceva, îi provoca o spaimă care-l readuse la realitate mai repede decât o găleată cu apă înghețată.

Într-un final, durerea începu să cedeze și o amintire prinse contur din negură. Își aminti că se urcase în camionetă, că se întorsese ca să pună mâna pe centura de siguranță și atunci simțise o durere ascuțită în piciorul drept. Își aminti priveliștea șocantă a unei seringi și cum încercase s-o apuce cu mâinile care nu-l ascultau. Asta era tot ce-și amintea.

Privi în jos, către locul pe unde intrase acul, încercă să-l atingă, dar nu-și putu mișca brațele. Vru să-și dea capul în jos, dar nici acesta nu se clinti. Își coborî privirea, lăsându-și ochii în jos cât de mult putu. Își văzu brațele legate strâns de un fel de scaun. Și mai văzu ceva, un lucru foarte surprinzător și nelalocul lui în decorul întunecat și umed al peșterii. Lângă mâna lui dreaptă se afla o masă și pe ea erau așezate un laptop și un mobil conectat cu un cablu scurt. O clipă, se gândi că are un coșmar suprarealist, dar durerea din cap și lichidul cald care-i picura pe spate făceau scena îndeajuns de veridică. Încercă să-și miște picioarele, dar și ele erau țintuite de scaunul pe care ședea. Se smuci, trăgând de legături, testându-le rezistența, până când durerea ascuțită din ceafă reapăru brusc, apăsându-l și strângându-l cu o tenacitate teribilă. Încercă să se îndepărteze de ea, trăgându-și capul în față, dar chingile din jurul frunții și al grumazului nu-i îngăduiră. Nu se putea mișca. Nu putea respira. Capul îi era strâns tot mai tare, până când crezu că tortura insuportabilă avea să-i rupă coloana. Fu pironit acolo câteva clipe, la apogeul durerii, după care strânsoarea slăbi și el resimți o ușurare binevenită, chiar dacă de scurtă durată.

Prin amețeala provocată de șuvoiul de sânge care-i năvălea în creier, auzi un târșâit de picioare pe pardoseală, în spatele lui.

— Cine e acolo? croncăni cu o voce spartă, îndărătul căreia nu izbuti să-și ascundă frica.

Se simți tras de brațul drept și își dădu seama că strânsoarea slăbise. Încercă să și-l ridice, ca să-și maseze ceafa, dar un zornăit înfundat îl țintui locului aproape imediat. O cureluşă groasă din piele îi înconjura încheietura și din ea pornea un lanț scurt care o lega de brațul scaunului. Lăsă lanțul să cadă la loc, cu un zăngănit metalic, și ascultă, încercând să detecteze alte mișcări.

— Sunt polițist, strigă în întuneric, folosind cuvintele ca pe un talisman.

Vocea pe care o auzi brusc în urechea stângă, atât de aproape, îl făcu să scâncească, surprins.

— Ai culoarea trădătorului, zise glasul. Căci nu era Iuda un roșcovan?

Sulley își roti ochii către stânga. Nu zărea nimic în afara zidurilor întunecate și a luminii tremurătoare.

— Ești într-un scaun de tortură, continuă vocea, gravă și calmă, tunând din bezna din apropiere. Una dintre cele mai eficiente arme folosite la stârpirea cancerului ereziei în vremurile Inchiziției. E de o puritate pe care sunt sigur că o vei aprecia. În rezemătoarea pentru cap, chiar sub țeasta ta, are un piron din metal. Dacă-l răsucesc într-o direcție...

Sulley simți cuiul sfredelindu-i din nou ceafa și icni de durere.

— ...șurubul se strânge și simți durere. Dacă-l răsucesc în cealaltă direcție...

Strânsoarea slăbi încă o dată.

— ...te vei simți ușurat. Deci, zise vocea, apropiindu-se, ce alegi?

— Ce vrei? întrebă Sulley în direcția întunericului. Pot să-ți dau bani. Asta vrei?

— Nu vreau decât loialitatea ta, sosi răspunsul, ca un murmur. Și niște informații. Vreau să știi că te-am adus aici nu din plăcere, ci din nevoie, siliți de propriile tale acțiuni. Ți-am cerut loialitatea. Ai ales să nu ne-o dai. Ai trădat Biserica, iar acesta e un păcat.

Glasul se apropie și mai mult, până când Sulley simți aerul care îl purta șoptindu-i în ureche.

— Vrei să-ți mărturisești păcatele acum?

Mintea lui surescitată șovăia, prinsă într-un amestec de durere și indecizie. Ar trebui să recunoască că le-a vândut informații și altora, ori să nege? Dacă nega, l-ar fi putut tortura până când oricum avea să admită. Nu voia ca durerea să revină.

— Îmi pare rău, zise pe nerăsuflate. Am făcut o greșeală. Dacă am păcătuit... atunci – te rog, iartă-mă.

— Ridică mâna dreaptă, îi ordonă vocea.

Își ridică brațul cât de mult îi îngădui cureluşa care-l ținea legat de scaun.

— Lanțul acesta se numește *mea culpa*, zise vocea întunecată. Îi permitea ereticului să-și semneze mărturisirea la sfârșitul judecății inchizitoriale. *Mea culpa* înseamnă „vina mea". Recunoașterea greșelii e primul pas către iertare. Știi care e al doilea?

— Nu, scheună el, cu glasul sugrumat de teamă și durere.

— Ispășirea. Trebuie să săvârșești o faptă dreaptă ca să-ți ispășești păcatul.

Sulley respiră sacadat de câteva ori, trăgând aer în piept și încercând să-și calmeze panica ce amenința să-l copleșească; recunoștea un târg când i se oferea.

— OK, acceptă. Ce vrei să fac?

98

Arkadian își arătă insigna când ajunse la recepție.

— Îl caut pe Gabriel Mann, zise cu un zâmbet liniștitor. Lucrează aici?

— O, exclamă surprinsă recepționista, uitându-se la insignă și apoi din nou la el, cu aerul încurcat și vinovat al celor cu adevărat inocenți. Da. Adică... nu de obicei, nu. Vreau să spun că în general e plecat pe undeva, dar lucrează pentru fundație. O să mă interesez.

Formă un număr scurt pe telefonul de pe birou și vorbi în șoaptă. În spatele ei, o scară elegantă din lemn urca în spirală către etajele superioare; din birourile de deasupra, sunetele coborau în josul ei. Recepționista apăsă pe o tastă și îl privi.

— E în Sudan, zise. Se întoarce peste o lună, cel mai devreme.

Arkadian încuviință, gândindu-se la amprenta care-l plasa la morgă, cu nici două ore înainte.

— Pot să încerc să vă fac rost de un număr de telefon, sugeră ea. Există probabil o linie telefonică în tabăra de bază sau poate un telefon prin satelit. Încercam să dau de mama lui, să văd dacă a vorbit cu el. Ea conduce fundația, explică tânăra.

— Ai numărul ei? întrebă Arkadian. Sau ai idee când se întoarce?

— Bineînțeles, zise femeia, luând un pix și copiind într-un carnețel un număr dintr-o carte de telefoane aflată în fața ei.

— Acesta e numărul ei de mobil. Ar fi trebuit să se întoarcă deja de la aeroport. Pot s-o rog să vă sune...

— Nu, e în regulă, zise el, luând bucata de hârtie și privind numele și numărul scrise pe ea. O s-o sun eu. De la ce aeroport trebuie să sosească?

— Aeroportul orașului. Acolo aterizează toate avioanele noastre de marfă.

Arkadian dădu din cap și zâmbi.

— Mulțumesc pentru ajutor.

După care se răsuci pe călcâie și ieși pe ușa masivă din sticlă în strada unde era parcată mașina poliției, așteptându-l.

99

Abatele urmărea mâna tremurătoare a informatorului mișcându-se deasupra laptopului; lanțul scurt zornăia în vreme ce el introducea o serie de coduri care-i permiteau accesul de la distanță. Conexiunea la internet prin telefonul mobil era înceată și trecură câteva minute lungi până când reuși, în cele din urmă să deschidă dosarul călugărului.

— Am intrat, anunță în direcția întunericului, sudoarea picurându-i din vârful nasului în ciuda frigului din peștera săpată în piatră.

— A mai fost adăugat ceva? întrebă abatele, aplecându-se mai aproape de ecran.

Lanțul se întinse și se încolăci din nou când mâna pistruiată mai tastă câteva coduri pentru a intra într-un cont de e-mail și parcurse apoi Inbox-ul, deschizând un mesaj trimis de GARGOYLE, care conținea un singur cuvânt: „Roșu".

— Caută toate informațiile colorate cu roșu, explică informatorul cu o voce tremurândă. Astea sunt chestiile noi.

Șterse mesajul, deschise fișierul anchetei în cazul călugărului și începu să-l parcurgă. Abatele privea paginile care se derulau rapid pe ecran, fiecare dintre ele plină de amănunte despre lucruri pe care nimeni din afara Citadelei nu ar fi trebuit să le vadă vreodată. Se îngrețoșă gândindu-se la toți ochii curioși ce parcurseseră aceste pagini, devorând cu lăcomie calupul de informații, ca niște furnici care rup bucățele minuscule dintr-un cadavru abandonat. O panglică roșie apăru pe ecran, răsfrângând o lumină stacojie pe chipurile celor aplecați asupra lui. Mâna pistruiată rămase nemișcată. Abatele începu să citească. Era o transcriere pe scurt a conversației dintre Liv și Arkadian în care ea îi relata strania poveste a venirii ei pe lume și îi explica de ce numele și data nașterii ei erau diferite de cele ale fratelui său.

Abatele citi întregul paragraf, încuviințând în sinea lui. Relatarea dezlega misterul și explica de ce nu descoperiseră nicio soră în cursul verificărilor amănunțite întreprinse când Samuel fusese primit în Citadelă.

— Continuă, zise.

Textul în roșu dispăru de pe ecran și, timp de câteva minute, prin fața ochilor le trecură doar pagini albe, pe măsură ce informatorul parcurgea fișierul în întregime. Doar la sfârșit, în secțiunea rezervată analizelor de laborator, textul în roșu reveni pe ecran, scăldând din nou peștera în lumina-i sângerie.

Noua secțiune avea două părți. Prima era o însemnare din care reieșea că o mostră de celulele prelevate din ficatul călugărului fusese considerată contaminată, deoarece acestea păreau să se regenereze. Abatele se întrebă dacă era o dovadă că fratele Samuel revenea la viață, așa cum spunea profeția, sau era doar un efect secundar al apropierii de Sacrament. Citind însă a doua secțiune, o interpretare cu totul nouă i se înfățișă dinaintea ochilor și inima începu să-i bată cu putere. Era o notă scurtă de la un oarecare dr. Reis, care prezenta rezultatele comparării mostrelor de ADN prelevate de la călugăr și de la sora lui.

Abatele privea fix ecranul roșu, cuprins de o bucurie frenetică în vreme ce citea descoperirile și deducțiile medicului patolog. Cei doi erau una și aceeași persoană. Fratele Samuel nu doar că avea o soră, dar erau gemeni *identici*.

Această informație făcea ca totul să pară limpede. Profeția era adevărată. Samuel fusese într-adevăr crucea. Dar el se prăbușise, iar acum fata se înălța în locul lui: carne din carnea lui, sânge din sângele lui. Una și aceeași persoană.

Ea era crucea acum.

Ea era unealta care avea să ucidă Sacramentul și să scape lumea de erezia lui. Ea era cheia pentru tot.

— Distruge fișierul, zise. Copiază-l în laptop și apoi șterge-l din baza de date a poliției.

Informatorul nu făcu niciun gest, ezitând, în mod evident, să comită un asemenea act de vandalism. Abatele puse ușor mâna pe șurub, trimițându-i un fior în ceafă, până pe șira spinării. Fu suficient ca să facă lanțul să zornăie din nou pe brațul scaunului,

în vreme ce polițistul se supunea înnebunit, atașând un virus la fișierul original din baza de date a poliției, care avea să-i distrugă conținutul, directorul în care se afla și avea apoi să se auto-distrugă.

Abatele aruncă o privire telefonului mobil conectat la laptop. Ultimele informații îi dăduseră o nouă idee. Trebuia să-i dea de știre lui Cornelius, ca să se asigure că fata era adusă repede, vie și nevătămată; putea apoi s-o folosească pentru a împlini profeția și să îndeplinească promisiunea făcută lui Dumnezeu cu milenii în urmă. Acesta era destinul lui, își dădea seama acum; pentru asta se născuse. Se gândi la prelat, zăcând în întuneric, îngrijorat de ce va zice Dumnezeu despre lucrarea vieții lui, și îl compătimi. El nu avea să-și sfârșească viața plângând după șansele ratate. Chiar dacă prelatul îl sfătuise să nu facă nimic, avusese curajul să-și asculte inima și să ia măsurile necesare. Și acum ajunsese aici.

Îl văzu cu ochii minții pe prelat întorcându-și fața de la el, ultima oară când își vorbiseră, respingând cu o fluturare din mâna-i scheletică cererea de a acționa. Era slab, dar și încăpățânat, iar încăpățânarea lui aproape că-i costase șansa de izbăvire.

Dar prelatul se afla încă în fruntea Citadelei.

Abatele se gândi la aspectul acesta. Slăbiciunea prelatului și faptul că refuza să acționeze puteau în continuare să-l împiedice să-și împlinească destinul. Să treacă peste cuvântul prelatului în lumea de-afară era una, dar înlăuntrul muntelui influența lui era cu mult mai puternică: oamenii erau loiali funcției, dacă nu și persoanei care o ocupa. Prelatul îl putea opri. Mai rău chiar, putea prelua comanda. Se putea ridica de pe patul de moarte ca să ducă la bun sfârșit profeția, ultimul act al unui bărbat disperat să-și încununeze lunga, deșarta viață cu un gest care să însemne ceva. Și, odată adeverită profeția, ce urma? Aveau să-și însușească puterile Sacramentului, așa cum credeau mulți teologi? Aveau să dobândească adevărata viață veșnică, nu doar o părere, ca acum? Dacă se întâmpla asta, atunci prelatul n-avea să moară niciodată, iar el avea să-i stea în umbră pe vecie.

Abatele ridică ochii, observând dintr-odată tăcerea care se lăsase. Pe ecranul laptopului, o bară care indica cât de mult înaintase aplicația se apropie de sută la sută, apoi dispăru.

— S-a șters totul?

— Da, încuviință informatorul. N-a mai rămas nimic.

— Bine, spuse abatele, punându-și ambele mâini pe șurub.

Prelatul reprezenta o problemă. Încă putea să strice totul.

— *Tabula Rasa*, șopti.

Apoi începu să strângă șurubul.

V

„Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască."

Ieșirea, 22:18

100

Amurgul de primăvară timpurie învinețea deja marginile cerului după-amiezii, când motocicleta părăsi ghereta paznicului și se îndreptă, trecând pe lângă șirul de depozite tăcute, în direcția avionului cargo rablagit din fața hangarului 12.

Gabriel ridică mâna și îi făcu un semn paznicului care le deschisese poarta. Lui Liv nu-i venea să creadă că o lăsase să intre fără să prezinte niciun act de identitate. Securitatea aeroportului nu era nici pe departe luată cu atâta ușurință în State – cel puțin așa spera. Gabriel îi spusese paznicului că trebuie să lase ceva la hangar și o prezentase drept prietena lui. Ea nu-l contrazisese. Dacă se gândea bine, chiar îi plăcuse.

Trecură pe sub aripa avionului și intrară pe poarta deschisă a hangarului, motorul motocicletei devenind dintr-odată asurzitor în spațiul închis. Hangarul era ticsit cu lăzi argintii, așezate una peste alta, având culoare înguste printre ele, pe care motocicleta abia se strecura. O luară pe unul dintre culoare, înspre capătul celălalt al clădirii, unde o lumină blândă ardea în spatele ferestrelor unui birou. Gabriel parcă motocicleta în fața lor și opri motorul.

— Capăt de linie, zise.

Liv își desprinse brațele de mijlocul lui și se dădu jos. Tocmai își netezea părul ciufulit de vânt când ușa biroului se deschise și pe ea ieși o femeie elegantă și frumoasă, urmată de un bătrânel sprinten, îmbrăcat într-o salopetă de pilot. Femeia de-abia dacă-i aruncă o privire. Se îndreptă către locul unde Gabriel proptea motocicleta de cric. Îl îmbrățișă, cu ochii închiși, strângându-l tare în brațe și lipindu-și părul negru, mătăsos, de obrazul lui. O clipă, Liv nu mai înțelese nimic, simțindu-se cuprinsă de un acces surprinzător de gelozie. Își feri privirea și dădu cu ochii de chipul bătrânului, care o privea cu atenție.

— Mă numesc Oscar de la Cruz, se prezentă el, intrând înapoi în birou și invitând-o cu o voce catifelată. Te rog, poftește înăuntru.

Mai aruncă o privire îmbrățișării prin care Gabriel era încă legat de femeia elegantă, apoi îl urmă. În birou era cald, după plimbarea cu motocicleta care o înfrigurase, iar mirosul cafelei și murmurul liniștitor al unui televizor dat încet o făceau să se simtă aproape ca acasă.

— Vrei cafea? întrebă Oscar; ochii lui negri jucau pe chipul bronzat. Sau... poate ceva mai tare?

Aruncă o privire către ușă.

— Să rămână între noi, dar am o sticlă de whisky în haină.

— Cafeaua e în regulă, răspunse Liv, așezându-se pe un scaun din dreptul unui birou pe care se aflau o grămadă de documente și un computer.

Se întoarse ușor când Gabriel intră pe ușă. O înconjura cu brațul pe femeia frumoasă și își ținea capul aplecat. Vorbea încet, dar repede, serios și concentrat. Femeia închise ușa când Gabriel termină de vorbit, apoi o privi pe Liv și ocoli biroul ca să se așeze în fața ei, cu un zâmbet luminându-i chipul.

— Mă bucur că ești în siguranță aici, cu noi, i se adresă, în sfârșit, femeia. Eu sunt Kathryn. Eu ți-am lăsat mesajele de avertizare. Fiul meu tocmai mi-a povestit ce s-a întâmplat.

Liv își plimbă ochii de la ea la Gabriel și înapoi.

Fiul ei?!

Gabriel trase două scaune din dreptul mesei și se așeză pe unul dintre ele, lăsând să cadă sacul de pânză pe podea și deschizându-l. Văzându-i unul lângă altul, Liv observă abia acum cât de bine semănau, deși femeia cu greu părea să aibă vârsta suficientă ca să-i fie mamă. Gabriel scoase ceva din sacul de pânză și i-l întinse. Era sacul ei de voiaj. Zâmbi, recunoscătoare pentru gestul lui simplu, dar grijuliu. Avea senzația că își recăpăta o parte din normalitate. Găsi plicul din hârtie în buzunarul exterior, îl deschise și privi prima fotografie în care apărea alături de Samuel.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, continuă Kathryn. Și pentru încercările prin care ai trecut de când ai aflat de moartea fratelui tău. Dacă aș fi avut de ales, nu te-aș fi implicat în conflictul nostru străvechi, dar soarta a avut alte planuri.

Oscar se ivi lângă ea și puse o cană de cafea neagră pe birou, lângă Liv, după care se așeză în scaunul rămas gol. Văzându-i pe toți trei unul lângă altul, Liv observă că și el le semăna.

— Fratele tău a făcut parte dintr-un ordin străvechi de călugări, zise bătrânul, aplecându-se înainte în scaun. Unicul lor scop era să păzească și să protejeze Sacramentul. Noi credem că moartea lui a fost actul suprem prin care s-a sacrificat pe sine pentru a transmite un mesaj pentru a-i dezvălui identitatea.

O fixă pe Liv cu ochii lui strălucitori; ridurile adânci din jurul lor lăsau să se întrevadă că râsese o viață întreagă.

— Credem că ți-a trimis ție acel mesaj.

Liv îl privi o clipă, apoi își scoase carnetul și îl puse pe biroul din fața lor. Își lăsă ochii în jos și îl deschise la pagina a doua, acolo unde copiase simbolurile de pe sâmburi.

— Asta e ceea ce mi-a trimis, zise, întorcând carnetul și împingându-l către ei peste masă. Le-am rearanjat în toate felurile, încercând să înțeleg ceva. Apoi am întâlnit-o pe dr. Anata și am găsit asta în locul unde s-a prăbușit fratele meu.

Scoase felicitarea dintre paginile carnetului și le arătă mesajul criptic:

T

MALA
MARTIR

— Pornind de la mesajul acesta, am rearanjat literele și am obținut asta...

Arătă înspre ultimul lucru pe care-l scrisese:

T + ?
Ask Mala

— Atunci ai ajuns tu, zise, uitându-se la Gabriel și descoperindu-i privirea asupra ei.

Gabriel îi zâmbi ușor, cu un zâmbet care îi licări și în ochi. Ea își feri privirea, simțind cum un val de căldură o inunda pe sub piele, făcând-o să roșească.

— Așadar, continuă, întorcându-și ochii către bătrân, voi sunteți Mala. Vă întreb pe voi: ce este acel T?

Oscar o privi, cu niște ochi brusc obosiți și triști.

— Ne-a aparținut cândva, îi explică el, și uneori i se spune T-ul Mala. Cât despre identitatea lui, mă tem că n-o cunoaștem.

Liv îl privi o clipă, nevenindu-i să creadă ceea ce auzise.

— Dar trebuie să știți, insistă ea, fratele meu și-a sacrificat viața pentru asta. De ce m-ar fi trimis să vă caut dacă nu s-ar fi gândit că mă puteți ajuta?

Oscar dădu din cap.

— Poate că nu acesta e mesajul.

Liv mai privi o dată propoziția din josul paginii. Făcuse toate combinațiile de litere posibile. Era singurul lucru care putea să însemne ceva. Luă carnetul și îl deschise la prima pagină.

— Uitați, zise, arătând pe schița trupului fratelui ei locul în care litera T îi fusese marcată cu fierul roșu. Avea același lucru însemnat pe piele, alături de alte cicatrice. Poate că mesajul e în ele!

Un sunet neașteptat, de parcă ceva s-ar fi sfâșiat, o făcu să-și ridice privirea.

— Cicatricele nu sunt mesajul, zise Oscar, deschizând încă un scai de pe salopetă, sunt doar niște însemne care arată rangul călugărilor. Fac parte din ritualul asociat Sacramentului, dar nu îi dezvăluie identitatea.

Își eliberă brațele din salopeta verde și o lăsă să cadă, dând la iveală pulovărul alb pe gât pe care-l purta dedesubt, după care își trase cămașa peste cap. Liv îi privi trupul. Era de culoarea lemnului de mahon și brăzdat cu liniile închise, încrețite, ale unor vechi cicatrice. Ochii ei le urmăriră formele cunoscute. Toate erau trasate cu precizie. Toate făcute intenționat. Toate identice cu cele pe care le văzuse pe trupul fratelui ei mort.

101

Ecoul clopotului Angelus răsuna încă vag pe coridoarele întunecate ale Citadelei, când părintele Thomas trecu prin camera de filtrare și păși în bibliotecă. Clopotul dădea de știre că liturghia de vecernie se încheiase și-i chema pe călugări la masă. Majoritatea locuitorilor din adâncul muntelui se îndreptau acum către refectoriu pentru cină. Nu se aștepta să găsească multă lume în bibliotecă.

Cea de-a doua ușă se deschise și el păși în holul de la intrare, privind în jur la cele câteva cerculețe de lumină care se clătinau în beznă, fiecare încadrând protector silueta întunecată a unui călugăr. Erau în mare parte sutane negre, bibliotecari veniți să facă ordine după o zi de studiu dezordonat. Îl zări pe fratele Malachi, bibliotecarul-șef, așezat lângă intrarea încăperii principale. Acesta înălță privirea când intră Thomas și se ridică imediat de pe scaun. Thomas se aștepta să-l găsească aici. Totuși, când îl văzu pășind înspre el, cu chipul lui prelung, serios, își simți inima zbătându-i-se în piept de spaimă. Thomas nu era obișnuit să țină un secret. Nu i se potrivea.

— Părinte Thomas, zise Malachi, aplecându-se înspre el cu un aer conspirativ, am îndepărtat pergamentele și tăblițele din secțiunea preistorică, așa cum mi-ai cerut.

— A, bun, răspunse Thomas, conștient că vocea îi suna fals.

— Pot să te întreb la ce servește îndepărtarea lor?

— Da, bineînțeles, răspunse Thomas, străduindu-se să-și țină glasul sub control, ca tonul pițigăiat să nu-l trădeze. Senzorii au înregistrat niște valori de umiditate anormal de ridicate în acea parte a peșterii. Am redus perimetrul cu probleme la o zonă specifică și am nevoie de acces la etajerele de acolo ca să verific

etanșeizarea și să fac niște măsurători la sistemele de ventilație. E doar o măsură de precauție.

Văzu privirea lui Malachi alunecând în altă parte. Din punctul lui de vedere, introducerea presei de tipărit era culmea sofisticării tehnologice. Orice sistem mai recent îl bulversa.

— Înțeleg, zise bibliotecarul. Anunță-mă când termini și voi da ordin ca textele să fie reașezate la locurile lor.

— Bineînțeles, răspunse Thomas. Nu durează mult. Voi face măsurătorile chiar acum.

Făcu o plecăciune, fără prea mare tragere de inimă, după care se răsuci pe călcâie și se îndreptă, pe cât de nonșalant îi îngăduia inima care-i bătea mai-mai să-i spargă pieptul, către o ușă mică aflată vizavi de intrare, o deschise și se strecură înăuntru.

Dincolo de ușă se găsea o cămăruță în care se aflau un birou, un computer și un bărbat purtând sutana de culoarea teracotei rezervată gărzilor. Acesta ridică privirea.

— Seara bună, frate, zise Thomas vesel, trecând pe lângă el și îndreptându-se către o a doua ușă încastrată în peretele din colțul opus. Vreo problemă?

Gardianul clătină încet din cap. Mesteca un colț de pâine pe care i-l adusese cineva.

— Bine, făcu Thomas când ajunse la ușă și introduse un cod în tastatura sistemului de securitate. Verific ceva la matricea de lumini. Unele lumini de urmărire au prezentat întârzieri. Terminalul tău ar putea rămâne fără curent pentru scurt timp, zise, arătând înspre computerul de pe biroul călugărului. N-ar trebui să dureze mult.

Răsuci clanța și dispăru în următoarea încăpere înainte ca gardianul să răspundă ceva.

Înăuntru, aerul era răcoros și aparatele electronice bâzâiau ca un roi de insecte harnice. Fiecare perete era acoperit de sus până jos cu rafturi pe care se afla creierul din sârmă al sistemelor de iluminat, de ventilație și de securitate ale bibliotecii. Thomas o luă de-a lungul coridorului străjuit de cabluri și circuite răcite cu ajutorul aerului condiționat, către consola de comandă amplasată în mijlocul peretelui din dreapta.

O deschise, introduse o parolă de administrator și o schiță tridimensională a bibliotecii apăru pe monitorul cu ecran plat. Câteva punctulețe tremurau pe ecran, plutind în beznă ca niște grăunți luminoși de polen. Fiecare reprezenta câte un călugăr care se afla în acel moment în bibliotecă. Deplasă cursorul mouse-ului deasupra unuia dintre punctulețe și în dreptul lui se deschise o fereastră, identificându-l drept fratele Barabbas, unul dintre bibliotecari. Repetă aceleași mișcări, oprind pe rând săgeata deasupra fiecărui punct tremurător, până îl găsi în cele din urmă pe cel pe care-l căuta, mișcându-se haotic în mijlocul peșterii care găzduia textele din perioada romană. Aruncă agitat o privire înspre ușă, deși știa că gardianul nu avea codul de acces. Încredințat că era singur, apăsă simultan pe trei taste pentru a deschide o fereastră de comenzi și a demara un mic program pe care îl crease mai devreme pe un alt computer. Ecranul îngheță pentru scurtă vreme, cât timp se inițializa programul, apoi toate punctulețele își reveniră la viață, tremurând și deplasându-se la fel ca înainte pe ecranul negru.

Terminase.

Thomas simți sudoarea gâdilându-l pe creștet, în ciuda aerului răcoros din încăpere. Trase adânc aer în piept de câteva ori, pentru a se calma, apoi închise modulul de comandă și părăsi încăperea.

— A rămas totul online? întrebă, apărând pe ușă și mijindu-și ochii pentru a vedea ecranul din spatele gardianului.

Acesta încuviință, cu gura plină de pâine și brânză.

— Bine, zise Thomas, răsucindu-se brusc pe călcâie, și trecu, lunecând cu repeziciune de-a lungul încăperii, în holul principal, ca să evite orice altă discuție sau întrebare.

Ieșind, îl zări pe Athanasius, care stătea în dreptul coridorului ce ducea la textele cele mai vechi. Călugărul consulta un plan al bibliotecii agățat de perete, urmărind cu degetul labirintul de încăperi, cu fruntea netedă încrețită de atâta concentrare. Părintele Thomas se opri lângă el și se prefăcu că ar consulta și el harta.

— E în secțiunea romană, zise încet, apoi se întoarse și se îndepărtă.

Athanasius așteptă câteva secunde, după care îl urmă, cu ochii ațintiți asupra haloului de lumină al prietenului său, care se legăna în fața lui, pătrunzând tot mai adânc în bezna imensă a bibliotecii din Ruina.

102

Liv contempla rețeaua de cicatrice care brăzdau pielea închisă la culoare a bătrânului. Îl privi în ochi, arcuindu-și întrebător sprâncenele.

— Am locuit patru ani în Citadelă, explică Oscar. Urma să fiu hirotonit și să devin un Sanctus când am fost... descoperit.

Liv dădu din cap, amintindu-și ce citise despre muntele sfânt.

— Dar credeam că nimeni n-a scăpat vreodată din Citadelă.

— O, ba da. Au ieșit, dar nu pentru mult timp. Sunt urmăriți de fiecare dată fără milă și reduși la tăcere. Ai în fața ochilor un om mort, continuă, cu un zâmbet încrețindu-i fața pe când își împăturea cu grijă cămașa.

O puse cu delicatețe în poală și o netezi cu mâna.

— Cunoști povestea calului troian? întrebă, ridicându-și ochii.

Liv încuviință.

— Exemplul clasic de cum să spargi o blocadă.

— Exact. Asemenea grecilor neputincioși în fața zidurilor Troiei, și tribul nostru a hotărât, în cele din urmă, să folosească viclenia în locul forței pentru a încerca să pătrundă în fortăreața invincibilă, și să pună din nou stăpânire pe Sacramentul care le revenea de drept, prin poruncă divină. Și-au creat propriul cal troian.

— Pe tine!

— Da. M-au găsit într-un orfelinat la începutul secolului XX. Nu aveam părinți. Nu aveam frați sau surori. Nu aveam niciun fel de rudă; trecutul perfect pentru a fi primit în ordin. Am intrat în Citadelă la vârsta de paisprezece ani, cu misiunea secretă de a descoperi identitatea Sacramentului și de a evada apoi, ducând cu mine afară ceea ce aflasem.

— Mi-a luat trei ani doar ca să mă apropii de obiectiv. Mare parte din timp mi-am petrecut-o lucrând printre cărțile din imensa colecție pe care o strâng în biblioteca lor, sortând cutiile cu noile achiziții. Într-o zi, la vreo doi ani după ce intrasem în Citadelă, a sosit o cutie plină de relicve de la un șantier arheologic din orașul antic Ninive. Conform documentației care o însoțea, fragmentele făceau parte dintr-o carte interzisă care ar fi putut avea legătură cu Sacramentul. În interior se găseau sute de bucăți de tăblițe. Am furat una dintre cele mai mari, înainte ca bibliotecarul-șef să observe ce conținea cutia și să îmi dea altceva de făcut. Când am rămas singur, am examinat tăblița, dar era scrisă într-o limbă de care nu știusem niciodată, așa că am început să învăț. Îi ajutam pe călugării mai în vârstă din bibliotecă, prinzând din zbor deprinderile și cunoștințele care, după cum speram, aveau să mă ajute să descifrez tăblița, continuând în același timp să caut în fiecare nouă achiziție orice amănunt care mi-ar fi înlesnit dezlegarea enigmei Sacramentului. În cele din urmă, soarta mi-a deschis în față o cale mai directă. Aplecarea mea spre învățătură n-a trecut neobservată de călugării de rang superior și am fost ales printre cei care-și începeau noviciatul pentru a fi admiși în cel mai înalt ordin din Citadelă – *Sanctus Custodis Deus Specialis*, Păstrătorii Sfintei Taine a Domnului, singurii care cunoșteau identitatea Sacramentului.

Liv îi privi cicatricele, identice cu cele de pe trupul fratelui ei.

— Cum ți-au apărut semnele astea? întrebă.

— În cursul noviciatului se organizează în fiecare lună o ceremonie, într-o anticameră din secțiunea cu acces limitat de la nivelul superior al muntelui. Fiecare novice primește un Tau din lemn în care este ascuns un pumnal pentru sacrificii. Trebuia să tăiem adânc, explică, lăsându-se purtat de amintiri, trecându-și degetul peste linia circulară trasată în partea de sus a brațului stâng și revăzând cu ochii minții ceea ce o cauzase. Tăieturi profunde, care semnificau angajamentul profund. Un act de credință, întreprins cu regularitate și răsplătit întotdeauna cu un miracol.

Degetul îi alunecă pe partea cealaltă a pieptului, iar el continuă să depene firul amintirilor, mergând de-a lungul liniilor ce marcau suferințe trecute.

— Căci, oricât de adânc ne-am fi despicat carnea, zise, rănile ni se vindecau, aproape instantaneu.

Își ridică din nou privirea.

— Apropierea de Sacrament era răsplătită cu sănătate de fier și cu viață lungă. Am aproape o sută șase ani, zise, dar am forma fizică a unui bărbat cu patruzeci de ani mai tânăr. Dacă fratele tău ar fi trăit, și el s-ar fi bucurat de o viață lungă, fiindcă și el era pregătit pentru a deveni un Sanctus, la fel ca mine.

Apăsă pe tastatura de pe birou și o imagine familiară apăru pe ecran, înlocuind screensaver-ul. Era una dintre fotografiile de la autopsie, în care se vedea semnul marcat cu fierul roșu pe brațul stâng al lui Samuel – semnul Tau.

— Fratele tău a ajuns mai departe decât mine, zise Oscar, arătând către ecran. Poartă simbolul Sacramentului. Și, după cum vezi, spuse, întorcându-se ca să-și arate brațul gol, eu nu îl am. Doar călugării hirotoniți sunt însemnați cu el. Fratele tău cunoștea secretul.

Ochii lui Liv se umplură de lacrimi, încețoșându-i privirea.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă. Cum de tu nu l-ai descoperit?

— Nu eram singurii care trăsesem învățăminte din istorie, zise el, trăgându-și pulovărul la loc peste cap. Și călugării Sancti infiltraseră pe cineva în organizația noastră și îmi descoperiseră existența, dar, din fericire, nu și identitatea.

Își netezi cămașa pe brațe și își aranjă gulerul în jurul gâtului până când toate cicatricile dispărură din nou.

— A urmat o vânătoare de vrăjitoare în Citadelă, în încercarea de a mă găsi. Călugării au început să se arate unul pe celălalt cu degetul, adesea doar din răzbunare. Devenise de nesuportat. Știam că nu mai aveam mult timp, așa că am riscat. Am devenit neglijent. Un alt novice, pe numele lui Tiberius, m-a văzut băgând în buzunar un fragment de tăbliță. Când s-a răsucit pe călcâie, pentru a ieși din bibliotecă, am știut că avea să mă trădeze, deși îmi era prieten. Așa că am provocat un foc în bibliotecă și m-am folosit de fum și de haos ca să evadez fără să mă vadă nimeni. Am fugit în secțiunea inferioară a muntelui, am aruncat o bancă printr-o fereastră și am urmat-o în bezna

nopții. Am căzut de la peste treizeci de metri înălțime în șanțul de apărare și l-am traversat înot. Lumea era în plin război pe atunci. Era iulie 1918. O pistă falsă a evadării mele a dus până în tranșeele din Belgia și identitatea mi-a fost schimbată cu aceea a unui biet nefericit ce fusese sfârtecat în bucăți de un obuz, devenind imposibil de recunoscut. Cavalerii Sacramentului – ordinul Carmina – au mers pe urmele lăsate intenționat, l-au găsit pe bărbatul cu trupul zdrobit și s-au întors, mulțumiți că reușisem să fug din Citadelă direct în brațele morții. Între timp, eu am fost dus în Brazilia. Acolo locuiesc de atunci.

— Și de ce te-ai întors acum? întrebă Liv. Ce e așa de important în moartea fratelui meu încât să te facă pe tine să ieși din ascunzătoare și pe alții să îmi dorească moartea?

— Atunci când am fugit am luat cu mine fragmentul furat de tăbliță și cunoștințele necesare pentru a-l traduce. Textul reprezintă primele rânduri dintr-o profeție care vorbește despre niște vremuri când Sacramentul va fi dat la iveală și ordinea lucrurilor va fi restabilită.

Crucea se va prăbuși
Crucea se va înălța
Ca să descătușeze Sacramentul
Și să vestească o nouă epocă.

— Asta ne-a dat speranță. Apoi, cu douăzeci de ani în urmă, s-a găsit o altă bucată din profeție. Bărbatul care a descoperit-o se numea John Mann.

O privi pe Kathryn, ai cărei ochi luminoși părură să se întunece la auzul numelui.

— Soțul fiicei mele. Tatăl lui Gabriel. Tăblița făcea parte dintr-o colecție de fragmente ce alcătuiau o carte. Din puținele bucăți pe care le-a găsit, John a dedus că acolo se spunea o poveste alternativă a Creației, diferită de cea din Facerea. Dar vestea descoperirii a ajuns și în Citadelă. Au informatori peste tot. Șantierul era într-un loc izolat. A urmat un atac brutal, nu știm sigur cine l-a pus la cale, dar putem bănui. Nu i-am găsit niciodată trupul, nici materialul pe care îl descoperise.

Oscar clipi și își lăsă ochii în jos, tăcerea lui fiind mai grăitoare decât orice cuvânt. Tăcură cu toții, fiecare cufundat în

propriile amintiri, ecranul tremurător al televizorului de care uitaseră fiind singurul lucru ce se mișca în încăpere.

— Tatăl meu a murit căutând adevărul, interveni Gabriel. Dar nu toate fragmentele pe care le-a găsit s-au pierdut. El își luase măsuri de precauție. Cea mai importantă tăbliță a scăpat. Am pus-o alături de cea pe care o luase bunicul meu și am obținut un fragment mai lung al profeției.

Singura cruce adevărată se va ivi pe pământ
O vor zări cu toții într-o clipă – cu toții se vor minuna
Crucea se va prăbuși
Crucea se va înălța
Ca să descătușeze Sacramentul
Și să vestească o nouă epocă

Liv ascultă cuvintele și văzu imaginea fratelui ei ținându-se drept în vârful muntelui, alcătuind semnul Tau cu trupul lui. Apoi rostogolindu-se.

Crucea se va prăbuși.

Privi desenul din carnet și dădu cu ochii de o altă cruce căzută, cea de pe trupul fratelui ei, care marca locul unde fuseseră odinioară lipiți. Își duse mâna acolo unde avea propria cicatrice.

Crucea se va înălța.

Se uită la Oscar.

— Trebuie să știți ceva despre mine și fratele meu, zise.

Apoi se ridică și, ca o replică la gestul lui Oscar de adineauri, începu să-și ridice bluza.

103

Athanasius și părintele Thomas pătrunseră în secțiunea romană a bibliotecii și stătură nemișcați o clipă, scrutând întunericul și liniștea mormântală căutând indicii ale prezenței altor persoane.

Secțiunea romană era una dintre cele mai mari cripte și conținea, printre alte comori, toate scrierile apostolilor ce fuseseră puse laolaltă pentru a alcătui prima Biblie. Prin urmare, haloul de lumină care-i însoțea în întunericul vast se estompase, căpătând o nuanță de bronz lustruit. Încăperea mai era luminată doar de filamentul subțire de lumini încastrate în pardoseala din piatră. În rest, părea să fie pustie.

Athanasius îi aruncă o privire părintelui Thomas, apoi se întoarse și o luă de-a lungul primului șir de rafturi. Pe măsură ce înainta grăbit prin pasajul întunecat, respira tot mai sacadat, aerul uscat îi absorbea umezeala de pe buze, până când gura îi deveni la fel de prăfoasă ca pergamentele stivuite în jurul lui. Ajunse la capătul rândului, la o intersecție de unde un alt coridor o cotea la dreapta și continua de-a lungul peretelui, paralel cu coridorul central. Se opri și privi către culoarul pe care tocmai venise. La capătul lui zărea nimbul portocaliu al luminii părintelui Thomas, tremurând ca o candelă în întuneric. Își ținu ochii ațintiți asupra lui și o luă încet pe noul culoar. Ocoli marginea etajerei și văzu lumina reapărând în depărtare, pe măsură ce Thomas își potrivea pasul cu al său. Procedând astfel, sugerase Thomas atunci când ticluiseră planul în capelă, puteau vedea orice se găsea pe culoarul dintre ei, profilat în lumina celuilalt. Dacă aveau noroc, ar fi găsit mai repede ce căutau.

Continuară să înainteze cu un ritm susținut, fiecare rând de pergamente, manuscrise și tăblițe cioplite apărând și dispărând cu repeziciune de câte ori lumina lui Thomas pâlpâia, aidoma

unui far din depărtare. Cu fiecare clipit, pierdea din intensitate până când Athanasius fu nevoit să-și mijească ochii ca să întrezărească haloul de lumină. Asta îi crea iluzia că Thomas se îndepărta și îi dădea o vagă senzație de panică. Ura biblioteca, în cele mai bune zile ale sale – iar asta nu era nici pe departe una dintre ele. Tocmai pe când îngrijorarea îi sporea, amenințând să-i întunece mintea cu o spaimă irațională, ocoli o altă etajeră și o văzu – o siluetă umană zdrențăroasă, profilată pe fundalul luminii lui Thomas, cam pe la jumătatea rândului.

Athanasius se opri. O privi. Încercă să-și dea seama dacă se mișca sau nu. Probabil că și Thomas o văzuse, fiindcă lumina îi rămăsese nemișcată la capătul culoarului. Athanasius trase rapid aer în piept de câteva ori, ca să-și calmeze nervii, după care păși în față, mișcându-se încet, micșorând distanța dintre el și nălucă. Văzu nimbul de lumină portocalie al lui Thomas clătinându-se și crescând treptat când și el făcu același lucru. Thomas ajunse primul în dreptul fantomei.

— Frate Ponti, exclamă, îndeajuns de tare ca să-l audă Athanasius, dumneata ești.

Athanasius urmări silueta încovoiată a îngrijitorului orb ivindu-se din întuneric, la câțiva metri în fața lui, iluminat de strălucirea revărsată din haloul lui Thomas.

— Cine altcineva? răspunse răgușit Ponti, cu o voce uscată de praf și de întuneric.

Chiar și în căldura luminilor ce se întretăiau, toată ființa lui Ponti părea albă și golită de sânge, evocând un păianjen sau o altă creatură palidă ce izbutea, nu se știe cum, să supraviețuiască în întunericul veșnic din adâncul muntelui.

— Nu eram sigur, continuă Thomas, amabil. Făceam un test de rutină și a apărut o problemă la lumina dumitale. Sistemul nu părea să te recunoască. Te-ai logat cum trebuie?

— Așa cum fac întotdeauna, zise Ponti, ridicând o mână sfrijită în fața ochilor lăptoși.

Athanasius se apropie mai mult, fără să scoată un cuvânt, pășind cu grijă pentru a nu face zgomot. Își văzu marginea propriului nimb furișându-se înspre silueta fantomatică a îngrijitorului,

până când lumina trecu peste el; era atât de aproape, că putea să-l atingă.

În acel moment, în camera de control, programul pe care îl instalase părintele Thomas se activă. Oricine s-ar fi uitat la ecranul principal, care arăta schița bibliotecii, ar fi putut observa cele trei punctulețe întâlnindu-se în cripta romană, fără să remarce nimic ieșit din comun. De fapt, programul părintelui Thomas tocmai schimbase identitatea a două dintre punctulețe, astfel încât sistemul îl vedea acum pe Athanasius ca fiind Ponti – și invers.

În criptă, Athanasius stătea nemișcat, ținându-și respirația. Nu spusese nimic, nu făcuse niciun zgomot, totuși Ponti, simțind o prezență, se întorsese și se uita drept prin el cu ochii lui palizi, lipsiți de vedere. Își ridică capul, aidoma unui șobolan care adulmecă aerul, și dădu să facă un pas în față, când părintele Thomas îl luă de braț.

— Poți, te rog, să-mi faci un serviciu? îl întrebă, ducându-l cu blândețe de-a lungul tunelului de cărți, departe de Athanasius. Dacă treci din nou prin fața senzorului de la intrare, sunt sigur că sistemul te va recunoaște și se va corecta.

Ponti continuă să privească prin Athanasius când Thomas îl luă de braț, apoi se întoarse și se îndepărtă, supus.

Athanasius se simți cuprins de ușurare văzându-i cum o luau din loc, dar nu pentru multă vreme. Privi bula portocalie legănându-se prin tunelul îngust, având-i pe Thomas și pe Ponti în centru, ducând cu ea sunetul liniștitor al vocilor lor până când și acesta fu înăbușit de acustica neobișnuită a încăperii. Lumina se făcu tot mai mică, până ieși în cele din urmă în coridorul principal, lăsându-l brusc singur în bezna tăcută a bibliotecii.

104

Pentru a doua oară în acea zi, Liv încheie de povestit împrejurările bizare în care se născuse și așteptă reacția. Scrută cele trei chipuri din fața ei, care îi priveau cicatricea în formă de crucifix de pe partea laterală a trupului.

— Crucea se va înălța, șopti Oscar, ca să descătușeze Sacramentul.

Își ridică ochii și îi întâlni pe ai ei. În privire i se oglindea ceva ce aducea a uimire.

— Tu ești, zise.

Liv își trase la loc bluza, simțindu-se deodată goală și rușinată.

— Se poate, spuse. Atâta doar că habar nu am ce e Sacramentul, așa că nu știu prea bine cum ar trebui să-l „descătușez".

Se așeză și privi din nou pagina din carnet în care copiase literele și reciti mesajul pe care îl extrăsese din ele. Când îl scrisese, credea că descoperise ceva. Dar se dovedise doar o altă pistă falsă. Nici Mala nu cunoșteau mai bine decât ea identitatea Sacramentului. Se simți brusc istovită, de parcă cineva ar fi deschis o ecluză, lăsând șuvoaiele de sfârșeală să o inunde.

— Literele erau scrijelite pe piele, ca numărul de telefon? întrebă Gabriel.

— Nu, zise ea, frecându-se la ochi. Erau scrijelite pe sâmburi.

Se opri din frecat și ridică ochii, descoperind că toți trei o priveau fix.

— Sâmburi? repetă Oscar.

Ea încuviință. Trupul bătrânului păru că se contractă, într-un moment de adâncă concentrare, după care oftă și se întinse peste birou, trăgând tastatura mai aproape.

— În timpul cât am stat în Citadelă, începu el, deschizând o fereastră de internet, le-am aflat câteva secrete.

Tastă ceva în fereastra de căutare și apăsă pe Enter. O imagine începu să se descarce pe ecran. Era un puzzle alcătuit din bucățele verzi, gri și zone întinse de albastru. Pe măsură ce devenea tot mai clară, deveni evident că era o imagine din satelit a Europei de Est. Oscar făcu un clic într-un punct al fotografiei. Imaginea se mări din ce în ce mai mult, prezentând o regiune din sudul Turciei, până când pe ecran apăru o rețea densă de străzi radiind dintr-un punct mare și întunecat, aflat în mijloc.

— E o imagine din satelit a orașului Ruina, explică Oscar, făcută în anii '80. Până atunci, avioanelor le era interzis să survoleze spațiul aerian al metropolei.

Fotografia devenea tot mai clară. Liv se aplecă, apropiindu-se de ecran, când imaginea fu complet descărcată. Citadela se afla în centru. Avea formă ovală și era complet neagră, cu excepția unei zone mari de un verde închis situată aproape de mijloc.

— După ce NASA a publicat această fotografie, au ridicat interdicția, explică Oscar. Nici măcar jurisdicția Citadelei nu se extinde încă până în spațiu.

Liv se concentră asupra peticului de culoare verde.

— Ce e? întrebă. Un lac?

— Nu, răspunse Oscar, mărind imaginea pe cât posibil. E o grădină.

105

Athanasius își croia drum prin biblioteca tăcută, bâjbâind în căutarea obstacolelor invizibile, cu ochii ațintiți asupra firicelului subțire de lumini încastrate în pardoseala din piatră. Asemenea tuturor locuitorilor muntelui, era obișnuit cu întunericul, dar nu în așa măsură. O străfulgerare albă de-abia perceptibilă părea să-i dănțuiască la coada ochilor, ca un roi de albine tăcute ce se împrăștiau în clipa în care își întorcea capul spre ele.

Aruncă o privire în urma sa, căutând agitat haloul de lumină al vreunui călugăr care s-ar fi aventurat atât de adânc în bibliotecă. Nu zări nimic, în afară de mișcarea tremurătoare din colțul ochilor și șirul subțire de lumini ce se întindea până departe, ca o crăpătură în beznă. Își întoarse capul, cu inima bătându-i atât de tare în urechi, încât nu auzea nimic altceva, nici măcar sunetul înfundat al picioarelor sale pășind pe pardoseala din piatră. În față, zărea luminile din podea cotind la dreapta și apoi dispărând. Era locul unde cărarea dădea în ultimul coridor, cel care ducea în cripta interzisă. Se îndreptă într-acolo, pășind doar pe șirul de luminițe fragile, ca un acrobat pe sârmă care știa că un pas greșit l-ar fi făcut să plonjeze în abis. O coti, intrând în coridorul final. Se opri.

În fața lui, luminițele se întindeau într-un șir tremurător, pe vreo zece metri, după care nu mai urma nimic. Athanasius înaintă, numărându-și pașii, atras de bezna teribilă care începea acolo unde se sfârșeau luminile. Numără douăzeci și opt de pași, ajunse la capătul șirului de becuri, apoi se întoarse și refăcu traseul în sens invers, douăzeci și opt de pași până la intrarea în coridor. Numărându-i, își aminti că părintele Thomas îi explicase, foarte serios, că putea să păcălească sistemul de securitate pe care chiar

el îl inventase, dar că nu putea să facă nimic după ce Athanasius avea să pătrundă în cripta interzisă. De îndată ce-i trecea pragul, alarma silențioasă urma să se declanșeze, iar el avea la dispoziție cel mult două minute până la apariția paznicului.

Athanasius merse în susul și-n josul coridorului, numărându-și pașii până la criptă și cu brațele întinse în lături, ținându-și echilibrul în întuneric. Când fu mulțumit că își învățase traseul de evadare, se opri încă o dată în locul unde se terminau luminile și începea întunericul, simțindu-se aidoma unui om ce stă pe muchia unei stânci, pregătindu-se să se arunce în gol.

Își imagină încăperea din fața lui: pupitrul din piatră situat în mijloc; cele douăsprezece firide săpate în peretele peșterii, din spatele pupitrului, adăpostind fiecare câte o cutie neagră în care se aflau tainele ordinului lor, păstrate cu atâta grijă. Se gândi că avea să-i ia cam un minut să pună totul la loc, așa cum era înainte, și să fugă pe coridor. Avea deci șaizeci de secunde ca să găsească tăblițele. Și-l aminti pe abate scoțând cartea din firida ei cu o zi în urmă – a treia la stânga, a doua de jos în sus. Repetă în minte gesturile pe care trebuia să le facă odată ajuns în încăpere. Șaizeci de secunde nu era prea mult – dar era tot ce avea.

Privi bezna din fața lui, conștient de roiurile albe ce se apropiau tot mai mult de marginea câmpului său vizual. Trase adânc aer în piept. Apoi îl dădu afară ușor. Începu să numere invers, începând de la șaizeci.

Și făcu un pas înainte.

Gardianul ridică ochii în clipa când alarma stridentă începu să sune. Sărise de pe scaun și își descuie sertarul biroului înainte ca Athanasius să fi ajuns pe bâjbâite la peretele din fund al criptei interzise.

În sertar se aflau un pistol Beretta, două încărcătoare de rezervă și o pereche de căști cu un vizor telescopic montat în partea din față. Gardianul le înhăță pe toate și băgă unul dintre încărcătoare în armă, cu o lovitură scurtă, în timp ce împingea ușa care ducea la intrarea în bibliotecă.

Părintele Malachi zvâcni din scaun, cu îngrijorarea înscrisă pe chip, când îl zări pe gardian venind înspre el cu pistolul într-o mână și ochelarii cu infraroșu în cealaltă.

— Lasă-mă un minut, zise gardianul, băgându-și pistolul în mâneca sutanei și îndreptându-se pe sub portal înspre bibliotecă.

Athanasius pipăia zidul, numărând firidele. A treia la stânga. A doua de jos în sus. Își băgă mâinile în nișa înghețată. Cuprinse cutia netedă.

O luă și o așeză pe podea. Căută cu degete tremurătoare balamalele din părțile laterale.

Le găsi.

Deschise cutia.

Simți pătratul neted și rece de piatră din interior. Își trecu degetele pe deasupra lui. Urmări conturul cioplit al simbolului Tau, după care ajunse la margine și deschise cartea.

Nicio alarmă nu răsunase în bibliotecă, dar toți înțeleseră ce se întâmplase când zăriră sutana stacojie a unui gardian năpustindu-se pe coridoare, cu o mână ascunsă în mâneca veșmântului.

Conform procedurii standard, toți erau obligați să se îndrepte imediat către intrare și să aștepte acolo până când cineva avea să le acorde permisiunea de a ieși. Cercetătorii își ridicară ochii, închizându-și din reflex cărțile și urmărind haloul de lumină al gardianului, care slăbea în intensitate pe măsură ce acesta pătrundea tot mai adânc în întunericul vast al bibliotecii. Părintele Thomas se număra printre cei care priveau de pe margine. Se ținea lângă Ponti, cerculețul lui de lumină ascunzând faptul că îngrijitorul orb avea acum și el unul, și urmărea în tăcere cum gardianul verifică secțiunea medievală și intră apoi în încăperea textelor venerate, care duceau până în preistorie.

— Probleme? întrebă Ponti, simțind tensiunea așa cum un câine simte fantomele.

— Posibil, răspunse părintele Thomas.

Îl zări pe gardian ridicându-și brațul și trăgându-și ochelarii cu infraroșu peste cap. Mai făcu doi pași, apoi, când pătrunse în sala apostolilor, aura luminoasă i se stinse.

106

Liv privea cercul verde, pixelat. Rezoluția era prea slabă ca să se zărească detalii, dar își imagina conturul copacilor și al arbuștilor în variațiile abia perceptibile de culori.

— Unul dintre marile mistere din istoria Citadelei, zise Oscar, iar vocea îi bubuia în încăperea tăcută, e felul miraculos în care a reușit să supraviețuiască vreme îndelungată sub asediu, în lipsa hranei.

— Mi-am petrecut primul an ca ucenic pe lângă grădinari: smulgeam buruienile, plantam straturi noi, ajutam la culesul fructelor. Una dintre sarcinile mele era udatul grădinii. Foloseam pentru asta niște butoaie mari în care se aduna apă de ploaie și apa scursă de pe munte. Uneori, lua cu ea depozite minerale și căpăta o culoare roșiatică, așa că aveai senzația că udai pământul cu sânge.

— Nu știu ce conținea, dar făcea solul incredibil de fertil. Creștea orice pe el, chiar dacă grădina se afla într-un crater și era aproape tot timpul acoperită de umbră. Odată, pe când coseam iarba, am găsit o greblă veche, pe jumătate îngropată în pământ. Mlădițe verzi răsăriseră deja din mânerul ei de lemn.

Ridică privirea și întinse mâna către tastatură.

— Grădina aceasta a hrănit Citadela de-a lungul istoriei ei, îi lămuri el, în timp ce deschidea o fereastră de internet și tasta. Sutanele verzi ale călugărilor Sancti reflectă acest lucru, ca și numele după care erau cunoscuți – Edeniții.

Termină de tastat și apăsă pe Enter. Fotografia din satelit dispăru și o altă pagină începu să se deschidă.

— Unii cred că numele se referă la vârsta ordinului lor, care datează din vremuri preistorice, din zorii umanității. Alții cred însă că are un sens mai literal și că Tau nu este de fapt nici pe departe o cruce.

Pagina se descărcase complet. Liv privea imaginea care umplea acum ecranul și care dădea un impact și mai puternic cuvintelor lui Oscar.

Era un desen stilizat reprezentând un copac, cu trunchiul subțire și cu două ramuri, încărcate de fructe, întinzându-se de o parte și de alta a sa, alcătuind forma familiară a literei „T". În susul trunchiului se încolăcea un șarpe, iar de o parte și de alta a lui stăteau un bărbat și o femeie. Liv îl privi pe Oscar, nevenindu-i să creadă ceea ce sugera el.

— Ai spus că literele au fost scrijelite pe sâmburi, i se adresă bătrânul. Știi ce fel de sâmburi?

Liv se uită în ochii lui negri adânci și se gândi la toate imaginile pe care le văzuse în viața ei, înfățișându-i pe Adam și Eva stând în fața pomului cunoașterii, unul dintre ei ținând întotdeauna în mână fructul greu al ispitei.

— De măr, răspunse. Au fost scrijelite pe sâmburi de măr.

107

Peșterile vaste ale bibliotecii păreau de un verde strălucitor văzute prin lentilele ochelarilor cu infraroșu ai paznicului, care scoteau la iveală toate detaliile din fiecare încăpere. Călugărul grăbi pasul, acum că vedea în față, și scoase pistolul din mânecă. Își rotea capul de la stânga la dreapta, căutând orice punct luminos care ar fi indicat prezența cuiva. Nu văzu însă niciunul. Singurul lucru care clipea în lumina verzuie era linia subțire de becuri din pardoseală, întinzându-se în fața lui ca o potecă fosforescentă de aburi ce ducea în cripta interzisă.

Îi luă mai puțin de un minut să ajungă acolo.

Apropiindu-se de intrarea în ultimul coridor, încetini, se ghemui și se opri. Se sprijini cu spatele de portalul sculptat. Își scoase capul pe după stâlp. Privi înspre criptă.

Luminile din pardoseală sclipiră, un punctuleț verde strălucitor indicând capătul coridorului. Privi dincolo de el, căutând orice mișcare în beznă.

Nu văzu nimic.

Ocoli stâlpul portalului, în tăcere, după care se ridică și înaintă tiptil pe mijlocul coridorului, înspre boltă. Își ținea pistolul îndreptat în față. Și capul nemișcat, ca o pisică pândind un șoarece.

Athanasius zări umbra întunecată întrerupând șirul de luminițe încastrate în pardoseală, la nici doi metri în fața lui. Era ascuns în raftul golit mai devreme la ordinele părintelui Thomas. Raftul se găsea la nivelul solului, vizavi de intrare, în fața criptei.

Urmări peticul de întuneric îndepărtându-se de el, de-a lungul filamentului de lumini, ceea ce îi arăta că se mai afla cineva pe coridor alături de el. Amplasarea raftului făcea ca oricine

se îndrepta către criptă să nu-l zărească; întorcându-se dinspre criptă, însă, l-ar fi depistat imediat. Trebuia să dispară înainte ca gardianul să-și încheie rondul.

Se strecură încet afară din raft, ciulind urechile la orice zgomot, cât de mic, nescăpând din ochi peticul de întuneric care continua să se îndepărteze de-a lungul șiragului fragil de luminițe din pardoseală.

Se ridică în patru labe. Apoi în picioare. Făcu un pas, bâjbâind în întuneric în căutarea intrării, ridicându-și și lăsându-și picioarele pe podea ca un balerin, îngrozit că cel mai mic zgomot pe care l-ar fi făcut sandalele lui pe piatră i-ar fi semnalat gardianului prezența lui acolo, aducându-i moartea pe loc.

Își întindea mâinile în față, bâjbâind în întunericul fără formă, căutând portalul care l-ar fi scos din coridorul unde se afla prizonier. Ochii nu i se dezlipeau de peticul de beznă ce se îndepărta pe hol.

Făcu un al doilea pas.

Un al treilea.

Al patrulea.

La al cincilea pas, mâna îi atinse piatra netedă, răcoroasă a zidului. Fu cât pe-aci să ofteze de ușurare când o simți. Apoi îngheță. Peticul întunecat nu se mai mișca, aproape de capătul șirului de becuri. Athanasius își trecu mâna de-a lungul pietrei răcoroase, își auzi pielea uscată frecându-se de ea, înfricoșător de tare. Și-l imagină pe paznic. Stând la capătul coridorului. Cu pistolul în mână. Scrutând cripta. Cât timp, după ce avea să vadă că nu e nimeni acolo, îi va lua să se întoarcă? Pe când se întreba asta, mâna lui găsi marginea peretelui. Și-o trecu în jurul lui; urmărind-o, ocoli intrarea și păși în sala textelor venerate.

Fiecare fibră a corpului îl îndemna acum s-o ia la fugă, dar el știa că încăperea în care se afla avea șase metri lungime. Orice zgomot pe care l-ar fi făcut aici s-ar fi auzit pe coridorul din care tocmai scăpase. Trebuia să se miște în liniște. Puse un picior în fața celuilalt, pe cât de repede și de silențios putea, știind că undeva în bezna din spatele lui se afla un bărbat cu un pistol, care vedea în întuneric.

Păşea în ritmul bătăilor inimii, traversând cu repeziciune sala întunecată, spre ieşire, cu ochii aţintiţi asupra luminilor din pardoseală, atât de preocupat de ceea ce se afla în spatele lui, că nu remarcă haloul de lumină care venea din direcţia opusă, decât atunci când aproape că dădu peste el.

Ajunsese la capătul sălii când îl văzu, luminând slab podeaua şi ivindu-se de după colţul portalului prin care el avea de gând să năvălească. Îngheţă în clipa în care îl zări. Se apropia cineva. Lumina devenea tot mai puternică.

Nu avea timp să se ascundă.

Nu avea unde să se ascundă.

Nu putu decât să rămână nemişcat şi să-l urmărească pe călugărul căruia îi aparţinea haloul de lumină apărând de după colţ, dând buzna în încăpere, aidoma unei supernove, la nici trei metri de locul în care se afla el. Era fratele Malachi, îndreptându-se fără îndoială către cripta interzisă, pentru a se asigura că nu dispăruse nimic de acolo.

Athanasius schiţă un gest de capitulare, ridicând mâinile, aşteptându-se ca în orice moment bibliotecarul să-şi înalţe privirea, să se oprească şocat, după care să-l strige pe gardian. Dar nu se întâmplă nimic. Malachi continua să privească fix în pământ, pierdut în gânduri, cu chipul ascuţit şi sever, aura lui de lumină părând o cometă în ochii obişnuiţi cu întunericul ai lui Athanasius. Bibliotecarul îşi continuă drumul până dispăru pe coridorul din care Athanasius tocmai scăpase, fără să arunce măcar o privire în direcţia lui.

Athanasius privi o clipă în urma lui, uluit, obişnuindu-şi din nou ochii cu bezna adâncă care-i salvase viaţa.

Apoi se răsuci pe călcâie. Şi o luă la fugă.

108

Liv privea desenul stilizat al copacului. O vreme, pâlpâitul ecranului televizorului din colț fu singura mișcare, iar murmurul prezentatoarei singurul zgomot din încăpere. Kathryn fu cea care rupse în cele din urmă tăcerea.

— Trebuie să punem mâna pe sâmburii aceia, zise. Trebuie să-i luăm și să-i analizăm.

Gabriel se ridică și se întinse; trupul lui suplu se pregătea din nou de acțiune, în vreme ce în minte începea să analizeze ce aveau de făcut.

— Nu apar în dosar, așa că la Citadelă s-ar putea să nu se știe încă de ei. Asta ne dă un avantaj, cel puțin.

Se îndreptă către fereastră și privi peste cutiile stivuite în grămezi scunde, înspre ușa depozitului.

— Sunt în sertarele unde se stochează probele sau mai degrabă în laborator. Asta e o mică problemă. Securitatea e cu siguranță mult mai strictă în urma evenimentelor recente de la morgă.

— Le-aș putea lua eu, propuse Liv. L-aș putea suna pe Arkadian. Să-i spun că eu cred că știu ce semnifică literele, dar că trebuie să văd sâmburii pe care au fost scrijelite. Apoi, când ajung la ele, le scap sau îi distrag cumva atenția și iau unul sau îl schimb cu un alt sâmbure.

Se uită la Gabriel.

— Nu vă trebuie decât unul, nu?

Gabriel o privi o clipă, cu un amestec de concentrare și îngrijorare pe chip. Apoi fața i se lumină într-un zâmbet.

— Da, răspunse Oscar în locul lui. Avem nevoie doar de unul. Trebuie să devii Eva noastră și să pui mâna pe fructul interzis. Și, dacă sâmburii ăștia se dovedesc a fi ceva extraordinar, imaginează-ți cât bine am putea face cu ei.

Liv evaluă rapid implicațiile incredibile a ceea ce îi spusese el și o ipoteză îngrijorătoare îi străfulgeră prin minte.

— Dar, dacă sâmburii provin chiar din fructul... Îi era greu până și să-i rostească numele... pomului cunoașterii, reuși într-un final. Atunci, cu siguranță, să ne jucăm cu ei ar fi... o idee foarte proastă.

Oscar continua să o privească, zâmbetul larg refuzând să i se șteargă de pe chip.

— De ce?

— Păi, spuse ea, uite ce s-a întâmplat ultima dată.

— Te referi la căderea omului? Păcatul originar? Izgonirea din Grădina Edenului către o viață de chinuri și greutăți?

Liv încuviință.

— Cam așa ceva, da.

Zâmbetul lui Oscar se preschimbă într-un chicotit sec.

— Și unde ai citit toate astea? o întrebă.

Liv se gândi la întrebarea lui și înțelese ce voia să spună. Bineînțeles. Citise asta în Biblie, o carte scrisă de cei care locuiau în vârful muntelui, transcrierea unor surse pe care nimeni altcineva nu le văzuse vreodată. Ce metodă mai bună de a-i împiedica pe oameni să caute informații decât să-i sperii? Dă-le o versiune oficială a unor învățături divine, începând cu cea mai teribilă dintre povești, în care o înghițitură din fructul unui pom interzis duce la damnarea întregii umanități.

— Știm că în Citadelă se găsește ceva, continuă Oscar. Ceva – supranatural. Ceva atât de puternic, încât până și cei din afara muntelui îi simt forța tămăduitoare. Nu e de mirare că toți acei călugări l-au ținut ascuns atâta timp. Faptul că se află așa de aproape de el probabil că le-a luat mințile. Probabil că-i face să se simtă mai mult zei decât oameni. Dar imaginează-ți cum ar fi dacă forța aceea pură ar putea fi eliberată din adâncul muntelui și răspândită în lume. Imaginează-ți că n-ar mai fi nevoie să turnăm tone de fertilizant în pământul steril, arătă el fereastra biroului către rândurile de lăzi care umpleau depozitul. O singură sămânță, sădită și îngrijită, ar putea transforma regiuni întregi în pământuri la fel de fertile ca grădina umbrită din mijlocul Citadelei. Deșerturile ar putea deveni oaze de verdeață.

Ținuturile sterpe ar putea deveni păduri. Planeta noastră, care moare încet, ar putea renaște.

Liv rămase nemișcată, uluită. Asta era ceva pentru care fratele ei și-ar fi dat viața. Ultima oară când se întâlniseră îi spusese că el credea că fusese cruțat dintr-un motiv. Poate că, într-adevăr, murise doar ca să-i trimită cei patru sâmburi. Îi era datoare să afle dacă meritau sacrificiul. Își băgă mâna în buzunar, căutându-și mobilul, apoi își aminti unde-l lăsase.

— Aveam numărul lui Arkadian în telefon, mărturisi, uitându-se la Gabriel și descoperind că el se uită încă la ea.

Schiță un zâmbet, iar Liv simți că roșește din nou și își întoarse privirea.

— Datele lui de contact sunt la sfârșitul fișierului anchetei, zise Kathryn, aplecându-se peste birou ca să deschidă documentul respectiv.

Liv cercetă biroul, căutând un telefon. Ochii îi trecură rapid peste ecranul televizorului și încremeni când zări în fundal, peste umărul prezentatoarei, fotografia unui bărbat zâmbitor.

— Hei, exclamă, cu un amestec de surprindere și îngrijorare în voce, îl știu pe tipul ăla.

În acel moment se întoarseră cu toții și priviră chipul zâmbitor al lui Rawls Baker.

109

Când ajunse în Camera Filosofilor, Athanasius se opri din alergat. În clipa în care intră, zări o lumină slabă undeva în stânga și rămase locului.

Privi un moment luminița plăpândă prin care întrezărea conturul unei etajere, după care se îndreptă cu repeziciune și în tăcere către ea. Ajunse la capătul etajerei, trase adânc aer în piept și privi pe după colțul ei.

O clipă, nu desluși cine se afla în cercul de lumină, atât de mult i se obișnuiseră ochii cu întunericul; apoi – când ochii i se adaptară și străpunseră lumina ce îl orbise până atunci – îl recunoscu ușurat.

Părintele Thomas stătea la jumătatea rândului, alături de Ponti, care era cocârjat deasupra unui pupitru ticsit cu cărți abandonate, cu căruciorul parcat lângă el, plin de cârpe de praf și de perii, continuându-și munca, fără să aibă habar că era scăldat într-un cerc de lumină care nu-i aparținea.

Athanasius înaintă de-a lungul rândului de rafturi înspre ei, dregându-și glasul.

— Frate Ponti! Părinte Thomas! zise cu o voce care i se păru nefiresc de puternică după lunga tăcere forțată. Mi s-a părut că aud pe cineva.

Ponti își ridică capul, privind drept prin el cu ochii albi, lipsiți de vedere. Thomas îi aruncă o privire peste capul îngrijitorului și zâmbi, cu chipul luminat de ușurare că-și vede prietenul.

În camera de control aflată lângă intrare, două punctulețe se suprapuseră pe ecranul unui calculator și programul le schimbă pe nevăzute identitățile, după care se șterse singur.

— Are loc un exercițiu de securitate, îi explică Thomas pe un ton nonșalant, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Îl urmări pe Athanasius scoțând în tăcere din mânecă patru foi de hârtie împăturite.

— Probabil ar trebui să ne îndreptăm către ieșire, nu crezi?

— Luați-o voi înainte, răspunse Ponti. De cele mai multe ori pe mine nici măcar nu mă observă. O să mă mișc de aici dacă îmi cere cineva. Dacă nu, o să-mi continui treaba.

Athanasius luă cea mai mare dintre cărțile deschise de pe pupitru, puse foile împăturite înăuntru și o închise cu blândețe.

— Prea bine, făcu. N-o să le spunem că te-am văzut.

Cei doi se răsuciră pe călcâie ca s-o ia din loc, trăgând după ei halourile de lumină.

— Îți rămân dator, frate Athanasius. Îți rămân dator, se auzi vocea uscată a îngrijitorului, în vreme ce silueta fantomatică i se topea din nou în beznă.

Athanasius se uită la coperta cărții. Era un exemplar din *Also Sprach Zarathustra* de Friedrich Nietzsche, tipărit în germana originală, și conținând acum copii pe hârtie acoperite cu un strat fin de ceară după mare parte din paginile Bibliei eretice. Aproape că nu putea rezista ispitei de a o deschide și de a le citi, acum că își recăpătase haloul de lumină. Dar era prea riscant. Gardianul se putea întoarce în orice clipă, alături de fratele Malachi. Cel mai bine era să aștepte până se termina alarma și biblioteca se deschidea din nou. Atunci va putea s-o citească în voie.

Thomas mergea în fața lui, așa cum se înțeleseseră, îndreptându-se singur către intrare, ca să nu fie văzuți ieșind împreună din străfundurile bibliotecii. Athanasius se ținea în spate, scrutând etajerele, căutând un loc în care să ascundă cartea. Nu îndrăznea să riște ca persoana care-l studia pe Nietzsche să se întoarcă și să descopere ce conținea acum volumul. Ajunse la capătul rândului și zări un perete de cărți identice, care umpleau complet un raft de jos. Își plecă capul și privi printre volume. Între ele și partea din spate a raftului se găsea un spațiu gol. Strecură rapid volumul lui Nietzsche pe deasupra cărților, în golul din spatele lor, apoi rearanjă volumele de pe raft și citi ce scria pe unul dintre cotoare. Era opera completă a lui Søren

Kierkegaard. Nietzsche era acum complet eclipsat de omologul său danez.

Mulțumit, făcu un pas în spate și o luă apoi către ieșire, protejat de întuneric prin învelișul cald al cercului de lumină care sporea rapid în intensitate.

110

Vehiculul se opri în fața barierei, în dreptul gheretei paznicului. Acesta ridică ochii din ziar și trase gemulețul într-o parte. Chipiul, purtând o stemă oficială pe care scria Securitatea Aeroportului, se afla pe masă, în fața lui.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă, cercetându-i cu privirea pe cei doi bărbați din mașină.

— Un anume Gabriel Mann a trecut azi pe aici? întrebă o voce de pe scaunul din dreapta.

— Poate. Cine-ntreabă?

Arkadian își deschise portmoneul din piele și se aplecă peste șofer ca să-i arate. Paznicul privi pe deasupra tejghelei, inspectând insigna aurie a polițistului. Apăsă pe un buton de sub masă și bariera începu să se ridice.

— A venit acu' vreo juma' de oră, cu prietena după el, zise.

Arkadian simți furnicături în ceafă la auzul cuvântului „prietenă".

— Cum arăta prietena? întrebă, băgându-și insigna la loc în buzunarul hainei.

Paznicul ridică din umeri.

— Tânără. Blondă. Drăguță.

Nu era tocmai un portret artistic, dar Arkadian bănuia despre cine era vorba. Încă nu primise nicio veste de la Sulley, nici de la Liv.

— Și unde-i găsesc?

— Urmați linia galbenă, zise paznicul, aplecându-se înainte și arătând către o linie groasă de vopsea de pe pistă, care o cotea în paralel cu gardul. Vă va duce dincolo de depozite. Sunt în hangarul 12, la vreo trei sute de metri la stânga. E cel cu avionul cargo militar vechi parcat în față.

— Mersi, făcu Arkadian. Și te rog să nu-i anunți că venim. Nu e o vizită de curtoazie.

Paznicul dădu din cap, fără să înțeleagă prea bine ce voia să spună.

— Sigur.

Mașina trecu pe sub barieră, farurile urmând linia galbenă strălucitoare în direcția șirului de depozite gri, dreptunghiulare. Majoritatea aveau obloanele trase și erau cufundate în tăcere. Alunecau prin fața geamurilor deschise ale mașinii ca niște pietre de mormânt.

În față, un avion de marfă era parcat pe beton, cu partea din spate, teșită, îndreptată către hangar. În fața clădirii, o ușă glisantă mare era parțial deschisă, lăsând să se reverse o lumină portocalie în întunericul care cobora.

— Stinge farurile, îi ceru Arkadian șoferului, cu ochii ațintiți asupra ușii, încercând să observe ce se afla dincolo de ea. Și oprește mașina, vreau să arunc o privire.

Șoferul apăsă pe un buton și farurile se stinseră, cufundând drumul din față în beznă. Scoase din viteză și opri motorul. În lipsa farurilor, Arkadian văzu stelele care începeau să strălucească pe cerul ca de cerneală din spatele hangarului, în vreme ce mașina aluneca în față pe pistă cu un șuierat de pneuri.

Când ajunseră la cincisprezece metri de intrare, Arkadian ridică mâna și șoferul opri mașina cu frâna de mână, ca să nu aprindă luminile de frână.

Arkadian se aplecă în afară pe fereastra deschisă, trăgând cu urechea, încercând să audă voci sau orice alte zgomote din interiorul depozitului.

Nu auzi nimic, în afară de geamătul îndepărtat al motoarelor cu reacție și de ticăitul mașinii care începea să se răcească în răcoarea serii. Își desfăcu centura de siguranță, băgă mâna în haină și își scoase pistolul din tocul de sub braț. Șoferul îl privi.

— Vrei să vin cu tine? întrebă.

Fusese avansat în grad de curând. În ciuda hainelor civile, încă se vedeau pe el anii petrecuți ca polițist de circulație.

— Nu, e-n regulă. Arunc eu o privire mai întâi. Îți fac semn dacă am nevoie de întăriri.

Arkadian întinse mâna și mută comutatorul plafonierei, ca lumina să nu se aprindă, după care deschise ușa și dispăru în noapte.

111

Kathryn smulse telecomanda de pe birou și dădu televizorul mai tare, în vreme ce prezentatoarea oferea detalii.

...pompierii s-au deplasat de urgență la locuința editorului de renume internațional Rawls Baker și primim informații că trupul acestuia a fost găsit carbonizat la volanul mașinii sale.

— Dumnezeule, zise Liv. E șeful meu.

Pe ecran apăru o stradă dintr-un cartier rezidențial, plină de ambulanțe și mașini de pompieri. Banda galbenă a poliției flutura în fundal, interzicând accesul, în vreme ce în depărtare pompieri, polițiști și paramedici se adunau în jurul scheletului fumegând al unei mașini.

— L-ai sunat cumva? întrebă Gabriel.

Liv încuviință.

— Când?

Dădu din cap, încercând să-și amintească.

— Ceva mai devreme.

— Ai mai sunat pe altcineva?

Se gândi intens, trecând în revistă tot ce făcuse în acea dimineață. Nu sunase pe nimeni până nu fugise de la sediul poliției. Apoi își sunase șeful și... O privi pe Kathryn.

— Te-am sunat pe tine, zise.

Gabriel se repezi către maică-sa.

— Dă-mi telefonul, spuse.

Kathryn îl scoase din buzunar și i-l întinse. El verifică apelurile. Găsi ora la care sunase Liv. Apăsă pe butonul de debranșare și se întoarse către ea.

— Trebuie să plecăm de aici. Se pare că îți urmăreau nu doar telefonul, ci și apelurile. Așa că toți cei cu care ai vorbit sunt în pericol.

Liv privi din nou ecranul, pe care apăruse o altă fotografie a lui Rawls. Îl înfățișa în fața redacției ziarului *Inquirer*, zâmbind cu gura până la urechi. Nu-i venea să creadă că acum era mort, doar fiindcă vorbise cu el. Nici măcar nu-și mai amintea despre ce discutaseră. În acel moment își lăsă privirea în jos, zări numărul de telefon scris în palmă și își aminti pe cine mai sunase.

112

Bonnie era sus în camera copiilor, culcându-i pe gemeni, când auzi bătând la ușa din fața casei. Nu făcu nicio mișcare ca să meargă să deschidă. Myron era jos, pregătind prânzul. Avea să-i spună dacă pe ea o căutau.

Zâmbi celor două fețișoare ce se iveau de sub plăpumioarele albe și bonețelele din bumbac și apăsă pe un buton de pe cutia de plastic fixată pe pătuțul dublu pe care-l împărțeau. Deasupra lor începu să se învârtă o jucărie, forme albe și negre valsând pe fundalul țipetelor de pescărași și al valurilor lovindu-se de țărm ce se revărsau din difuzor. Gurița unuia dintre bebeluși se încreți într-un zâmbet și Bonnie se lumină văzându-l; să-i ia naiba pe toți cei care susțineau că de fapt avea gaze și nimic mai mult.

Mobilul îi sună în dormitorul alăturat, întrerupând momentul. Sunase aproape non stop de când Myron trimisese SMS-ul care anunța venirea pe lume a Ellei – 2,8 kilograme – și a frățiorului ei Nathan, cu cincizeci de grame mai greu și cu un minut mai tânăr. Își mai privi o dată bebelușii, după care ieși din încăpere în vârful picioarelor, stingând o parte din lumini.

Intră în dormitor, îndreptându-se încet și cu grijă spre telefonul mobil, pus la încărcat pe noptieră. Încă avea dureri în urma travaliului prelungit și a nașterii dificile. Luă telefonul și se uită la număr. Ascuns. Era pe punctul de a-l lăsa înapoi pe noptieră, ca să intre mesageria, când își aminti conversația cu Liv. Poate că era reportera care o suna în legătură cu articolul. Spusese tuturor cunoștințelor că bebelușii ei aveau să apară în ziar și n-avea de gând să pară o mincinoasă. Așa că apăsă pe buton.

— Alo?

— Bonnie! Vocea era imperativă și stresată.

— Cine e la telefon?

— Liv – Liv Adamsen. Reportera de la *Inquirer*. Ascultă, trebuie să-i iei pe Myron și pe copii și să plecați imediat de acasă.

— Ce spui, scumpo? întrebă Bonnie, redobândindu-și calmul specific profesiei.

Atunci auzi un sunet la parter. De parcă ceva moale și greu ar fi căzut pe pardoseala din hol.

— Așteaptă puțin, zise, și începu să lase telefonul în jos.

— Nu! strigă Liv. Nu te duce! Ai o armă?

Întrebarea era atât de neașteptată, că Bonnie încremeni. De jos auzea mai multe sunete. Ușa închizându-se ușor. Un fâșâit, ceva alunecând pe gresie. Nicio vorbă, nicio conversație. Nici pașii cuiva întorcându-se în bucătărie ca să termine de pregătit prânzul. Ascultă tăcerea și se simți cuprinsă de groază.

Și atunci se auzi un alt zgomot. Mult mai aproape, pe coridor. Plânsetul strident al unui bebeluș.

— Trebuie să-nchid, zise pe un ton sec.

Și închise.

Liv auzi tonul torcându-i în ureche și căută înnebunită pe ecran butonul de reapelare. Negăsindu-l, își ridică mâna tremurândă și începu să formeze din nou numărul pe care-l scrisese acolo.

— Lasă telefonul jos, te rog!

Vocea era cunoscută, dar complet neașteptată.

Liv ridică privirea. Îl văzu pe Arkadian în ușă. Cu insigna într-o mână, cu pistolul în cealaltă. Îndreptat către Gabriel.

Auzi păcănitul rapid al numărului de telefon care începea să se conecteze.

— Nu, zise, introducând ultimele două cifre. Va trebui să mă împuști.

Duse aparatul la ureche și îl privi fix pe Arkadian, în vreme ce telefonul începea să sune.

113

Bonnie stătea în dormitor. Trăgând cu urechea.

Venind dinspre coridor, plânsetul bebelușului o trăgea ca o sfoară invizibilă, dar se străduia să-l ignore și să asculte celelalte zgomote din casă. Scrută tăcerea. Nu auzea nimic. Absolut nimic.

Se îndreptă către dulap, fără să facă niciun zgomot cu papucii de casă pe covorul crem gros, și deschise cu grijă ușa, dând la iveală un rând de haine pe umerașe. Și atunci îl auzi. Scârțâitul ușor al ușii de la bucătărie legănându-se pe balamalele care nu fuseseră niciodată montate cum trebuie. Era cineva acolo. Poate Myron, intrând înapoi în bucătărie ca să termine prânzul. Dar atunci de ce ignora bebelușul?

Privi dulapul. Își băgă mâna printre haine, până la seiful de dimensiunea unui portmoneu, fixat undeva sus, pe peretele din spate. Îl pusese pe Myron să-l monteze în clipa în care aflase că e însărcinată. Învelitoarea de plastic de pe uniforma ei de polițistă de circulație se încreți când își trecu brațul peste ea, spre tastatura micuță încastrată în ușița seifului. Tastă data ei de naștere și îl deschise. Înăuntru se aflau insigna de polițist, o cutie cu cartușe de 9 mm, două încărcătoare pline și arma ei de serviciu.

Luă arma și un încărcător și își scoase mâna din dulap, ascultând plânsetul bebelușului și liniștea din casă. Făcu să alunece încărcătorul în magazia pistolului teșit, în formă de L, până se auzi un pocnet, ca un oscior ce se rupe.

Plânsetul din camera alăturată se înteți, tot mai disperat, și Bonnie simți o gâdilătură sub sfârcuri când instinctul matern începu să reacționeze. Își puse brațul liber peste piept, se îndreptă tiptil către ușă, se lăsă pe vine în spatele ei și privi prin crăpătură, pe coridor.

Nu era nimeni.

Plânsetul de foame se auzea în continuare și ea simți cum sutienul i se umezește. Își relaxă puțin mâna de pe pistol. Poate că erau doar hormonii care o făceau să-și imagineze toate astea. Era obosită, fără doar și poate, iar instinctul matern îi juca feste. Mai ascultă câteva scâncete, simțindu-se din ce în ce mai idioată, și fu pe punctul de a se ridica când îl auzi.

Un scârțâit pe treapta a treia.

Apoi pe a cincea.

Myron glumea tot timpul că nu te poți furișa în casa asta.

Myron!!

Sfinte Dumnezeule, unde era Myron?

Își apropie un ochi de crăpătură, încercând să vadă ceva pe scări, sperând să-l zărească apărând și îndreptându-se agale către camera copiilor. În schimb, nu auzi decât cum al doilea bebeluș începea să plângă și un miros vag de ars îi invadă nările; în acel moment, în fața ochilor i se ivi o arătare diabolică, coborâtă din infern.

Era un bărbat. Înalt. Bărbos. Purta un fâș roșu, cu gluga trasă peste față. În mână avea un pistol, pe care amortizorul înșurubat pe țeavă îl făcea să pară de o lungime obscenă. Ochii i se plimbau de la locul dinspre care se auzea plânsetul bebelușilor la ușa întredeschisă a dormitorului.

Bonnie ridică privirea înspre el. Simți umezeala caldă șiroindu-i pe piept, de parcă ar fi fost împușcată. Puse țeava scurtă a pistolului jos, în crăpătura ușii, țintind cât de bine putea înspre intrus. Învățase să tragă la Academia de Poliție. Învățase să intre pe furiș în clădiri și să caute suspecți ostili. Mergea la poligon o dată la două săptămâni ca să nu-și piardă antrenamentul. Dar nimic n-o pregătise pentru asta. Își strânse mâna în jurul pistolului, urmărindu-l pe demon cum stătea, cu capul înclinat într-o parte, încercând să discearnă alte zgomote printre plânsete, așa cum făcuse și ea.

Telefonul sună în dormitor, făcând-o pe Bonnie să tresară și pe demon să se apropie de ea cu o viteză înspăimântătoare. Nu văzu decât roșu în fața ochilor când el se aplecă prin crăpătura din ușă, cu pistolul ridicat, cercetând încăperea.

Bonnie privi în sus. Își ridică și ea pistolul. Îl văzu înclinându-și capul. Privirile li se încrucișară.

Trase trei focuri unul după altul, închizând ochii ca să se apere de așchiile care-i zburau în față din lemnul sfârtecat de gloanțe.

Deschise ochii și văzu că palierul era pustiu. Se ridică panicată în picioare, îngrozită la gândul că individul s-ar fi putut ascunde în camera copiilor; copcile i se rupseră de la efort, dar nu băgă în seamă durerea. Ieși pe ușă, cu lacrimi de furie și groază curgându-i pe obraji, cu urechile țiuindu-i de la împușcături. Se repezi pe palier, privind înspre dreapta, cu arma ridicată, gata să tragă. Și atunci îl văzu, întins pe spate, în josul scărilor, acolo unde îl proiectaseră două dintre gloanțele ei.

Își roti pistolul și examină scena din spatele lui, inima bubuindu-i în piept, în vreme ce gemenii continuau să urle în camera alăturată.

Pete de sânge împroșcate pe pereți și pe covorul deschis la culoare de pe trepte marcau căderea violentă a bărbatului. La jumătatea scărilor, pistolul stătea în cumpănă pe marginea unei trepte, precum o cruce neagră ruptă-n două. Bonnie coborî câteva trepte ca să-l ridice, ținându-și în continuare arma îndreptată către silueta roșie ce zăcea în josul scărilor, cu picioarele răschirate. Văzu că avea o gaură de glonț în partea laterală și o alta în cap. Ochii îi erau larg deschiși, nemișcați. Singurul lucru care se mișca era șuvoiul de sânge întunecat ce-i ieșea de sub trup, răspândindu-se în jurul lui ca o gaură deschisă în pământ, ca să-l arunce înapoi în infernul de unde venise. Bonnie se apropie mai mult. Se lăsă pe vine ca să-i ia pistolul. Zări atunci, ceva mai departe pe hol, un pantof de sport agățat de piciorul cuiva care zăcea nemișcat pe podea.

Îl recunoscu și își dădu seama ce se întâmplase. Atunci începu și ea să urle, un urlet devastator, teribil, acoperind plânsetul copiilor ei rămași fără tată.

114

În întunericul nopții o camionetă se opri lângă unul dintre depozitele tăcute, la câteva clădiri distanță de cel în fața căruia era parcat un avion cargo. Johann opri motorul. Cornelius privi pe fereastră la mașina de poliție nemarcată și la hangarul din spatele ei, cu ușa parțial deschisă, prin care se vedeau lumini aprinse. Kutlar nu zicea nimic. Își ținea capul plecat, studiind cele două săgeți de pe ecranul dispozitivului de urmărire, una indicând telefonul lui Cornelius, cealaltă ultimul semnal înregistrat de la mobilul lui Kathryn Mann. Săgețile aproape se suprapuneau.

Telefonul lui Cornelius îi bâzâi încet în buzunar; el îl scoase și deschise un mesaj. Se încruntă. I-l arătă lui Johann, care îl privi, după care dădu din cap. Deschise portiera și dispăru în noapte, luând cheile cu el. Kutlar simți cum camioneta se clatină ușor când ușa din spate se deschise și se auziră niște sunete înfundate, de parcă niște lucruri erau mutate dintr-o parte în alta. Efectul morfinei începuse să dispară pe drumul către aeroport și acum simțea durerea răscolindu-i fără-ncetare piciorul rănit. Urcușul pe ulicioarele pietruite și abrupte din orașul vechi îi rupsese mare parte dintre copci și avea senzația că singurele lucruri care-i țineau piciorul laolaltă erau bandajul și cracul pantalonilor. Își împăturise jacheta în poală, încercând să-și ascundă rana, dar simțea mirosul ca de rugină al sângelui plutind în aer.

Camioneta se clătină din nou când ușa din spate se închise și, câteva secunde mai târziu, Johann reapăru, înaintând agale pe pistă în direcția avionului cargo, cu fâșul roșu strâns pe el, cu un sac din pânză atârnându-i neglijent pe umăr. În întuneric, părea un angajat de la sol făcându-și rondul de noapte.

Liv se uita încă la Arkadian când cineva ridică în cele din urmă telefonul. În fundal se auzeau bebeluși plângând.

— Bonnie? întrebă.

— L-a ucis pe Myron, zise Bonnie cu o voce răgușită, spartă. L-a împușcat.

— Cine l-a împușcat? Unde e acum?

— În hol. Acum nu le mai poate face rău bebelușilor mei.

Liv îl privi pe Arkadian, care-și ținea în continuare ochii ațintiți asupra ei și pistolul îndreptat către Gabriel.

— Ascultă, Bonnie, îi spuse. Vreau să iei copiii și să pleci de-acolo, bine? Vreau să suni pe cineva de la secție, pe cineva în care ai încredere, și să-l rogi să vă ducă pe tine și pe familia ta într-un loc sigur, unde nu vă poate găsi nimeni. O să faci asta pentru mine, scumpo?

— Nimeni n-o să le facă rău copiilor mei, repetă femeia cu o voce care-i trăda starea de șoc.

— Așa e, Bonnie. Sună chiar acum la secție, bine?

Îl privi din nou pe Arkadian, dorindu-și să poată suna ea însăși, știind că nu-și putea forța norocul.

Prin păcănitul legăturii telefonice transatlantice auzea sunetul înfundat al plânsetelor furioase ale bebelușilor, întețindu-se ca un urlet al damnaților. Se gândi la ei crescând fără să-și cunoască tatăl, iar asta numai din cauza unui singur apel telefonic – din cauza ei.

— Îmi pare rău, șopti în aparat.

Apoi închise, ca să nu mai audă plânsetele.

115

Cornelius îl urmărea pe Johann apropiindu-se de mașina poliției. În urma mesajului primit de la abate, situația se modificase. Nu-i plăceau schimbările care surveneau în mijlocul unei misiuni. Îl stresau. Pe de o parte, noile instrucțiuni simplificau lucrurile. Să pună mâna pe fată și să se întoarcă la Citadelă era cu mult mai ușor decât să fie nevoit în același timp să-i anihileze pe toți potențialii martori. Dar pregătirea lui militară îl făcea să fie reticent să renunțe pur și simplu la misiunea inițială. Poate avea să reușească să le îndeplinească pe amândouă.

Când Johann parcurse jumătate din distanță, deschise ușa și se strecură în urma lui.

— Rămâi aici, îi ceru, după care închise portiera.

Kutlar îl privi îndepărtându-se în direcția gardului din spatele clădirilor. Ajunse în spatele depozitului și dispăru după colț, îndreptându-se către același hangar ca și Johann. Kutlar puse dispozitivul de urmărire pe scaunul de lângă el și-și ridică jacheta împăturită din poală. O baltă întunecată de sânge lucea pe jos, reflectând stelele de pe cerul nopții. Piciorul arăta de parcă ar fi fost scufundat în ulei. Văzându-l în ce hal era, simți că-l doare și mai tare. Băgă mâna în buzunarul jachetei și găsi flaconul cu pastile de morfină – o alinare instantanee și la îndemână. Îl scoase și privi hangarul din depărtare. O lumină blândă se revărsa pe pistă prin ușa deschisă. Fata era înăuntru. Paznicul le spusese asta. Și, imediat ce vor pune mâna pe ea sau o vor omorî, îl vor ucide și pe el. Aveau probabil s-o facă aici și să-l lase în depozit, lângă cadavrele celor care se aflau acolo.

Aruncă o căutătură rapidă spre Johann, care se îndrepta agale către mașină. Îl văzu aplecându-se pe geamul din stânga. Zări țeava unui pistol luminând pentru scurt timp interiorul mașinii.

Întrezărea clădirea terminalului strălucind puternic în depărtare, ca un miraj. Distanța până la ea era prea mare. Ar fi avut mai multe șanse dacă ar fi încercat să ajungă până la ghereta paznicului. Trebuia să aibă un pistol ascuns pe undeva și un walkie-talkie ca să ceară ajutor. Își aminti surprinderea de pe chipul său când își ridicase nasul din ziar direct în pistolul cu amortizor al lui Johann. Nu întinsese mâna să caute nimic. Răspunsese pur și simplu la întrebările lui Cornelius. Le spusese că fata era înăuntru și că mai era cineva cu ea. Cineva a cărui descriere corespundea cu cea a bărbatului pe care Kutlar îl înfruntase pe șosea noaptea trecută. Bărbatul care-l împușcase pe vărul lui, Serko, și-i băgase în picior glonțul care-i provoca durerea agonizantă de acum.

Se uită din nou la Johann care fugea către intrarea hangarului, făcând câțiva pași rapizi, ghemuindu-se apoi, ferindu-se de lumina care venea dinăuntru. Ajunse lângă ușă și o altă siluetă se ivi din spatele clădirii, furișându-se în întuneric ca să i se alăture. Se ghemuiră pe pistă, doi demoni în beznă, verificându-și armele; și, într-o revelație, Kutlar își dădu seama că asta era șansa lui. Se strecură pe scaunul șoferului, durerea străpungându-i piciorul la fiecare mișcare. Scoase flaconul de pastile din buzunar și îi deșurubă capacul, fără să scape din ochi cele două siluete ghemuite în vreme ce înghițea o singură pastilă – îndeajuns ca să-i țină-n frâu durerea, nu suficient ca să-i reteze dorința arzătoare de a supraviețui.

Se gândi la bărbatul din hangar, care habar n-avea că tipul pe care-l împușcase se afla afară și că la ușă se mai aflau doi indivizi înarmați. Dacă nu intervenea Kutlar, avea să fie mort peste câteva minute. Dar ucigașii s-ar fi întors apoi după el și, oricât de mult își dorea să-l răzbune pe Serko, își dorea și mai mult să trăiască. Își ceru scuze întunericului, mormăind în barbă, sperând că Serko, acolo unde se afla, îl auzise. După care se uită din nou la Cornelius și Johann, care stăteau pe vine, gata de atac, mizând pe factorul surpriză. Și așteptă.

116

— Trebuie s-o ștergem de aici, zise Gabriel, în clipa în care Liv lăsă receptorul în furcă.

Arkadian nu schiță niciun gest. Își ținea pistolul nemișcat, ațintit în continuare către el.

— Ce căutai la morgă? îl întrebă.

Gabriel oftă și dădu din cap, plictisit.

— N-am timp să explic. Dacă ai de gând să mă arestezi, fă-o, dar trebuie să-i lași pe oamenii ăștia să plece de aici. Și trebuie s-o faci chiar a...

Claxonul care se auzi brusc îl întrerupse în mijlocul frazei. Își întoarse instinctiv capul în direcția de unde venise, la timp ca să zărească silueta unui bărbat furișându-se prin ușa deschisă din capătul hangarului, încordat, cu pistolul ridicat, ațintit către ei.

— Jos! urlă, aruncându-se în față, luându-i pe Oscar și pe Kathryn cu el în cădere. În acel moment, totul în jurul lor începu să se dezintegreze.

Arkadian îl văzuse și el pe tipul cu pistolul. Își întoarse arma chiar în momentul în care fereastra de lângă el exploda, umplând aerul cu cristale minuscule. Trase două focuri în direcția siluetei îndepărtate înainte de a simți cum ceva îl lovește cu putere în umăr, făcându-l să scape pistolul din mână și să se prăbușească rostogolindu-se pe podea.

Privi înspre locul în care Gabriel stătea ghemuit lângă femeie și lângă bătrân, scoțând un pistol dintr-un sac negru de pe podea. În spatele lui, în capătul celălalt al biroului, o văzu pe Liv ascunsă în spatele unui copiator, acoperindu-și capul cu

mâinile când televizorul explodă deasupra ei, întrerupând știrile și acoperind-o de cioburi.

Se auziră mai multe împușcături, în apropiere, când Gabriel ripostă.

Arkadian încercă să se îndepărteze târâș de ușa deschisă, dar durerea îi săgetă brațul drept. Se rostogoli pe o parte, strângând din dinți, și atunci două mâini îl apucară de haină și îl duseră la adăpost. Dădu din picioare, împingându-se în ele, și privi chipul contorsionat de efort al femeii. Alunecă pe pardoseala scânteind de cioburi și ajunse la adăpost chiar în clipa în care din ușă începură să sară țăndări.

Femeia îi dădu drumul și se întinse peste el ca să-i ia pistolul de pe jos. Verifică închizătorul, împingându-l încoace și încolo cu o dexteritate de expert, asigurându-se că nu pățise nimic căzând.

Apoi se făcu liniște.

Cornelius se ascunsese deja în spatele unei lăzi când se auzi claxonul mașinii, dar Johann abia intra pe ușă. Văzându-l cum se prăbușește greoi pe pardoseala de ciment, Cornelius înțelese că fusese atins. Îl târî la adăpost, îl întoarse pe spate și îl cercetă.

Avea o rană mare în partea de sus a brațului drept, cel cu care trăgea. Sângera, dar nu masiv. Sângele îi șiroia însă dintr-o rană de formă neregulată de pe grumaz. Johann privi în sus, nedumerit, își ridică mâna și simți lichidul cald pompându-i în palmă. Își luă mâna de la gât și se uită prostește la pata mare, roșie, în vreme ce sângele continua să-i țâșnească ritmic din rană. Cornelius o apăsă tare cu palma, încercând să oprească hemoragia. Își dădu seama însă că era inutil. Johann știa și el. Se smuci, eliberându-se de sub presiune. Băgă mâna în sacul de pânză care căzuse pe jos și scoase două obiecte de mici dimensiuni. Erau rotunde, de culoare verde-oliv, și arătau ca două fructe din oțel.

— Du-te, îi ceru.

Cornelius se uită la grenade, apoi din nou în ochii lui Johann. Văzu lumina stingându-i-se încet din ei. Claxonul stricase ele-

mentul surpriză. Ar fi trebuit să-l împuște pe Kutlar în loc să-l lase singur în camionetă. Johann era acum pe moarte din cauza greșelii lui. Avea să-l ucidă pe Kutlar încet, când se va ivi ocazia. Se întinse și făcu rapid semnul Tau pe fruntea tovarășului său, iar degetele lui lăsau o dâră însângerată acolo unde îi atingeau pielea.

Țineți-i ocupați, dar aduceți-o pe fată nevătămată, îi răsună în minte comanda abatelui. Scoase încărcătorul gol din pistol și băgă altul în loc. Îl privi pe Johann pentru ultima oară. Dădu o dată din cap, după care ridică pistolul deasupra lăzii și începu să tragă rapid în vreme ce se îndepărta cu spatele de șirul de lăzi, în direcția ușii deschise.

117

Lui Arkadian îi țiuiau urechile de la împușcături și umărul îl durea groaznic, dar mintea îi era limpede. Își ridică mâna. O apăsă pe rană. Simți gaura umedă din haină, în locul prin care intrase glonțul. Își luă mâna și o cercetă. Sângele din palmă era închis la culoare, nu străveziu. Glonțul nu-i atinsese nicio arteră. Nu sângera așa de rău. Se uită la Gabriel, ghemuit lângă fereastra spartă, scrutând depozitul tăcut în căutarea oricărei mișcări.

— Ești teafăr? îl întrebă femeia.

Se întoarse și o privi. Stătea pe vine, lângă o cutie deschisă cu cartușe, iar părul negru mătăsos îi cădea pe față în vreme ce umplea cu dexteritate încărcătorul pistolului.

— O să supraviețuiesc, o asigură.

Ea îl privi. Îi făcu un semn cu capul înspre colț.

— Ar trebui să mergi să ai grijă de ea, zise. Asta nu e bătălia ta. Nici a ei.

El îi urmări privirea până în locul unde Liv era încă ghemuită lângă copiator. De unde stătea acum, mai remarcă ceva. Sub televizorul spart se afla o ușă în perete, pe care scria IEȘIRE DE INCENDIU cu litere verzi.

— Eu n-aș face asta, zise bătrânul, citindu-i gândurile. Ei știu deja că mai este o ieșire prin spate. Oricine iese pe ușa aia se îndreaptă direct în brațele morții.

Kathryn introduse ultimul cartuș în încărcător și îl băgă în magazia pistolului lui Arkadian.

— Supraveghează ieșirea și ține-ți capul jos, îi ceru întinzându-i-l cu țeava îndreptată în jos. Ai un mobil?

Arkadian dădu din cap și regretă în aceeași secundă mișcarea, căci o durere ascuțită îi străpunsese umărul.

— Atunci sună după ajutor. Vor reacționa cu mult mai repede dacă e un polițist în pericol.

El o privi o clipă în ochi, după care întinse mâna nevătămată și luă pistolul, pipăind piedica de siguranță cu degetul și descoperind că era deja trasă.

Johann știa că pereții biroului aveau să atenueze efectul grenadei. Trebuia să ajungă mai aproape sau să-i aștepte să iasă afară. Se gândi că fata avea să rămână în birou. Poate avea să fie șocată de explozie sau rănită de schije, dar avea să supraviețuiască. Simțea cum amorțeala îi cuprindea vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare.

Din capătul celălalt al depozitului auzea clinchetul cioburilor de pe podea și pe cineva care înainta târâș, cu precauție, strivind sticla sub el. Își lăsă privirea în jos, dând cu ochii de pistolul de pe pardoseala vopsită din ciment. Se întinse și îl ridică. I se păru ridicol de greu. Nu era un semn bun. Deșurubă încet amortizorul, ca să-l facă mai ușor. Îl puse jos lângă el și simți cum frigul îi cuprinde genunchii, în vreme ce căldura continua să i se scurgă din trup prin rana de la gât.

Nu mai avea timp.

Ridică una dintre cele două grenade.

118

Gabriel se ridică puțin și privi în depozit peste pervazul acoperit cu cioburi al ferestrei sparte. Nu mai avusese loc nicio mișcare de la ultimul schimb de focuri. Asta putea să însemne două lucruri. Fie atacatorul se retrăsese – situație în care avea fără îndoială să se întoarcă cu întăriri și cu mai multe arme, fie era încă în depozit și aștepta momentul potrivit. În ambele cazuri, nu puteau să aștepte pur și simplu, sperând la o rezolvare miraculoasă. Trebuia să forțeze lucrurile.

Auzi sunetul unor cioburi zdrobite și se uită la inspectorul care traversa țeapăn podeaua acoperită cu sticlă, spre locul unde Liv era ghemuită lângă copiator. Își ținea mobilul între dinți și brațul rănit la piept. În cealaltă mână avea un pistol. Gabriel nu voia să aștepte până când chema întăriri. După vizita de la morgă, aveau să-l aresteze cu siguranță și, dacă-l vor ține închis câteva zile într-o celulă, asta n-avea să servească nimănui. Inspectorul ajunse în dreptul fetei și se aplecă spre ea ca să-i șoptească ceva. Ea se uită la Gabriel și surâse. Îi zâmbi și el, după care privi în spate, către locul de unde se auzeau alte cioburi strivite sub tălpi. Kathryn și Oscar își luau pozițiile lângă ușă. Gabriel puse mâna pe pistol și îl ridică, privind din nou înspre depozitul tăcut, scrutând spațiile dintre lăzi în căutarea oricărei mișcări.

În continuare, nu văzu nimic. Doar umbre și aer.

Se uită la mama și la bunicul lui, lipiți de peretele de lângă ușa deschisă, Kathryn mai aproape de ieșire. Ținea în mână pistolul Glock pe care el îl luase de la bărbatul care se odihnea acum pe fundul carierei de piatră. Kathryn îi aruncă o privire peste umăr, concentrată. Gabriel își ridică mâna stângă, ca ea s-o vadă. Trase aer în piept. Apoi își lăsă mâna jos.

Își ridică în același timp mâna dreaptă, ducând pistolul peste pervazul ferestrei sparte. În clipa în care țeava trecu de pervaz,

începu să tragă înspre zona în care îl văzuse ultima oară pe individ lăsându-se în jos. Trase opt focuri. Trei rapide, ca să-l doboare, cinci puțin mai lente, ca să se asigure că rămâne la pământ.

Termină de tras și scrută depozitul prin norul subțire de fum albăstrui. Nu văzu nimic. Privi peste pervazul ferestrei sparte. Kathryn era acum afară din birou, în depozit, cu spatele lipit de una dintre lăzi, în poziție și gata să se lanseze.

Johann auzi gloanțele sfâșiind aerul de deasupra capului său și lovindu-se de ușa din oțel din spatele lui. Un glonț ciupi din vârful lăzii de care se sprijinea, aruncând peste el bucățele de lemn și așchii de aluminiu, înainte de a ricoșa, șuierând, spre dreapta. Își ținuse tot timpul palma lipită de gât, menținând presiunea, oprind hemoragia ca să mai câștige timp. Numără împușcăturile și le observă frecvența: trei rapide, cinci mai lente, foc clasic de acoperire. Își schimbau poziția. Asta însemna că veneau după el. Zâmbi și strânse în mână cele două grenade din poală. Începea să-i fie frig și să se simtă amețit.

Nu mai e mult – se gândi.

Începu să recite în minte o rugăciune de veghe.

Înfăptuia lucrarea Domnului, iar Domnul Își aduna întotdeauna oastea la El.

Gabriel ajunse la ușa deschisă a biroului și ocupă poziția pe care mama lui o părăsise. Trei focuri rapide de armă tăiară tăcerea din depozit iar el țâșni, părăsind biroul înainte să răsune prima dintre împușcăturile mai lente.

Johann numără cele trei focuri rapide și își schimbă poziția, lăsând amprente însângerate pe pardoseala rece din beton.

Fiecare mișcare o făcea cu efort, dar nu mai putea aștepta.

PATRU

Se auzi prima împușcătură mai lentă și mâna lui se răsuci în jurul grenadei.

CINCI

Scoase cuiul, își trase brațul înapoi și o aruncă pe după marginea lăzii, către biroul aflat în capătul depozitului.

ȘASE

Se rostogoli pe podeaua alunecoasă de la sângele lui. Scoase cuiul celei de-a doua grenade. O aruncă prin deschizătură, în partea cealaltă.

ȘAPTE

Își luă pistolul de jos și se împinse în sus.

OPT

Se ridică deasupra lăzii. Ridică pistolul. Și începu să tragă.

Gabriel văzu silueta roșiatică ridicându-se, cu arma în mână, îndreptată către locul unde se găsea mama lui. Zări o flacără scuipată pe țeava pistolului și o bucată de ambalaj desprinzându-se de pe o ladă aflată la jumătatea distanței dintre ei. Prima împușcătură bubui în depozit și arma se dădu înapoi de la recul, apropiindu-se și mai mult de țintă.

Se auzi o a doua împușcătură, de data asta de la pistolul lui Gabriel.

O pulbere fină de aburi roșiatici se împrăștie în spatele individului care trăsese, iar el se dădu înapoi, de parcă ar fi primit un pumn în figură. Apoi începu să se prăbușească. Gabriel îl privi alunecând în vreme ce împușcătura răsuna în hangarul cavernos. Doar când bubuitura se stinse auzi clinchetul metalic al unui obiect rostogolindu-se pe podea în direcția lor. Își îndreptă pistolul înspre sunetul ce se apropia, săltând pe culoarul îngust dintre lăzi. Își dădu seama ce era cu câteva clipe înainte să i se ivească în fața ochilor, chiar în locul în care mama lui stătea ghemuită.

Kathryn se întoarse uitându-se la obiect, dar Gabriel țâșnise deja, traversând cu pași mari podeaua din beton, împingându-și toată greutatea către mama lui, pe când aceasta se ridica. Se izbi de ea ca un fundaș din linia de apărare, împingând-o în față,

folosindu-se de avântul luat ca să-i ducă pe amândoi cât mai departe de grenadă, înainte să explodeze.

Abia când capul îi trecu peste umărul ei și trupurile li se loviră văzu a doua grenadă care sălta din spatele lăzilor, îndreptându-se exact către locul unde aveau să aterizeze.

119

De după ușa biroului, Oscar vedea bine prin tunelul creat de șirurile de lăzi stivuite unele peste altele. Grenada se afla la jumătatea drumului când o zări el, săltând pe pardoseala depozitului în direcția lui. Reacționă din instinct. Ieși pe ușă, cu mâinile ridicate în semn de avertizare, cu capul întors înspre Gabriel și Kathryn. Când îi văzu îmbrățișați, lansându-se în direcția lui, fără a se mai putea opri, trăi o clipă de claritate divină și totul în jurul lui se derulă cu încetinitorul, aproape încremenind.

Își îndreptă din nou ochii asupra grenadei ce se răsucea ușor în aer, la nici trei centimetri deasupra solului. Săltă o dată, cu un zgomot de ciocan lovind în piatră, și continuă să se îndrepte spre el. Oscar își încordă mușchii picioarelor și își mută centrul de greutate înspre ea.

Nouăzeci de ani... se gândi în vreme ce trupul i se punea în mișcare. *De nouăzeci de ani mă feresc de săgețile și lăncile inamicului...*

Grenada răsucindu-se ajunse și mai aproape, se izbi de peretele exterior al biroului, după care se rostogoli înapoi, oprindu-se în fața lui.

Nu-i rău pentru un om mort.

Se lăsă să cadă înainte, ghemuindu-se pe podea, acoperind grenada cu trupul.

Gabriel îl văzu pe Oscar lăsându-se să cadă și își dădu seama ce făcea. Întinse mâna pe când se apropia de el. Îi atinse cu degetele partea din spate a salopetei de aviator. Începu să apuce bumbacul rezistent.

În acel moment, prima grenadă explodă în spatele lui.

Suflul exploziei îi smulse salopeta dintre degete, ridicându-l în sus și aruncându-l în față, peste trupul sacrificat al lui Oscar, în peretele depozitului. Se izbi cu capul de el, proiectat de forța exploziei, și alunecă apoi greoi în spatele unei lăzi. În timp ce se prăbușea, simți cum își pierde cunoștința. Scutură din cap, încercând să-și recapete luciditatea. Încercă să țipe ca să se trezească. În clipa aceea Kathryn se prăbuși peste el, izbindu-l cu capul de pardoseala din beton, desăvârșind treaba începută de perete.

Ultimul lucru pe care Gabriel îl simți înainte să leșine fu pământul zguduindu-se sub el; auzi apoi o explozie înfundată, când a doua grenadă sări în aer.

120

Arkadian de-abia reușise să se ridice ușor, ținând telefonul deasupra capului, căutând semnalul, când unda de șoc a primei explozii pătrunse în încăpere. Suflul îl izbi de bara orizontală a ușii de incendiu, deschizând-o și aruncându-l afară în noapte. Durerea îi explodă în umăr când se lovi de pietrișul de pe jos, scăpând telefonul și pistolul din mână. Își mușcă limba, ca să înăbușe un urlet de agonie, și se rostogoli pe o parte, departe de durere, trăgând adânc aer în piept ca s-o oprească, în vreme ce căuta frenetic cu privirea alte semne de pericol.

O văzu pe Liv întinsă pe pragul ușii deschise, pe jumătate înăuntru și pe jumătate afară din depozit. Telefonul zăcea pe pietrișul dintre ei, luminând întunericul nopții cu ecranul lui albăstrui. Întinse mâna după el chiar în clipa în care a doua explozie făcu să se cutremure pământul. Îl înhăță și continuă să-și caute pistolul cu privirea. Zări o mișcare. Ridică ochii către ușa de incendiu care se închidea încet. Atunci îl văzu pe bărbatul care stătea dincolo de ea.

Liv mai degrabă simți decât auzi a doua explozie. Hurui din adâncul pământului, ca un tunet înăbușit, scuturând-o ușor și făcând-o să-și revină în simțiri. Ridică privirea și îl văzu pe Arkadian întins pe jos, dincolo de ușă. Detectivul întinse mâna după telefon și îl luă de jos. Apoi își ridică brusc ochii, ațintindu-i undeva deasupra ei, șocat de ceea ce vedea.

Tresări de două ori, în vreme ce două găuri i se căscau în partea de sus a cămășii, după care căzu pe spate, dând la iveală un pistol ce se găsea pe jos, chiar în locul unde se aflase el.

Liv se târî înspre el, înfigându-și mâinile în pământ. Dreptunghiul de lumină proiectat de ușa deschisă se îngusta tot mai

mult pe măsură ce aceasta se închidea în spatele ei. Nu întoarse capul. Se concentra asupra pistolului. Cu mânerul îndreptat către ea. Cu piedica trasă.

Își încleștă mâna pe el, rupându-și o unghie când își băgă degetul prin apărătoarea trăgaciului. Se întoarse chiar în clipa în care ceva greu trosni, lovind-o în ceafă, inundându-i creierul cu lumină și cu o durere orbitoare, apoi cu întuneric. După care nu mai simți nimic.

121

Sudoarea îi înțepa ochii lui Kutlar în vreme ce înainta șchiopătând pe pista acoperită cu bitum, către ghereta paznicului. Simțea aerul răcoros al nopții pe pielea umedă, fără ca asta să facă să-i scadă febra care-l ardea pe dinăuntru. Rana i se infectase, era sigur. Intrase în stare de șoc, fiindcă pierduse prea mult sânge. Avea nevoie urgentă de îngrijiri medicale, altfel risca să moară. Nu putea lăsa să se întâmple asta. Nu acum. I se părea că trecuseră ore întregi de când se lăsase cu toată greutatea pe claxon și fugise apoi din camionetă, dar probabil nu trecuseră decât câteva minute.

Auzise schimbul înfundat de focuri, printre bubuiturile inimii, și apoi tăcerea care se lăsase după cele două explozii. Poate că erau morți cu toții. Chiar și tipul care-l ucisese pe Serko. Fără martori, mai avea o șansă să scape, îmbrobodindu-i pe polițiști. Trebuia doar să ajungă la ghereta paznicului și să cheme ajutoare.

Farurile îl luminară din spate pe când se afla la doar nouă metri de țintă. Sângele îi zvâcnea atât de tare în tâmple, că nici măcar nu auzise motorul. Îl cuprinse panica. Încercă s-o ia la fugă. Se împiedică. Simți cum copcile rămase îi sfâșie carnea și-i plesnesc în picior.

Farurile se apropiară și luminară partea laterală a gheretei, aflată la doar șase metri în fața lui. Vedea pata subțire de sânge, împroșcat pe peretele din spate. Paznicul nu întinsese mâna după armă, dar trebuie să fi avut una pe undeva. Dacă ajungea la ea la timp, mai avea o șansă.

Auzea motorul, tot mai tare, printre bătăile inimii. Ghereta era și mai aproape. La doar patru metri.

Încă zece pași chinuitori.
...Încă opt...
...Șapte.

Cornelius trecu cu mașina direct prin Kutlar, de parcă acesta nici n-ar fi fost acolo. Simți doar o zdruncinătură când mașina poliției îi sfărâmă ambele picioare și văzu pânza de păianjen de pe parbriz, acolo unde se izbise cu capul, înainte de a fi proiectat peste capotă.

Se uită în oglinda retrovizoare. Zări trupul aterizând pe beton cu capul în jos, cu brațele zbătându-i-se fără viață și picioarele răsucite într-o poziție nefirească. Apăsă tare pe frâne. Băgă în marșarier. Nu voia să lase nimic din ceea ce-l privea pe Kutlar la voia întâmplării și nici să abandoneze un cadavru într-un loc unde putea fi găsit ușor.

Motorul urlă când apăsă pe accelerație, iar grămada boțită de carne și haine se făcu tot mai mare în oglinda retrovizoare. Frână la un metru de ea, deschise ușa portbagajului și se dădu jos, cu pistolul îndreptat în față. Ocoli mașina, sperând într-o oarecare măsură să-l găsească pe Kutlar în viață. Îi plăcea ideea ca el să-și petreacă tot restul vieții schilod, bând cu paiul și făcându-și nevoile într-o pungă de plastic. Dădu în schimb peste o privire fixă, lipsită de viață, și fu aproape dezamăgit.

Se aplecă și ridică rapid leșul de pe jos. Simți cum pocneau oasele rupte din picioarele umflate ale lui Kutlar pe când îl înghesuia în spațiul strâmt din portbagaj, lângă cadavrul șoferului. Trebui să se lase cu toată greutatea pe ușă ca s-o închidă; se întoarse apoi la volan, scrutând spațiul deschis din apropierea aeroportului. Nu zări nicio mișcare. Nu auzi nicio sirenă a vreunei mașini de poliție care s-ar fi îndreptat către el. Ar fi vrut să se întoarcă și să facă curățenie în depozit, ștergând orice urmă, dar primise un ordin și obiectivul principal era atins.

Se urcă la volan și aruncă o privire către bancheta din spate, unde fata zăcea fără cunoștință. Cătușele fixate de un inel de ancorare din podea îi țineau mâinile în față.

Îi privi pieptul ridicându-se și coborând în ritmul respirației și se gândi că lovitura la cap avea s-o mențină inconștientă până când ajungeau la destinație. Încuie totuși portierele, ca să fie sigur, după care băgă în viteză și o luă spre drumul secundar care ducea de la aeroport la Ruina.

VI

„Eu vă conjur, o, frați ai mei, rămâneți credincioși pământului și nu mai dați crezare celor ce vă vorbesc despre speranțe suprapământești!"

Friedrich Nietzsche, *Așa grăit-a Zarathustra*

122

— Lăsați-ne singuri ! comandă abatele.

Călugării Apothecaria ridicară privirile, surprinși să primească un ordin de la o altă persoană decât stăpânul lor. Se ridicară șovăind în picioare, plimbându-și privirile de la prelat la aparatele de menținere artificială a funcțiilor vitale pe care le monitorizau și apoi la abatele care se ținea impunător în ușă.

— Vei descoperi, se auzi murmurând vocea uscată a prelatului îngropat în mormanul de cearșafuri, că eu dețin încă frâiele puterii. Ai face bine să nu uiți asta.

— Să-mi fie cu iertare, părinte, dar aduc vești care nu suportă amânare, vești despre... Sacrament.

Călugării Apothecaria șovăiau în continuare, așteptând să li se spună ce să facă.

— În cazul acesta, puteți ieși, aprobă prelatul.

Abatele îi urmări verificându-și aparatele și strecurându-se apoi din cameră, închizând ușa în urma lor.

— Apropie-te, îl chemă conducătorul lui din beznă. Vreau să-ți văd chipul.

Abatele înaintă spre pat, oprindu-se în dreptul aparatelor pe care fantomele tocmai le părăsiseră.

— Îmi cer scuze că am venit neanunțat, începu, micșorând volumul aparatului de monitorizare a funcțiilor vitale. Dar se întâmplă ceva cu Sacramentul. Ceva extraordinar.

Ajunse în dreptul patului, unde îl întâmpinară ochii negri sfredelitori ai prelatului.

— Și asta are vreo legătură cu cei trei călugări Carmina care sunt de negăsit în Citadelă ?

Abatele zâmbi.

— A, povestea aceea, zise.

— Da, povestea aceea. Mânia prelatului scotea la iveală o energie surprinzătoare.

— Despre asta vreau să discutăm.

Abatele îl privi pe bătrân. Părea și mai copleșit de vârstă față de acum câteva ore, viața i se scurgea din trup, iar puterile de regenerare îl părăsiseră aproape complet.

— Tocmai am fost înștiințat că au găsit-o pe sora fratelui Samuel, anunță, scrutând chipul prelatului, în așteptarea reacției acestuia. Le-am ordonat s-o aducă aici, în Citadelă – s-o aducă la mine.

Obrajii înghețați ai bătrânului se aprinseră, îmbujorându-se ușor.

— Tradiția cere să aștepți... până devii prelat... înainte de a te purta ca atare.

— Iartă-mă, zise abatele, întinzându-se deasupra lui ca pentru a-i îndepărta cu blândețe o șuviță de păr lins din ochi. Dar, uneori, e necesar să te comporți ca un conducător ca să devii unul.

Înhăță o pernă și o apăsă cu putere pe fața prelatului, punându-și palma lui mare peste ea, în vreme ce cu mâna cealaltă îi apuca încheieturile, ținându-le strâns, astfel ca bătrânul să nu-l zgârie cu unghiile. În spate, auzi sunetul slab al unei alarme sunând într-un aparat ce înregistra o modificare periculoasă a semnelor vitale. Abatele privi înspre ușă, trăgând cu urechea după pași grăbiți ce s-ar fi putut auzi venind într-acolo. Însă domnea liniștea. Îl ținu strâns pe prelat până când brațele subțiri încetară să se mai zbată, apoi dădu perna la o parte. Ochii bătrânului priveau fix întunericul de deasupra capului său și gura îi era deschisă. Abatele se îndreptă către aparate și dădu mai tare volumul alarmei, dând glas ultimului urlet înăbușit al bătrânului.

— Ajutor! Veniți repede! strigă, făcând un salt înspre pat.

Se auziră pași tropotind pe pardoseala din piatră a holului și ușa se dădu de perete, lăsându-i pe călugării Apothecaria să intre în încăpere. Unul se repezi la aparate, celălalt se îndreptă către prelat.

— S-a înecat, zise abatele, dându-se un pas înapoi. Se simte bine?

Urletul alarmei răsuna în continuare în încăpere și călugărul aflat lângă pat începu să apese pieptul bătrânului, în vreme ce celălalt trăgea un defibrilator pe podea, aducându-l mai aproape.

— Faceți tot posibilul, le ceru abatele. Mă duc după ajutoare.

Se strecură pe ușă, în holul pustiu, nu ca să caute ajutoare, ci luând-o către secțiunea inferioară a muntelui. Nu va avea loc o anchetă, fiindcă el îi ținea acum locul prelatului și, în această calitate, nu avea să solicite una. În plus, moartea lui regretabilă avea să fie umbrită de evenimentele extraordinare ce urmau să aibă loc în curând.

Abatele înlăturase ultimul obstacol care-i stătea în cale. Acum își putea împlini destinul.

123

Gabriel își revenea treptat în simțiri.

La început, ochii refuzară să i se deschidă și zăcu acolo unde se prăbușise, trăgând în piept aerul mirosind a explozibili și a lemn ars – plus încă ceva nedefinit. Era un miros pe care-l întâlnise ultima oară în Sudan, după ce forțele de gherilă le atacaseră unul dintre camioanele cu ajutoare umanitare. Când Gabriel ajunsese la fața locului, alături de trupele guvernamentale, același miros plutea în aer, aidoma unui nor unsuros. Abia când zărise cadavrul înnegrit al șoferului lipit de volan își dăduse seama ce era. Ochii i se deschiseră în clipa în care făcu legătura și își aminti ce se întâmplase.

Privi în jur. Îl văzu întins pe podea, sprijinit de peretele depozitului, iar mama lui prăbușită peste el. Îi dădu câteva palme, fără rezultat. O pipăi la baza gâtului, căutându-i pulsul cu degete nervoase. Era puternic și regulat.

O apucă de umeri și o întoarse cu blândețe pe o parte, dând-o jos de pe el; capul îi zvâcni de durere când se ridică și o întinse într-o poziție din care să-și revină mai ușor în simțiri. Trase cu urechea, ascultând, printre bubuiturile dureroase ale pulsului care îi zvâcnea la tâmple, dacă se mai mișca ceva în clădire. Nu auzi nimic.

Pistolul îi zăcea pe podeaua de beton, acolo unde căzuse când îl scăpase din mână. Îl ridică și îi trase închizătorul înainte și înapoi, verificând dacă arma rămăsese intactă și mecanismul de încărcare funcționa normal, după care se ascunse în spatele lăzilor. Nu privi înspre birou. Nu voia să vadă ceea ce știa că se află acolo, nu înainte ca perimetrul să fie securizat și ca el să se fi asigurat că ticălosul vinovat era mort de-a binelea.

Se repezi în tunelul dintre rândurile de lăzi, înaintând cu repeziciune către intrarea în depozit, cu capul plecat. Nu știa

cât timp fusese inconștient, ceea ce era o problemă. Când izbucniseră focurile de armă, inspectorul tocmai suna după întăriri. În plus, serviciul de pază al aeroportului patrula prin zonă o dată la douăzeci de minute. Dacă mișcările aveau să-i fie restricționate în vreun fel, în caz că era prins de forțele de ordine, asta l-ar fi scos din circuit, lucru ce le-ar conveni de minune celor din Citadelă. Își duse mâna la ceafă și simți o umflătură acolo unde se izbise cu capul de perete. Părul îi era îmbibat cu sângele care se scursese dintr-o tăietură adâncă și umflată. Privi sângele de pe degete. Era de un roșu aprins; nu stacojiu, nici prea lipicios. Nu apucase să se coaguleze. Asta însemna că nu fusese inconștient prea mult timp, ceea ce era bine, dar tot trebuia să se grăbească.

Ajunse la capătul tunelului și se ghemui. Ținând pistolul în față, aproape de el și de nivelul solului, aruncă două-trei ocheade rapide dincolo de marginea lăzii, cu pistolul urmându-i direcția ochilor, gata să tragă în orice moment dacă era nevoie. Un bărbat zăcea întins între ușa deschisă a hangarului și prima stivă de lăzi. Avea ochii larg deschiși. Îi lipsea o parte din spatele craniului. Gabriel trecu pe lângă el, scrutând încăperea cu privirea, căutând orice mișcare în vreme ce se deplasa înspre ușa deschisă a depozitului.

Afară era liniște – nicio mașină a poliției, nicio patrulă de la aeroport. O camionetă albă era parcată în fața unuia dintre depozitele alăturate. Era destul de sigur că era aceeași mașină pe care o urmărise în cursul zilei. Atunci se aflau trei bărbați în ea. Până acum nu găsise decât unul. Apucă marginea portierei, o trase cu putere ca să o închidă și trecu apoi o bară metalică peste ea, ca să nu poată fi deschisă din interior. Cu spatele asigurat, se întoarse la cadavru.

Glonțul care-l ucisese pătrunsese la întretăierea literei Tau, desenată cu sânge pe frunte. Nu era pic de sânge în jurul rănii. Probabil că murise pe loc. Păcat. Expiră adânc, ca să împrăștie emoția ce-i punea un nod în gât și îi aducea lacrimi în ochi. Nu trebuia să-și piardă concentrarea. Încă nu-i găsise pe ceilalți doi atacatori, iar polițiștii nu se aflau prea departe.

Gabriel se lăsă pe vine și îl percheziționă pe călugărul mort; mâna îi fâșâi trecând peste materialul uscat al jachetei roșii, evitând părțile umede și umflate din jurul gâtului, pe unde se scursese sângele. Cel puțin suferise înainte să-și dea duhul.

Găsi un set de chei de la camionetă și un dreptunghi alb din plastic, de mărimea unui card de credit. Își aminti de mașina staționată la capătul aleii, sub zidul orașului vechi. Șoferul introdusese atunci o cartelă într-un dispozitiv. O băgă în buzunar, alături de cheile de la camionetă, și luă pistolul mortului. În apropiere se afla un amortizor, lângă un sac din pânză. Gabriel se întinse, apucă tubul din metal negru și se folosi de el ca să deschidă sacul.

Înăuntru se aflau patru încărcătoare de 9 mm pline, două grenade și o cutie din plastic cu niște tuburi cu lichid, cu ace hipodermice în vârf, de genul celor pe care soldații le luau cu ei în luptă. În cutie se mai aflau și două fiole de rezervă, pline cu un lichid transparent. Citi eticheta. Era ketamină – un tranchilizant puternic, folosit de obicei de medicii veterinari în anestezierea cailor. Lăsă pistolul Glock să cadă în sacul de pânză, alături de amortizor, îl luă pe umăr și se strecură printre rândurile de lăzi stivuite, în direcția biroului aflat în partea cealaltă a depozitului.

Apropiindu-se de capătul culoarului dintre rânduri, simți mirosul amar de explozibili și zări peretele exterior al biroului distrus. Pe podeaua din fața lui, un cerc de funingine indica locul exploziei. Pe tavanul din oțel de deasupra capului său se afla un alt cerc identic. Betonul armat din pardoseală făcuse, evident, ca mare parte din suflul exploziei să se ducă în sus, salvându-i fără îndoială viața. Ajunse la capătul culoarului și trase adânc aer în piept, ca să-și potolească furia crescândă, după care mai făcu un pas înainte.

Rămășițele lui Oscar zăceau lângă ușa biroului.

Gabriel mai văzuse morți pe câmpul de luptă, cu carnea smulsă și sfâșiată în bucăți de dinții și ghearele armelor moderne – dar niciodată pe cineva apropiat. Se îndreptă către bunicul său, înghițind în sec ca să-și țină durerea în frâu, încercând să nu privească grămada roșie de carne sfârtecată, concentrându-se în

schimb pe chipul rămas, în mod incredibil, intact. Oscar zăcea cu fața în jos, cu capul pe-o parte, cu ochii închiși, de parcă s-ar fi odihnit. Părea aproape senin. O pată strălucitoare de sânge ieșea în evidență pe obrazul lui de culoarea mahonului. Gabriel se aplecă și o șterse cu blândețe cu degetul mare. Pielea era caldă. Se lăsă în jos și îl sărută pe frunte, după care se ridică și căută în jur ceva cu care să-l acopere, înainte ca emoțiile să-l copleșească. Încă nu securizase perimetrul și nici n-o găsise pe Liv. Trase o prelată de pe una dintre lăzi, acoperi cu grijă trupul lui Oscar, după care intră în birou.

124

În clipa în care zări ușa de incendiu din spatele încăperii deschisă, Gabriel înțelese că era ceva în neregulă. Își ridică pistolul, înaintă aplecat până la ea și privi afară. Inspectorul zăcea pe caldarâm. Liv dispăruse.

Ieși din birou, verifică de-a lungul gardului, să vadă dacă nu venea vreo patrulă, după care îl prinse pe inspector de subsuori, se opinti și-l târî înăuntru, fiind cât pe-aci să-l scape când bărbatul scoase un geamăt încet, animalic.

Îl băgă înăuntru, închise ușa de incendiu și îi pipăi gâtul, în căutarea pulsului. I-l găsi și se încruntă, zărind cele două găuri de glonț în partea din față a cămășii. Erau neregulate și apropiate una de alta. Își băgă degetul în una dintre ele și simți metalul cald. Își trase degetul înspre cea de-a doua rană, rupând cămașa și dând la iveală o vestă antiglonț neagră sub cele două gloanțe turtite din dreptul inimii. Impactul fusese suficient ca să-l arunce pe spate, poate chiar să-i rupă câteva coaste, dar nu să-l ucidă.

— Hei, îl strigă Gabriel trăgându-i două palme peste obraji. Haide, trezește-te !

Îl lovi mai tare, până când, în cele din urmă, capul lui Arkadian căzu într-o parte și ochii i se zbătură să se deschidă. Îl privi. Se concentră și dădu să se ridice.

— Ușurel, îl opri Gabriel, punându-i o mână pe piept, acolo unde îl atinseseră gloanțele. Ai fost împușcat. Dacă te ridici, s-ar putea să leșini din nou și să-ți spargi capul. Trebuie să știu cu ce mașină ai venit.

— O mașină nemarcată, răspunse Arkadian cu o voce uscată, pe care nu și-o recunoscu.

— A dispărut, îl informă Gabriel, băgând mâna în buzunar și scoțându-și mobilul. A luat-o probabil cel care te-a împușcat și te-a lăsat zăcând pe caldarâm, crezând că ai murit. Vreau să

anunți că ți-a fost furată. E undeva pe drum înspre Citadelă. Dar spune-le să fie prudenți. Fata e în mașină cu individul.

Arkadian privi telefonul și își aminti de polițistul pe care îl lăsase la volan.

— Șoferul? întrebă.

Gabriel îl privi, cu un chip lipsit de expresie.

— Probabil e și el în mașină.

Arkadian clătină din cap întunecându-se la față. Întinse brațul care nu fusese atins de glonț și luă telefonul. Începu să formeze numărul dispeceratului central, dar abia tastase primele trei cifre, când înghețară amândoi, auzind ceva ce se mișca afară, în depozit.

Gabriel se repezi, cu capul aplecat, în direcția ușii deschise, ferindu-se ca să nu fie zărit prin geamuri. Zgomotul se auzi din nou. Ca un fâșâit electrostatic, sau o bucată de plastic mototolită. Își dădu seama ce era cu o fracțiune de secundă înainte de a ajunge la ușă și înainte ca un sunet teribil să spintece aerul – un urlet de durere și de jale.

Mama lui stătea în fața ușii, ținând prelata în mână și uitându-se la ce mai rămăsese din trupul tatălui ei.

125

Cornelius înainta printre munții semeți, păstrând viteza cu câțiva kilometri sub limita admisă, conștient că avea parbrizul spart și două cadavre înghesuite în portbagaj. Traficul de la ora de vârf era pe sfârșite și ultimele mașini se scurgeau dinspre oraș. Foarte puține se îndreptau în direcția în care mergea el. Traversase bulevardul sudic și urcase pe șoseaua care înconjura orașul înainte ca Arkadian să apuce să anunțe că mașina la volanul căreia se afla fusese furată. Ieșea de pe autostradă, îndreptându-se către Cartierul Umbrasian, când centralista anunță prin stație furtul și dădu alerta. Cartierul era practic pustiu în urma exodului zilnic de autocare și mașini care îl părăseau când orașul vechi își închidea porțile peste noapte. Cornelius o luă pe alee și opri mașina în fața ușii din oțel. Trimise un mesaj de pe telefonul mobil, explicând unde se afla și pe cine avea în mașină.

Apoi așteptă.

După un lung moment, se auzi un sunet înfundat de cealaltă parte a ușii care începu să se ridice, dezvăluind treptat tunelul întunecat de dincolo de ea. Farurile măturau betonul neted, apoi pereții zgrunțuroși din piatră, pe măsură ce Cornelius înainta cu mașina, luând-o la dreapta prin tunel. În spatele lui, ușa din oțel se închise la loc. Cornelius asculta huruitul liniștitor al cauciucurilor pe drumul denivelat. Îi trecu prin minte că era poate ultima oară când conducea o mașină sau punea piciorul în afara Citadelei. Era un gând reconfortant. Nu simțea pic de afecțiune pentru lumea modernă sau pentru cei care o locuiau. Văzuse îndeajuns din iadul pe pământ în anii petrecuți în armată. Salvarea se afla în fața lui, departe de lume, în vârful muntelui – mai aproape de Dumnezeu.

Mașina săltă pe arcuri când ajunse în josul pantei, după care începu să urce către încăperea aflată la capătul tunelului. Farurile măturară în cele din urmă platoul din vârful urcușului,

luminând două siluete ce stăteau în mijlocul criptei aidoma unor fantome. Cornelius trase de volan înspre dreapta, ocolind cele două năluci, după care frână într-un nor de praf și gaze de eșapament. Opri motorul, dar lăsă farurile aprinse, luminând cele două siluete ce se îndreptau către el prin negura persistentă. Cei doi purtau sutanele verzi ale călugărilor Sancti. Cornelius deschise portiera, se dădu jos și fu strivit într-o îmbrățișare.

— Bine ai venit înapoi, zise abatele, îndepărtându-l la o lungime de braț și inspectându-l ca un tată ce-și întâmpină fiul de mult pierdut. Ești rănit?

Cornelius scutură din cap.

— Atunci trebuie să te schimbi repede și să vii cu noi.

Abatele își strecură brațul pe umărul lui Cornelius și îl conduse înspre ușa din peretele din spate. Călugărul păși în mica anticameră și observă ceva pe podea. Abatele zâmbi și îi făcu un semn cu mâna într-acolo. Cornelius simți lacrimile inundându-i ochii când se aplecă să ridice crucifixul din lemn, așezat peste sutana verde-închis caracteristică unui călugăr Sanctus hirotonisit.

126

Mobilul lui Arkadian muri pe când îl ținea la ureche. Privi ecranul. Semnalul dispăruse. Se încruntă, frustrat de dispariția semnalului, dar și îngrijorat din cauza a ceea ce tocmai îi spusese centralista. Își privi umărul zdrobit și însângerat. Trebuia să ajungă la un spital, dar trebuia și să-și sune soția, înainte să afle de la altcineva, și nu reușise decât să anunțe mașina furată. Se ridică anevoie în picioare, ținând telefonul în față, căutând un semnal. Auzi apoi hohotele de plâns ce răsunau în depozit și își dădu seama că probabil nu era singurul care avea nevoie de îngrijiri medicale. Înaintă pe podeaua acoperită cu cioburi, către ușa făcută țăndări a biroului, și privi afară.

Scena care îl întâmpină părea decupată dintr-un tablou renascentist înfățișând durerea biblică. Trupul sfârtecat al bătrânului zăcea pe podea, învelit într-o folie groasă din plastic ce strălucea ca mătasea sub lumina blândă a becurilor de deasupra. Gabriel era îngenuncheat lângă el, îmbrățișând-o pe mama lui, ținându-i capul strâns la piept. Kathryn plângea și se agăța cu mâinile de haina lui. Gabriel ridică privirea.

— Mașina? întrebă, cu un glas sugrumat de durere.

— Știu unde e, zise Arkadian. Toate mașinile de patrulă au instalat un emițător ca să poată fi găsite rapid dacă sistemul de transmisie prin radio nu mai funcționează. Centralista a spus că emițătorul acesteia ar putea fi stricat. Arată de parcă vehiculul s-ar fi deplasat în linie dreaptă prin clădirile și străzile din orașul vechi, înainte de a se opri exact în mijlocul Citadelei.

Gabriel închise ochii.

— În cazul ăsta e prea târziu, remarcă.

— Nu, se auzi o voce răgușită. Kathryn își ridică capul și îl privi fix pe Arkadian. Sâmburii pe care i-a înghițit călugărul! Trebuie să te asiguri că sunt în siguranță.

Arkadian se încruntă. Nimeni nu trebuia să știe de existența lor.

— Credem că ei ar putea fi Sacramentul, îl lămuri Kathryn, simțindu-i confuzia.

Arkadian clătină din cap.

— Dar sunt niște sâmburi obișnuiți de măr, le spuse. I-am analizat.

O tăcere grea se lăsă la auzul cuvintelor lui. Rămaseră toți nemișcați câteva secunde lungi. Arkadian îi privi pe Gabriel și Kathryn, care puneau cap la cap această nouă informație cu ceea ce știau deja. Apoi Gabriel se aplecă, își sărută cu tandrețe mama pe creștet și se ridică în picioare.

— Dacă nu sunt sâmburii, zise, trecând pe lângă Arkadian și intrând în birou, atunci e fata. Ea e cheia. A fost întotdeauna. Și am s-o aduc înapoi.

Se lăsă în jos, strivind sub tălpi cioburile de sticlă, luă sacul de pânză de pe podea și îl puse pe masa cea mai apropiată.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, îi ceru Arkadian, uitându-se din nou la telefonul care acum arăta o liniuță în dreptul semnalului. Apăsă butonul de reapelare ca să vorbească cu dispeceratul. Dacă au răpit-o și au dus-o în Citadelă, nu pot pur și simplu să nege asta. Îl putem implica pe comisar, putem face presiuni politice. Îi putem obliga să colaboreze la anchetă.

— Vor nega totul, spuse Gabriel, deschizând sacul și căutând ceva înăuntru. Și, oricum, ar dura prea mult. Fata ar fi moartă înainte să se implice vreun politician. Ai spus că mașina încă se deplasa când ai vorbit cu centralista. Asta înseamnă că au un avans de doar douăzeci de minute în fața noastră. Trebuie să ajungem acolo repede și s-o salvăm.

— Și cum o să reușim noi să facem asta?

Gabriel se răsuci cu rapiditate și Arkadian simți o lovitură în braț, de parcă i-ar fi tras o palmă.

— Nu noi, îl corectă Gabriel.

Arkadian privi în jos. Văzu o seringă înfiptă în locul unde îl lovise Gabriel. Îl privi șocat, se dădu înapoi împleticindu-se și ridică mâna, încercând să smulgă seringa. Își simțea deja brațul

atârnându-i greoi. Se izbi de perete și simți cum picioarele i se îndoaie sub el. Gabriel făcu un pas în față și îl prinse, controlându-i căderea până atinse podeaua. Arkadian încercă să spună ceva, dar limba nu-l ascultă.

— Îmi pare rău, zise Gabriel cu o voce blândă și îndepărtată.

Ultimul lucru pe care și-l aminti fu că durerea din braț îi dispăruse.

127

Cornelius pătrundea pentru prima oară în această parte a muntelui. Scara abruptă din piatră era veche, îngustă și prăfuită, căci nu era folosită prea des. Călugărul gardian deschidea calea, iar torța lui lumina în portocaliu pereții grunjoși și fata pe care o căra aruncată peste umăr, cu brațele atârnându-i ca picioarele unei căprioare răpuse la vânătoare. Cornelius nu auzea niciun zumzet de voci, niciun zdrăngănit care să trădeze vreo activitate umană undeva în depărtare – niciunul dintre zgomotele obișnuite, captive în adâncul muntelui. Singurele lucruri care tulburau tăcerea erau respirația lor gâfâită și pașii hotărâți ce înaintau cu tenacitate în susul scării.

Le luă aproape douăzeci de minute să ajungă în capătul ei. Când păși în mica peșteră boltită care marca sfârșitul urcușului, Cornelius era leoarcă de sudoare în noua lui sutană verde. Lumânări încastrate în pereți luminau îndeajuns ca să scoată la iveală mai multe tuneluri ce plecau din peșteră, întunecate toate și săpate grosolan în stâncă. O lumină plăpândă tremura la capătul tunelului central și gardianul Sanctus se îndreptă într-acolo, cu un pas la fel de sigur, deși cărase fata în spate aproape tot timpul ascensiunii. Cornelius îl urmă, iar abatele se ținea îndeaproape în spatele lui; fu nevoit să se aplece când pătrunse în tunelul săpat cu mii de ani în urmă de bărbați ce rareori creșteau mai înalți decât ierburile sălbatice care foșniseră odinioară pe câmpiile întinse ce împrejmuiau muntele. Înaintă cu capul în jos, făcând o plecăciune, așa cum se cădea în fața a ceea ce știa că îi așteaptă la capătul culoarului. *Capelli Deus Specialis*, Capela Sfintei Taine a Domnului – locul în care era ținut Sacramentul.

Pe măsură ce se apropiau, lumina de la capătul tunelului se întețea, răsfrângându-se pe pereți și pe tavan și dezvăluind că, departe de a fi tăiați grosolan, așa cum crezuse la început

Cornelius, aceștia erau acoperiți de sute de icoane sculptate. Câte o imagine pe lângă care trecea îi sărea în ochi: un șarpe încolăcindu-se în jurul unui copac cu crengile lăsate în jos, grele de fructe; un alt copac, de data aceasta sub forma literei Tau, cu un bărbat ținându-se în umbra ramurilor sale întinse în lături. Erau și figuri primitive, reprezentând ceea ce păreau a fi femei în diverse stadii de agonie: una trasă pe roată, alta urlând pe rugul încins, alta sfârtecată de bărbați cu paloșe și topoare. În ochii lui Cornelius, toate arătau la fel. Semănau cu femeia pe care și-o imaginase sub burka și, văzându-le agonia, se simțea oarecum alinat. Imaginile îi aminteau de templul antic peste care dăduseră în mărăcinișul de pe marginea drumului care ducea la Kabul, cu câteva zile înainte de a-și pierde întreg plutonul. Pereții năruiți ai templului fuseseră acoperiți cu hieroglife asemănătoare, linii simple șterse de vreme, înfățișând lucruri străvechi și brutale, de mult date uitării și preschimbate în țărână.

Înainta de-a lungul tunelului, iar icoanele de pe pereți deveneau tot mai șterse, de parcă miile de ani în care străjuiseră calea le subțiaseră, aidoma unor amintiri străvechi; în cele din urmă, se făcură una cu stânca și pasajul se lăți, dând într-o anticameră mai mare. Cornelius își îndreptă spatele când păși înăuntru, mijindu-și ochii ca să-i apere de lumina roșiatică, puternică și neașteptată, ce se revărsa dintr-o forjă micuță, încastrată în peretele din celălalt capăt al încăperii. În fața ei se întrezăreau, aliniate în șir, sub o lumină ca de Halloween, patru pietre rotunde de ascuțit, montate pe niște cadre din lemn, iar în spatele lor, o piatră circulară mare domina peretele din fund. Era puțin mai mică decât statura unui bărbat în puterea vârstei și semăna cu o piatră de moară de pe vremuri, cu patru țepușe din lemn înfipte la distanțe egale pe suprafața ei. Simbolul Tau era cioplit în mijloc. Dând cu ochii de ea, Cornelius crezu pentru o clipă că această piatră ciudată era Sacramentul și se întrebă ce putea să însemne. După care observă canalele adânci, cioplite în stânca de deasupra și de sub ea, și văzu peretele din spate șlefuit de la atâta frecare.

Era o ușă.

Adevăratul Sacrament se afla cu siguranță ascuns de această ușă.

Dincolo de tunelurile întunecate din secțiunea inferioară a muntelui, în bibliotecă începeau să se zărească luminile tremurătoare ale învățaților care se întorceau la studiu. Una dintre ele era a lui Athanasius. Gardienilor le luase aproape o oră de căutări și de verificări înainte de a declara incidentul o alarmă falsă și de a redeschide în cele din urmă ușile bibliotecii.

Încăperea de la intrare părea neobișnuit de luminoasă când Athanasius reveni în ea, datorită halourilor de lumină întretăiate ale călugărilor ce se adunaseră aici ca să bârfească și să-și dea cu părerea în privința a ceea ce se întâmplase. Îl zări pe părintele Thomas ieșind din camera de control, cu o îngrijorare de profesionist pe chip, urmat îndeaproape de părintele Malachi care se ținea scai de el, mișcând din cap ca un gâscan stresat. Își feri repede ochii, temându-se că privirea i s-ar putea încrucișa cu cea a părintelui Thomas, iar scânteile iscate ar putea da la iveală secretul pe care îl împărtășeau. Strânse la piept dosarele pe care le ținea în brațe și privi hotărât înainte, spre întunericul aflat dincolo de portalul ce ducea la bibliotecă și la cunoașterea interzisă pe care o ascunsese acolo.

128

În depozit răsuna zgomotul făcut de ultima canistră metalică de benzină care zgâria pardoseala, în vreme ce Kathryn o târa spre locul unde era parcată camioneta albă cu ușile din spate deschise. Transpirase de la efort și de la graba cu care se mișca și își simțea mușchii din brațe și din picioare arzând, dar asta o bucura. Îi distrăgea atenția de la durerea mai adâncă pe care o simțea.

Gabriel sări jos din camionetă, luă canistra și o urcă în spate, punând-o peste grămada de obiecte pe care le adunaseră din depozit: saci de zahăr; pături făcute sul; țevi din polipropilenă și ambalaje din plastic, orice material explozibil sau inflamabil care ar degaja fum mult și gros, odată aprins. Toate erau aranjate cu grijă în jurul unei grămezi de saci albi având inițialele KNO3 ștanțate pe o parte. Aceștia conțineau azotat de potasiu, îngrășământul bogat în azot care ar fi trebuit să ajungă în Sudan. Aveau acum să fie de folos cauzei într-o manieră diferită.

Gabriel împinse ultima canistră cu benzină la marginea grămezii, după care privi în spate, prin ușile deschise, la chipul chinuit al mamei sale. Arăta exact ca după moartea tatălui său: pe față i se oglindea durerea, amestecată cu mânie și cu frică.

— Nu trebuie să faci asta, zise.

Ea își ridică ochii spre el.

— Nici tu.

El își dădu seama că durerea din ochii ei nu era provocată doar de ceea ce se întâmplase, ci și de ceea ce putea să se întâmple în continuare. Sări din camionetă.

— Nu putem s-o abandonăm pur și simplu, continuă. Dacă profeția este corectă, iar ea e crucea, atunci ar putea schimba totul. Dar, dacă nu facem nimic, atunci nu se va schimba nimic și tot ce s-a petrecut aici a fost degeaba. Și ne vom duce tot restul

vieții privind peste umăr, fiindcă o vor tortura. O vor tortura, vor afla cu cine a vorbit, apoi o vor omorî și ne vor căuta pe noi. Nu vreau să-mi petrec restul vieții ascunzându-mă. Trebuie să punem capăt acum.

Ea îl privi cu ochi negri, umezi.

— Întâi l-au luat pe tatăl tău, spuse. Acum l-au luat pe al meu. Ridică mâna și îl mângâie pe obraz. Nu-i pot lăsa să te ia și pe tine.

— Asta nu se va întâmpla, o liniști el, ștergându-i o lacrimă de pe obraz cu degetul mare. Nu e o misiune sinucigașă. M-am făcut soldat după moartea tatei ca să mă pot lupta cu ei în alte feluri. Argumentele academice nu schimbă nimic și protestele în fața catedralelor nu zguduie zidurile.

Aruncă o privire înspre conținutul camionetei.

— Dar noi o vom face.

Kathryn se uită la el. Îl văzu pe tatăl său stând acolo. Și pe bunicul lui. Se văzu și pe ea însăși. Știu că n-avea rost să îl contrazică. Oricum, nu aveau timp.

— În regulă, spuse. Să-i dăm bătaie.

El se aplecă și o sărută cu blândețe pe frunte – un sărut suficient de lung ca să-i transmită iubirea lui, dar nu atât de lung ca ea să creadă că-și lua rămas-bun.

— OK, începu, căutând sacul din pânză neagră în spatele camionetei. Uite ce trebuie să faci.

129

Călugărul Sanctus lăsă trupul fetei să alunece pe jos, lângă forjă, apoi ridică mâna și luă o tijă metalică subțire dintr-un cârlig încastrat în perete. O puse în mijlocul jarului și începu să sufle aer cu foalele, umplând încăperea cu trosnetul ritmic al focului. Forja se făcu tot mai luminoasă, răsfrângând o lumină gălbuie asupra pietrelor de ascuțit aflate în fața ei. Abatele se îndreptă către cea mai apropiată dintre ele, dându-și jos sutana cu o mișcare din umeri și lăsând-o să cadă pe podea. Cornelius îi privi rețeaua de cicatrice de pe trup.

— Ești gata să afli taina Sacramentului ? întrebă abatele.

Cornelius încuviință.

— Atunci fă ca mine !

Își scoase pumnalul de ceremonie din teaca ascunsă în crucifixul din lemn pe care-l purta la brâu și începu să acționeze pedala cu piciorul, pentru a porni tocila. Așeză muchia pumnalului pe piatră și începu să ascută lama mișcând-o înainte și înapoi, fără să o scape din ochi. Cornelius își lepădă și el sutana, simțind pe piele căldura focului. Își scoase pumnalul din crucifix și dădu drumul la o roată.

— Înainte de a pătrunde în capelă, spuse abatele, cu un glas ce tuna peste șuieratul foalelor și scrâșnetul pietrelor de ascuțit, trebuie să primești însemnele sacre ale ordinului nostru. Aceste însemne, tăiate adânc în pielea noastră, ne amintesc că nu am izbutit să ne onorăm legământul pe care strămoșii noștri l-au făcut în fața lui Dumnezeu.

Ridică lama de pe piatră și o privi în lumină.

— În seara aceasta, datorită remarcabilului serviciu pe care l-ai făcut, acest legământ va fi onorat, în sfârșit.

Se întoarse către Cornelius și ridică vârful pumnalului, fixându-l în capătul de sus al cicatricei groase, ieșite în relief, care îi traversa trunchiul pe verticală.

— Prima, zise, împlântându-și pumnalul în carne și trăgându-l în jos, înspre stomac. Sângele acesta ne leagă de Sacrament prin durere. La fel cum El suferă, așa trebuie să suferim și noi, până ce toate suferințele vor lua sfârșit.

Cornelius urmări lama pumnalului spintecând cicatricea până când sângele începu să se prelingă de pe trupul abatelui pe pardoseala din piatră. Își ridică pumnalul. Și-l împlântă și el în carne. Își străpunse pielea cu vârful. Îl trase în jos, ignorând durerea, poruncindu-i în gând mâinii să i se supună până când termină prima incizie și sângele țâșni din carnea torturată. Abatele își ridică din nou pumnalul și făcu a doua tăietură în locul în care brațul stâng se îmbina cu trunchiul. Cornelius făcu la fel, imitând conștiincios toate tăieturile pe care și le aplica abatele, până când pe trupul lui se regăsiră toate însemnele frăției din care făcea acum parte.

Abatele încheie ultima tăietură și duse vârful însângerat al pumnalului la frunte, îl șterse de jos în sus, după care întoarse lama și o șterse de la stânga la dreapta, lăsând în mijloc un simbol Tau. Cornelius făcu la fel, amintindu-și de Johann, și lacrimile începură să i se prelingă pe obrajii palizi și încrețiți. Johann căzuse răpus de o moarte dreaptă, pentru ca misiunea lor să fie dusă la bun sfârșit. Datorită acestui sacrificiu, el avea să fie acum binecuvântat cu sfânta taină a Sacramentului. Abatele băgă pumnalul la loc în teaca din lemn a crucifixului și se îndreptă către forjă. Ridică tija metalică din flăcări și o duse la Cornelius.

— Nu-ți face griji, frate, zise abatele, interpretându-i greșit lacrimile. Toate rănile ți se vor vindeca în curând.

Ridică vârful înroșit al fierului și Cornelius simți căldura uscată apropiindu-se de pielea de pe antebraț. Își feri privirea, amintindu-și explozia care îl arsese odinioară. Simți din nou agonia mistuitoare când fierul înroșit i se lipi de piele. Strânse din dinți, înăbușindu-și un urlet, chinuind-se să suporte durerea, în vreme ce mirosul cărnii sale arse pângărea aerul din încăpere.

Fierul înroșit fusese înlăturat, dar durerea persista, iar Cornelius se forță să se uite la el, ca să se convingă că totul se sfârșise. Respiră sacadat de câteva ori, privind peticul carbonizat de carne, acoperit cu bășici, care îl însemna acum drept unul dintre cei aleși. Văzu apoi, uluit, cum carnea începe să se întărească, să se cicatrizeze și să se vindece.

Un huruit străpunse bezna tremurătoare dimprejur, făcându-l să-și ațintească ochii în direcția lui. Călugărul gardian împingea țepușele din lemn împlântate în uriașa piatră rotundă, făcând-o să alunece de-a lungul canalelor netezite de milenii, pentru a da la iveală o încăpere aflată dincolo de ea. La prima vedere, aceasta părea pustie. Apoi, pe măsură ce ochii lui Cornelius se obișnuiau cu întunericul, zări pâlpâind înăuntru câteva lumânări.

— Haide, îl îndemână abatele, luându-l de braț și conducându-l într-acolo. Vino să vezi cu ochii tăi. Ești unul de-al nostru acum.

130

În Camera Filosofilor, Athanasius scrută bezna care-l împrejmuia, privind dincolo de marginile nimbului său de lumină, căutând strălucirea altor halouri.

Nu zări niciunul.

Se grăbi înspre raftul aflat în mijlocul încăperii și întinse mâna peste operele complete ale lui Kierkegaard, cuprinzând cu degetele volumul subțire al lui Nietzsche. Îl luă și îl băgă în mânecă, neîndrăznind să-l privească în vreme ce lăsa grăbit în urmă coridorul central și se îndrepta către mesele de citit, instalate în colțurile tăcute și intime ale încăperii. Găsi una lângă perete, îngropată printre titlurile cele mai obscure și mai puțin căutate, mai verifică o dată întunericul, după care puse cu grijă cartea pe masă.

O privi o clipă, de parcă ar fi fost o cursă de șoareci gata să se închidă. Arăta suspect de singuratică pe masa goală, așa că întinse mâna pe raftul cel mai apropiat, luă câteva volume și le puse lângă ea, deschizând unele dintre ele la întâmplare. Mulțumit de camuflajul improvizat, se așeză, mai verifică o dată întunericul, după care deschise volumul la pagina unde se aflau foile împăturite. Scoase prima dintre ele, o despături cu grijă și o așeză pe masă, netezind-o cu mâna.

Pagina era goală.

Băgă mâna în buzunarul sutanei și scoase o bucățică de cărbune pe care o luase mai devreme din jarul din încăperea abatelui. O frecă de masă până obținu o grămăjoară de pulbere neagră fină, apoi își vârî cu delicatețe vârful degetului în ea și începu să-l frece înainte și înapoi pe suprafața unsuroasă a hârtiei cerate. Pe măsură ce pulberea întâlnea spațiile rămase neumplute cu ceară, simboluri minuscule de culoare neagră ieșeau la iveală din albul

cremos al hârtiei, până când, în cele din urmă, două coloane de text scris mărunt umplură pagina.

Athanasius privi simbolurile dezvăluite de praful de cărbune. Nu mai văzuse niciodată un text atât de lung, scris în limba interzisă a tribului mala și adunat laolaltă într-un singur document. Își ținu răsuflarea în vreme ce se apleca peste el, ca și cum cel mai mic oftat ar fi putut să sufle cuvintele de pe pagină, și începu să citească, traducând în minte pe măsură ce înainta în text.

La început a fost Lumea
Și Lumea era Dumnezeu, și Lumea era bună.
Și Lumea era nevasta Soarelui
Și făcătoarea a toate cele.
La început Lumea era sălbatică,
O grădină mustind de viață.
Și apăru o făptură, o întrupare a Pământului,
Una ce avea să pună ordine-n grădină.
Și acolo unde pășea Făptura Unică țărâna-nflorea,
Plantele creșteau în pustietate,
Creaturile-și făceau cuib și se-nmulțeau,
Și Făptura Unică o numi pe fiecare-n parte
Și luară cu toatele cele trebuincioase de la Pământ și nimic mai mult.
Și toate creaturile se dăruiau pe sine Pământului
Întorcându-se în țărână când viața li se sfârșea.
Și așa stătură lucrurile pe vremea ferigilor celor mari,
Și pe vremea șopârlelor uriașe,
Chiar și în zorii primei epoci de gheață.
Apoi într-o zi apăru omul – cel mai grozav animal.
Aproape un zeu – dar nu îndeajuns de aproape, în ochii lui.
Și omul începu să vadă nu harurile mărețe cu care era înzestrat,
Ci doar cele care-i lipseau.
Începu să râvnească la ceea ce el nu avea.
Și asta îi săpa un gol în suflet.

Și cu cât tânjea mai mult la ce nu avea,
Cu atât se făcea golul mai mare.
Încerca să-l umple cu lucruri pe care le putea stăpâni:
Pământuri, vite, puterea asupra animalelor, puterea asupra altora.
Se uita la frații lui și își dorea mai mult decât i se cuvenea,
Mai multă mâncare, mai multă apă, adăposturi mai multe.
Dar niciunul dintre cele pe care le avea nu umplea golul imens.
Mai presus de orice, își dorea mai multă viață.
Nu voia ca timpul lui pe Pământ
Să se măsoare după înălțarea și prăbușirea soarelui în ocean,
Ci după înălțarea și prăbușirea munților în țărână.
Voia ca timpul lui să fie nemărginit.
Voia să fie nemuritor.
Și atunci o văzu pe Făptura Unică. Ea străbătea Pământul.
Ea nu îmbătrânea. Nici nu se ofilea.
Și fu cuprins de gelozie.

131

Gabriel urcă în carlinga avionului de marfă și privi prin parbriz. În depărtare, luminile de frână ale camionetei se aprinseră, lucind roșiatice în beznă, când mașina trecu în viteză pe lângă ghereta paznicului și se încadră pe șosea. Se gândi că mamei lui avea să-i ia cam treizeci de minute să ajungă la Citadelă și să-și ocupe poziția conform planului. După ce avionul se va ridica de la sol, lui avea să-i ia mai puțin de zece minute.

Se așeză în scaunul din stânga, rezervat pilotului, și examină panoul de comenzi. Mai zburase în calitate de copilot de câteva ori, dar trecuse ceva timp de atunci și, în plus, nu fusese niciodată singur. Aparatul C-123 nu era gândit pentru un singur pilot. Încărcat la capacitatea maximă, cântărea douăzeci și șapte de tone și era nevoie de doi bărbați puternici care să tragă de ambele manșe pentru a-l controla în aer. Aterizarea era partea cea mai dificilă, mai ales dacă avionul era încărcat și vântul bătea din lateral: cel puțin asta nu avea să fie o problemă.

Efectuă rapid verificările preliminarii, chinuindu-se să-și amintească procedurile pe care i le băgaseră în cap în timpul antrenamentelor militare, după care trase de manetele de comandă ale flapsurilor și ale direcției, numai pentru a-și aminti ce greutate aveau. Erau mai grele decât își amintea. Eliberă frâna, pompă combustibil și apăsă butonul de pornire. Maneta i se scutură în mână în vreme ce motorul Double-Wasp de la tribord dudui și se trezi la viață, tușind de câteva ori și împroșcând combustibil. Motorul de la babord îl urmă, scuipând o panglică de fum negru, și Gabriel simți forța portantă conjugată a celor două elice trăgând de manetă, nerăbdătoare să împingă avionul înainte. Slăbi ușor accelerația, după care își puse casca pe cap, apăsă butonul de comunicare și apelă turnul de control. Își dădu indicativul de apel și direcția și solicită aprobare pentru decolarea imediată.

Apoi așteptă.

Aeroportul avea doar două piste. Din fericire, avioanele de marfă decolau și aterizau de obicei pe pista doi, aflată în apropierea hangarului. Dar, dacă vântul bătea din direcție potrivnică, avea să fie nevoit să ruleze la sol, ocolind zona până la cealaltă pistă. Timpul se scurgea cu repeziciune.

Zări o mișcare, undeva în dreapta, două perechi de lumini albastre întinzându-se leneșe deasupra farurilor săltărețe ale unui vehicul ce se apropia. Era camioneta serviciului de pază al aeroportului, alunecând pe pistă, în paralel cu gardul exterior, îndreptându-se către ghereta paznicului. Gabriel o văzu încetinind.

Era timpul să decoleze.

Împinse cele două manete de accelerație înainte, lăsă frâna și simți aparatul hurducându-se când cele două elice prinseră aerul rece al nopții și îl împinseră în față pe pistă. La stânga lui, un avion mare de pasageri aștepta la capătul pistei principale. Era îndreptat în aceeași direcție. Asta însemna că vântul bătea din spate, așa că, dacă avea să fie nevoit să decoleze fără să fi primit permisiunea, cel puțin avea să se îndrepte în același sens cu traficul.

Avionul C-123 săltă pe sol, prinzând viteză pe măsură ce înainta, clătinându-se înspre capătul pistei doi. Camioneta patrulei parcase între timp și un bărbat în uniformă cobora de la volan.

O voce hâșâită îl trezi la realitate.

— Romeo – nouă – opt – unu – zero – Québec, cârâi vocea, acoperind fâșâitul emițătorului și huruitul motorului. Ai permisiunea să decolezi de la pista doi. Așază-te în poziție și așteaptă! Terminat.

Gabriel își simți mâinile relaxându-se pe maneta de comandă. Confirmă recepționarea ordinului și trase și mai tare de manetă, îndepărtând aparatul de drama în plină desfășurare de la picioarele lui.

La stânga, vedea avionul de pasageri luând viteză pe pista principală. Urma el. Îl lăsase pe inspector întins pe jos la intrarea în depozit, cu insigna așezată pe piept. Așa aveau să-l

găsească repede și să cheme ambulanța. Nu știa câtă ketamină îi administrase. Prea multă, probabil. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l aibă pe Arkadian pe conștiință.

Vocea metalică se auzi și mai tare în cască.

— Romeo – nouă – opt – unu – zero – Québec, zise, în vreme ce, la stânga lui, avionul de pasageri se desprinse de sol și își escamotă roțile. Ai permisiunea să decolezi imediat. Terminat.

— Recepționat, răspunse Gabriel.

Eliberă frâna roților și împinse înainte maneta de gaze, aproape la maximum. Forța propulsiei îl împinse pe spate în scaun, până când botul avionului se desprinse de pistă cu o zdruncinătură zgomotoasă. Întinse mâna după comanda trenului de aterizare, dar apoi hotărî să lase jos roțile. Acum că decolase, avea să ajungă la Citadelă cu mult înaintea mamei lui și frecarea suplimentară datorată roților avea să-i mai reducă din viteza de zbor.

Trecu de gardul care împrejmuia aeroportul și înclină aripa stângă. În depărtare, zărea Munții Taurus înălțându-se din câmpia de la poale. Sub norii joși, o pată luminoasă tremura, împrejmuită de lanțul muntos, indicându-i că acolo se afla Ruina. Continua să urce, făcând un cerc larg care îl duse deasupra munților, până când se apropie de străvechiul oraș dinspre nord. Menținu aparatul la aceeași înălțime, luptând cu vântul puternic ce se ridica de pe culmi, până când crestele se dădură la o parte și sub ochi i se arătă depresiunea joasă și rotundă, ca o cupă aurită, în care se cuibărea orașul străvechi, cu linia dreaptă a bulevardului nordic ducând direct spre o pată întunecată, cu margini neregulate, aflată în centru. Introduse în sistemul de comandă al pilotului automat o direcție care avea să ducă avionul pe deasupra Citadelei, înspre coastă. Avea combustibil suficient pentru patruzeci și cinci de minute de zbor – îndeajuns cât să poarte aparatul până în largul mării, înainte ca acesta să se prăbușească.

Mai verifică o dată direcția, după care cuplă pilotul automat, luându-și mâna de pe mansă în vreme ce alte mâini, fantomatice, preluară comanda, ajustând flapsurile, propulsia și direcția pentru a

menține avionul pe traiectorie. Lăsă pilotul automat să-l conducă câteva minute, urmărind cum peticul întunecat se apropie tot mai mult, până dispăru sub burta avionului. Mulțumit în cele din urmă că pilotul automat funcționa și că avionul nu se abătea de la traiectorie, își desfăcu centura de siguranță, se ridică de pe scaun și se îndreptă spre cală ca să se pregătească.

132

Cornelius păși prin portalul din piatră în capela Sacramentului.

După strălucirea zgomotoasă din anticamera unde se afla forja, încăperea era cufundată într-o beznă nefirească, ce părea să se agațe cu ghearele de tainele pe care le păzea. Ceara șiroia din câteva lumânări care tremurau grupate lângă ușă, de-abia luminând etajera pe care erau așezate, în vreme ce călugărul gardian trecu grăbit prin fața lor și își croi drum prin beznă spre celălalt capăt al încăperii. Cornelius scrută întunericul și zări ceva întins pe jos, în mijlocul capelei. Gardianul își încetini pașii apropiindu-se de locul acela și o lăsă pe fată să-i alunece de pe umăr, așezând-o pe podea lângă el. Era trupul fratelui Samuel, cu picioarele îndreptate către capătul întunecat al încăperii, cu brațele întinse în lături, pentru a alcătui semnul Tau.

Călugărul se aplecă, îl prinse pe Samuel de brațe și îl târî către peretele din fund, aruncându-l acolo fără pic de menajamente, după care își îndreptă atenția către fată. Îi trase picioarele, întorcându-le către bezna din capătul capelei, îi luă brațele și i le întinse în aceeași poziție ca aceea în care stătuse fratele ei până în urmă cu câteva clipe.

— Mulțumesc, Septus, zise abatele. Poți să ne lași singuri. Dar rămâi prin preajmă.

Călugărul făcu din cap o plecăciune și potrivi flacăra lumânărilor să pâlpâie din nou când părăsi cu pași repezi capela.

Cornelius simți cum abatele îl ia de braț și îl conduce înainte.

— Apropie-te, îi ceru superiorul lui.

Cornelius se lăsă dus de braț, ațintindu-și ochii asupra unui punct aflat în fața lui, în care bezna începea să capete un contur în spatele trupului întins al fetei. Mai făcu un pas și simți mâncărimi la suprafața rănilor, de parcă șiruri de furnici s-ar fi târât pe marginile crestate ale cărnii sale. Lăsă ochii în jos și își

văzu pielea cicatrizându-se, ca două firicele de ceară fierbinte ce se contopeau într-unul singur. Își ridică din nou privirea. Zări cum obiectul acela din beznă, din fundul încăperii, căpăta consistență pe măsură ce el se apropia, înălțându-se din altar, o formă familiară și totodată străină. Și atunci mai zări ceva, ceva atât de neașteptat, că se dădu un pas înapoi, pierzându-și echilibrul, șocat.

Abatele îl strânse mai tare de cot. Îl ținu să nu cadă. Se aplecă mai aproape de el.

— Da, șopti. Acum îl vezi. Sacramentul. Cea mai măreață taină a ordinului nostru și cea mai mare rușine pe care o îndurăm. Iar în seara aceasta vei fi martor la sfârșitul său.

133

Farurile luminoase măturară peretele cenușiu de beton al parcării multietajate când Kathryn intră pe alee. La capătul celălalt zărea zidul medieval, ce marca granița orașului vechi, înălțându-se deasupra clădirilor moderne.

Opri lângă oblonul greu din oțel și scoase mâna prin fereastra deschisă, introducând în fantă cartela magnetică pe care Gabriel o luase de la călugărul mort. Așteptă, ascultând ecoul vibrațiilor joase ale motorului reverberând de pereții întunecați ce străjuiau aleea. Nu se întâmplă nimic.

Se uita în sus, la pătratul minuscul de cer încadrat între zidurile înalte ale parcărilor multietajate. Fiul ei era acolo sus, undeva, venind în aceeași direcție. Imaginea trupului sfârtecat al lui Oscar îi fulgeră prin fața ochilor, iar ea îi închise, încercând s-o alunge. Nu era momentul să-l plângă. Era în stare de șoc, știa asta. Mai știa și că avea să devină conștientă de tot la un moment dat și că avea să se simtă copleșită, dar nu acum. Trebuia să fie puternică, pentru fiul ei. Acțiunile ei îl vor ajuta să rămână în viață. Trebuia să trăiască. Nu-l putea pierde și pe el.

Tresări când se auzi un zăngănit puternic în spatele oblonului din oțel, care se ridica încet, căscându-se aidoma gurii unui cavou. Ajuns sus, se opri zăngănind din nou, acoperind huruitul motorului.

Kathryn mai aruncă o ultimă privire peticului întunecat de cer, după care băgă camioneta în viteză și intră în tunel.

134

Cala goală a avionului C-123 se zgâlțâia, părând gata-gata să se dezmembreze, când Gabriel o traversă cu dificultate, ținându-se de pereții laterali, îndreptându-se către punctul în care podeaua începea să se ridice în sus. Ajunse acolo, își trecu piciorul și brațul drept prin plasa care cuprindea fuzelajul, se ținu bine, pregătindu-se pentru curentul de aer ce avea să-l tragă în afară, și apăsă butonul roșu pentru a coborî rampa de descărcare.

Un zăngănit puternic se auzi printre bubuiturile ca de tunet ale motoarelor și o spărtură subțire apăru în spatele avionului, pe orizontală, aspirând aer din interior pe măsură ce rampa se lăsa în jos. Gabriel se ținu bine, simțind vântul turbat trăgându-l de pulpanele costumului *wingsuit*[1] până când un alt zăngănit puternic îi dădu de înțeles că rampa se deschisese complet, blocându-se în acea poziție. Afară zărea reflexia luminilor orașului pe partea inferioară a cozii avionului. Își trase ochelarii de parașutist pe ochi și se târî înspre margine. Privi în jos, dincolo de ea, înfruntând curentul puternic de aer înghețat. La picioarele lui, la aproximativ trei mii de metri mai jos, se afla orașul Ruina, cele patru linii drepte ale bulevardelor intersectându-se ca niște reticule în punctul întunecat din mijloc.

Mai sărise din acest avion până acum, dar niciodată noaptea și niciodată de la altitudinea asta. Era o metodă practică de a ocoli birocrația atunci când guvernele trăgeau de timp la acordarea vizelor, în vreme ce oamenii de la sol aveau nevoie disperată de ajutor.

---

[1] Costum de zbor folosit la practicarea sportului extrem numit „wingsuit flying" (zbor cu costumul cu aripi), asemănător unui costum de schi, dar creat special pentru a putea plana, având o membrană groasă între membre și corp.

Își desprinse piciorul din plasă și se târî înainte, cu picioarele îndreptate către bezna de afară, până ajunse în mijlocul rampei. Mai verifică o dată pachetele prinse în partea din față și din spate a costumului, după care se lăsă să alunece cu spatele către capătul rampei, ținându-se strâns cu mâinile de plasa avionului și luptându-se să nu fie smuls de suflul elicei.

Ajunse cu picioarele la margine și se lăsă să alunece în continuare, în frigul pătrunzător de afară, până când nu se mai ținu decât cu mâinile de rampă. Atârna acum în aer, cu trupul întins pe orizontală, agățat de partea din spate a avionului, susținut de curentul rapid al nopții. Se ținu bine, privind în jos la orașul de la picioarele lui, urmărind cum peticul întunecat se apropia tot mai mult. Își aținti ochiul stâng asupra lui și își închise ochiul drept, de parcă ar fi privit de-a lungul țevii unei carabine.

Apoi își dădu drumul.

Avionul zbura cu puțin peste o sută douăzeci de kilometri la oră când el străbătu vârtejul de aer înghețat iscat de paletele elicei. În clipa în care depăși turbulența, își întinse brațele și picioarele în lateral, umflând membranele dintre ele. Viteza aerului, combinată cu forma costumului, îl propulsă instantaneu și el se simți tras în sus. Își controlă brațele, înclinându-se când într-o parte, când în cealaltă, nescăpând din ochiul deschis ținta întunecată de dedesubt, către care se îndrepta în zbor.

Antrenamentele de zbor în *wingsuit* fuseseră ultimele la care participase înainte de a fi lăsat la vatră. Era cel mai recent tip de salt HALO – High Altitude Low Opening[1], piatra de temelie a oricărei operațiuni secrete de intervenție la sol. Ideea era că, dacă săreai de la mare altitudine, aparatul de zbor din care te lansai nu intra în bătaia rachetelor sol-aer, iar dacă deschideai parașuta la o altitudine joasă micșorai riscul de a fi detectat de forțele terestre. Totodată, un soldat în cădere liberă are mai puține șanse de a fi depistat de aparatele radar. Era metoda perfectă pentru a introduce rapid și pe ascuns trupe foarte bine antrenate pe teritoriul inamic. Era, de asemenea, modalitatea perfectă de

[1] „Altitudine mare, deschidere mică."

a pătrunde într-o fortăreață săpată într-un munte în care nu mai călcase nimeni până atunci.

Gabriel își verifică altimetrul de la încheietură. Se afla deja la o înălțime de sub o mie două sute de metri și cobora cu o viteză de douăzeci și patru de metri pe secundă. Se aplecă în față și începu să se învârtă într-un cerc strâns, văzând cum bezna se lărgea pe măsură ce el cobora, rotindu-se în spirală în direcția ei, căutând în mijlocul ei întunecat grădina care știa că se află acolo.

135

Kathryn zări o lumină în fața ei, în tunel, și își încordă degetele pe volan. Se întinse după sacul negru din pânză aflat pe scaunul din dreapta, își băgă mâna înăuntru și scoase pistolul.

Se gândi la pauza de pe alee, după ce introdusese cartela magnetică, înainte ca oblonul de oțel să se ridice. Poate că o așteptau. Poate că se îndrepta direct spre o ambuscadă. În cazul acesta, nu avea niciun rost să se oprească. Tunelul era prea îngust ca să întoarcă mașina, și ar fi fost prea dificil să dea cu spatele. În plus, dacă fugea nu-l mai putea ajuta pe Gabriel. Așa că își menținu piciorul pe accelerație și ochii ațintiți asupra peticului de lumină care creștea tot mai mult, dincolo de haloul proiectat de propriile ei faruri. Puse pistolul pe bord chiar în clipa în care camioneta își încheie urcușul. Farurile brăzdară întunericul, dând la iveală o peșteră și o mașină. Cu luminile aprinse, fără pasageri și cu portierele deschise.

Trase tare de volan, smucind camioneta, la țanc pentru a evita bara de protecție din spate a mașinii de poliție parcate. Apăsă pe frâne, oprind vehiculul într-un scrâșnet de cauciucuri, înșfăcă pistolul și privi în jur, verificând dacă se mișca ceva. Observă ușa metalică închisă din peretele din fața ei, dar nimic mai mult.

Opri motorul, lăsând luminile aprinse. Tăcerea bruscă era sufocantă. Înșfăcă sacul negru de pe scaunul din dreapta, deschise ușa și coborî din camionetă, ocolind-o prin față, cu pistolul ațintit înainte, asigurându-se că nu se ascunde nimeni în spatele mașinii. Dar nu zări în continuare nimic. Se duse în spatele camionetei și deschise ușile.

Obiectele înghesuite acolo se mișcaseră puțin pe drum, dar grămada de îngrășăminte, zahăr și combustibili ce aveau să degaje mult fum era relativ intactă.

O bombă fumigenă uriașă, spusese Gabriel. *Cu suficientă putere explozivă ca să arunce în aer toate ușile din secțiunea inferioară a muntelui.*

Puse cu grijă sacul din pânză pe podeaua metalică, alături de o cutie mare din carton așezată lângă roata din spate. În cutie se găseau o lampă cu petrol și doi dintre sacii de dormit pe care îi foloseau în misiunile din țări mai calde. Scoase lampa, o așeză pe podea și legă sacii unul de celălalt, făcând o frânghie lungă din bumbac alb. Lăsă să cadă un capăt al frânghiei în cutie, iar pe celălalt îl împinse pe sub ușă, înspre bușonul rezervorului de combustibil.

Dând roată camionetei, observă camera de supraveghere montată sus, pe peretele din fund, cu o luminiță roșie clipind fără întrerupere lângă obiectiv. Băgă cu mâini tremurânde cheia în bușon, îl răsuci și se întoarse cu spatele la cameră, în vreme ce introducea cu grijă celălalt capăt al frânghiei în rezervor, lăsând partea din mijloc încolăcită sub ușă și pe podea. Se întoarse în spatele camionetei, ghemuindu-se încât să nu fie văzută, apucă lampa cu petrol și îi desfăcu capacul rezervorului aflat în partea de jos. Stropi frânghia cu kerosenul din lampă, pe întreaga lungime, lăsând o baltă generoasă de combustibil în locul în care partea din mijloc a materialului se încolăcea pe podeaua peșterii.

Acesta e fitilul tău, îi explicase Gabriel.

Goli rezervorul de kerosen în cutia din spatele camionetei, după care băgă mâna în sacul de pânză și scoase două grenade, cu suprafața de culoare verde închis acoperită de straturi multicolore de cauciuc. Erau toate elasticele pe care le găsise în biroul din depozit. Puse cu grijă grenadele în mijlocul cutiei îmbibate cu kerosen.

Acestea sunt detonatoarele, îi spusese Gabriel.

Nu le scoate siguranța decât în ultima clipă.

Luă prima grenadă, își trecu degetul prin inel, apoi se opri. Se surprinse luată de val. Lăsă grenada jos și întinse mâna după ultimul lucru pe care Gabriel îl înghesuise în camionetă înainte de a o lăsa să plece.

Motocicleta ușoară de teren alunecă din spatele mașinii, săltând pe pardoseala din piatră. Casca era prinsă de ghidon, dar Kathryn o lăsă acolo, conștientă de existența camerei de supraveghere și de secundele care se scurgeau.

Sprijini motocicleta de ușa din spate și luă din nou grenada. Se auzi un sunet ușor, ca un clinchet, când îi scoase cuiul, după care o așeză cu grijă pe fundul cutiei îmbibate cu kerosen.

Dacă pârghia de siguranță sare după ce tragi cuiul, ai șase secunde să fugi.

Asta îi spusese Gabriel.

Își ținu ochii ațintiți asupra pârghiei metalice în vreme ce își desprindea încet degetele de ea.

Nu se mișcă. Elasticele o imobilizaseră.

Răsuflă adânc, luă a doua grenadă și îi trase cuiul, înainte s-o lase nervii. O puse în cutie, lângă cealaltă, apoi împinse cutia în interiorul camionetei, sprijinind-o de canistrele cu combustibil și sacii cu îngrășământ. Scoase o cutie mare de chibrituri din sacul de pânză – ultima piesă a bombei.

Încălecă pe motocicletă, băgă mâna în buzunar după cartela magnetică și o prinse cu dinții. Aprinse un chibrit, îl introduse în cutia deschisă și o lăsă să cadă în balta de kerosen chiar în momentul în care chibriturile luau foc înăuntru. Kerosenul se aprinse și flăcări mari gălbui o luară la goană de-a lungul frânghiei, în ambele direcții, atât spre rezervorul de combustibil, cât și spre grenade.

După ce aprinzi fitilul, ai cam un minut să o ștergi, îi spusese Gabriel.

Poate mai puțin.

Kathryn întoarse roata din față a motocicletei către gura întunecată a tunelului, răsuci maneta de accelerație și apăsă tare cu piciorul pe demaror.

Nu se întâmplă însă nimic.

Lumina gălbuie a flăcărilor ce cuprindeau camioneta se întețea în jurul ei pe când răsuci și mai tare maneta de accelerație, pentru a alimenta motorul cu mai mult combustibil. Apăsă din nou cu putere pe demaror.

Tot nimic.

Eliberă accelerația, îngrozită că ar putea îneca motorul, auzi focul trosnind ușor în spatele ei și se împinse tare cu ambele picioare, departe de flăcări, înspre bezna din tunel. Aerul captiv îi șuieră pe la urechi când motocicleta o luă la vale. Aprinse farul și văzu capătul pantei, la trei metri mai jos. Știa că avea o singură șansă.

Trase de maneta ambreiajului și apăsă de două ori pedala pentru a băga motocicleta în viteza a doua, în vreme ce buza pantei se apropia vertiginos. Motocicleta tresăltă sub ea când lăsă ambreiajul. Motorul tuși intrând în viteză și elanul coborârii îl făcu să pornească. Scuipă o dată, după care începu să duduie, trezit la viață. Kathryn răsuci maneta de accelerație și apucă ambreiajul cu cealaltă mână, ca să nu inunde motorul cu combustibil. Huruitul ca de ferăstrău răsună în tunel când ea tură motorul ca să curețe tijele de combustibil, după care lăsă ambreiajul și simți cum motocicleta zvâcnește înainte, intrând în viteză, cu roțile săltând pe drumul accidentat, ducând-o departe de camioneta în flăcări.

136

Întunericul se mărea sub ochii lui Gabriel, întinzându-se ca o pată de cerneală peste orașul strălucitor, pe măsură ce el se apropia în cădere de Citadelă.

La margini, începea să zărească becuri pe străzile pustii ale orașului vechi, luminând vitrinele magazinelor, buticuri de suveniruri cu obloanele trase și reclame legănându-se sub streșinile acoperișurilor înclinate ce aduceau cu turlele unei catedrale. Vedea, de asemenea, forme din muntele întunecat spre care se îndrepta prinzând contur. Zărea vârful cel mai înalt, de pe care căzuse Samuel, cu un perete vertical într-o parte și un versant ce cobora abrupt în cealaltă. Mai jos, se preschimba într-un deal împrejmuind partea inferioară a muntelui, încolăcindu-se ca un lat în jurul întunericului impenetrabil din mijloc. Numai grădina nu se zărea nicăieri.

Gabriel cobora în spirală, îndreptându-se către centrul întunericului, înspre un loc pe care și-l amintea din fotografia grădinii făcută din satelit. Când acesta ajunse în centrul câmpului său vizual, trase tare de coardă pentru a deschide parașuta. Se simți ridicat ușor în sus când parașuta extractoare zvâcni afară din sac, după care smuls de-a binelea când se desfășură parașuta principală. Voalura se arcuia deasupra lui ca un uriaș pat bombat cu aer, în timp ce își băgă mâinile în mânerele comenzilor de pilotare, controlându-și traiectoria în întuneric.

Vântul nu-i mai vâjâia pe la urechi, așa că auzea zgomotele metropolei: șuieratul traficului pe șoseaua de centură, muzica din barurile aflate la sud de zidul orașului vechi, amestecată cu voci și râsete. Zgomotele se întrerupseră apoi și mare parte din lumini dispărură și ele în momentul în care Gabriel depăși culmea dealului, coborând către craterul întunecat din miezul muntelui.

În clipa când se făcu întuneric, Gabriel își închise ochiul stâng și îl deschise pe cel drept, iar vederea de noapte pe care o conservase străpunse imediat bezna adâncă. Vedea fisurile din pereții muntelui și forme rotunde, pufoase înălțându-se în pâlcuri dintr-o zonă întinsă de la picioarele lui, care părea mai luminoasă decât restul muntelui. Era grădina. Mult mai aproape decât își imaginase. Venind spre el cu viteză.

Trase tare de ambele comenzi. Se simți ridicat ușor, iar stomacul i se întoarse pe dos când parașuta îl trase în sus. Își ridică picioarele ca să evite vârful înfrunzit al unui copac ce apăruse din beznă. Cizmele i se loviră cu zgomot de ramurile subțiri când îl atinse. Trase tare de comanda din dreapta pentru a se îndepărta de copac. Își simți piciorul agățat într-o creangă mai groasă. Și-l eliberă și ridică privirea chiar în momentul în care următorul copac se repezea la el din întuneric.

Călugărul ridică privirea de la focul din șemineu, ascultând.

Se sculă și se duse la ușă; sutana lui roșie era singura pată de culoare în holul monocrom de la etajul inferior al apartamentului prelatului. Puse urechea la ușa ce dădea în grădină și auzi din nou același sunet, de data asta mai slab. Semăna cu zgomotul pe care l-ar fi făcut o pasăre mare zburând de la un copac la altul sau o persoană mișcându-se prin tufișuri. Se încruntă. Nimeni nu avea voie să intre în grădină după lăsarea întunericului. Băgă mâna în mâneca sutanei după pistolul Beretta, stinse luminile și deschise ușa.

Mai erau câteva ore până când luna avea să se înalțe pe cer, și ochii călugărului nu vedeau nimic în bezna adâncă din grădină. Păși afară, închizând încet ușa în urma lui, și apoi scrută întunericul, întorcând capul ca o bufniță, trăgând cu urechea la orice mișcare.

Ceva trosni, străpungând tăcerea, și el își răsuci rapid capul în direcția zgomotului. Își încordă și mai mult auzul. Auzi un șopotit ușor, ca o creangă tremurând în vânt, după care se lăsă din nou tăcerea. Sunetele veneau din livadă. Se repezi pe dalele de piatră care dădeau pe alee și traversă cărarea acoperită cu pietriș, ajungând pe iarba tăcută de dincolo de ea. Iarba fremătă

ușor la atingerea picioarelor lui ce înaintau grăbite, în vreme ce se îndrepta către crângul de copaci, cu pistolul ațintit înainte, scrutând bezna ce căpăta contur pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul.

Vedea acum copacii și încă ceva în mijlocul livezii, o formă mai luminoasă decât bezna adâncă din jur, înaintând în întuneric ca o fantomă. Își aținti pistolul în direcția ei și se apropie, punând trunchiurile copacilor între el și arătare. Ajungând mai aproape, observă niște frânghii care atârnau de margini, apoi un ham la capătul lor, măturând pământul. Tresări când își dădu seama ce era; în aceeași clipă, își întoarse capul și auzi ceva trosnind, iar în fața ochilor îi explodă o lumină albă, orbitoare. Călugărul încercă să îndrepte pistolul către cel care-l înhățase, dar canalele de comunicare dintre creierul său și restul corpului fuseseră întrerupte în clipa când atacatorul îi sucise gâtul. Se prăbuși la pământ, aspiră mirosul umed și greu al solului întunecat, amestecat cu frunzele putrezite de anul trecut, simți cum cineva îi desface sfoara de la brâu și îi scoate sutana. Apoi ochii i se zbătură, închizându-se, și întunericul îl înghiți.

137

Farul motocicletei mătură pereții zgrunțuroși ai tunelului, cotind-o către ușa din oțel care păzea intrarea.

Oblonul solid se ivi de după colț și Kathryn apăsă cu putere pe frână, blocând roțile și alunecând pe pardoseala din beton până când roata din față se izbi zdrăngănind de el și motocicleta se opri brusc, cu un zgomot răsunător. Smulse cartela magnetică pe care o ținea între dinți și se întinse ca s-o treacă prin dispozitivul de închidere, lăsând motocicleta să alunece jos, unde motorul se opri, cufundându-se în tăcere. Din spate i se părea că aude focul trosnind prin tunel și se lăsă jos, în dreptul motocicletei, pregătită să alunece afară în clipa în care oblonul avea să înceapă să se ridice.

Dar nu se întâmplă nimic.

Privi cartela; era puțin îndoită în locul de care o prinsese cu dinții. O îndreptă și o mai trecu o dată prin dispozitiv.

Tot nimic.

Se uită în jur, căutând o altă închizătoare sau cale de ieșire, și atunci zări o cameră de supraveghere, cocoțată ca o cioară sus în colț, privind în jos prin ochiul ei mare din sticlă. Lumina roșie clipea și ea își dădu seama, din ce în ce mai panicată, că ușa nu avea să se deschidă.

Era prinsă în capcană.

Gabriel își simțea brațul stâng arzând de durere în vreme ce rostogolea trupul gol al călugărului în parașută și îl târa peste iarba udă spre un loc unde mai multe crengi rupte erau adunate într-o grămadă. Se lovise rău când se izbise de copaci și acum, când adrenalina saltului cu parașuta se risipea, durerea venea să

îi ia locul. Putea să-și miște puțin degetele, dar îi era imposibil să prindă ceva mai acătării cu ele. Avea senzația că și-l rupsese.

Și-l strânse la piept și trase cu brațul sănătos câteva crengi peste trupul învelit în pânză al călugărului, după care se întoarse la locul unde își ascunsese rucsacul, la baza tulpinii unui măr. Auzea șoaptele frunzelor uscate de deasupra capului și zumzetul îndepărtat al orașului aflat dincolo de ziduri, dar nicio explozie înfundată nu făcea să i se zguduie pământul sub picioare. Poate ceva nu mersese conform planului.

Băgă mâna în rucsac și porni dispozitivul de supraveghere. Închise ochiul stâng, ca să-și păstreze intactă vederea pe timpul nopții, își băgă capul în deschizătura rucsacului și privi înăuntru.

Pe monitor se zărea un punctuleț alb, mărindu-se și micșorându-se în partea de sus a ecranului. Nicio altă informație suplimentară. Dungile care schițau contururile scheletice ale străzilor dispăruseră. Poziția lui nu apărea pe hartă. Fără puncte de referință, avea să fie nevoit să folosească dispozitivul ca pe un simplu indicator de direcție, urmând semnalul de la emițătorul pe care îl introdusese în cadavrul lui Samuel. Era destul de sigur că aveau s-o ducă pe Liv în același loc în care îl duseseră și pe el.

Închise rucsacul și strânse din dinți de durere când își trase gluga sutanei roșiatice peste umeri și peste cap. Printre copaci întrezărea o lumină plăpândă în spatele unei ferestre cioplite undeva sus în zid. O privi în vreme ce băga mâna în rucsac ca să scoată pistolul și dispozitivul de monitorizare, așteptând să audă bubuitul exploziei. Ar fi trebuit să se întâmple deja. Se baza pe faptul că șocul exploziei și fumul pe care avea să-l degaje vor crea suficientă confuzie ca el să se poată strecura neobservat, pierzându-se în adâncul muntelui. Dar nu putea să aștepte la nesfârșit. Cineva ar putea să observe lipsa călugărului pe care îl ucisese și ar putea veni să-l caute sau ar putea da alarma în tot muntele. Nu-și permitea să lase să se întâmple una ca asta, dacă voia s-o scoată pe Liv în viață din Citadelă. Se gândi la mama lui și se întrebă ce i se întâmplase, dar își izgoni repede gândurile din minte. Speculațiile nu îl ajutau să ducă treaba la bun sfârșit.

Mai aşteptă câteva secunde, îndoindu-şi braţul stâng, devenit rigid, ca să-l testeze. Îl durea îngrozitor, dar trebuia să se descurce cu el. Lumina de la fereastră se mişcă puţin când cineva trecu prin spatele ei, iar el se ridică de jos, cu mâinile îngropate în mânecile sutanei – mâna cea bună strângând pistolul, cealaltă căznindu-se să ţină dispozitivul de monitorizare. Traversă iarba, urmând cărarea ce ducea spre o uşă şi de acolo în Citadelă.

Kathryn simţea cum creşte panica în ea, precum presiunea dintr-un cazan cu aburi.

Nu ştia cât timp îi rămăsese până când camioneta avea să explodeze. Privea înnebunită în jur, căutând o ieşire, dorindu-şi cu disperare să supravieţuiască.

Gândeşte, la naiba!

Tunelul era sinuos. Era posibil ca forma lui să o protejeze de impactul direct al exploziei. Îşi imagină unda de şoc coborând vijelioasă prin spaţiul îngust, izbind-o de oblonul din oţel, prinzând-o ca între ciocan şi nicovală. Trebuia să se ghemuiască lângă perete, cu braţele deasupra capului, lăsând o zonă cât mai mică din corp vulnerabilă la explozie. Sări peste motocicletă şi se lăsă la pământ, observă casca agăţată de ghidon, o smulse şi şi-o îndesă pe cap în vreme ce se rostogolea înspre stânga, acolo unde cotitura din tunel ar fi putut atenua o parte din suflul exploziei. Se lovi de partea netedă a zidului şi se ghemui în spaţiul în care acesta se îmbina cu podeaua, întrebându-se înnebunită ce altceva ar mai trebui să facă. Sub cască, respiraţia îi bubuia în urechi, asurzind-o.

Trase rapid aer în piept.

Se prinse de nas.

Suflă cu putere aer în sinusuri.

138

Bubuitura răsună în adâncul muntelui ca un tunet ridicându-se din străfundurile pământului. În întunericul bibliotecii, explozia făcu ca volumele să se rostogolească de pe rafturi și praful să cadă din tavanul cu boltă. Athanasius ridică privirea, confuz, cu senzația că muntele citise cuvintele peste umărul lui și se înfiorase descoperind secretul pe care îl dezvăluiau.

Întinse mâna, împături foile ceroase și le băgă înapoi în cartea lui Nietzsche, după care se ridică de pe scaun. Trebuia să știe dacă lucrurile pe care le aflase, îngropate în cuvintele mâzgălite în limba aceea moartă, erau adevărate. Credința lui depindea de asta. Credința tuturor depindea de asta. Parcurse pasajul până la coridorul central, pășind peste cărțile aruncate pe jos de suflul exploziei, nebăgând de seamă haosul din jurul lui și vocile ridicate ce străpungeau tăcerea mormântală a bibliotecii, pe măsură ce se apropia de intrare. Se simțea desprins de sine, de parcă ar fi devenit un spirit pur, eliberat de constrângerile fizice ale trupului. Pătrunse în încăperea de la intrare și străbătu rapid coridorul, îndreptându-se către camera de filtrare, vag conștient de bibliotecarii ce se jeleau în jurul lui, smulgându-și părul din cap la vederea bibliotecii distruse.

Mirosul de fum îl izbi în clipa în care ieși din camera de filtrare și puse piciorul pe coridor. Era înțepător, amărui – ca sulful – și se amesteca cu larma vocilor dezorientate și speriate ce veneau dinspre coridoarele inferioare. Doi călugări, îmbrăcați în sutanele cafenii ale breslelor, trecură în grabă pe lângă el, îndreptându-se către adâncul muntelui, spre locul de unde provenea fumul. Athanasius și-i imagină năpustindu-se către o crăpătură din stâncă, din care se revărsa fumul urât mirositor: o crăpătură în care pucioasa bolborosea cuprinsă de flăcări.

Se răsuci pe călcâie și o luă în direcția opusă, în susul muntelui, către propria revelație. Știa că o apuca pe o cale interzisă, care probabil avea să-l ducă la moarte, dar asta nu-l speria. Nu mai putea trăi în umbra nemiloasă a cuvintelor pe care le citise. Prefera să moară descoperind că nu erau adevărate, decât să trăiască bănuind că erau.

Se repezi pe o scară și urcă treptele în spirală care duceau la palierul superior din partea inferioară a muntelui. Ajuns în capătul scării, o luă pe un coridor strâmt, din care se deschideau mai multe căi de acces. În fundul coridorului, sutana roșie a unui gardian se ținea în dreptul ușii ce dădea în partea superioară a muntelui. Habar nu avea cum va trece de el, dar, în sufletul lui, era convins că va reuși să o facă.

Își dădu seama că ținea încă în mână cartea în care ascunsese pasajele furate din Biblia eretică și o strânse la piept, ca pe un talisman. Făcu câțiva pași înspre gardian și îl văzu privind în direcția lui, când o altă ușă se deschise la jumătatea palierului. În coridorul îngust dădu buzna un alt gardian, cu gluga trasă peste față.

În acel moment, luminile se stinseră, cuprinzând coridorul într-un întuneric de nepătruns.

139

Liv se trezi gândindu-se la tunet.

Deschise ochii.

Sute de punctulețe luminoase tremurau în fața ochilor ei, în întunericul străveziu. Se concentră. Simți cum pământul tare și rece se zguduie și apoi încremenește din nou sub ea. Zări flăcările lumânărilor, răsfrânte în lamele lucioase ca niște oglinzi înșirate de-a lungul unui perete întunecat din piatră, tremurând și înghețând apoi în poziția inițială. După care mai văzu ceva, întins pe jos. Un trup, gol de la brâu în sus, cu linii familiare ieșindu-i în relief, impresionante și grotești deopotrivă, pe suprafața ușor lucioasă a pielii.

Se întinse spre el, ignorând durerea din creștet pe care i-o provocă mișcarea. Mâna ei atinse un chip la fel de rece ca muntele și îl întoarse spre ea. Un geamăt slab, animalic, îi scăpă din gâtlej.

În ciuda morții violente și a investigațiilor medicale brutale la care fusese supus, Samuel părea senin. Se târî pe podea înspre el, cu lacrimi fierbinți în ochi, și se ridică ca să-l sărute pe obraz. Își apăsă buzele de pielea lui înghețată și simți cum ceva se rupe înlăuntrul ei. După care totul se întoarse cu susul în jos când cineva o apucă de subsuori și o desprinse cu violență de fratele său.

Gabriel îl zări pe gardian cu câteva clipe înainte ca luminile să se stingă.

Se ghemui în întunericul care se lăsase brusc, lovindu-și brațul de perete, ceea ce-i provocă o durere fulgerătoare în întreg

corpul. Își înăbuși un urlet și se strădui să înainteze în tăcere pe coridorul întunecat, înspre peretele din capăt, pipăind în fața lui cu mâna sănătoasă, dar protejând grijuliu pistolul ca să nu facă zgomot lovindu-se de zidul din piatră în clipa în care avea să dea peste el. Brațul stâng îi rămăsese îngropat în mânecă, pulsând de durere, dar ținând strâns dispozitivul de urmărire. Îi aruncase o privire chiar înainte de a intra pe coridor. Semnalul emițătorului venea de undeva din spatele ușii pe care o păzea gardianul.

Atinse cu dosul palmei peretele rece de stâncă și se lăsă și mai jos, ținând pistolul ațintit în întuneric, spre locul în care îl văzuse ultima oară pe călugăr. În spatele lui, ecoul unor voci dezorientate se ridica de undeva din adâncul Citadelei: unii cereau lămpi, alții ajutor, alții furtunuri cu apă ca să stingă incendiul. Simțea panica plutind în aer. Nimic nu-i neliniștește mai mult pe oameni ca mirosul de fum.

Ținu ferm pistolul și, cu mâna liberă, ridică dispozitivul spre mijlocul coridorului, în fața lui. Durerea îi străfulgeră brațul când își forță degetul mare să caute butonul de pornire a ecranului. Îl găsi. Apăsă pe el. Lumina rece a monitorului inundă coridorul în clipa în care aparatul i se rostogoli din mână și căzu pe jos. Gardianul nu era în fața ușii. Era ghemuit în stânga ei, cu pistolul ațintit înspre coridor. Trase de două ori, deasupra sursei de lumină, vrând probabil să-l nimerească în cap; sunetul împușcăturilor răsunau asurzitor între pereții de piatră ai holului îngust.

Gabriel trase și el cu pistolul cu amortizor. Îl văzu pe gardian smucindu-se și alunecând apoi de-a lungul ușii, iar arma îi zdrăngăni când atinse podeaua. Se repezi înainte, folosindu-se de lumina dispozitivul de urmărire ca să vadă drumul, și lovi pistolul cu piciorul, îndepărtându-l de mâna gardianului. Îi duse mâna sănătoasă la gât, căutându-i pulsul, ținându-și în același timp strâns pistolul, în caz că avea să-l găsească. Nu simți nimic. Își trecu palma peste suprafața aspră a sutanei, atingând locul umed și cald de pe piept pe unde îi intrase glonțul, până găsi ceea ce căuta.

Se dădu înapoi, ridică aparatul de jos și îl băgă între degetele încleștate de la mâna stângă, îndreptând lumina către ușa bogat ornamentată. Broasca se afla în mijloc. Gabriel introduse în ea cheia pe care o luase de la gardian, o răsuci și se împinse în ușă, dând la iveală niște trepte din spatele ei care duceau în adâncul întunecat al muntelui.

140

Trupul lui Samuel îi dispăru din fața ochilor când Liv fu ridicată cu brutalitate în picioare și întoarsă, dând nas în nas cu o figură grotescă aflată în apropierea ei, în întuneric. O privea fix, cu ochi cenușii strălucind deasupra unei bărbi dese, iar pe trup îi scânteia sângele întunecat ce se prelingea din tăieturi proaspete și familiare.

— Însemnele devotamentului nostru, o lămuri abatele, urmărindu-i privirea. Fratele tău le purta și el, dar n-a putut duce și taina ordinului nostru.

Își întoarse capul către capătul întunecat al cavernei, iar Liv fu și ea smucită ca să privească în beznă. Își răsuci capul spre dreapta, sperând să-și vadă fratele. O mână o prinse de păr și o obligă să privească în față.

— Scrutează întunericul, porunci abatele. Vezi cu ochii tăi!

Liv făcu așa cum i se ceruse.

Mai întâi, nu zări decât niște umbre. Apoi, o adiere păru s-o învăluie când o siluetă începu să capete contur în întuneric.

Avea forma literei Tau, era cel puțin la fel de înaltă ca ea și cam tot atât de solidă. În vreme ce ochii ei încercau în continuare să străpungă bezna, adierea se înteți, aducând cu ea o șoaptă, aidoma vântului suflând prin copaci. O simțea inundând-o și ducându-i ușor la vale toată durerea.

— Aceasta e marea taină a ordinului nostru, spuse vocea din spatele ei. Nimicitorul întregii omeniri.

Mâinile o împinseră mai aproape și tot mai multe amănunte ieșiră la iveală. Stâlpul principal era lat cam cât trunchiul unui copac mai mic, dar suprafața îi era mai netedă și mai închisă la culoare decât cea a lemnului. La bază avea un grilaj prin care se scurgea ceva în șănțulețele săpate în pardoseala din piatră. Lichidul îi aminti de seva pe care o văzuse prelingându-se din copacul aflat pe moarte, din fața spitalului din Newark. Pe unde

trecea această substanță lipicioasă răsăreau niște mlădițe subțiri de iederă, încolăcindu-se pe suprafața bizară și neregulată a trunchiului crucii în formă de Tau. Își ridică ochii, urmărind lujerii de iederă, trecând peste îmbinările ieșite în relief în locurile în care plăci grosolane din fier fuseseră sudate laolaltă pentru a alcătui stâlpul central. Adierea se întețea, ducând acum cu ea mirosul cald, liniștitor al ierbii arse de soare. Ajunse cu privirea în locul unde stâlpul central se îmbina cu brațele mai subțiri ale traversei; și atunci mai văzu ceva – ceva din interiorul crucii – iar șocul îi tăie răsuflarea.

— Privește, șopti abatele, știind ce descoperise.

Liv privi crestătura îngustă tăiată în suprafața metalică și mată a crucii în formă de Tau – și ochii de un verde palid care o priveau la rândul lor.

— Secretul ordinului nostru. Cel mai mare criminal din istoria omenirii; condamnat la moarte pentru crime împotriva umanității, dar imposibil de ucis. Până astăzi.

Păși în lumină și arătă înspre podeaua pe care trupul lui Samuel zăcea aruncat grămadă.

— *Crucea se va prăbuși*, zise, îndreptându-și acum degetul către Liv. *Crucea se va înălța*, mâna lui arătă înspre Tau, *ca să descătușeze Sacramentul și să vestească o nouă epocă, prin moartea-i milostivă.*

Un pocnet metalic răsună în capelă când abatele desfăcu o balama din partea laterală a crucii.

— Cea care i-a răpit odinioară omului divinitatea i-o va reda acum.

Mai multe pocnete se auziră în încăpere, până când partea din față a crucii se mișcă și se deschise bălăngănindu-se ușor, provocându-i un țipăt sfâșietor, animalic, femeii ce era captivă înăuntru.

Tau nu era o cruce, ci un coșciug metalic înțesat de cuie, strălucind toate de la același lichid întunecat pe care Liv îl luase drept sevă. Acum vedea îngrozitorul adevăr. Nu era sevă, ci sânge, șiroind din sute de împunsături făcute la distanțe egale pe trupul fragil și despuiat al femeii aflate înăuntru. Era tânără. Mai degrabă o fată decât o femeie, cu toate acestea părul lung îi strălucea alb în întuneric, șuvițele bogate lipindu-i-se în smocuri

de trupul scăldat în sânge și brăzdat de răni ritualice, îngrozitoare și familiare în același timp.

— Cicatricele de pe trupurile noastre ne amintesc că am dat greș în încercarea de a scăpa lumea de această făptură malefică, recită abatele, de parcă ar fi spus o rugăciune. Ritualurile noastre o golesc de sânge și o mențin slăbită până când se va face dreptate în cele din urmă.

Liv o privi în ochi. Verzi ca un lac, mari ca ochii unui copil, dar de nepătruns și tulburi de durere. În ciuda situației cumplite, Liv se simți legată de ea printr-o intimitate stranie, ca și cum capela ar fi fost o încăpere oarecare, iar fata din fața ei o prietenă regăsită din copilărie. Privind-o, avea senzația că dă cu ochii de ea însăși, de parcă și-ar fi surprins imaginea răsfrântă pe luciul unui lac adânc. De parcă adierea blândă, ducând cu ea mirosul de iarbă, le-ar fi conectat cumva.

Ochii verzi priveau adânc în ochii ei, iar ea se simțea dezgolită și acceptată așa cum era; înțeleasă, fără a fi judecată. Și, ca printr-o fereastră, Liv o vedea și ea. Vedea în ea totul și o vedea în toate. Era deznădejdea tuturor femeilor care își doriseră să fie mame, dar nu deveniseră niciodată. Era mama ei, țipând în agonie și dându-și viața la schimb, pentru ca bebelușii ei să trăiască.

Văzu toate inimile frânte vreodată și toate lacrimile vărsate. Ea era femeia și femeile toate erau ea. Durerea lor era durerea ei, iar suferința ei era de neimaginat. Liv văzu toate astea și simți o dorință arzătoare să întindă mâna și s-o mângâie, alinându-i durerea, de parcă ea însăși ar fi fost o mamă, iar copilul torturat țintuit în crucea perversă ar fi fost al ei, pierdut într-un coșmar prea lung pentru a putea fi măsurat. Cel care o ținea în brațe o strângea însă prea tare și nu-și putea controla mâna, așa că încercă s-o consoleze cu primele vorbe care-i veniră pe buze.

— E în regulă, zise, clipind ca să-și îndepărteze lacrimile ce i se prelingeau necontrolat pe obraji. Ș-ș-ș. E în regulă.

Ochii verzi și limpezi ai Evei îi susținură privirea o clipă, apoi ea zâmbi aproape imperceptibil și scoase un oftat, eliberată. Liv simți în acea clipă că i se pune ceva în mână. Privi în jos. Văzu lama subțire a unui pumnal licărindu-i în palmă.

— Împlinește-ți destinul, zise abatele, ținându-i mâna strâns în mâna lui. Scapă omenirea de marele ei trădător.

Liv privi fix lama ascuțită, iar vârful ei rece o făcu să înțeleagă îngrozită, de ce fusese adusă aici. Încercă să lase pumnalul să cadă, revoltată de menirea lui evidentă, încercă să-l răsucească, dar mâinile care o țineau erau prea puternice. Cuvintele lui Samuel i se iviră în mintea înnebunită, în vreme ce se zbătea în brațele bărbaților care o țineau strâns.

Dacă alții mor pentru ca tu să trăiești, înseamnă că Dumnezeu te-a cruțat cu un scop.

Se întrebase de multe ori care era scopul ei în viață, dar știa că nu era acesta. Femeia desăvârșită și torturată din fața ei nu putea să moară. Nu de mâna ei. Privi chipul palid, alungit, simți adierea învăluind-o, mirosul de iarbă arsă, tot mai puternic, în vreme ce sunetul pe care îl purta se preschimba în ceva lichid, ca valurile care se lovesc de țărm, ceva ce părea s-o inunde, aducându-i o stranie alinare și noi amintiri.

Se văzu stând pe malul lacului, alături de Samuel, în iarba uscată de soare din copilărie, ascultând-o pe bunica lor care le spunea povești despre strămoșii lor vikingi.

Nu trebuie să fie evident pentru oricine, îi spusese Arkadian despre mesajul scrijelit pe sâmburi.

Îți este destinat ție.

Mirosurile și amintirile pe care le declanșau făcură ca totul să pară acum teribil de limpede. „Ask" nu era un îndemn. Se referea la legenda lui Ask și Embla, primii oameni de pe pământ. Mesajul pe care i-l trimisese Samuel era:

Ask + ?
Mala T

Litera Tau și semnul întrebării, subliniate fiindcă erau același lucru. Crucea Mala – Tau – era Embla. Sacramentul era Eva.

141

Când Cornelius văzuse ochii verzi privindu-l prin crăpătura din crucea în formă de Tau, crezuse o secundă, șocat, că era femeia în burka, adusă aici printr-un miracol. Abia când abatele îi dezvăluise cine este înțelese adevărata minune a Sacramentului. Nu era doar femeia în burka, sau mama care îl abandonase la naștere. Era izvorul tuturor trădărilor feminine.

Eva trebuia să moară, pentru toate crimele pe care le săvârșise împotriva omului și împotriva lui Dumnezeu; era singurul mod de a scăpa lumea de otrava ei și, deși nu știa cum, fata care i se zvârcolea în brațe era cheia. O simți zbătându-se, îi văzu pumnalul din mână răsucindu-se și îndepărtându-se de simbolul urii lui, captiv înlăuntrul crucii și, fără să se gândească la urmările gestului său, o împinse în față cu toată forța, izbind-o de Eva.

Liv icni lovindu-se de Eva și trase aer în piept, simțind un miros străvechi, de pământ reavăn, aducător de ploaie. Era mirosul Evei și asta o liniștea. Simțea pumnalul între trupurile lor, ținut strâns în îmbrățișare, devenit inutil datorită ei; dar mai simțea și o durere arzătoare. Venea din zona gâtului, dinspre umărul drept, pe care forța loviturii îl izbise de țepușele din interiorul crucii în formă de Tau.

Auzi ordine date pe un ton mânios undeva în spatele ei și se simți smucită înapoi la fel de repede pe cât fusese împinsă înainte. Își pierdu răsuflarea când o străfulgeră o durere uimitoare, simți un lichid cald țâșnindu-i din grumaz și prelingându-i-se pe piept, după care i se înmuiară genunchii și alunecă pe pardoseala din piatră.

Abatele o privi cum cade, văzând cum i se năruie visul odată cu ea.

Îl ținti pe Cornelius cu o privire ucigătoare și întinse mâna după pumnalul ascuns în crucifix. În momentul acela, un sunet îl făcu să înmărmurească.

Era un sunet delicat, ca valurile mării măturând scoicile de pe țărm, și venea de la Eva. Se întoarse ca s-o privească. Ea plângea. Ochii verzi, adânci, erau îndreptați către fata prăbușită la picioarele ei și umerii fragili i se scuturau. Abatele urmări o lacrimă căzând în beznă și dispărând în balta de sânge de sub fată, care se răspândea pe podea.

Atunci, un alt sunet sfâșie capela, un țipăt atât de strident, că abatele și Cornelius își acoperiră urechile cu mâinile ca să nu-l mai audă.

Părea un copac imens care se despică în două sau un gheţar plutitor ce se sparge în larg. Era cântecul sirenei, plin de durere și mânie.

Abatele o privi pe Eva țipând cu violență, înfruntându-i furia. În clipa aceea, în vreme ce urletul teribil începea să se stingă, văzu cum sângele i se prelingea din răni. La început un firicel, preschimbându-se apoi într-un șuvoi, picurând din împunsăturile de pe trup și șiroind din rănile ceremoniale, mai adânci, de pe brațe și picioare. Privea uimit cum sângele i se scurgea neîngrădit, așa cum el nu-l văzuse niciodată, pe trup în jos, până în șănțulețele din pardoseală, unde se amesteca cu sângele fetei.

E pe moarte – se gândi, triumfător.

Atunci Eva vorbi, cu un glas suav, mai mult o adiere decât substanță.

— KuShikaaM, șopti ea, mângâietoare, spre locul în care fata zăcea pe pardoseală. KuShikaaM.

Liv ridică privirea, aidoma unui copil uitându-se la mama lui. Zâmbi și, în vreme ce ochii i se închideau încet, Eva își închise și ea ochii.

142

Gabriel ajunsese la capătul treptelor din piatră când țipătul înfiorător brăzdă întunericul. O luă la goană în secunda în care îl auzi, folosindu-se de sunetul teribil ca să-și ascundă mișcările rapide. Se repezi în tunelul slab luminat din care venise țipătul, cu pistolul ațintit în față, atent la orice mișcare, înaintând cât de repede putea. Durerea din braț devenise aproape insuportabilă și începea să i se facă rău de la șocul posttraumatic.

Ajunse în capătul tunelului chiar în clipa în care țipătul încetă brusc. Se lipi de perete. Își iți capul pe după marginea lui. Văzu cuptorul strălucitor din celălalt capăt, pietrele de ascuțit din fața lui și piatra rotundă și mare de pe peretele din fund, cu simbolul Tau dăltuit în mijloc. Un călugăr stătea lângă ea, privind în întunericul de dincolo de ușa întredeschisă, de unde Gabriel bănuia că se auzise țipătul. Liv era înăuntru, ca și Sacramentul. Păși în încăpere.

Călugărul se întoarse, îl văzu pe Gabriel, își scoase mâna din sutană ca să ridice pistolul, dar nu mai apucă. Două gloanțe îl loviră în piept, izbindu-l cu spatele de ușa din piatră. Degetul i se crispă din reflex pe trăgaci, eliberând un glonț care nu nimeri decât stânca.

Murise înainte de a atinge podeaua.

Abatele și Cornelius se întoarseră auzind împușcătura. Fusese trasă în apropiere. Dincolo de ușă.

— Du-te și vezi ce s-a întâmplat, îi porunci abatele, apoi se întoarse către Eva, acum atât de palidă, aproape translucidă, în vreme ce forța vitală, dătătoare de viață veșnică, i se scurgea din trup.

Cu cât ea slăbea, cu atât se simțea abatele mai puternic. Profeția se îndeplinise. Avea să fie nemuritor. Ucigând un zeu, devenise el însuși unul. Dar, pe când se extazia la gândul acesta și inima i se umfla în piept, începu să simtă furnicături în diverse

locuri pe trup. Își privi rana ritualică adâncă de pe umărul stâng și văzu cum țesutul recent cicatrizat începea să se deschidă ușor. Își ridică mâna și o apăsă pe tăietură, simțind cum sângele cald îi țâșnește pe dedesubt, prelingându-i-se printre degete. Își privi celelalte cicatrici, care se deschideau toate în același fel, și timp de câteva clipe, urmări ce se întâmpla ca un observator detașat care ar fi martor la o scenă macabră al cărei protagonist e altcineva. Se simți apoi cuprins de slăbiciune, de parcă energia și extazul triumfului pe care tocmai îl trăise i s-ar fi scurs din trup odată cu sângele care picura acum pe podea. Își sprijini mâna de marginea crucii în formă de Tau, ținându-se ca să nu cadă, și pentru prima oară în toți anii pe care-i petrecuse în preajma Sacramentului, simți teama.

Gabriel ajunse la intrare, clipind ca să-și recapete vederea pe timp de noapte, după ce îl orbise focul tras de pistolul călugărului gardian. Își lipi spatele de piatra rotundă și alunecă de-a lungul ei până ajunse la margine. Cei care se aflau înăuntru auziseră cu siguranță împușcătura, așa că trebuia să se miște repede și să reușească din prima. Trase adânc aer în piept, ca să se liniștească, și simți o mâncărime ciudată sub pielea brațului rupt. Își îndoi precaut degetele, pregătindu-se pentru o durere fulgerătoare. Nu simți însă decât o durere surdă în oase, iar degetele, până atunci inutile, i se strânseră acum în mod normal. Brațul îl durea încă și nu prea putea să apuce mare lucru, dar, în mod incredibil, nu-l mai simțea rupt. Era atât de tulburat de această descoperire, că nu văzu lama ce brăzda întunericul decât atunci când îl lovi în piept, sfâșiindu-i carnea de-a lungul unei coaste și provocându-i o durere îngrozitoare. Se trase instinctiv înapoi, răsucindu-se și făcând carnea să i se desprindă de os, și își ridică brațul stâng ca să împingă pumnalul deoparte, declanșând un nou val de durere în brațul rănit, care-l făcu să scoată un urlet din gâtlej. Atunci își văzu atacatorul, gol de la brâu în sus, scăldat în sânge. Un petic ceros de piele îi strălucea pe chip în lumina focului. Gabriel îl recunoscu pe individul malefic din fața lui. Își aminti țipătul care îl adusese aici și trupul zdrobit al bunicului său pe podeaua depozitului. Ochii demonului luciră văzând că Gabriel își strângea brațul la piept, cu privirea unui animal de pradă care a dibuit slăbiciunea victimei.

Pumnalul luci din nou, când Cornelius se apropie, țintind brațul teafăr al lui Gabriel. Acesta se dădu înapoi, clătinându-se,

cu pistolul ridicat, dar arătarea de coșmar nu-l slăbi, lovind din nou cu cuțitul, nimerind de data asta și altceva în afara beznei. Gabriel simți impactul lamei ascuțite ca o împunsătură în încheietură, dar nu durere. Îndreptă pistolul către Cornelius. Văzu ochii demonului pe deasupra cătării și apăsă pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic. Abia atunci observă sângele care îi șiroia din încheietură și, într-o secundă de claritate, își dădu seama ce se întâmplase. Se lăsă să cadă și se răsuci în clipa în care demonul se năpusti din nou asupra lui. Se lovi de pardoseala din piatră și se rostogoli, ținând strâns la piept pistolul care se bălăngănea inutil în mâna rănită. Lama îi sfâșiase probabil tendoanele flexoare. Mâna dreaptă îi era acum la fel de neputincioasă ca și cea stângă. Era lipsit de apărare.

Se mai rostogoli o dată, mărind distanța dintre el și atacator, oprindu-se chiar în fața cuptorului. Ridică privirea și îl văzu pe Cornelius, care se afla deja deasupra lui. Avea în mână o vergea metalică groasă, ca un fier de însemnat. Se uita la Gabriel și zâmbea văzând pistolul pe care îl ținea cu ambele mâini, devenite acum inutile. Dar chiar în clipa aceea, atenția îi fugi în altă parte; își privi trupul chiar în momentul în care sângele păru să-i țâșnească și să se reverse din tăieturile precise care-i brăzdau pielea. Gabriel se împinse cu picioarele, alunecând cu spatele pe pardoseala zgrunțuroasă, îndepărtându-se câțiva metri prețioși, în vreme ce-și strecura degetul de la mâna stângă prin apărătoarea trăgaciului.

Cornelius redeveni atent, alertat de mișcare, și ridică fierul deasupra capului, rânjind ca un dement în vreme ce pășea înainte, dominându-și victima lipsită de apărare. Gabriel își încleștă mâna pe pistol, recăpătându-și forțele și nemaisimțind pic de durere. Îndreptă arma către Cornelius și trase trei focuri unul după altul.

Călugărul încremeni o secundă, șocat, apoi se uită în jos, la rănile care îi apăreau pe trunchi. Privi cum sângele începea să i se scurgă din ele, alăturându-se șuvoiului roșu care i se prelingea deja din trup. Se uită apoi la Gabriel, făcu un pas în față și se prăbuși mort pe podea.

143

Liv se simțea de parcă ar fi plonjat adânc într-o apă caldă și plină de amintiri care-i alergau prin fața ochilor în vreme ce ea se scufunda; imagini din viața ei, care străfulgerau prin apă și dispăreau apoi de îndată, ca niște pești sclipitori. Adierea pe care o simțise inundând-o, devenise acum un curent ce aducea cu el șoapte ale unor glasuri de mult uitate și crâmpeie de amintiri îndepărtate. Se scufundă și mai mult, iar imaginile se diluară, ridicându-se la suprafață, plutind departe de ea, în vreme ce o lumină mult mai puternică se ivea dedesubt.

Asta e moartea, se gândi, văzând-o cum se întrupa din beznă ca s-o întâmpine. Pe urmă lumina o copleși și noi imagini i se înghesuiră sub pleoape.

Vedea o grădină, înverzită și luxuriantă, și un bărbat care o străbătea, luminat de soare sau de ceva ce aducea cu soarele. Apăru apoi umbra unui copac, blocând lumina, și ea se trezi într-o peșteră, înconjurată de bărbați cu priviri pline de ură.

Și atunci simți durerea.

Durerea și bezna eterne, în vreme ce carnea îi era smulsă de pe trup, sfârtecată cu pumnale, arsă în flăcări și pârjolită cu ulei încins.

Și mai simți mirosul sângelui.

Și dorul de soare, nesfârșit și fără speranță, de căldura lui pe care tânjea s-o simtă pe piele, în vreme ce ar fi pășit agale pe pământul răcoros.

Iar durerea era peste tot, străfulgerând din beznă, copleșind-o, făcând-o prizonieră pe vecie.

După care zări un chip, cu ochi îndurerați, plini de compătimire.

Chipul lui Samuel.

Se concentră asupra imaginii, nevrând ca ea să dispară ca toate celelalte, nescăpând-o din ochi, până când alte imagini veniră să i se alăture.

Îi văzu trupul, gol de la brâu în sus, cu sângele șiroindu-i din tăieturi adânci. Zări apoi o peșteră, plină de bărbați ce-și ridicau în același timp pumnalele și-și desenau linii însângerate pe umărul stâng cu lamele lor ascuțite. Apoi auzi un sunet. O incantație, rostită de glasuri joase, într-o limbă străveche pe care, nu știa cum, o înțelegea.

— Prima, repetau ei la nesfârșit. Prima. Prima.

Durerea străfulgeră întunericul și îi explodă în partea stângă a trupului, laolaltă cu sunetul cărnii sfâșiate. Iar un alt glas străpunse incantația, îndurerat și chinuit.

— Unde e Dumnezeu în toate astea? striga Samuel. Unde e Dumnezeu în toate astea?

Imaginile se risipiră. O secundă, totul fu cufundat în tăcere și în întuneric.

Apoi simți cum începe să se înalțe.

144

Liv bătu din pleoape și deschise ochii.

Era din nou în capelă, zăcând în locul unde căzuse. Își reveni în simțiri și văzu deasupra ei chipul lui Gabriel, care îi zâmbea ca o rază caldă de soare. Îi zâmbi și ea, crezând că încă visează, și atunci el întinse mâna, îi puse palma pe obraz și ea îi simți căldura trupului și își dădu seama că era cu adevărat acolo.

Aruncă o privire către crucea în formă de Tau. Sângele care mânjea interiorul presărat cu țepușe era acum singurul semn că Eva se aflase vreodată acolo. Liv îl urmări scurgându-se pe podea și în șănțulețele umede în care se amesteca cu sângele ei. Atunci zări silueta ce se ivi din spatele crucii de fier, cu sângele șiroindu-i pe trup, arătând ca un demon în lumina palidă răsfrântă din lumânări. Ridică torța aprinsă pe care o ținea în mână, iar flăcările dădeau chipului schimonosit de ură aparența unui vampir. Gabriel simți mișcarea și dădu să se întoarcă, dar torța grea coborâse deja, țintind înspre capul lui, cu flăcările zvârcolindu-se în șomoiog. Brusc, o bubuitură zgudui încăperea, făcându-l pe demon să cadă pe spate și să se izbească de altar.

Liv se întoarse către intrare, de unde venise sunetul. Un călugăr firav se ținea în ușă. Avea un pistol în mână și, de acolo de unde zăcea ea întinsă, creștetul lui neted părea să strălucească ca un nimb în lumina lumânărilor.

Athanasius privi măcelul peste care nimerise. Împușcătura îl aruncase pe abate departe de el, înspre cuiele malefice din sarcofagul gol care domina celălalt capăt al încăperii. Făcu un pas înăuntru, cu pistolul ațintit în continuare către silueta însângerată a fostului lui stăpân. Abatele nu se clintea.

Privi celelalte două siluete, un bărbat și o femeie. Amândoi se uitau îngrijorați la el. Lăsă pistolul în jos și se îndreptă către ei. Bărbatul purta o sutană, dar Athanasius nu-l recunoscu. Judecând după sângele care-i păta veșmântul spintecat, avea o tăietură în partea laterală a trunchiului și o alta pe braț.

Fata era într-o stare cu mult mai proastă. Avea o tăietură adâncă de-a lungul gâtului, din care sângele încă îi mai picura pe podea, scurgându-se în șănțulețele din pardoseală. Se aplecă ca să vadă mai bine. Încremeni în clipa în care carnea din jurul rănii începu să i se cicatrizeze și urmări în tăcere miracolul ce se petrecea sub ochii lui. În câteva secunde, sângele, care până atunci șiroise, deveni un firicel subțire, oprindu-se apoi cu totul. Privi chipul fetei, văzu ceva nesfârșit în ochii ei și își aminti cuvintele pe care le citise în Biblia eretică.

Lumina lui Dumnezeu, zidită în întuneric.

Întinse mâna ca să-i mângâie chipul, dar un zgomot de lângă altar îi făcu pe toți să se întoarcă.

Abatele își schimbase poziția. Se uitară toți trei cum capul i se lăsa greoi pe umăr, întorcându-se spre ei până când reuși să se uite fix în ochii lui Athanasius. Torța zăcea acolo unde o scăpase, arzând mocnit lângă sutana lui și învăluindu-l într-un nor de fum.

— De ce? întrebă, cu o privire dezorientată și dezamăgită. De ce m-ai trădat? De ce ți-ai trădat Dumnezeul?

Athanasius privi crucea barbară în formă de Tau căscată în fața lui și cătușele atârnând la capetele traversei.

Nu un munte sanctificat, ci o temniță blestemată.

Se uită din nou la fată, al cărei gât delicat era acum complet vindecat; viața îi scăpăra în ochii verzi, adânci.

— Nu mi-am trădat Dumnezeul, replică el, zâmbindu-i femeii miraculoase. Am salvat-O.

VII

„Și atunci o văzu pe Făptura Unică. Ea străbătea Pământul.
Ea nu îmbătrânea. Nici nu se ofilea.
Și fu cuprins de gelozie.
Râvni la puterile ei și vru să pună mâna pe ele,
Se gândi că, de prindea Făptura Unică,
Avea să-i afle secretul vieții veșnice și avea să și-l însușească.
Așa că începu să spună o poveste clevetitoare, vorbind-o de rău, numind-o Eva,
O poveste mincinoasă, menită să-i facă pe oameni dușmanii ei.
Povestea spunea că la început fusese un bărbat
Care-i era egal în toate – ba chiar mai bun decât ea,
Un bărbat pe nume Adam.
Adam străbătea grădina pământului ca un zeu,
Și toate înfloreau sub tălpile lui, cum înfloreau și sub tălpile Evei.
Povestea spunea că Eva fusese cuprinsă de gelozie,
Urându-i trupul robust și păros,
Zicând că e mai aproape de animale decât de zei.
Așa că făcuse să crească un pom ciudat

Și îl îndemnase să guste din fructele lui,
Făgăduindu-i că acestea aveau să-i dea o
cunoaștere măreață și puternică.
Dar fructul era otrăvit și îl slăbise,
Răpindu-i puterile divine
Și umplându-i sufletul de mânie și frică.
Povestea a fost spusă și respusă,
Până când toți bărbații geloși au ajuns să creadă
că Eva le era dușman
Și doar prin moartea ei își puteau recăpăta
divinitatea.
Într-o zi, când Eva ajunse în preajma peșterii în
care sălășluiau bărbații,
Auzi un animal plângând de durere.
Merse pe urmele plânsetului, până-n
străfundurile înghețate ale muntelui.
Și găsi un câine sălbatic legat de podea,
Sfârtecat, sângerând și urlând de durere.
Când Eva se apropie de el, tribul se năpusti din
beznă.
O loviră cu bâtele, o tăiară cu pumnalele,
Dar ea nu muri.
Viața se revărsa în ea, de la Pământul Mamă,
Tămăduind-o și dându-i putere.
Înnebuniți, bărbații aprinseră un foc și o
împinseră pe Eva în el.
Dar sângele i se scurse din răni și stinse focul,
Iar trupul i se vindecă la loc.
Câțiva bărbați plecară în lume,
Să adune otrăvurile pământului
Pe care o forțară să le înghită.
Dar ea tot nu muri.

Așa că o ținură slăbită.
Lumina lui Dumnezeu, zidită în întuneric.
Căci nu-ndrăzneau să-i dea drumul, temându-se de ce s-ar întâmpla,
Și nici nu puteau s-o omoare, fiindcă nu știau cum.
Iar timpul trecea și bărbații fură înlănțuiți în propria lor vină,
Iar căminul le deveni fortăreață
În care ascundeau taina faptelor lor,
Nu un munte sanctificat, ci o temniță blestemată,
Unde Eva era captivă,
O taină sfântă – un Sacrament,
Până în ziua despre care se prevestește, când suferințele îi vor lua sfârșit
Singura cruce adevărată se va ivi pe pământ
O vor zări cu toții într-o clipă – cu toții se vor minuna
Crucea se va prăbuși
Crucea se va înălța
Ca să descătușeze Sacramentul
Și să vestească o nouă epocă
Prin moartea-i milostivă."

Noua Facere
Biblia eretică
TRADUSĂ DE FRATELE MARCUS ATHANASIUS

145

Sunete îndepărtate începeau să pătrundă prin amorțeala vâscoasă din capul lui Arkadian: strigăte înfundate, rostite pe un ton imperativ; scârțâitul tălpilor de cauciuc pe linoleum. Încercă să deschidă ochii, dar nu reuși, căci pleoapele îi erau prea grele ca să le poată ridica, așa că rămase nemișcat, trăgând cu urechea la zgomotele din jurul lui, lăsându-și simțurile să se dezmorțească, în vreme ce durerea surdă din piept și din umăr se preschimba într-o străfulgerare ascuțită.

Trase adânc aer în piept și își mobiliză întreaga energie ca să deschidă ochii. Pleoapele i se dezlipiră pentru o fracțiune de secundă, după care le ferecă la loc.

Zărise o lumină puternică: dureros de puternică. Negativul imaginii pe care o întrezărise i se imprimase pe retină: modelul ca de tablă de șah al tavanului; o șină metalică de care atârna o perdea. Își dădu seama că era într-un spital.

Atunci își aminti și de ce.

Se împinse în față, încercând să se ridice în capul oaselor, dar o mână fermă îl opri.

— Ușurel... zise o voce de bărbat. Ești teafăr; doar îți verific rana. Ce-ai pățit?

Arkadian se strădui să-și amintească. Își învârti limba uscată în gură.

— Nimerit, zise în cele din urmă.

— Asta cu siguranță.

— Nu. Arkadian scutură din cap și regretă imediat mișcarea. Mai trase de câteva ori aer în piept, până când patul nu se mai clătină sub el. M-a nimerit cu o seringă în care era... ceva... Nu știu ce...

— OK. O să facem niște analize. S-ar putea să fie nevoie să te sedăm din nou ca să te facem bine.

— Nu! Arkadian își scutură din nou capul, simțindu-se mai puțin amețit de data asta. Trebuie să anunț la secție. Se sforță să-și deschidă ochii, mijindu-i ca să-i protejeze de lumina puternică din camera de gardă. Trebuie să-i avertizez.

Perdeaua se dădu la o parte și o femeie scundă și rotofeie, în halat alb, înaintă hotărâtă și puse mâna pe mapa cu clemă de la capătul târgii.

— Frumoasa din Pădurea Adormită s-a trezit la viață, făcu ea. Bretonul ei blond-închis îi cădea peste chipul rotund în vreme ce citea însemnările paramedicului.

Un ecuson prins de buzunarul halatului o identifica drept dr. Kulin. Se uită la rană.

— Cum e?

— Curată, zise infirmierul. Încă sângerează, dar nu i-a fost atins niciun organ. Glonțul a trecut printre ele.

— Bun. Puse notițele la loc în suportul lor. Bandajeaz-o și mută-l în altă parte! O să avem nevoie de spațiul acesta.

— De ce? întrebă Arkadian.

Ea îl privi contrariată.

— De ce trebuie să bandajăm rana? Fiindcă ai fost împușcat și încă sângerezi.

— Nu, de ce aveți nevoie de spațiu?

Dr. Kulin aruncă o privire insignei pe care paramedicii o îndesaseră în cureaua lui Arkadian. Era procedura standard. Astfel, atunci când victimele confruntărilor violente, aparținând ambelor tabere, erau aduse la același spital, băieții buni aveau întotdeauna prioritate.

— A avut loc o explozie. Avem numeroase victime pe drum. Și, din câte am înțeles, rănile lor sunt mai grave decât rana dumitale, domnule inspector.

— Unde? nu se lăsă Arkadian, dar știa deja răspunsul.

O agitație dincolo de perdea îi atrase atenția doctoriței.

— Lângă zidul orașului vechi, răspunse, în timp ce trăgea perdeaua la loc. În apropierea Citadelei.

Arkadian zări o targă trecând rapid pe lângă patul lui. Pe ea se afla un bărbat, scăldat în sânge, îmbrăcat exact ca acela pe care îl examinase la morgă cu două zile în urmă.

Închise ochii și trase în piept mirosul de sânge și dezinfectant. Se simți brusc mai istovit decât se simțise vreodată. Ceea ce încercase să împiedice se întâmplase deja. Își dorea mai mult ca orice pe lume să vorbească cu soția lui și să-i asculte vocea catifelată, să uite de haosul care se dezlănțuise în jurul lui. Voia să-i spună că o iubește și s-o audă spunându-i același lucru. Voia să-i spună că era teafăr, că nu are de ce să-și facă griji și că avea să vină acasă în curând. Apoi se gândi la Liv Adamsen, la Gabriel și la femeia din depozit și se întrebă dacă vreunul dintre ei mai era încă în viață.

146

Doctorița Kulin urmă prima targă într-un spațiu de examinare și acolo se opri, șocată. Lucra la urgențe de aproape zece ani, dar nu mai văzuse niciodată așa ceva. Trunchiul bărbatului era acoperit de tăieturi, drepte și făcute intenționat, din care sângele se scurgea într-un șuvoi neîntrerupt, scăldând materialul verde, mototolit al sutanei care-i fusese sfâșiată în grabă. Era atâta sânge, că victima arăta de parcă ar fi fost scufundată în el.

Se întoarse către paramedicul care adusese targa.

— Parcă era vorba de o explozie, nu?

— Da. Explozia a făcut o gaură prin peretele de stâncă de la baza muntelui. Tipul ăsta provine *din* Citadelă.

— Faci mișto de mine!

— Nu. Chiar eu l-am scos afară.

Doctorița se aplecă, nesigură, și îi băgă lumina unei lanterne în ochi.

— Bună! Mă auzi?

Capul călugărului se bălăngăni dintr-o parte în alta, făcând ca tăietura adâncă din jurul gâtului să i se deschidă și să i se închidă într-un mod respingător, de parcă ar fi respirat prin ea.

— Poți să-mi spui cum te cheamă?

Călugărul murmură ceva, dar ea nu-l auzi. Se aplecă și mai mult, simțindu-i răsuflarea în ureche când el șopti din nou ceva ce semăna cu *Ego Sanctus*... Bietul de el delira, evident.

— Ai făcut ceva ca să oprești hemoragia? întrebă doctorița, ridicându-se.

— L-am bandajat și i-am pus o perfuzie cu plasmă ca să nu se deshidrateze. Dar pur și simplu nu se oprește.

— Presiunea arterială?

— Șaizeci și doi cu patruzeci, în scădere.

Nu periculos de mică, dar aproape.

Electrocardiograful emise un semnal sonor când o infirmieră îi aplică electrozii pe piept. Ritmul cardiac era și el mult prea încet. Dr. Kulin privi din nou rănile. Nu dădeau semne de coagulare. Poate suferea de hemofilie. Auzi alți pacienți sosind de afară, așa că fu nevoită să ia o decizie.

— Cinci sute de unități de protrombină și douăzeci de mililitri de vitamina K. Și pregătește-l ca să-i putem face rapid o transfuzie. O să piardă prea mult sânge dacă nu ne grăbim.

Trecu dincolo de perdea, în coridorul principal. Încă trei călugări fură împinși pe tărgile lor, trecând pe lângă ea în viteză, către capătul salonului, fiecare dintre ei pierzând cantități uimitoare de sânge din răni identice cu acelea pe care tocmai le văzuse.

— Unde vrei să duc pacientul ăsta?

Vocea paramedicului o trezi din visare. Privi targa și fu ușurată să constate că pe ea nu se afla un călugăr.

— Chiar aici, zise, arătând într-o parte a coridorului; spațiile de examinare a pacienților se umpleau cu repeziciune și victima din fața ei nu părea să aibă hemoragie. Paramedicul trase targa deoparte și lăsă frâna cu piciorul, blocându-i roțile.

— Care-i treaba? întrebă doctorița Kulin, deschizând viziera spartă și înnegrită a căștii de motociclist și băgând lumina lanternei în ochiul drept al femeii.

— Am găsit-o în tunel, zise paramedicul. Semnele vitale sunt puternice, dar era inconștientă când am găsit-o și nu s-a trezit pe drumul încoace.

Femeia mută lumina lanternei din ochiul drept în ochiul stâng. Acesta se dilată mai puțin decât primul. Doctorița se întoarse către o infirmieră.

— Direct la radiografie, comandă. Posibilă fractură de craniu. Nu-i dați casca jos până n-o să știm cu ce avem de-a face.

Infirmiera apucă targa de mâner și o îndepărta deja când ușile de la intrare se izbiră de perete și alți doi călugări plini de sânge fură aduși înăuntru: aceleași răni, aceleași hemoragii masive.

Ce naiba s-a întâmplat acolo?

Doctorița îl urmă pe primul dintre ei într-un spațiu separat de o perdea, îl examină rapid și îi administră aceeași doză de

substanță coagulantă. Auzi, din capătul coridorului, alt medic cerând cinci litri de sânge din grupa 0 pozitiv. Se îndreptă ca prin vis către următorul spațiu de examinare și trase perdeaua. Dincolo de ea o aștepta o altă surpriză. Un alt călugăr, care însă nu sângera; stătea în picioare lângă o targă, certându-se cu o infirmieră și ținând în brațe o tânără.

— Nu mă despart de ea! strigă el.

Avea mult sânge pe sutană, chiar dacă nu așa de mult ca ceilalți călugări. Fata de pe targă era și ea plină de sânge, materialul îmbibat din jurul gâtului sugerând o traumă masivă în acea zonă. Dr. Kulin făcu un pas înainte și îi trase în jos gulerul tricoului. Pielea de dedesubt era stacojie, dar nu văzu nicio tăietură.

— Observațiile paramedicului? întrebă, căutând sursa hemoragiei.

— Semnele vitale sunt slabe, dar constante, zise infirmiera. Tensiunea arterială optzeci cu cincizeci.

Dr. Kulin se încruntă. Tensiunea arterială era suficient de mică pentru a indica o pierdere masivă de sânge, dar pur și simplu nu-i găsea sursa. Poate că sângele era al altcuiva.

— Pune-i o perfuzie și monitorizează-i tensiunea!

Îi zâmbi fetei, uitându-se pentru prima oară cu adevărat la ea.

— Altfel, pari în regulă.

Încremeni o secundă, hipnotizată de strălucirea aproape nepământeană a ochilor verzi care o priveau fix, apoi își reveni și își îndreptă atenția către călugăr.

Bărbatul își trase brațul.

— Sunt în regulă, pe bune...

— În cazul acesta, nu te deranjează dacă arunc o privire.

Îi dădu la o parte mâneca sfâșiată și îmbibată cu sânge a sutanei ca să-i examineze carnea mânjită de sânge de dedesubt. Sursa sângerării deveni imediat evidentă, o tăietură urâtă la încheietură, destul de adâncă. Părea veche de câteva zile, judecând după gradul de vindecare, dar sângele era proaspăt.

— Ce s-a întâmplat? se interesă doctorița.

— M-am lovit puțin, explică el. O să supraviețuiesc. Dar vă rog să-mi spuneți, a fost cumva adusă o femeie? De vreo patruzeci de ani. Brunetă, un metru șaizeci și cinci?

Dr. Kulin se gândi la femeia cu casca de motocicletă.

— E la radiografie.

Alarma stridentă a unui electrocardiograf se auzea undeva în spatele ei.

— Și ea s-a lovit puțin. Dar nu-ți face griji, cred că va supraviețui.

147

Liv auzi scârțâitul pantofilor prin cacofonia de glasuri când doctorița și asistenta o luară grăbite din loc. Mai auzi și alte o mie de sunete.

De când Gabriel o scosese din Citadelă, toate culorile, toate sunetele și toate mirosurile o chemau ca niște ființe vii, de parcă ar fi trăit totul pentru prima oară.

După ce ieșiseră afară în noapte, lăsând în urmă tunelul nesfârșit și plin de fum, iar Gabriel o așezase cu blândețe pe o targă, ea ridicase ochii și zărise luna plină. Izbucnise în lacrimi văzând-o; era atât de frumoasă și de fragilă; și era liberă. Dar lacrimile ei nu scoteau la suprafață doar prea-plinul de bucurie; erau și lacrimi de suferință. Pornise în căutarea fratelui ei și, deși nu își amintea prea bine ce descoperise în încăperea din adâncul muntelui, știa că totul se sfârșise și că Samuel nu mai era.

Acum se afla în acest loc luminos și gălăgios, atât de cunoscut și totuși atât de străin. Auzea sunetul morții în respirația neregulată a bărbaților întinși în jurul ei și în picăturile de sânge care li se scurgeau din trup.

Simți brațele lui Gabriel cuprinzând-o când el îi simți tristețea și mirosul lui de citrice o învălui, împingând departe mirosurile de antiseptic, de sânge și de frică din camera de gardă. Închise ochii și se lăsă purtată de ceea ce simțea, concentrându-se doar asupra lui și asupra sunetului inimii care îi bubuia în piept, rostogolindu-se peste toate celelalte sunete și reducându-le la tăcere, până nu mai auzi decât bătăile ei liniștitoare. Era o inimă care bătea doar pentru ea și lacrimile îi țâșniră din nou, fiindcă acesta era un lucru la fel de frumos ca luna plină.

În acel moment, un alt sunet se insinuă, abia perceptibil dar insistent, furișându-se la periferia simțurilor ei.

Deschise ochii.

Un buchet de liliac, încă învelit în celofan, stătea pe o noptieră îngustă, între suportul de termometru și prizele din perete, un cadou pe care pacientul anterior îl uitase acolo. Liliac... simbolul statului New Jersey. Liv se gândi la casa ei, la viața pe care o dusese până în urmă cu câteva zile și la cât de ciudată i se părea acum. Sunetul se auzi din nou și ea zări ceva mișcându-se printre petale. O albină apăru târându-se din adâncul catifelat al unei flori, ezită o clipă, apoi dispăru în alta.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Gabriel și vocea lui îi vibră prin tot corpul, radiind din locul în care trupul i se lipea de al lui.

— Nu știu, răspunse Liv, uimită să-și audă propria voce.

Se gândi la întrebarea lui, concentrându-se asupra ei, până când o altă amintire îi trecu prin fața ochilor, fragmentară și incompletă. Își aminti frica ei în întuneric, pumnalul care îi fusese pus în mână și dezgustul resimțit când își dăduse seama în ce scop. Își aminti ochii verzi care o priviseră până în adâncul sufletului, intuindu-i menirea. Iar, pe când această amintire îi dispărea din minte, o alta îi lua locul, un murmur strecurându-se printre bătăile inimii bărbatului care o îmbrățișa, șoptindu-i la ureche și liniștind-o la fel ca brațele lui puternice, în care se simțea în siguranță.

Ku... Shi... kaamm...

Șoapta o învălui, aducând cu ea alte cuvinte străvechi care se revărsau și vibrau laolaltă cu bătăile inimii lui Gabriel.

KuShikaaM...

Clavis...

Namzaqu...

κλάξ...

מפתח...

KuShikaaM...

Clavis...

Namzaqu...

Nu putea numi limbile din care proveneau cuvintele, dar le înțelegea pe toate, de parcă s-ar fi născut cunoscându-le, de parcă fiecare ar fi fost o parte esențială din ea.

Îl strânse mai tare pe Gabriel, în vreme ce sunetele îi acaparau mintea, acoperind acum până și bătăile inimii lui. Cuvintele se adunară laolaltă, alcătuind o imagine în mintea ei, o imagine care îi arătă în cele din urmă cine era și ce era.

KuShikaaM... o numise Sacramentul.

KuShikaaM...

Cheia...

Mulțumiri

Prima carte e un lucru ciudat. E ca un soi de petrecere-monstru pe care îți ia ani de zile s-o organizezi în cele mai mici amănunte, fără să știi dacă vreunul dintre invitați își va face apariția.

Știi că măcar familia ta va fi acolo, pentru că n-au avut încotro și au fost nevoiți să te ajute cu pregătirile și să citească invitația, ba chiar de mai multe ori. Pe primul loc printre ei se află incredibil de înțeleapta mea soție Kathryn, care m-a susținut și al cărei amestec de entuziasm și sinceritate brutală, pe alocuri, m-a făcut să mă străduiesc tot mai mult. Urmează apoi cei doi copii ai mei, Roxy și Stan, care păreau să știe întotdeauna să se furișeze în birou exact când aveam nevoie de puțină distracție; și bunicii – John Toyne, Irene Toyne, Ross Workman și Liz Workman – pentru că au corectat manuscrisul, s-au ocupat de copii când eram amândoi absorbiți de muncă și nu și-au exprimat niciodată îngrijorările pe care se poate să le fi avut în legătură cu faptul că am lăsat baltă o slujbă sigură și bine plătită în televiziune ca să fac un lucru atât de nesăbuit, cum e scrierea unui roman.

Aș vrea, de asemenea, să-i mulțumesc surorii mele, Becky Toyne, pentru încurajări, pentru informațiile din interior și pentru lista de agenți literari pe care n-o să-i obțin niciodată, dar pe care a meritat să-i abordez. Printre ei se numără și firma LAW, unde, în ciuda așteptărilor, Alice Saunders mi-a extras romanul din teancul de manuscrise lipsite de valoare și mi-a dat un telefon cerându-mi restul cărții, iar eu am început dintr-o dată să mă gândesc că poate va veni totuși cineva la petrecere. Având formidabilul trio alcătuit din Alice, Peta Nightingale și Mark Lucas de partea mea, cartea a devenit cu mult mai bună și cu mult mai scurtă. Tot ei și-au adus și echipa de oameni inteligenți

și amabili care m-au ajutat să scriu invitațiile. Printre ei se numără George Lucas de la Inkwell și Sam Edenborough, Nicki Kennedy, Katherine West și Jenny Robson de la ILA.

Apoi, în cele din urmă, au început să apară invitații: întâi editorii, care au spus toți lucruri atât de frumoase, încât m-au făcut să mă întreb despre ce carte vorbesc de fapt; și acum tu, cititor drag. Așa că vă urez bun venit la petrecere și vă mulțumesc tuturor că sunteți aici.

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Roman publicat în peste 40 de țări

Citadela, sudul Turciei – un munte sălbatic, adăpostind cel mai vechi lăcaş de cult al omenirii. Călugării care viermuiesc prin măruntaiele lui fac parte din secta Sanctus, care practică ritualuri de o violență şocantă. În piatra acestui munte misterios pare a fi săpată chiar grădina Edenului, dar aici cunoaşterea nu înseamnă păcat originar, ci putere divină… Ordinul Sanctus este protectorul textului original al Bibliei. Aşadar, sarcina celui care doreşte să dezlege misterele acestei conspirații cu accente apocaliptice va fi foarte grea.

Vocea editorului Locurile mistice din roman – Citadela, Ruina sau labirintul aflat sub statuia Cristului de la Rio de Janeiro – sunt vibrante, memorabile, construite cu formidabil talent. Decorul inspiră fascinație şi teamă. Roman cu efect hipnotic, *Sanctus* duce mai departe, într-un regal de imaginație, tema schimbării la față a civilizației.

Thriller psihologic sau roman polițist? *Sanctus* este câte puțin din toate şi mai mult decât atât – este o poveste extrem de bine construită, o ficțiune cu parfum de realitate. Cititorul trăieşte acțiunea cu ochii minții şi devine parte a povestirii, întorcând cu înfrigurare pagină după pagină. Scrisă cu limbaj şi ritm cinematografic, *Sanctus* nu se termină odată cu ultimul capitol, ci continuă să te urmărească multă vreme după aceea.

România liberă

www.all.ro

ISBN 978-973-724-293-8

9 789737 242938

COCOR MEDIACHANNEL